virtual-project.eu

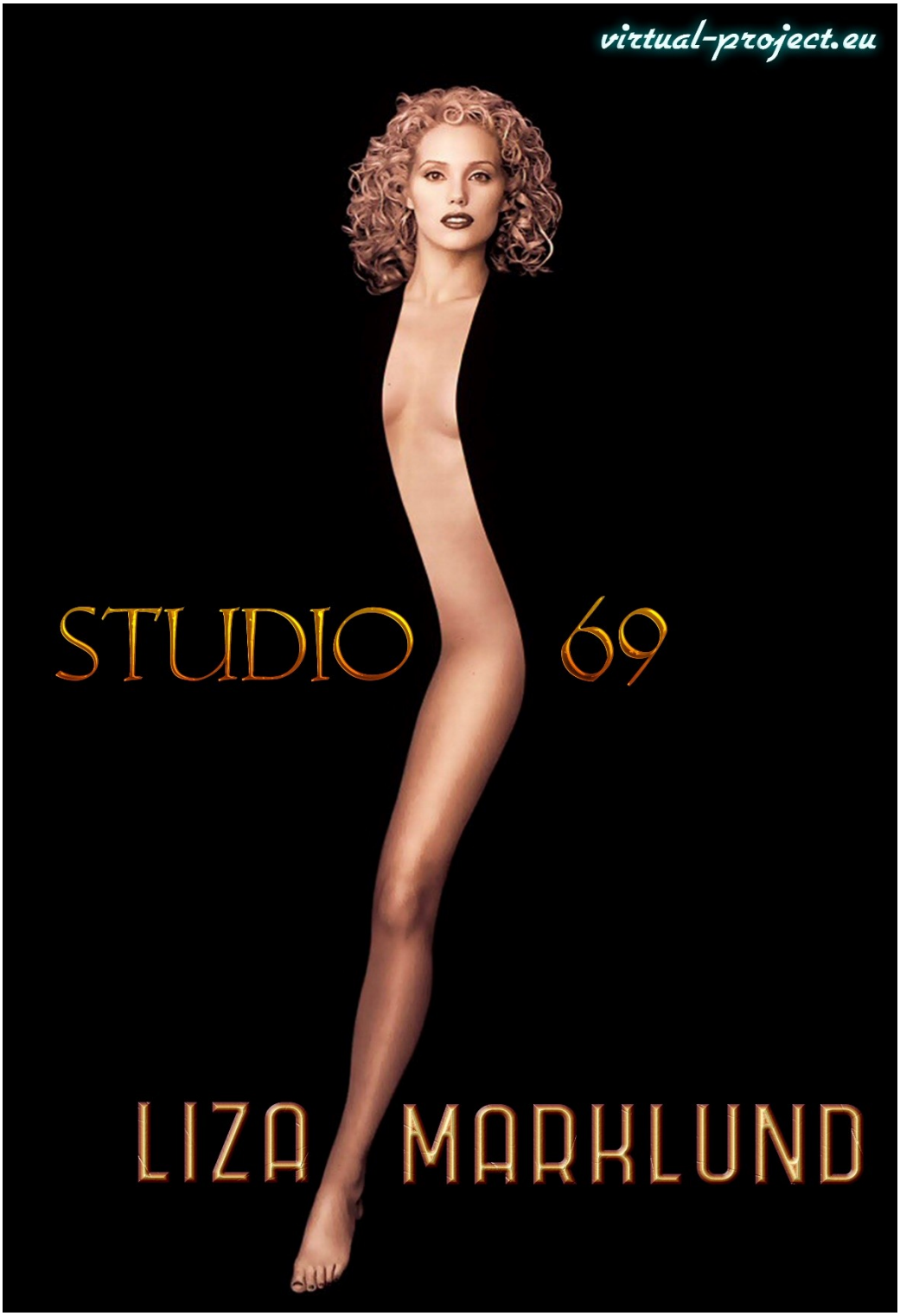

LIZA MARKLND

STUDIO 69

Original: *Studio Sex* (1999)

Traducerea:
LAURENȚIU DULMAN

virtual-project.eu

2010

Nota autoarei

Suedia este o țară mică și ciudată aflată aproape de Polul Nord. Numărul conaționalilor mei e mai mic de nouă milioane. Avem unul dintre cele mai ridicate niveluri de trai de pe planetă, speranța noastră de viață este cea mai mare din lume, iar egalitatea între sexe este mai accentuată decât în orice altă țară. Cu toate acestea, rata sinuciderilor e ridicată, impozitele sunt foarte mari, iar bărbații încă își bat nevestele cu regularitate.

Aceasta este țara în care se desfășoară acțiunea romanelor mele. E o societate plină de contradicții. E ciudată și, în același timp, banală. Începând din 1932, Suedia a fost condusă aproape fără întrerupere de Partidul Muncitoresc Social Democrat. (În acest interval, liberalii și conservatorii au fost la putere pe perioade scurte, care însumează doar nouă ani.) Drept care nu-i de mirare că cei de la putere au căpătat o oarecare aroganță. Social-democrații au început prin a modifica regulile puterii, iar în cele din urmă, au ajuns să facă unele noi, care să le servească interesele.

Una dintre aceste modificări a dus la înființarea unei organizații de spionaj ilegale, numită Biroul de Informații (BI). Timp de câteva decenii, spionii de partid au activat atât în țară, cât și în străinătate. Zeci de mii de suedezi au fost înregistrați și catalogați drept „factori de risc pentru securitatea statului”, ceea ce însemna că își puteau pierde slujbele și dreptul de vot. În rândul crimelor pe care se pretindea că le-ar fi săvârșit acești „factori de risc” intra și parcarea mașinii prea aproape de locul anumitor întruniri politice.

Adevărul despre BI a fost dat la iveală în mai 1973 de către doi reporteri tineri, Jan Guillou și Peter Bratt, care scriau pentru *FiB*, o mică revistă de opoziție. Ambii jurnaliști au fost condamnați la câte un an de închisoare pentru articolul lor, devenind doi dintre foarte puținii prizonieri politici din istoria modernă a Suediei. (Până la urmă, cei doi au ajuns bine: în prezent, Peter Bratt este reporter de investigații la *Dagens Nyheter,* cel mai mare și mai prestigios cotidian suedez, iar Jan

Guillou este președintele Clubului Editorilor Suedezi și autor de bestselleruri. În plus, deținem împreună Editura Pirat, care este una dintre cele mai mari din întreaga Suedie. Ha-ha!)

Tot ce am spus despre afacerea BI în acest roman este adevărat, cu excepția finalului, care este fictiv. Dar Suedia este o țară exportatoare de arme, așa că, cine știe...? Țara noastră este neutră din punct de vedere militar. Dat fiind că la vest se învecinează cu Danemarca și Norvegia, două membre ale NATO, iar la est, cu Finlanda și Uniunea Sovietică, multă vreme această opțiune a părut cea mai înțeleaptă. Deoarece în timpul Războiului Rece nu am avut niciun aliat, am fost nevoiți să punem la punct o defensivă militară națională puternică. De asemenea, am fost obligați să dezvoltăm o industrie militară performantă, iar parlamentul nostru a fost de acord ca o mică parte din armamentul pe care îl producem să fie exportată sub controlul strict al statului.

În 1986, guvernul indian a încheiat cu compania suedeză Bofors un contract în valoare de 8,4 miliarde de coroane suedeze (aproximativ 924 milioane de euro). Guvernul social-democrat a avut un rol foarte important în perfectarea contractului, iar prim-ministrul Olof Palme a discutat toate detaliile acestuia de-a lungul mai multor întâlniri pe care le-a avut cu premierii indieni Indira Gandhi și, mai apoi, Rajiv Gandhi.

În cele din urmă, s-a aflat că Bofors a obținut contractul ca urmare a unor mite însumând 300 de milioane de coroane. În 1989, acest scandal a dominat campania electorală din India și a făcut ca Rajiv Gandhi să-și piardă postul de prim-ministru. (După perfectarea contractului, au murit mai multe persoane, ceea ce s-ar putea să fie o simplă coincidență: Olof Palme a fost împușcat în Stockholm în data de 28 februarie 1986, Carl Algernon, care se ocupa de controlul exportului de armament din Suedia, a fost omorât într-un accident ciudat de metrou în Stockholm, pe 15 ianuarie 1987, Cats Falck, o jurnalistă suedeză care investigase afacerea Bofors, a fost găsită pe fundul oceanului în mașina ei, iar Rajiv Gandhi a fost asasinat în 1991.)

Rolul guvernului suedez în această poveste încă nu a fost elucidat pe deplin, deși social-democrații au promis de nenumărate ori că or să-și „spele în public rufele murdare”.

Încă așteptăm să se țină de cuvânt.

Societatea noastră este foarte ordonată și nu ne deranjează că suntem urmăriți de *Big Brother.* La naștere, fiecărui cetățean îi este atribuit un cod numeric personal. Acest număr te urmărește pretutindeni: conturi bancare, plata taxelor, facturi telefonice, înmatricularea mașinii, tranzacții bursiere, cartea de muncă și așa mai departe. Codurile tuturor suedezilor sunt publice (cu câteva excepții, de care m-am ocupat pe larg în romanul *Paradisul*) și pot fi obținute de la administrațiile financiare. Cu ajutorul acestor coduri, poți afla ce venituri are cineva, cât de bogat este, numele de fată al fostei soții și notele la matematică ale copiilor săi. Toate informațiile și documentele despre noi, suedezii de rând, sunt publice, dar la fel sunt și cele despre oamenii aflați la putere – de la actele încheiate cu autoritățile publice până la facturile și chitanțele pe care ni le eliberează acestea. Oricine poate verifica toate cheltuielile efectuate de către liderii de sindicat, politicieni și alte autorități.

Cu toate acestea, autoritățile trișează. În anii ’90, s-a descoperit că un șir nesfârșit de oameni aflați la putere mergeau pe banii contribuabililor la cazinouri, în cinematografe porno și în vacanțe exotice. În iulie 1994, am descoperit o chitanță de la o firmă de închiriat limuzine din care reieșea că, în timpul alegerilor din 1991, Bjorn Rosengren, liderul unui cartel sindical uriaș, mințise în legătură cu vizita sa la un club porno. Rosenberg a trebuit să-și dea demisia, iar reprezentanții cartelului n-au ascuns că, din punctul lor de vedere, eu eram vinovată de întreaga tărășenie.

Aceste întâmplări au reprezentat sursa de inspirație pentru romanul *Studio 69.* Spre marea mea surprindere, membrii cartelului în cauză m-au ales „Autoarea anului” tocmai pentru această carte. Unde mai pui că lui Bjorn Rosengren i-a mers bine după demisie: colegii săi de partid l-au făcut guvernator al regiunii mele natale – Norrbotten –, iar în prezent este ministrul industriei în guvernul social-democrat.

Bineînțeles că neregulile acestea au fost aduse la cunoștința publicului de către mass-media. Aproape nicăieri în lume nu se citesc mai multe ziare decât în Suedia, probabil pentru că, până la sfârșitul anilor ’80, transmisiile radio și TV neguvernamentale erau interzise: nu aveam decât două posturi de televiziune și trei posturi de radio – toate administrate de stat. Buletinele de știri au fost dintotdeauna stricte, oficiale și indiscutabile. Așa că

jurnalismul de investigație și știrile de senzație și-au găsit locul în tabloide.

În Suedia, acest gen de ziare amestecă seriosul și frivolul într-un mod pe care nu l-am mai întâlnit nicăieri în lume: articolele de investigație stau alături de scandalurile cu celebrități. În plus, tabloidele au o adevărată relație de iubire-ură cu cititorii lor – suedezilor le place să discute pe marginea lor, să le pună sub semnul întrebării, ba chiar să le înjure. În ultima vreme, a avut loc o dezbatere în jurul unui dependent de droguri cu probleme psihice care a fost condamnat pentru uciderea prim-ministrului Olof Palme, în anul 1986. Ulterior, el a fost achitat de o curte de apel și, în prezent, este un om liber. Iar în ultimii ani, a primit aproximativ un milion de coroane de la tabloide și de la posturile de televiziune private pentru a acorda interviuri. În Suedia, această practică încă nu este acceptată și a fost condamnată vehement de o anumită parte a publicului. Asasinarea lui Olof Palme nu a fost elucidată nici până în ziua de azi.

Vă urez o lectură captivantă și meditativă!

Liza Marklund
Avarua, Rarotonga
1 ianuarie 2002

Câteva cuvinte înainte să începeți lectura

Întâmplările din această carte au loc cu aproape opt ani înaintea celor din romanul meu anterior *Explozii în Stockholm.*

Din punct de vedere cronologic, *Studio 69* este prima carte din seria dedicată reporterei de investigații Annika Bengtzon. În acest roman, ea tocmai a început să lucreze ca jurnalistă independentă pentru tabloidul *Kvällspressen.*

Lectură plăcută!

Liza Marklund
Hälleforsnäs, iulie 1999

Prolog

Când a văzut chiloții roz-portocalii atârnând într-un tufiș, prima ei reacție a fost de indignare. Oare tinerii din ziua de azi nu mai aveau niciun pic de respect? Nici măcar morții nu erau lăsați să se odihnească în pace?

În timp ce ea medita la declinul societății contemporane, câinele său răscolea lăstărișul care se întindea de-a lungul gardului de fier. S-a dus după el, trecând de arbuștii de pe latura de sud a cimitirului, și a dat cu ochii de un picior. Indignarea ei a sporit – câtă nerușinare! Oh, da, le vedea noaptea pe străzi. Erau îmbrăcate sumar, vorbeau tare și ademeneau bărbații. Și căldura nu era o scuză.

Câinele și-a făcut nevoile în iarba înaltă de lângă gard, iar ea a întors capul în altă parte, prefăcându-se că nu vede. Nu era nimeni prin preajmă, așa că nu avea niciun motiv să scoată punga de plastic și să adune rahatul.

— Haide, Jasper! și-a strigat ea câinele, trăgându-l spre țarcul pentru joacă de pe latura estică a parcului. Haide, scumpu' mamei!...

Apoi s-a îndepărtat de gard, aruncând o privire în urmă. Acum nu mai putea vedea piciorul, pentru că era ascuns de frunzișul des.

Și-a dat seama că iarăși avea să fie o zi foarte călduroasă. Deja avea broboane de sudoare pe frunte, deși soarele abia de se ridicase deasupra orizontului. A urcat dealul gâfâind, în timp ce câinele trăgea de lesă – limba îi ieșise din gură atât de mult, încât mai avea puțin și mătura iarba cu ea.

Cum naiba putea cineva să doarmă într-un cimitir, locul de odihnă al morților? Oare asta însemna feminismul, să ți se permită să te porți urât, fără nicio urmă de respect?

Încă era enervată. Iar dealul abrupt o făcuse și mai irascibilă.

„Ar trebui să scap de câinele ăsta", și-a zis ea, dar imediat după aceea s-a simțit vinovată. Ca să-și răscumpere răutatea, s-a aplecat, i-a desfăcut zgarda și l-a luat în brațe. Dar câinele i-a scăpat din mâini și a fugit după o veveriță. Femeia a oftat. Vasăzică bunăvoința nu-i era deloc apreciată.

Oftând încă o dată, s-a prăvălit pe o bancă, în timp ce Jasper se străduia să prindă veverița. În scurtă vreme, câinele a obosit și s-a aciuat sub pinul în care se ascunsese mica rozătoare. Femeia a rămas pe bancă până când a văzut că Jasper s-a potolit. Când s-a ridicat în picioare, și-a dat seama că rochia i se lipise de piele. Gândul la petele închise la culoare care i se vedeau pe spate a făcut-o să se simtă prost.

— Jasper, dragul meu…

A scos o pungă de plastic plină cu bunătăți, iar bull terrier-ul cu picioare scurte a venit lângă ea în fugă. Limba i se bălăngănea întruna și părea că râde.

— Ah, vasăzică vrei dintr-astea, mititelule…

I-a dat lui Jasper ce avea în pungă și l-a pus iarăși în lesă. Era timpul să meargă acasă. Jasper își luase porția de bunătăți, iar acum venise rândul ei: cafeaua și cornul.

Dar câinele nu voia să meargă acasă. Zărise iarăși veverița și, înviorat de gustare, era gata pentru o nouă cursă. Așa că protesta gălăgios și amenințător, trăgând cu putere de lesă.

— Nu vreau să mai stau afară, s-a plâns ea. Haide odată!

Au făcut un ocol, ca să evite colinele abrupte, acoperite cu iarbă, care se înălțau în fața blocului ei. Se descurca să urce dealul, dar când venea vorba de coborât, genunchii îi făceau mari probleme. Când a ajuns pe coasta din apropierea colțului de nord-est al cimitirului, a văzut dintr-odată trupul acela afundat în vegetația luxuriantă. Era întins indecent în spatele unei pietre de mormânt pe jumătate dărâmate, iar lângă cap avea o bucată dintr-o stea a lui David. Abia atunci a început să i se facă frică. Trupul era gol, alb și mult prea nemișcat. Câinele a reușit să scape și a luat-o la fugă spre gard, iar lesa dansa în urma lui ca un șarpe furios.

— Jasper!

Dar câinele s-a strecurat printre două gratii, continuându-și fuga spre trupul din cimitir.

— Jasper, vino-ncoace!

A strigat cât de tare îndrăznea – nu voia să-i trezească pe oamenii care locuiau în jurul parcului. Din pricina căldurii, mulți dormeau cu geamul deschis; clădirile de piatră din centrul orașului nu apucau să se răcească în timpul scurtelor nopți de vară. A scormonit cu gesturi disperate în punga de plastic, dar n-a mai găsit nimic de mâncare pentru câine.

Bull terrier-ul s-a oprit lângă trupul tinerei și s-a uitat la el cu atenție. Apoi a început să adulmece, mai întâi timid, apoi din ce în ce mai nerăbdător. Când a ajuns la organele genitale, stăpâna câinelui nu s-a mai putut abține:

— *Jasper*! Vino-ncoace imediat!

Câinele i-a aruncat o privire, dar n-a dat niciun semn că ar avea de gând să se supună ordinului, ci s-a apropiat de capul tinerei și a început să-i adulmece mâinile, care erau ridicate în dreptul feței. Spre groaza femeii, câinele a început să-i roadă degetele. A simțit că i se face rău și s-a agățat cu mâinile de gratiile negre. S-a mișcat ușor spre stânga, s-a aplecat și a privit printre pietrele de mormânt. Se uita în ochii cadavrului de la o distanță de doi metri. Erau deschiși la culoare, dar întunecați, mați și reci. Femeia avea senzația ciudată că toate zgomotele din jurul ei dispăruseră. Nu mai auzea decât un bâzâit.

„Trebuie să-l iau pe Jasper de-aici, s-a gândit ea. Nu trebuie să afle nimeni ce-a făcut.”

S-a așezat în genunchi și a întins mâna printre gratii cât de mult a putut. Degetele ei rășchirate se întindeau chiar spre fața cadavrului. Brațele ei durdulii mai aveau un pic și rămâneau înțepenite între gratii, dar, în cele din urmă, femeia a reușit să înhațe lesa. Când a tras de cureaua de piele, câinele a scos un mârâit. Nu voia să-și abandoneze prada – mâna cadavrului era adânc înfiptă între fălcile lui. Femeia a tras de lesă cu toată forța.

— Câine nenorocit și prost ce ești!

Jasper s-a izbit cu putere de gard și a schelălăit. Cu mâinile tremurânde, femeia a reușit să-l scoată printre gratiile de fier. L-a apucat de burtă cu ambele mâini și l-a strâns mai tare ca oricând. A pornit în grabă spre stradă și, la un moment dat, a alunecat pe iarbă, făcând o dureroasă întindere musculară inghinală.

A vomitat abia după ce a ajuns acasă, a închis ușa apartamentului și a văzut bucățile de carne din gura câinelui.

PRIMA PARTE

Iulie

Șaptesprezece ani, patru luni și șaisprezece zile

Credeam că iubirea e doar pentru ceilalți, pentru oamenii importanți, pentru cei care contează. Greșeala mea cântă în mine și scoate strigăte de bucurie. Acum știu că pe mine mă vrea.

Euforia. Prima atingere. Bretonul i-a căzut peste ochi când s-a uitat la mine. Este emoționat, nicidecum arogant. Totul are o limpezime de cristal: lumina, vântul, sentimentul de perfecțiune, trotuarul, peretele încins al casei.
L-am obținut pe cel pe care mi l-am dorit.

El e centrul atenției. Celelalte fete zâmbesc și flirtează cu el, dar nu sunt geloasă. Am încredere în el. Știu că e al meu. Îl văd din celălalt capăt al camerei. Părul blond și strălucitor, mișcarea cu care și-l aranjează, o mână puternică – mâna mea. Pieptul mi-e strâns în chinga fericirii; mi se taie respirația și am lacrimi în ochi. Lumina pare că se lipește de el, întregindu-l și făcându-l mai puternic.

Îmi spune că nu se poate descurca fără mine.

Vulnerabilitatea i se ascunde chiar sub pielea fină. Mă sprijin de brațul său, iar el îmi mângâie fața cu un deget.

„Să nu mă părăsești niciodată,
îmi spune el.

Nu pot trăi fără tine.”

Iar eu îi promit.

• Sâmbătă 28 iulie

— În parcul Kronoberg e o fată moartă.

Era vocea gâtuită a unui consumator de droguri. Poate amfetamine. Annika Bengtzon și-a luat ochii de pe ecran și a bâjbâit după un pix prin harababura de pe biroul ei.

— De unde știți? a întrebat ea, cu o doză cam mare de scepticism în glas.

— Pentru că stau lângă ea, ce dracu’!

Ultimele cuvinte au fost rostite în falset, așa că Annika a îndepărtat receptorul de ureche.

— Bine. Cât de moartă? a continuat ea, dându-și seama că era o întrebare ridicolă.

— Căcat! Supermoartă! Cât de mort poa’ să fie un om?

Annika a aruncat o privire prin redacție. Spike, redactorul de știri, vorbea la telefon. Anne Snapphane stătea la biroul din fața ei și își făcea vânt cu un carnețel, iar Pelle Oscarsson, redactorul foto, stătea și el la birou, lucrând pe Macintosh-ul său.

— Mda, aveți dreptate, a zis ea, găsind un pix într-o cană de cafea goală. A început să ia notițe pe spatele unui comunicat de la agenția de presă TT.

— Deci în parcul Kronoberg. Dar unde, mai exact?

— În spatele unei pietre de mormânt.

— În spatele unei pietre de mormânt?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a început să țipe. Annika a tăcut preț de câteva secunde. Nu știa ce să mai zică. Numele oficial al liniei telefonice pe care cititorii o puteau folosi ca să vândă ponturi ziarului era „linia fierbinte”, dar în redacție toată lumea îi spunea „Telefonul Ciudaților”. Majoritatea celor care sunau erau țicniți sau indivizi care se țineau de poante. Iar tipul de la telefon sigur făcea parte din prima categorie.

— Alo…? a zis Annika pe un ton plictisit.

Tipul și-a suflat nasul, a inspirat adânc de câteva ori și i-a povestit pe îndelete ce văzuse. Anne Snapphane se uita la ea din partea cealaltă a biroului.

— De unde ai atâta energie să răspunzi întruna la telefonul ăla? a întrebat-o Anne după ce a pus receptorul în furcă.

Annika nu i-a răspuns, ci și-a continuat însemnările.

— Dacă nu mănânc încă o înghețată, mor. Vrei ceva de la bufet? a întrebat-o Anne Snapphane, ridicându-se în picioare.

— Mai întâi trebuie să verific ceva, i-a zis Annika.

A luat receptorul în mână și a format numărul de la Urgențe. Era adevărat. Cu patru minute în urmă, sunase cineva și spusese că găsise un cadavru în apropiere de Kronobergsgatan.

Annika s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de biroul redactorului de știri, ținând în mână foaia pe care își luase notițe. Spike stătea cu picioarele pe birou și încă vorbea la telefon. Annika s-a postat în fața lui, pretinzând să i se acorde atenție. Redactorul de știri s-a uitat la ea cu un aer plictisit.

— Cred că avem un caz de crimă. Victima e o tânără, a zis Annika, fluturându-i în față comunicatul.

Spike a pus imediat receptorul în furcă, dându-și picioarele jos de pe birou.

— Ai aflat de la TT? a întrebat-o el, pornindu-și computerul.

— Nu, de la Telefonul Ciudaților.

— Ai vreo confirmare?

— Cineva a sunat la urgențe și a zis că a găsit un cadavru.

Spike a aruncat o privire prin redacție:

— Bun, ia să vedem cine e pe-aici.

— E pontul meu, a zis Annika, punându-și mâinile în sân.

— Berit! a strigat Spike, ridicându-se în picioare. Crima verii!

Berit Hamrin, una dintre reporterele mai în vârstă ale ziarului, și-a luat geanta și s-a apropiat de biroul lui Spike.

— Și unde-i Carl Wennergren? Azi nu lucrează?

— Nu, și-a luat liber, a zis Annika. Participă la o cursă nautică în jurul insulei Gotland. Dar e pontul meu, eu l-am primit.

— Pelle, un fotograf! a strigat Spike în direcția redactorului foto.

Acesta i-a făcut cu mâna un semn de încuviințare, apoi a strigat:

— Bertil Strand.

— Bine, a zis redactorul de știri, întorcându-se către Annika. Ce avem până acum?

Annika s-a uitat peste însemnările ei dezordonate, dându-și seama dintr-odată cât de nervoasă era:

— O fată moartă în spatele unei pietre de mormânt din Cimitirul Evreiesc, adică în parcul Kronoberg din cartierul Kungsholmsen.

— Dar asta nu înseamnă că e vorba de o crimă, nu?

— E goală și a fost strangulată.

Spike i-a aruncat Annikăi o privire scrutătoare:

— Și vrei să te ocupi tu de cazul ăsta?

Annika a înghițit în sec și a încuviințat din cap.

Redactorul de știri s-a așezat iarăși pe scaun și a scos un carnețel:

— Bine. Poți să te duci cu Berit și Bertil. Aveți grijă să faceți niște fotografii ca lumea. Celelalte informații le putem afla mai încolo, dar fotografiile trebuie făcute imediat.

Fotograful și-a pus pe umăr rucsacul cu echipamentul, apropiindu-se de biroul redactorului de știri.

— Unde e? a întrebat el, direcționându-și întrebarea spre Spike.

— Lângă închisoarea Kronoberg, i-a răspuns redactorul, ridicând receptorul.

— În parcul Kronoberg, l-a corectat Annika, în timp ce-și căuta geanta. Mai exact, în Cimitirul Evreiesc.

— Să te asiguri că nu-i vorba despre un incident domestic, a adăugat Spike, apoi a format un număr din Londra.

Berit și Bertil Strand deja se apropiau de lift, îndreptându-se spre garaj, dar Annika a rămas locului:

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus: nu ne amestecăm în conflictele de familie, a lămurit-o redactorul, apoi i-a întors spatele.

Annika a simțit că o năpădește un val de furie – un fel de șoc electric ce i-a străbătut tot trupul, ajungând în cele din urmă la creier:

— Dar asta n-ar însemna că fata e mai puțin moartă!

Spike a început să vorbească la telefon, iar Annika a înțeles că discuția lor luase sfârșit. A ridicat privirea și a văzut că Berit și Bertil Strand deja intraseră în lift. S-a dus repede la biroul ei, și-a înhățat geanta, care căzuse sub tăblie, și a fugit după

colegii ei. Liftul plecase deja, așa că a trebuit să coboare pe scări. La naiba, la naiba! Oare de ce trebuia să se ia la harță de fiecare dată? Poate că tocmai pierduse primul ei caz de anvergură, și asta numai pentru că voise să-i tragă un perdaf redactorului de știri.

— Un tâmpit! și-a zis ea cu voce tare.

I-a ajuns din urmă pe reporter și pe fotograf chiar la intrarea în garaj.

— O să lucrăm împreună și o să fim cu ochii-n patru, până va trebui să ne despărțim și să ne ocupăm de diferitele părți ale cazului, a zis Berit, scriind ceva pe un carnețel în timp ce mergea. Apropo, eu sunt Berit Hamrin. Nu cred c-am apucat să facem cunoștință.

Femeia mai în vârstă i-a zâmbit Annikăi, apoi au dat mâna și au urcat în Saab-ul lui Bertil Strand – Annika în spate, iar Berit în față.

— Nu trânti ușa în halu' ăsta! a zis Bertil Strand pe un ton dojenitor, uitându-se la Annika peste umăr. O să sară vopseaua.

„Dumnezeule!", s-a gândit Annika, apoi i-a zis lui Strand:

— Ah, îmi pare rău!

Fotografii foloseau mașinile ziarului mai mult sau mai puțin ca pe niște mașini de serviciu; cei mai mulți dintre ei își luau foarte în serios sarcina de-a avea grijă de ele. Poate pentru că toți fotografii, fără excepție, erau bărbați. Annika lucra pentru *Kvällspressen* doar de șapte săptămâni, dar era deja foarte conștientă de caracterul sacrosanct al mașinilor folosite de fotografi. De câteva ori, trebuise să amâne interviurile pe care și le programase, pentru că fotografii plecaseră să-și spele mașinile, ceea ce arăta cât de importante erau considerate materialele ei în redacție.

— Cel mai bine ar fi să ne apropiem de parc prin partea cealaltă, ca să ocolim Fridhemsplan[1], a zis Berit atunci când mașina s-a apropiat în viteză de intersecția străzilor Rålambsvägen și Gjörwellsgatan.

Bertil Strand a apăsat pe frână și a cotit la dreapta chiar când semaforul s-a făcut roșu. Acum mergeau pe Gjörwellsgatan, apropiindu-se de bulevardul Norr Mälarstrand.

[1] *Fridhemsplan*: piață din centrul Stockholmului.

— Mai spune-ne o dată, te rog, informațiile pe care le-ai obținut de la tipul care te-a sunat, a zis Berit, sprijinindu-se cu spatele de portieră, ca s-o poată vedea pe Annika.

— Da, sigur, a zis ea, scoțând din geantă hârtia mototolită. În parcul Kronoberg, în spatele unei pietre de mormânt, a fost găsită o fată moartă. E goală și probabil că a fost strangulată.

— Cine a sunat?

— Un tip care cred că bagă amfetamine la greu. Amicul lui se pișa lângă gard și a văzut cadavrul printre gratii.

— Și de ce s-au gândit c-a fost strangulată?

Annika a întors foaia pe partea cealaltă și a citit niște notițe pe care le mâzgălise într-un colț:

— N-au văzut niciun pic de sânge. Avea ochii larg deschiși și niște răni la gât.

— Asta nu înseamnă neapărat c-a fost strangulată. Nici măcar c-a fost omorâtă, a zis Berit, apoi s-a întors cu fața spre parbriz.

Annika n-a zis nimic. A întors capul și s-a uitat prin geamul fumuriu al Saab-ului. Când au trecut pe lângă parcul Rålambshov, a văzut câțiva adoratori ai soarelui. Apoi s-a uitat în față și a văzut apa golfului Riddarfjärd, care strălucea atât de puternic, încât a trebuit să mijească ochii, deși parbrizul avea un strat de protecție împotriva razelor ultraviolete. Doi windsurfiști se îndreptau spre insula Långholmen, dar nu aveau viteză mare – vântul abia adia sub dogoarea soarelui.

— Ce vară frumoasă! a zis Bertil Strand, cotind pe Polhemsgatan. Cine-ar fi crezut una ca asta, după câte ploi am avut în primăvară?

— Da, am avut noroc, a zis Berit. Tocmai mi-am terminat concediul de patru săptămâni. Soare în fiecare zi… Poți să parchezi chiar în spatele remizei de pompieri.

După ce a intrat pe Bergsgatan, Bertil Strand a încetinit. Berit și-a desfăcut centura și a sărit din mașină înainte ca el să parcheze. Annika a pornit în fugă după ea, gâfâind în arșița de afară.

Strand a parcat Saab-ul, iar Berit și Annika au pornit de-a lungul unei clădiri din cărămidă roșie construită în anii ’50. Aleea îngustă de asfalt care înconjura parcul era mărginită de borduri înalte.

— Sunt niște trepte mai încolo, a zis Berit, care deja răsufla greu.

După ce-au urcat cele șase trepte, au intrat în parc. Au parcurs în grabă o alee care ducea la un teren de joacă foarte modern, în dreapta căruia se vedeau un fel de bărăci. Când a trecut pe lângă parc, Annika a văzut un semn pe care scria: „Teren de joacă”. Aici se aflau o groapă de nisip, mese de picnic, bănci, un mic castel care putea fi escaladat, leagăne, câteva tobogane și alte aparate cu care copiii se puteau juca și pe care se puteau cățăra. Pe teren se aflau trei sau patru mame cu copiii lor – părea că se pregătesc de plecare. La celălalt capăt, doi polițiști în uniformă vorbeau cu o a cincea mamă.

— Cred că cimitirul e mai încolo, înspre Sankt Göransgatan, a zis Berit.

— Cunoști bine parcul, a zis Annika. Locuiești în apropiere?

— Nu. Dar nu e prima crimă care are loc în parcul ăsta.

Annika a văzut că cei doi polițiști aveau în mână câte o rolă de bandă alb cu albastru. Evacuau terenul de joacă, pentru că voiau să împrejmuiască zona.

— Am ajuns la țanc, și-a spus ea în șoaptă.

Au cotit la dreapta, pornind pe o cărare care ducea în vârful unui deal.

— La stânga, a zis Berit.

Annika a luat-o înainte. A trecut peste alte două poteci și, în cele din urmă, a zărit cimitirul. A văzut un șir de stele ale lui David înălțându-se din frunzișul de un verde-închis.

— Nu mai e mult! a strigat ea peste umăr, văzând cu coada ochiului că Bertil Strand mai avea un pic și o prindea din urmă pe Berit.

Gardul negru era făcut dintr-un fier forjat lucrat foarte frumos. Fiecare gratie avea în vârf o stea a lui David stilizată. Alergând, Annika călca peste propria-i umbră și astfel și-a dat seama că se apropia de cimitir dinspre sud.

S-a oprit pe culmea dealului, de unde avea o perspectivă foarte bună. Poliția încă nu împrejmuise acea latură a parcului, așa cum făcuse cu cea nordică și cu cea vestică.

— Grăbiți-vă! le-a strigat ea lui Berit și lui Bertil Strand.

Gardul înconjura un cimitir mic, plin cu morminte neîngrijite și pietre funerare de granit. Annika a estimat rapid că erau în jur de treizeci. Natura, pur și simplu, pusese stăpânire pe acel loc: cimitirul era năpădit de vegetație și părea lăsat în paragină. Avea cam nouă pe 12 metri, iar pe latura cea mai îndepărtată

gardul nu era mai înalt de un metru și jumătate. Intrarea era pe latura de vest, care dădea spre Kronobergsgatan și Fridhemsplan. Annika a văzut că o echipă de la tabloidul rival s-a oprit în fața cordonului de poliție. În parc, aproape de latura estică, se afla un grup de bărbați în haine civile. Acolo zăcea cadavrul tinerei.

Annika tremura. Nu-și putea permite să dea chix după ce obținuse primul ei pont cu adevărat important.

Când Berit și Bertil Strand au ajuns-o din urmă, ea a văzut un bărbat care a deschis porțile dinspre Kronobergsgatan. Avea în mână o prelată cenușie. Annikăi i s-a tăiat respirația: „Încă nu au acoperit-o!”

— Repede! a strigat ea peste umăr. Cred că putem face niște fotografii de aici, de pe coastă.

Dintr-odată, le-a apărut în față un polițist. Desfășura o rolă de bandă alb cu albastru. Annika a luat-o la fugă spre gard, auzind în spate zgomotul pașilor lui Bertil Strand, care alerga de mama focului după ea. Pe ultimii câțiva metri, fotograful și-a dat jos rucsacul de pe umăr și a scos un aparat Canon și un obiectiv telefoto. Bărbatul cu prelata cenușie se afla la doar trei metri de cadavru, când Bertil a început să facă rapid niște fotografii dintre tufișuri; apoi s-a dat un metru într-o parte și a mai făcut alte câteva. Polițistul care desfășura banda a strigat ceva, iar bărbații din cimitir au observat prezența jurnaliștilor.

— Gata, bag aparatul în rucsac, a zis Bertil Strand. Avem destule fotografii.

— Hei! Voi de-acolo! a strigat polițistul cu banda. Ce naiba, nu vedeți că împrejmuim zona?

Unul dintre bărbații din cimitir – purta o cămașă hawaiiană înflorată și o pereche de bermude – s-a apropiat de ei și le-a spus:

— Gata, ajunge!

Annika s-a uitat în jur, neștiind ce să facă. Bertil Strand deja pornise spre cărarea care ducea la Sankt Göransgatan. Atât bărbatul din fața ei, cât și polițistul din spate erau furioși. Și-a dat seama că trebuia s-o ia din loc de bunăvoie, altminteri aveau s-o oblige. În mod instinctiv, s-a dat într-o parte, ajungând în locul de unde făcuse Strand primele fotografii.

S-a uitat printre gratiile negre și a văzut-o. Pe tânăra moartă. Ochii ei o fixau pe Annika de la o distanță de trei metri. Erau

cenușii și întunecați. Avea capul dat pe spate, iar brațele întinse deasupra capului; părea să fie rănită la una dintre mâini. Gura îi era larg deschisă, într-un țipăt mut, iar buzele erau de un maro foarte închis. Avea o vânătaie mare pe sânul stâng, iar partea de jos a abdomenului era verzuie.

Annikăi nu i-a trebuit mai mult de-o clipă ca să surprindă întregul tablou cât se poate de limpede. Asprimea pietrei cenușii în fundal, luxurianta vegetație de vară, jocul de umbre al frunzișului, umiditatea și arșița, duhoarea insuportabilă.

După aceea, prelata a colorat în cenușiu întreaga scenă. Nu au acoperit cadavrul, ci gardul.

— Trebuie să plecați, i-a zis polițistul cu banda, punându-i mâna pe umăr.

„Ce clișeu”, și-a zis Annika, întorcându-se pe călcâie.

Avea gura uscată. I se părea că toate sunetele veneau de foarte departe. A pornit spre poteca pe care o așteptau Berit și Bertil Strand în spatele cordonului. Avea impresia că plutește. Fotograful avea un aer plictisit și dezaprobator, iar Berit zâmbea discret.

Polițistul mergea în urma Annikăi, cu umărul lipit de spatele ei. Annika s-a gândit că trebuia să-i fi fost foarte cald în uniformă într-o zi ca aceea.

— Ai reușit să arunci o privire? a întrebat-o Berit.

Annika a încuviințat din cap, iar Berit și-a făcut o însemnare în carnețel.

— L-ai întrebat ceva pe detectivul în cămașă hawaiiană?

Annika a dat din cap în semn că nu și s-a strecurat pe sub cordon, cu ajutorul binevoitor al polițistului.

— Păcat. A zis ceva?

— „Gata, ajunge!”, l-a citat Annika.

Berit a zâmbit:

— Dar tu? Te simți bine?

Annika a încuviințat din cap:

— Da, mă simt bine. Și nu-i deloc exclus să fi fost strangulată: încă un pic și ochii i-ar fi ieșit cu totul din orbite. Probabil că a încercat să țipe înainte să moară, pentru că avea gura larg deschisă.

— Deci poate c-a auzit-o cineva. Mai încolo, am putea încerca să stăm de vorbă cu vecinii. Era suedeză?

Annika simțea nevoia să se așeze.

— Am uitat să întreb… a zis ea.

Berit a zâmbit din nou:

— Blondă, brunetă, tânără, bătrână?

— Cel mult 20 de ani. Păr blond și lung. Sâni mari. Implanturi cu silicon sau poate cu ser fiziologic.

Berit i-a aruncat o privire întrebătoare, iar Annika s-a așezat pe iarbă, cu picioarele încrucișate, apoi i-a explicat:

— Îi avea foarte bombați, deși era întinsă pe spate. Și avea o cicatrice aproape de subsuoară.

Simțind că-i scade tensiunea, Annika a plecat capul și a inspirat adânc de câteva ori.

— Nu-i o priveliște tocmai drăguță, nu? a zis Berit.

— Sunt în regulă.

După vreun minut, Annika se simțea mai bine. Sunetele au revenit la adevărata lor intensitate, lovindu-i creierul cu putere, ca și când s-ar fi aflat într-o fabrică de mașini: traficul infernal de pe Drottningholmsvägen, două sirene urlând în contratimp, oameni care vorbeau tare, coborând și ridicând glasul, plânsul unui copil.

Bertil Strand se alăturase micului detașament al jurnaliștilor de la intrarea în cimitir și stătea de vorbă cu fotograful tabloidului rival.

— Și acum ce urmează? Cine ce face? a întrebat Annika.

Berit s-a așezat lângă Annika, și-a consultat notițele și a început să facă planul de bătaie.

— Pornim de la presupunerea că avem de-a face cu o crimă, nu? Deci va trebui să pregătim un material în care să spunem ce s-a întâmplat: a fost găsit cadavrul unei tinere asasinate. Când, unde și cum? Trebuie să luăm legătura cu tipul care a găsit-o și să stăm de vorbă cu el. Știi cum îl cheamă?

— Părea să fie un drogat. Cred că bagă amfetamine la greu. Amicul lui mi-a lăsat o adresă la care să i se vireze banii pentru pont.

— Încearcă să dai de el. Cei de la serviciul de urgență sigur au toate informațiile despre apel, a continuat Berit, urmărindu-și notițele.

— Gata, mi-am notat.

— Bine. Apoi trebuie să găsim un polițist dispus să vorbească. De la ofițerul de presă al poliției nu putem afla decât chestii oficiale. Detectivul hawaiian ți-a zis cum îl cheamă?

— Nu.

— Păcat. Încearcă să afli. E prima oară când îl văd; s-ar putea să fie unul dintre oamenii noi de la Krim. Apoi trebuie să aflăm când a murit fata și din ce cauză. Există vreun suspect? Care e următorul pas al anchetei? Și toate detaliile polițienești ale cazului.

— Bine, a zis Annika, luându-și notițe.

— Dumnezeule, ce cald e! Parcă niciodată n-a fost atât de cald în Stockholm, a zis Berit, ștergându-și transpirația de pe frunte.

— Nu știu cum sunt temperaturile pe-aici. M-am mutat în Stockholm doar de șapte săptămâni.

Berit a scos din geantă un șervețel Kleenex ca să se șteargă pe tâmple și pe ceafă:

— Acum trebuie să ne ocupăm de victimă. Cine era? Cine a identificat-o? Are o familie care sigur e îndurerată. Trebuie să luăm legătura cu ei într-un fel sau altul. Ne trebuie niște fotografii ale fetei de pe vremea când era în viață. Zici că avea peste 18 ani?

Annika s-a gândit câteva clipe, amintindu-și de implanturi:

— Da. Cred că da.

— Atunci poate facem rost de o fotografie a ei cu tichie de absolventă. Și vorbește cu prietenele ei. Află dacă avea un iubit.

Annika lua notițe.

— Apoi trebuie să vedem care este reacția celor care locuiesc în zonă, a continuat Berit. Gândește-te că ne aflăm în centrul Stockholmului, unde locuiesc mai mult de trei sute de mii de femei. O crimă de genul ăsta o să afecteze sentimentul de siguranță al oamenilor, obiceiul lor de a mânca în oraș și mai știu eu ce. Viața orașului, în general. Mă rog, e vorba de două subiecte diferite. Tu ocupă-te de cei care locuiesc în preajma parcului, iar eu o să mă ocup de restul.

Annika a încuviințat din cap fără să ridice privirea.

— Și mai avem un subiect, a adăugat Berit, punând carnețelul în poală. În urmă cu 12-13 ani, la mai puțin de o sută de metri de locul ăsta a fost comisă o crimă asemănătoare.

Annika a ridicat privirea cu un aer surprins.

— Dacă nu mă înșală memoria, a zis Berit gânditoare, o femeie a fost violată și ucisă pe niște trepte din partea de nord a parcului. Și nu s-a descoperit cine era criminalul.

— Doamne! Crezi c-ar putea fi același individ?

Berit a ridicat din umeri:

— Nu cred, dar trebuie să pomenim și cazul ăsta. Sunt sigură că multă lume își amintește de el. Femeia a fost violată și strangulată.

Annika a înghițit în sec:

— Ce slujbă oribilă avem!

— Așa-i. Dar ar fi nițel mai ușoară dacă ai reușit să stai de vorbă cu tipul ăla înainte să plece.

Berit a făcut un semn cu degetul spre Sankt Göransgatan. Bărbatul în cămașă hawaiiană tocmai ieșea din cimitir. Apoi a pornit spre o mașină parcată undeva în apropiere, pe Kronobergsgatan. Annika a sărit în picioare, și-a înhățat geanta și a pornit în grabă spre stradă. L-a văzut pe reporterul tabloidului rival încercând să stea de vorbă cu polițistul, dar el i-a făcut un semn să plece.

Chiar în acel moment, Annika s-a împiedicat de o ridicătură de pe asfalt și aproape că a căzut. A început să se bălăbăne pe panta abruptă, apropiindu-se de Kronobergsgatan cu pași mari și necontrolați. N-a reușit să se oprească la timp, așa că s-a izbit de spatele cămășii hawaiiene. Polițistul a căzut peste capota mașinii.

— Ce dracu'! a strigat el, apoi s-a întors pe călcâie și a apucat-o de brațe pe Annika.

— Îmi pare rău, a scâncit ea. N-am vrut. M-am împiedicat și era să cad.

— Ce dracu' ai? Ești nebună sau ce?

Polițistul era uimit și speriat.

— Îmi pare foarte rău, a zis Annika.

Nu numai că se simțea umilită, dar, dintr-odată, a început s-o doară glezna stângă.

Polițistul și-a venit în fire și i-a dat drumul. S-a uitat la ea cu atenție preț de câteva secunde.

— Ai grijă pe unde mergi, ce naiba! a zis el, apoi s-a urcat într-un Volvo break de culoare vișinie și a demarat în trombă, cu scârțâit de roți.

— Căcat! și-a zis Annika.

A mijit ochii în direcția soarelui, încercând să distingă numărul mașinii. I s-a părut că a văzut scris „1813". Ca să fie sigură, s-a uitat și la numărul de înmatriculare, încercând să-l memoreze.

S-a întors pe călcâie și a văzut cum toți jurnaliștii din micul grup de la intrarea în cimitir se holbau la ea. S-a înroșit de la frunte până la gât. S-a aplecat repede ca să strângă lucrurile care îi căzuseră din geantă când se izbise de polițist: carnețelul, un pachet de gumă, o sticlă aproape goală de Pepsi și trei absorbante ambalate într-o folie verde. Pixul încă era în geantă, așa că l-a înhățat și a notat în grabă atât numărul mașinii, cât și pe cel de înmatriculare.

Reporterii și fotografii și-au luat ochii de la ea, apoi și-au reluat discuțiile între ei. Annika a auzit că Bertil Strand voia să plece să ia înghețată pentru mai multă lume, apoi și-a aruncat geanta pe umăr și s-a apropiat de jurnaliști, care acum nu-i mai acordau niciun pic de atenție. N-a recunoscut pe nimeni, în afară de reporterul de la tabloidul rival – un bărbat de vreo 40 de ani, a cărui fotografie însoțea fiecare articol pe care îl publica. A văzut o tânără cu un reportofon pe care scria „Radio Stockholm”, doi fotografi de la două agenții diferite, fotograful tabloidului rival și alți trei reporteri pe care nu știa de unde să-i ia. Nu venise nicio echipă TV – în timpul verii, buletinul de știri locale al televiziunii publice nu dura decât cinci minute, iar posturile private difuzau doar știri furnizate de agenții. Cotidienele probabil că aveau să ia fotografii de la agenții, combinându-l cu informații furnizate de TT. Redacția de știri a postului național de radio nu trimisese pe nimeni, iar Annika știa foarte bine că nici nu avea să trimită. Unul dintre foștii ei colegi de la ziarul local unde era angajată cu carte de muncă lucrase într-o vară la postul național și îi explicase Annikăi pe un ton plin de dispreț: „Lăsăm crimele și alte chestii de genu’ ăsta pe seama tabloidelor. Nu ne hrănim cu hoituri.”

Annika își dăduse seama încă de pe atunci că această afirmație spunea mai multe despre colegul ei decât despre redacția de știri a postului național. Dar uneori nu se putea împiedica să nu se întrebe de ce radioul național considera că nu merita să relateze despre o tânără căreia îi fusese luată viața. Nu putea înțelege.

Ceilalți oameni care se înșiruiau de-a lungul cordoanelor poliției erau trecători curioși.

Annika a depășit încet grupul de jurnaliști și s-a îndepărtat de el. Polițiștii – atât cei de la Krim (biroul de investigații criminalistice), cât și legiștii – trebăluiau dincolo de gard. Nu se

vedea nicio ambulanță. S-a uitat la ceas: unu și șaptesprezece minute. Douăzeci și unu de minute de când primise pontul pe Telefonul Ciudaților. Habar n-avea ce-ar fi trebuit să facă mai departe. Nu părea o idee bună să stea de vorbă cu polițiștii în momentul acela, pentru că n-ar fi reușit decât să-i enerveze. Era limpede că încă nu știau mare lucru – nici cine era tânăra, nici cum murise, nici cine era făptașul.

A pornit spre Drottningholmsvägen. Pe Kronobergsgatan, de-a lungul caselor de pe partea de vest, se întindea o dâră de umbră; s-a dus acolo și s-a sprijinit de un zid aspru și fierbinte. Era doar un pic mai răcoare, iar aerul încă îi ardea gâtlejul. Îi era extrem de sete. A băgat mâna în geantă și a scos sticla de Pepsi. Nu strânsese bine dopul, așa că sticla era cleioasă, iar degetele i se lipeau de etichetă. La naiba cu căldura asta!

A băut lichidul cald și dulceag, apoi a ascuns sticla între sacii cu ziare lăsați la ușa blocului ca să fie luați de firmele de reciclare.

Jurnaliștii care stătuseră aproape de cordonul poliției au trecut pe partea cealaltă a străzii. Probabil că-l așteptau pe Bertil Strand. Din nu se știe ce motiv, situația aceea o scârbea: 10 metri mai încolo, muștele bâzâiau în jurul unui cadavru, în timp ce angajații din mass-media abia așteptau să le vină înghețatele.

Privirea ei rătăcea pe deasupra parcului. Colinele lui abrupte și verzi erau presărate cu pâlcuri de copaci înalți. Din locul umbrit unde stătea, putea distinge teii, fagii, ulmii și mestecenii. Unii erau uriași, iar alții abia fuseseră plantați. Printre morminte creșteau mai ales tei gigantici.

„Trebuie să mai beau ceva”, și-a zis ea.

S-a așezat pe trotuar, sprijinindu-și capul de zid. Trebuia să se întâmple ceva cât mai repede. Nu mai putea sta mult acolo.

A aruncat o privire spre pâlcul de jurnaliști, care începea să se micșoreze. Tipa de la Radio Stockholm plecase, iar Bertil Strand se întorsese cu înghețatele. Dar n-a văzut-o pe Berit Hamrin; s-a întrebat unde dispăruse.

„Mai aștept cinci minute, s-a gândit ea. După care mă duc să-mi cumpăr ceva de băut. Și abia apoi merg să stau de vorbă cu locuitorii din zonă.”

A încercat să-și amintească harta Stockholmului și să se plaseze pe ea. Se afla în inima capitalei, în orașul de piatră

cuprins între vechile bariere. S-a uitat la remiza de pompieri din partea de sud. Se afla pe Hantverkargatan, strada ei – Annika locuia la mai puțin de un kilometru de parc, în piața Kungsholms. Închiriase un apartament cu vedere spre spate, într-un bloc ce urma să fie renovat. Cu toate acestea, nu fusese niciodată prin zona parcului. Sub ea se afla stația de metrou Fridhemsplan; dacă s-ar fi concentrat, poate că ar fi putut simți trepidațiile care se propagau prin beton și asfalt. Chiar în fața ei se afla un puț de aerisire pentru tuneluri, o toaletă publică și o bancă. Poate că tipul care sunase să-i vândă pontul stătuse pe bancă în soarele arzător și luase amfetamine împreună cu amicul lui, care apoi s-a dus să se pișe. „Oare de ce n-a folosit closetul?”, s-a întrebat Annika. S-a gândit o vreme la asta, apoi s-a apropiat de el ca să arunce o privire. Când a deschis ușa, a înțeles de ce. Duhoarea dinăuntru era absolut insuportabilă. A bătut în retragere și a închis ușa imediat.

O femeie cu cărucior se apropia de Annika, venind dinspre terenul de joacă. Copilul din cărucior ținea în mâini o sticlă cu un lichid roșu. Femeia s-a uitat cu un aer foarte surprins la cordonul care se întindea de-a lungul trotuarului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o pe Annika.

Annika s-a îndreptat de spate, apoi și-a potrivit pe umăr breteaua genții:

— Zona a fost împrejmuită de poliție.

— Văd. Dar de ce?

Annika ezita. S-a uitat la ceilalți reporteri și a văzut că o priveau, apoi s-a apropiat în grabă de femeie.

— A fost descoperit cadavrul unei femei în cimitir, a spus ea pe un ton calm.

Femeia s-a făcut palidă:

— Serios?

— Locuiți în zonă?

— Da. Am fost în parcul Rålambshov, dar era atât de aglomerat, încât nici n-aveai unde să te așezi, așa că am venit aici. Cadavrul e încă acolo?

Femeia a ridicat capul, încercând să vadă printre tei. Annika a încuviințat din cap.

— Doamne! E înfiorător! a exclamat femeia, uitându-se la Annika cu ochi mari.

— Veniți des pe aici?

— Da, în fiecare zi. Skruttis, fiul meu, se joacă pe terenul din parc.

Femeia nu-și putea lua ochii de la cimitir. Annika s-a uitat la ea preț de câteva clipe.

— Ați auzit cumva ceva neobișnuit noaptea trecută sau azi-dimineață? Țipete în parc sau ceva de genu' ăsta?

Femeia și-a împins în față buza de jos, s-a gândit un pic, apoi a dat din cap în semn că nu:

— Cartierul ăsta e întotdeauna foarte zgomotos. În primii ani după ce am venit aici, mă trezeam de fiecare dată când auzeam sirenele mașinilor de pompieri, dar acum m-am obișnuit. Apoi mai sunt și bețivii de pe Sankt Eriksgatan. Nu mă refer la alcoolicii care locuiesc în pensiunea de acolo – pe ăștia îi răpune vinul cu mult înainte de lăsarea nopții –, ci la băutorii obișnuiți care se întorc acasă. Te pot ține treaz toată noaptea. Dar chestia cea mai nasoală e sistemul de ventilație de la McDonald's. E pornit toată noaptea și mă scoate din minți... Și cum a murit femeia?

— Încă nu se știe. Deci n-ați auzi niciun țipăt, n-a strigat nimeni după ajutor? Nimic?

— Ah, ba am auzit. Vineri noaptea se aud o mulțime de strigăte în cartierul ăsta. Gata, dragul meu, uite-o...

Copilul scăpase sticla și plângea. Femeia a luat-o și i-a pus-o iarăși în mâini, apoi a făcut un semn cu capul în direcția lui Bertil Strand și a celorlalți jurnaliști:

— Astea-s hienele?

— Mda. Tipul cu un cornet de înghețată e fotograful meu. Iar eu sunt Annika Bengtzon de la *Kvällspressen.*

Apoi au dat mâna. În ciuda observației sale disprețuitoare, femeia era impresionată:

— Daniella Hermansson. Îmi pare bine de cunoștință. O să scrieți despre cazul ăsta?

— Da, eu sau altcineva de la ziar. Vă deranjează dacă îmi iau niște notițe?

— Nu, vă rog!

— Pot să vă citez?

— Prenumele meu se scrie cu doi „l", iar numele, cu doi „s".

— Deci ziceți că pe-aici e gălăgie tot timpul?

Daniella Hermansson s-a ridicat pe vârfuri și a încercat să se uite în carnețelul Annikăi.

— Ah, da! E foarte multă gălăgie, mai ales în week-end.

— Deci, dacă cineva ar fi strigat după ajutor, n-ar fi reacționat nimeni?

Daniella Hermansson și-a împins iarăși buza de jos în față, înclinând capul:

— Depinde de oră. Pe la patru, cel târziu cinci jumate, cartierul se liniștește. Doar sistemul de ventilație mai face gălăgie. Eu dorm cu geamul deschis tot anul – face bine la ten. Dar n-am auzit nimic.

— Ferestrele dumneavoastră dau în fața sau în spatele blocului?

— Și în față, și în spate. Stăm în blocul ăla, la etajul trei, în apartamentul de pe colț. Dar dormitorul dă în spate.

— Și ziceți că treceți pe aici zi de zi?

— Da, sunt încă în concediul de maternitate. Eu și alte câteva mame avem un grup și discutăm despre cum să ne creștem copiii. Ne întâlnim în fiecare dimineață pe terenul de joacă… Da, scumpul meu!

Copilul terminase lichidul roșu și urla ca o sirenă. Mama lui s-a aplecat și, cu mișcări foarte îndemânatice, a băgat degetul mijlociu pe sub scutec, apoi l-a scos și l-a mirosit.

— Hopa! Trebuie să mergem acasă. Ai nevoie de un scutec nou și de un pui de somn, nu-i așa, Skruttis?

Skruttis a tăcut imediat ce a pus mâna pe un șnur al căciuliței și a început să-l mestece.

— Putem să vă facem o fotografie? a întrebat-o Annika repede.

Daniella Hermansson a făcut ochii mari:

— Mie? Glumiți?

A izbucnit în râs, apoi și-a trecut mâna prin păr.

Annika s-a uitat țintă în ochii ei:

— Tânăra din cimitir probabil c-a fost omorâtă. Credem că e important să facem o descriere corectă a acestui cartier. Și eu locuiesc aproape, în piața Kungsholms.

Ochii Daniellei Hermansson mai aveau un pic și ieșeau din orbite:

— Omorâtă? Dumnezeule! Aici, la noi în cartier?

— Nu se știe unde anume a murit, ci doar că aici i s-a găsit cadavrul.

— Dar e un cartier atât de sigur, a zis Daniella Hermansson. Apoi s-a aplecat și a luat copilul în brațe. Băiețelul scăpase șnurul și începuse iarăși să plângă. Annika a pus mâna pe breteaua genții și a pornit spre Bertil Strand.

— Așteptați aici, i-a spus ea Daniellei peste umăr.

Când Annika a ajuns lângă el, fotograful se străduia să lingă ambalajul înghețatei.

— Vii cu mine câteva clipe? i-a zis ea.

Bertil Strand a mototolit cu grijă ambalajul, transformându-l într-un ghem, apoi a făcut un semn spre bărbatul de lângă el:

— Annika, el e Arne Påhlson, unul dintre reporterii tabloidului rival. Vă cunoașteți?

Annika a plecat privirea și a întins mâna, spunându-și numele în șoaptă. Mâna lui Arne Påhlson era caldă și umedă.

— Ți-ai terminat înghețata? l-a întrebat arțăgoasă pe fotograf. Bronzul lui Bertil Strand s-a întunecat și mai mult.

Nu-i plăcea să fie repezit de cineva care nici măcar nu era angajat permanent la ziar. Dar, în loc să-i răspundă, el s-a aplecat și a înhățat rucsacul.

— Unde mergem? a întrebat-o.

Annika s-a întors pe călcâie și a pornit spre Daniella. A aruncat o privire spre cimitir și a văzut că polițiștii îmbrăcați civil erau tot acolo și stăteau de vorbă între ei. Copilul încă plângea, dar maică-sa nu-i dădea nicio atenție, pentru că avea altceva de făcut: se dădea pe buze cu un ruj scos dintr-o cutiuță al cărei capac avea o oglindă pe partea interioară.

— Spuneți-mi, cum vă simțiți acum, după ce ați aflat că sub fereastra dormitorului dumneavoastră a fost descoperit cadavrul unei tinere?

— Îngrozitor, a spus Daniella. Mie și prietenelor mele ni s-a întâmplat de multe ori să ne întoarcem pe jos după o seară petrecută în oraș. I s-ar fi putut întâmpla oricăreia dintre noi.

— O să fiți mai atentă de-acum înainte?

— Cu siguranță! a răspuns Daniella fără să ezite. N-o să mai merg niciodată noaptea prin parc… Acum ce s-a mai întâmplat, dragul meu?

Daniella s-a aplecat iarăși ca să ia copilul în brațe. Annika făcea însemnări și simțea că i se zbârlise părul de pe ceafă. Făcuse rost de informații pentru un material foarte bun. Dacă scria suficient de concis, putea să apară chiar pe prima pagină.

— Vă mulțumesc foarte mult, a zis ea repede. Vreți să vă uitați un pic la Bertil? Cum îl cheamă pe băiețelul dumneavoastră? Câți ani are? Iar dumneavoastră? Și ce să spunem că faceți? „În concediu de maternitate.” Bine. Și poate c-ar fi bine să nu păreți atât de bucuroasă.

Zâmbetul studiat, ca de vedetă de cinema, al Daniellei Hermansson – probabil cel pe care îl folosea ori de câte ori făcea poze de Crăciun sau cu ocazia altor sărbători – a dispărut imediat, iar în locul lui a apărut o expresie confuză și pierdută. Bertil Strand trăgea cadru după cadru, învârtindu-se atent, cu pași de dans, în jurul femeii și al copilului.

— Pot să vă sun dacă intervine ceva? Ce număr aveți? Și codul interfonului? Pentru orice eventualitate…

Daniella Hermansson a pus copilul în cărucior și a plecat, mergând de-a lungul cordonului. Spre nemulțumirea Annikăi, Arne Påhlson de la tabloidul rival a oprit-o pe Daniella când a trecut pe lângă el. Din fericire, copilul plângea atât de tare, încât femeia nu mai putea acorda un al doilea interviu. Annika a răsuflat ușurată.

— Nu încerca să mă-nveți cum să-mi fac treaba, i-a spus Strand Annikăi.

— Bine, dar ia zi-mi, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi scos cadavrul din cimitir în timp ce tu erai plecat să cumperi înghețată pentru rivali?

Bertil Strand i-a aruncat o privire disprețuitoare:

— Când ne aflăm pe teren, nu suntem rivali, ci colegi.

— Cred că te înșeli. Dacă facem investigații în grup, avem de pierdut. Ar trebui să lucrăm pe cont propriu. Cu toții.

— În felul ăsta, nu câștigă nimeni nimic.

— Ba eu cred că am fi mai credibili în ochii cititorilor.

Bertil Strand și-a pus aparatul pe umăr:

— Mersi pentru sfat. Lucrez în presă doar de cinșpe ani…

„Căcat! și-a zis Annika după ce fotograful s-a întors la «colegii» lui. Oare de ce nu pot niciodată să-mi țin gura asta mare?”

Dintr-odată, s-a simțit slăbită și ametită. „Trebuie să-mi iau ceva de băut. Repede!” Spre marea ei ușurare, a văzut-o pe Berit venind dinspre Hantverkargatan.

— Unde ai fost? a întrebat-o Annika, pornind spre ea.

— M-am întors la mașină să dau niște telefoane. Le-am cerut să caute articolele referitoare la cealaltă crimă și am stat de vorbă cu niște surse din poliție.

Berit încerca în van să se răcorească fluturându-și mâna în dreptul feței.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am stat de vorbă cu cineva din zonă, asta-i tot.

— Ai băut ceva? Că ești cam palidă.

Annika și-a șters transpirația de pe frunte. Dintr-odată, a simțit că-i vine să plângă.

— Mai adineauri, am cam dat-o în bară cu Bertil Strand, a zis ea cu glas stins. I-am zis că n-ar trebui să ne amestecăm cu rivalii noștri când ne aflăm la fața locului.

— Sunt de acord cu tine. Și știu că Bertil Strand e de altă părere. Uneori, poate fi destul de dificil să lucrezi cu el, dar e un fotograf bun. De ce nu te duci să-ți iei ceva de băut? Și rămân eu pe poziții.

Annika a plecat de pe Kronobergsgatan cu un aer recunoscător și a pornit pe Drottningholmsvägen. Chiar când se pregătea să cumpere o sticlă de apă minerală de la chioșcul din Fridhemsplan, a văzut o ambulanță care a cotit la stânga, pe Sankt Göransgatan, apropiindu-se de parc.

— Căcat! a strigat ea.

Apoi s-a aruncat în trafic, obligând un taximetrist să calce brusc pedala de frână. A traversat Sankt Eriksgatan și a pornit spre parc. Simțea că avea să leșine înainte să ajungă acolo.

Ambulanța se oprise pe Sankt Göransgatan chiar în capăt. Din ea au coborât un bărbat și o femeie.

— De ce gâfâi în halul ăsta? a întrebat-o Berit.

— Mașina! Cadavrul! a zis ea cu respirația întretăiată, sprijinindu-se cu mâinile de genunchi și inspirând cu nesaț.

Berit a oftat:

— Ambulanța o să stea o vreme pe-aici. Iar cadavrul n-o să dispară. Nu-ți face griji, n-o să pierdem nimic.

Annika și-a lăsat geanta pe trotuar și s-a îndreptat de spate:

— Îmi pare rău.

Berit a zâmbit:

— Du-te să stai la umbră. Și merg eu să-ți iau ceva de băut.

Annika s-a îndepărtat un pic și a luat loc. Se simțea ca o tâmpită.

— Nu știam, a murmurat ea. Habar n-am cum merg lucrurile astea.

S-a așezat pe trotuar și s-a sprijinit iarăși de zid. Pavajul îi ardea pielea prin fusta subțire.

Bărbatul și femeia din ambulanță așteptau de partea cealaltă a cordonului chiar la intrarea în cimitir. Dincolo de gardul de fier încă se puteau distinge trei bărbați. Annika bănuia că doi dintre ei erau legiști, iar celălalt, fotograf. Se mișcau cu multă grijă, aplecându-se, luând în mână câte ceva și ridicându-se în picioare. Era mult prea departe ca să-și dea seama ce făceau.

Câteva minute mai târziu, Berit s-a întors cu o cola mare și foarte rece. Annika i-a desfăcut capacul și a băut atât de repede, încât i-a ieșit bioxidul de carbon pe nas. S-a înecat și a tușit, vărsând sucul pe fustă.

Berit a luat loc lângă ea, după care și-a scos și ea o sticlă din geantă.

— Ce fac acolo, în cimitir? a întrebat Annika.

— Prelevează probe. Poliția are grijă să trimită cât mai puțini oameni, care să se miște cât mai puțin cu putință. De obicei, echipa e alcătuită din doi criminaliști și, poate, un detectiv de la Krim.

— Oare tipul cu cămașă hawaiiană era detectivul?

— Se poate, a zis Berit. Dacă te uiți cu atenție, o să vezi că unul dintre criminaliști ține mâna la gură. Are un reportofon și înregistrează tot ce vede la fața locului: descrierea exactă a poziției în care a fost găsit cadavrul, felul în care sunt boțite hainele, chestii de genu' ăsta.

— Dar fata nu avea haine pe ea.

— Poate că-s împrăștiate în jurul ei; consemnează și astfel de detalii. După ce-or să termine, or să mute cadavrul la centrul de medicină legală din Solna.

— Pentru autopsie?

Berit a încuviințat din cap:

— Criminaliștii or să rămână pe loc și or să ia la puricat tot parcul. Or să-l cerceteze centimetru cu centimetru, în căutare de sânge, salivă, fire de păr, fibre textile, spermă, amprente, urme de tălpi sau de cauciucuri – toate chestiile imaginabile.

Annika îi urmărea în tăcere pe bărbații de dincolo de gard. Erau aplecați deasupra cadavrului. Capetele li se ridicau și coborau pe fundalul prelatei cenușii.

— De ce au acoperit gardul și nu cadavrul?

— Când fac cercetări la locul crimei, nu acoperă cadavrul decât dacă plouă sau ninge. Lucrul cel mai important sunt dovezile, tocmai de aceea caută să deranjeze locul cât mai puțin cu putință. Au pus prelata aia numai ca să împiedice privirile curioșilor. Deci are noimă.

Dintr-odată, criminaliștii și fotograful s-au ridicat cu toții în picioare.

— A sosit timpul, a zis Berit.

Toți jurnaliștii s-au ridicat în același timp. Ca la un semnal, toată lumea s-a apropiat de cordon, iar fotografii au pus filme în aparatele care le atârnau de gât. Apăruseră și câțiva jurnaliști care nu veniseră la fața locului de la început. Annika a numărat cinci fotografi și șase reporteri. Unul dintre ei, un tip tânăr, avea un laptop pe care se vedea logoul agenției de știri TT, iar o femeie avea un carnețel pe care scria *Sydsvenskan*[2].

Femeia și bărbatul care coborâseră din ambulanță au deschis ușile din spate și au scos o targă cu picioare extensibile. Au desfăcut-o calm și meticulos, fixând fiecare clemă în parte. Annika a simțit că i se zbârlește părul. I-a venit în gură un damf de cola și a râgâit. În curând, aveau să scoată cadavrul. Îi era rușine de nerăbdarea ei morbidă.

— Dați-vă la o parte, vă rog! a zis femeia din ambulanță.

Annika a aruncat o privire către targă, care a trecut pe lângă ea zdruncinându-se. Roțile îi scârțâiau pe asfaltul denivelat, iar pe tăblie se afla o folie de plastic de un gri-albăstrui împăturită cu grijă. „Giulgiul”, și-a zis Annika, simțind un fior rece pe șira spinării.

Femeia și bărbatul din ambulanță s-au aplecat pe sub cordon, iar semnul portocaliu pe care scria „Accesul interzis!” s-a legănat în urma lor.

Șoferii ambulanței au ajuns și ei lângă cadavru. Femeia și bărbații s-au strâns laolaltă și au schimbat câteva vorbe. Annika simțea că soarele îi arde partea din spate a brațelor.

— De ce durează atât de mult? a întrebat-o pe Berit în șoaptă.

Berit nu i-a răspuns. Annika a luat sticla de cola și a băut o gură.

— Îngrozitor, nu-i așa? a spus femeia de la *Sydsvenskan.*

— Ah, da, într-adevăr, a răspuns Annika.

[2] *Sydsvenskan*: cotidian suedez înființat în 1848.

Echipajul de pe ambulanță a desfăcut folia lucioasă, care a fluturat ușor printre frunze, și a întins-o pe targă. Apoi a ridicat cadavrul tinerei și l-a înfășurat în folia gri-albăstruie. Annika a simțit că i se umezesc ochii dintr-odată. A văzut țipătul mut al tinerei, ochii ei întunecați, sânii presărați cu vânătăi.

„Nu trebuie să izbucnesc în plâns acum”, și-a zis, uitându-se țintă la pietrele funerare tocite. A încercat să descifreze nume sau date, dar inscripțiile erau în ebraică. De-a lungul timpului, intemperiile aproape că șterseseră literele acelea delicate. Deodată, s-a făcut foarte liniște în jur. Chiar și traficul de pe Drottningholmsvägen s-a oprit preț de o clipă. Razele de soare care răzbeau prin coroanele enorme ale teilor dansau pe plăcile de granit.

Cimitirul se afla acolo de dinainte ca orașul să se extindă de jur împrejurul său. Și copacii se aflau acolo, mai mici și mai firavi, încă de când fuseseră îngropați morții. Și când fuseseră săpate mormintele acelea, razele soarelui se strecurau printre frunzele lor la fel ca acum.

Porțile s-au deschis, iar fotografii s-au pus pe treabă. Unul dintre ei a îmbrâncit-o pe Annika, lovind-o cu cotul în abdomen atât de tare, încât i s-a tăiat respirația. Luată prin surprindere, ea s-a dat un pas înapoi, astfel încât nu mai putea vedea targa. Apoi a făcut repede câțiva pași într-o parte.

„Oare în ce direcție are capul? s-a întrebat Annika. Nu cred că o scot cu picioarele înainte.”

Fotografii au însoțit targa de-a lungul cordonului. Motorașele aparatelor zornăiau în contratimp, iar blițurile izbucneau din loc în loc. Bertil Strand sărea încoace și încolo în spatele colegilor, făcând fotografii când printre ei, când pe deasupra capetelor lor. Annika s-a sprijinit de una dintre ușile din spate ale ambulanței; tabla îi frigea degetele. Șoferul s-a oprit la vreo 15 centimetri de ea, punând în funcțiune diferitele mecanisme ale mașinii. Annika a observat că șoferul transpira, apoi s-a uitat la cadavrul acoperit cu folia de plastic.

„Oare soarele a păstrat cadavrul cald?”, s-a întrebat ea.

„Oare cine era?”

„Oare știa c-o să moară?”

„Oare o fi avut timp să i se facă frică?”

Deodată, lacrimile au început să șiroiască pe obrajii Annikăi. A luat mâna de pe ușă, s-a întors cu spatele și a făcut câțiva pași.

Pământul se învârtea în jurul ei și simțea că mai are un pic și vomită.

— E din cauza mirosului. Și din cauza căldurii, i-a zis Berit, care a apărut deodată lângă ea.

A cuprins-o pe Annika pe după umeri și a dus-o departe de ambulanță.

Annika și-a șters lacrimile.

— Să ne întoarcem în redacție, a zis Berit.

•

Patricia s-a trezit cu un ciudat sentiment de sufocare. În cameră nu era aer și nu putea respira. Încetul cu încetul, a început să-și simtă trupul pe saltea – era goală și pielea îi strălucea din pricina transpirației. A ridicat brațul stâng, iar câteva broboane de sudoare i s-au prelins peste coaste, oprindu-se în buric.

„Dumnezeule! și-a zis ea. Am nevoie de aer! Apă!”

Preț de o clipă, s-a gândit s-o strige pe Josefin, dar ceva a făcut-o să se răzgândească. Apartamentul era cufundat într-o tăcere absolută, așa că Jossie sau dormea, sau plecase. Patricia a oftat și s-a întors pe partea cealaltă, întrebându-se ce oră era. Draperiile negre ale Josefinei opreau razele soarelui și cufundau camera într-o strălucire îmbâcsită. Mirosea a transpirație și a praf.

— E de rău augur, spusese Patricia atunci când Josefin venise acasă cu materialul negru și gros. Nu poți să-ți pui draperii negre. Ferestrele or să poarte doliu. Și o să oprești fluxul de energie pozitivă.

Josefin se enervase.

— Atunci nu le pune! strigase ea. Nu te obligă nimeni! Dar în camera mea vreau să fie întuneric. Cum naiba o să lucrăm noaptea dacă nu putem dormi ziua? Bag mâna-n foc că la asta nu te-ai gândit!

Până la urmă, Jossie a făcut tot cum a vrut ea. Așa făcea mai mereu.

Patricia a oftat și s-a așezat în capul oaselor pe saltea. Cearșaful de sub ea se strânsese sub forma unui ghem jilav în mijlocul patului. A încercat să-l îndrepte cu gesturi furioase.

„E rândul lui Jossie să facă cumpărăturile, s-a gândit ea, deci nu prea cred că e ceva în frigider…”

S-a dat jos din pat și s-a dus la baie. A luat halatul Josefinei, apoi s-a întors în camera ei și a dat draperiile la o parte. Lumina i-a înțepat ochii ca niște cuie, așa că le-a tras imediat la loc. Dar a deschis larg una dintre ferestre, sprijinind-o cu un ghiveci de flori ca să nu se închidă. Aerul de afară era și mai încins decât cel de dinăuntru, dar măcar nu mirosea urât.

S-a dus în bucătărie târșâind picioarele, a umplut un pahar mare cu apă de la robinet și l-a băut cu lăcomie. Ceasul din bucătărie arăta două fără cinci. Patricia era mulțumită de ea. Nu-și petrecuse toată ziua dormind, deși muncise până la cinci dimineața.

A pus paharul pe bufet, între o cutie goală de pizza și trei căni cu pliculețe de ceai uscate. Jossie era de groază când venea vorba de curățenie. Patricia a oftat, apoi s-a apucat de treabă fără să stea pe gânduri: a aruncat resturile, a spălat vasele și a șters firimiturile.

Când se pregătea să intre la duș, a sunat telefonul.

— Jossie e acasă?

Era Joachim. Patricia s-a îndreptat de spate și a făcut un efort ca să pară vioaie:

— Nu știu, abia m-am sculat. S-ar putea să doarmă.

— Fii bună și scoal-o, te rog.

Concis, dar prietenos.

— *En seguida*[3], Joachim. Așteaptă o clipă…

S-a dus în vârful picioarelor până la camera Josefinei, care se afla la capătul holului, și a ciocănit ușor în toc. N-a primit niciun răspuns, așa că a deschis un pic ușa și a aruncat o privire înăuntru. Patul era lăsat în dezordine și arăta la fel ca în ziua de dinainte, când Patricia plecase la muncă. S-a întors repede la telefon.

— Îmi pare rău, dar e plecată.

— Unde? Cu cine s-a dus să se întâlnească?

Patricia a izbucnit într-un râs nervos:

— Cu nimeni. Sau poate cu tine? Nu știu. E rândul ei să meargă la cumpărături…

— Dar a dormit acasă?

Patricia s-a străduit să pară indignată:

— Bineînțeles! Unde altundeva?

— Asta-i întrebarea, Țâțișoare. Ai vreo idee?

[3] În spaniolă, în original: „Imediat”.

Joachim a închis chiar în clipa când Patricia începea să se înfurie. Nu suporta să i se zică Ţâţişoare. Iar el o făcea numai ca s-o jignească. N-o plăcea. Avea impresia că se interpunea între el şi Josefin.

Patricia s-a dus iarăşi la uşa Josefinei, mergând agale, şi a aruncat încă o privire înăuntru. Patul chiar arăta exact ca în noaptea de dinainte; pătura căzuse pe podea în stânga patului, iar costumul de baie roşu al Josefinei era aruncat pe pernă.

Jossie nu fusese acasă noaptea trecută.

Patricia s-a tulburat când şi-a dat seama de asta.

•

Când au ajuns la redacţie, aerul din holul de la intrare le-a lovit ca un prosop umed şi rece. Podeaua de marmură şi bustul de bronz străluceau din pricina umezelii. Annika a început să tremure, iar preţ de câteva clipe i-au clănţănit dinţii.

Tore Brand, portarul, stătea îmbufnat în colţul din stânga al holului, în biroul de primire făcut din sticlă.

— Bine faceţi! le-a strigat el când au trecut pe lângă el, apropiindu-se de lifturi. Ieşiţi afară din când în când să vă decongelaţi. Înăuntru e atât de frig, încât a trebuit să-mi aduc o aerotermă auto ca să nu fac degerături!

Annika a încercat să zâmbească, dar nu a reuşit. În anul acela, lui Tore Brand nu i se dăduse voie să-şi ia concediu înainte de luna august, ceea ce, din punctul lui de vedere, aproape că era o hărţuire.

— Mă duc la baie, le-a zis Annika celor doi colegi. Urcaţi, că vin şi eu.

A ocolit birouaşul lui Tore Brand şi şi-a dat seama că portarul fumase o ţigară pe furiş. După ce-a ezitat o clipă, Annika a ales să intre în toaleta pentru persoane cu handicap, aflată chiar lângă cea a femeilor – nu voia să se înghesuie la chiuvete împreună cu un pâlc de femei transpirate.

Vocea tânguitoare a lui Tore Brand a urmărit-o până în toaletă. A încuiat uşa, răsucind clanţa în sus, şi s-a uitat în oglindă. Arăta îngrozitor. Avea pete roşii pe faţă, iar ochii îi erau injectaţi. A deschis robinetul de apă rece, şi-a prins părul cu o mână, apoi s-a aplecat şi a băgat ceafa sub jet. Simţea pe frunte smalţul rece ca gheaţa al chiuvetei. Un şiroi subţire de apă i s-a prelins pe şira spinării.

„Oare de ce mă chinui în halul ăsta? s-a întrebat ea. De ce nu stau întinsă pe iarbă, lângă Lacul Pinilor cu *Vogue* în mână?”

A apăsat pe butonul roșu al uscătorului de mâini, și-a ridicat gulerul și a încercat să se usuce la subsuoară. Dar fără prea mult succes.

•

Când a ajuns în redacție, Annika a văzut că Anne Snapphane plecase. Pe biroul ei erau două căni goale de cafea, dar cola dispăruse. S-a gândit că poate fusese trimisă pe teren.

Berit stătea de vorbă cu Spike la biroul de știri. Annika s-a trântit pe scaun, lăsând geanta jos pe podea. Se simțea amețită.

— Ia zi, cum a fost? a strigat Spike.

Annika și-a scos repede carnețelul din geantă și s-a apropiat de biroul lui.

— Tânără, goală, sâni cu implanturi, a zis ea. Și foarte machiată. Plânsese. Încă nu intrase în descompunere, deci nu se afla acolo de multă vreme. Din câte am putut vedea, hainele ei nu erau prin preajmă.

A ridicat privirea din carnețel, iar Spike a dat din cap aprobator:

— Măi să fie… Vreun vecin îngrozit?

— Daniella, o femeie de 29 de ani, cu un băiețel. N-o să mai traverseze parcul niciodată pe timpul nopții. „Aș fi putut fi eu în locul ei” – așa a zis.

Spike își lua notițe, dând din cap în mod apreciativ:

— Au aflat cine e tânăra?

Annika a strâns din buze și a scuturat din cap:

— Din câte știm, nu.

— Să sperăm c-or să ne spună cum o cheamă chiar în seara asta. N-ai văzut niciun semn din care să-ți dai seama unde locuia?

— Cum ar fi o adresă tatuată pe față? Scuze…

Annika a zâmbit, dar Spike nu i-a întors zâmbetul.

— Bine. Berit, tu o să te ocupi de ancheta poliției. Află cum o cheamă pe fată și ia legătura cu familia ei. Annika, tu o să scrii despre vecina speriată și o să te uiți pe articolele despre cealaltă crimă care a avut loc în parcul ăla.

— Probabil că o să lucrăm un pic împreună, a zis Berit. Annika are multe informații de la locul crimei, pe care eu nu le cunosc.

— Faceți cum credeți de cuviință, a zis el. Înaintea schimbului de tură de la ora șase, vreau să-mi prezentați un raport.

Apoi s-a răsucit în scaun, a ridicat receptorul și a format un număr.

Berit și-a închis carnețelul și s-a apropiat de biroul ei.

— Am făcut rost de tăieturile din ziare, a zis ea peste umăr. Am putea să ne uităm pe ele împreună.

Annika și-a tras un scaun de la biroul alăturat, iar Berit a scos un teanc de hârtii îngălbenite dintr-un plic pe care scria „Cazul Eva”. Era limpede că acea crimă avusese loc înainte ca redacția să se computerizeze.

— Tot ce-i mai vechi de zece ani se găsește doar în arhiva de hârtie, a zis Berit.

Annika a luat un articol îndoit, a cărui hârtie era țeapănă și sfărâmicioasă, și s-a uitat pe el. Caracterele titlului nu erau bine aliniate și aveau un aer demodat. O poză alb-negru care se întindea pe patru coloane înfățișa partea de nord a parcului.

— Am avut dreptate, a zis Berit. Urca niște scări și, pe la mijlocul lor, s-a întâlnit cu cineva care cobora. N-a reușit să treacă mai departe. Crima n-a fost elucidată nici până în ziua de azi.

Se așezaseră de o parte și de alta a biroului lui Berit și erau absorbite de acele articole de demult. Pe unele dintre ele le scrisese chiar Berit. Cazul tinerei Eva chiar semăna cu cel al fetei din cimitir.

Într-o noapte călduroasă de vară de acum doisprezece ani, Eva urcase treptele de pe panta abruptă cu care se continua Inedalsgatan. Fusese găsită pe cea de-a șaptesprezecea treaptă, strangulată și pe jumătate goală.

Timp de câteva zile, apăruseră multe articole lungi, cu poze mari în susul paginii. Erau materiale care prezentau mersul anchetei și rezumate ale rapoartelor întocmite de legiști, interviuri cu vecini și prieteni și un articol intitulat: „Lăsați-ne în pace!” Părinții Evei pledau pentru ceva pe lângă cineva; se țineau de mână și se uitau în obiectiv cu un aer foarte serios. Avuseseră loc manifestații publice împotriva violenței – atât împotriva violenței căreia îi cădeau victime femeile, cât și împotriva celei de pe străzi. La biserica din Kungsholms se organizase o slujbă, iar la locul crimei se strânsese un munte de flori.

„Ce ciudat că nu-mi amintesc nimic din toate astea, s-a gândit Annika. Pe atunci eram suficient de mare cât să pricep chestii de genu' ăsta."

Pe măsură ce se îndepărtau de data crimei, articolele deveneau mai scurte. Fotografiile erau mai mici și coborau din ce în ce mai mult spre josul paginii. La trei ani și jumătate după aceea, un scurt articol aducea la cunoștința publicului că poliția reținuse o persoană pentru interogatorii, dar, în cele din urmă, o eliberase. Iar apoi nu s-a mai scris nimic.

Acum, după doisprezece ani de la moartea sa, Eva ajunsese din nou în atenția presei. Comparația era inevitabilă.

— Și ce facem cu toate astea? a întrebat Annika.

— Doar un scurt rezumat, i-a răspuns Berit. Nu prea avem ce face cu ele. O să scriu eu articolul. Deci tu ocupă-te de mama speriată, iar mie îmi rămâne Eva. Când o să terminăm, cei de la Krim deja vor fi început ancheta și o să putem să-i sunăm.

— Ne grăbim? a întrebat Annika.

Berit a zâmbit:

— Nu prea. Termenul de predare a materialelor e ora cinci dimineața. Dar ar fi bine să terminăm nițel mai devreme. Oricum, am început bine.

— Și ce o să se aleagă de articolele noastre?

Berit a ridicat din umeri:

— Poate că nici n-or să fie tipărite. Nu se știe niciodată. Depinde de ce se întâmplă în lume și de cât spațiu avem la dispoziție.

Annika a dat din cap. Numărul de pagini al ziarului era un factor foarte important atunci când trebuia să se hotărască dacă un material avea să fie publicat sau nu. La fel era și la *Katrineholms-Kuriren,* ziarul de provincie unde era angajată cu carte de muncă. În toiul verii, conducerea hotăra să facă economie la hârtie, atât pentru că, în iulie, încasările din publicitate scădeau, cât și pentru că nu se întâmpla mare lucru. Întotdeauna, numărul de pagini creștea sau scădea cu patru, număr impus de dimensiunile plăcii de tipar.

— Dar cred că e un caz căruia o să i se acorde prioritate, a zis Berit. Mai întâi o să fie materialul care prezintă știrea propriu-zisă, cel despre ancheta poliției, și două pagini despre fată – cine era și cu ce se ocupa. O să urmeze o scurtă prezentare a cazului Eva, articolul tău despre mama îngrozită și, la urmă, s-ar

putea să avem un articol pe tema: „Stockholm – orașul fricii”. Eu așa cred.

— De câtă vreme lucrezi aici, Berit? a întrebat Annika, răsfoind tăieturile din ziare.

Berit a oftat și a zâmbit ușor:

— În curând, or să se facă douăzeci și cinci de ani. Eram cam de vârsta ta când m-am angajat.

— Și în toată perioada asta ai lucrat la investigații?

— Doamne, nu! La început, scriam despre animale și gătit. Apoi, la începutul anilor ’80, am fost reporter la departamentul politic. Pe vremea aia era o modă să angajezi femei pe posturi de genu’ ăsta. Apoi am lucrat la politică externă, iar acum iată-mă la investigații.

— Unde ți-a plăcut cel mai mult?

— Cel mai mult îmi place să scriu. Să fac cercetări și să-mi croiesc drum prin hățișul unui subiect. Îmi place foarte mult la investigații. De cele mai mult ori fac ce vreau, îmi găsesc singură subiectele… Dă-mi, te rog, tăieturile alea. Mersi!

Annika s-a ridicat în picioare și s-a dus la biroul ei. Anne Snapphane încă nu se întorsese, iar când era plecată, redacția părea pustie și tăcută.

Macintosh-ul Annikăi intrase în modul economic, iar când l-a pornit din nou, a făcut un zgomot atât de puternic, încât s-a speriat. A scris repede ce-i spusese Daniella Hermansson: introducerea, textul propriu-zis și titlul. Apoi a pus articolul într-un dosar special de pe serverul redacției. Gata! Excelent!

Tocmai când se pregătea să se ducă după o cafea, i-a sunat telefonul. Era Anne Snapphane.

— Sunt la aeroportul Visby! a strigat ea. Ia zi, până la urmă, e vorba de o crimă?

— Garantat! a zis Annika. Era goală și strangulată. Ce cauți în Gotland?

— A luat foc o pădure. Toată insula e-n flăcări.

— Toată insula? Sau aproape toată?

— Nu contează. Rămân aici până mâine, poate chiar mai mult. Dai tu mâncare la pisici?

— Nici acum nu te-ai descotorosit de ele? a zis Annika pe un ton sarcastic.

Anne n-a luat-o în seamă:

— Le schimbi și nisipul, te rog?

— Sigur…

Apoi a închis.

„Oare de ce nu pot spune niciodată nu?”, s-a întrebat Annika oftând. S-a dus la bufet să-și cumpere o cafea și o sticlă de apă minerală. Umbla de colo-colo prin redacție cu cafeaua într-o mână și cu apa în cealaltă. Aerul condiționat nu prea ajungea până acolo, așa că nu era cu mult mai răcoare decât afară. Cum era de așteptat, Spike vorbea la telefon, iar la subsuori îi apăruseră două pete mari de transpirație. Bertil Strand era aplecată deasupra biroului lui Pelle Oscarsson, redactorul foto. S-a apropiat de ei.

— Sunt fotografiile din parcul Kronoberg?

Oscarsson a făcut un clic dublu pe un *icon* de pe ecranul său mare, iar verdele închis al parcului l-a umplut pe tot. Soarele puternic pătase cu lumină întreaga scenă. Pietrele funerare de granit pluteau printre gratiile de fier forjat. În mijlocul fotografiei se vedea piciorul unei femei.

— E bună. Impresionantă! a zis Annika în mod spontan.

— Stai s-o vezi pe-asta! i-a zis Pelle, apoi a făcut iarăși un clic dublu.

Când ochii întunecați ai tinerei s-au întâlnit cu ai săi, Annika s-a dat un pic în spate.

— Astea sunt primele fotografii, a zis Bertil Strand. Ce bine că am schimbat unghiul, nu-i așa?

Annika a înghițit în sec, apoi a întrebat:

— Și Daniella Hermansson?

Pelle a făcut un clic dublu pentru a treia oară. A apărut Daniella cu băiețelul în brațe, uitându-se spre parc cu ochi speriați.

— E excelentă! a zis Annika.

— „Aș fi putut fi eu în locul ei”, a zis redactorul foto.

— De unde știi c-a zis asta? a întrebat ea pe un ton surprins.

— Așa spun toți în astfel de cazuri, i-a răspuns Pelle cu un aer superior.

Annika și-a continuat plimbarea.

Ușile dinspre capătul unde se afla conducerea erau închise. Nu-l văzuse pe redactorul-șef în ziua aceea. De fapt, dacă se gândea bine, abia dacă îl văzuse întreaga săptămână. Redactorii responsabili cu punerea în pagină încă nu veniseră. De obicei, aceștia apăreau după ora șapte seara, arși de soare și vlăguiți,

după o după-amiază petrecută în parcul Rålambshov. Își începeau tura dând pe gât două căni de cafea neagră, perorând pe marginea greșelilor din ediția anterioară și abia apoi se apucau de lucru. Încercau tot felul de titluri, tăiau articolele și tastau la Macintosh-urile lor până pe la ora șase, când ziarul era trimis la tipografie. Annika se temea un pic de ei. Erau duri și gălăgioși, dar priceperea și profesionalismul lor nu puteau fi puse la îndoială. Mulți dintre ei trăiau pentru ziar: lucrau patru zile la rând, apoi aveau patru zile libere și tot așa an după an. Programul lor nu ținea cont de Crăciun, Paște, noaptea de Sânziene sau de alte sărbători. Patru zile lucrătoare, patru zile libere. Annika nu putea înțelege cum de suportau acest ritm.

A trecut pe lângă departamentul de sport, care era gol; într-un colț se afla un televizor pornit pe Eurosport. S-a oprit lângă ferestrele mari din capătul redacției și s-a uitat la parcarea etajată de vizavi – sub dogoarea soarelui, peretele de beton părea că scoate aburi. Dacă își apropia foarte mult fața de geam și se uita la stânga, putea vedea Ambasada Rusiei. Și-a sprijinit fruntea de sticlă și a fost foarte uimită când a văzut cât de rece era. Întrucât era transpirată, Annika a lăsat o urmă lipicioasă pe geam, pe care a încercat s-o șteargă cu mâna. A băut ultima gură de apă minerală din sticlă. Avea un gust metalic. Apoi s-a întors la biroul ei, simțind că, încetul cu încetul, o învăluie un sentiment de bucurie.

Era acolo. Fusese acceptată. Era de-a lor.

„O să meargă”, și-a zis ea.

•

Era trecut de trei după-amiază și sosise timpul să sune la Krim, Biroul de investigații criminalistice.

— Deocamdată, nu avem suficiente date, i-a explicat lapidar un locotenent de la departamentul de relații cu publicul. Sunați-l pe ofițerul de presă.

Dar ofițerul de presă nu avea nimic de declarat.

Centrul de comunicații al poliției a confirmat că trimiseseră câteva mașini în parcul Kronoberg, dar Annika deja știa asta. Angajații de la serviciul de urgență i-au confirmat încă o dată că la ora 12:48 primiseră un apel pentru poliție de la o persoană privată. Nu exista niciun abonament telefonic pe adresa dată de vânzătorul de ponturi.

Annika a scos un oftat. A luat carnețelul și l-a răsfoit. Ochii i-au căzut pe numărul mașinii în care urcase detectivul cu cămașa hawaiiană. A stat pe gânduri o clipă, apoi a sunat la centrul de comunicații al poliției. Mașina le aparținea detectivilor de la Krim care lucrau în cadrul secției din cartierul Norrmalm. Annika a sunat acolo.

— Mașina este împrumutată, i-a explicat polițistul de serviciu după ce s-a uitat pe o listă.

— Cui? a întrebat Annika, simțind că-i crește pulsul.

— Celor de la Krim, biroul de investigații criminalistice. Nu au mașini proprii. Știți, azi a avut loc o crimă în cartierul Kungsholmsen.

— Da, am auzit. Știți ceva despre cazul ăsta?

— Nu-i în ograda noastră. Kungsholmsen e în districtul Södermalm. Probabil că detectivii de la Krim deja au început ancheta.

— Tipul care a închiriat mașina e blond și tuns scurt. Purta o cămașă hawaiiană. Știți cine e?

— Cred că e Q.

— Q? a repetat Annika.

— Așa i se spune. E căpitan de poliție în Krim. Iar acum mă sună altcineva…

Annika i-a mulțumit polițistului și a încheiat convorbirea. A sunat iarăși la centrală.

— Aș vrea să stau de vorbă cu Q de la Krim.

— Cu cine? a întrebat operatorul pe un ton nedumerit.

— Un căpitan din Krim căruia i se spune Q.

Operatorul a bombănit ceva. Probabil că și acolo era la fel de cald ca în redacție.

— O clipă, vă rog…

Telefonul a reînceput să sune. Tocmai când se pregătea să pună receptorul în furcă, i-a răspuns o voce aspră.

— Alo, Krim? a întrebat ea.

Un alt bombănit.

— Da, Krim. Despre ce-i vorba?

— Îl caut pe Q.

— La telefon.

La țanc!

— Voiam să vă cer scuze. Mă numesc Annika Bengtzon. Astăzi am dat peste dumneavoastră lângă parcul Kronoberg.

Bărbatul a oftat. Annika a auzit un scârțâit la celălalt capăt al firului, ca și cum căpitanul de la Krim s-ar fi așezat pe un scaun.

— De la ce ziar sunteți?

— *Kvällspressen.* Lucrez aici pe perioada verii. Nu prea știu cum procedați de obicei, cum comunicați cu presa. La noi, în Katrineholm[4], îl sun întotdeauna pe Johansson de la Krim la ora trei și, de obicei, știe tot.

— Aici, în Stockholm, îl sunați pe ofițerul de presă.

— Dar ancheta e condusă de dumneavoastră? și-a încercat ea norocul.

— Până una-alta, da.

Ura!

— Niciun procuror? a întrebat ea repede.

— Deocamdată nu e nevoie de un procuror.

— Deci n-aveți niciun suspect?

Detectivul a făcut o pauză, fără să confirme, apoi a zis:

— Sunteți mai deșteaptă decât păreți la prima vedere. Unde bateți?

— Cine era tânăra?

Bărbatul a bombănit iarăși:

— V-am spus deja să vorbiți cu…

— Mi-a spus că nu știe nimic.

— Atunci va trebui ca, deocamdată, să vă mulțumiți cu atât.

Începea să se enerveze.

— Îmi pare rău, a spus Annika. Nu vreau să pun presiune asupra dumneavoastră.

— Ba asta faceți. Iar acum, presiunea asupra mea oricum e foarte mare…

— Avea implanturi de silicon, a zis Annika. Era foarte machiată și plânsese. Ce vă sugerează toate astea?

Bărbatul n-a zis nimic. Annika își ținea respirația.

— De unde știți detaliile astea? a întrebat-o el, iar Annika și-a dat seama că era surprins.

— Și nu stătea acolo de foarte multă vreme. Rimelul era împrăștiat și avea ruj pe obraz. Acum se află la centrul de medicină legală din Solna, nu-i așa? Când o să-mi spuneți ce-ați aflat?

— Ce vă face să credeți că avea implanturi de silicon?

[4] Katrineholm: oraș de aproximativ 20 000 de locuitori, centru administrativ al districtului Södermanland.

— Sânii naturali se lasă în lateral când femeia stă întinsă pe spate. Sânii cu implanturi rămân foarte bombați. Iar tinerele nu prea își fac implanturi. Era cumva o prostituată?

— Nu, sigur nu, a zis căpitanul de poliție, iar Annika și-a dat seama că acum își mușca limba.

— Deci știți cine este! Când o să-i dați numele publicității?

— Nu suntem siguri sută la sută. Încă nu a fost identificată în mod oficial.

— Dar o să fie identificată în curând? Și ce avea la mână?

— Îmi pare rău, dar nu mai am timp acum. La revedere!

Q, căpitanul de poliție care conducea ancheta, a închis. Când a revenit tonul, Annika și-a dat seama că tot nu aflase cum îl cheamă.

•

Ministrul a trecut în viteza a patra și a intrat în tunelul Karlberg. În mașină era sufocant de cald, așa că s-a aplecat un pic, bâjbâind după butonul de aer condiționat. Sistemul de răcire a pornit și a început să șuiere. Ministrul a scos un oftat. Drumul părea nesfârșit.

„Pe seară o să fie mai răcoare”, s-a gândit el. A cotit pe centura de nord și s-a încadrat pe bandă în așa fel încât s-o poată lua prin tunelul care ducea la autostrada E4. Înăuntru răsunau diferite zgomote, amplificându-se și lovindu-se de geamuri: șuierul aerului condiționat, răpăitul cauciucurilor pe asfalt, vuietul ușor al aerului care pătrundea în mașină pe lângă o garnitură slăbită. A pornit radioul ca să înăbușe zgomotele. Muzica gălăgioasă de pe postul P3 a umplut mașina. S-a uitat la ceasul digital de pe bord: 17:53. *Studio 69,* emisiunea de informații politico-sociale, avea să înceapă în curând.

„Oare or să zică ceva despre mine?”, s-a întrebat el.

Următorul lui gând: „Bineînțeles că nu. De ce mi-ar pomeni numele? Doar nu mi-au luat niciun interviu.”

A schimbat banda și a depășit două rulote cu numere de înmatriculare franțuzești. A lăsat în urmă autogara Haga Nord și, dintr-odată, și-a dat seama că mergea mult prea repede. „Ce știre de senzație ar ieși dacă aș fi prins depășind limita de viteză”, și-a zis el în timp ce schimba banda. A frânat pe neașteptate, iar rulotele i-au apărut în retrovizor și l-au claxonat prelung.

Era ora șase, așa că a dat radioul mai tare ca să asculte buletinul de știri al postului național. Președintele Statelor Unite era îngrijorat de evoluția procesului de pace din Orientul Mijlociu și lansase părților implicate invitația de a veni la Washington în săptămâna următoare pentru a purta negocieri. Nu era limpede dacă reprezentanții palestinieni aveau să dea curs invitației. Ministrul asculta cu atenție; era un eveniment care putea avea repercusiuni asupra propriei sale activități.

A urmat transmisiunea unui reporter din Gotland despre un incendiu care izbucnise într-o pădure foarte întinsă; flăcările făceau ravagii și amenințau zone largi din estul insulei. Reporterul intervievase un fermier îngrijorat. Ministrul și-a dat seama că nu era foarte atent la drum. Lăsase în urmă strada care ducea spre Sollentuna și nici măcar nu băgase de seamă când trecuse de Järva Krog.

Reportajul despre Gotland s-a terminat, apoi s-a auzit iarăși vocea crainicului. Controlorii de trafic aerian amenințau cu organizarea unei greve; negocierile erau în plină desfășurare, iar termenul până la care reprezentanții sindicali trebuia să ofere un răspuns la ultima ofertă a angajatorilor era ora nouăsprezece. O tânără fusese găsită moartă în parcul Kronoberg din centrul Stockholmului. Ministrul a ciulit urechile și a dat mai tare. Deocamdată, nu se știau multe detalii, dar, potrivit unor indicii, părea că era vorba de o crimă.

Buletinul a continuat cu un scurt material despre fostul secretar al Partidului Social Democrat care publicase într-un cotidian central un articol de opinie despre vechea afacere BI. Izbucnise un scandal în legătură cu Biroul de Informații, o agenție de informații clandestină aflată în slujba partidului de guvernământ. Ministrul s-a enervat. „Ce boșorog tâmpit!” Ar fi trebuit să-și țină gura, că doar erau în plină campanie electorală.

— Am făcut-o pentru binele democrației, l-a auzit pe bătrânul secretar al partidului declarând pe un ton pompos. Noi eram singurii care apăram Suedia de marxist-leniniști.

A urmat buletinul meteo. Frontul de presiune atmosferică avea să rămână deasupra Peninsulei Scandinave încă cinci zile. Nivelul precipitațiilor era sub medie în toată Suedia, iar riscul de incendii crescuse foarte mult, așa că era interzisă în continuare aprindea focurilor în pădure. Ministrul a oftat. Crainicul a

încheiat buletinul chiar atunci când mașina lui a trecut pe lângă intersecția Rotebro, lăsând în urmă un hipermarket aflat pe partea dreaptă. Ministrul aștepta acordurile zgomotoase de chitară electrică ce alcătuiau genericul emisiunii *Studio 69,* dar, spre surprinderea lui, nu le-a auzit. În schimb, a fost anunțată o nouă emisiune prezentată de niște tineri care urlau ca istericii. Căcat! Era sâmbătă. *Studio 69* nu se difuza decât de luni până vineri. A închis radioul cu un gest nervos, iar în clipa următoare i-a sunat telefonul mobil. Judecând după cum se auzea soneria, telefonul se afla undeva pe fundul unei genți de pe bancheta din spate. A înjurat de mama focului și a întins mâna dreaptă în spate. Deviind puțin de pe bandă, a tras geamantanul pe podea și a scos din el o geantă. Un Mercedes ultimul răcnet, de culoare argintie, a trecut pe lângă el claxonând furios.

— Porc capitalist! a bombănit ministrul.

A întors geanta cu susul în jos pe bancheta din spate și a înhățat telefonul mobil.

— Alo?

— Bună ziua! Karina la telefon, i-a răspuns secretara lui de presă. Unde sunteți?

— Ce vrei? a întrebat-o el abrupt.

— *Svenska Dagbladet*[5] ar vrea să știe dacă noul impas al negocierilor de pace din Orientul Mijlociu periclitează vânzarea avioanelor de luptă JAS către armata israeliană.

— E o întrebare-capcană. Încă nu am semnat niciun contract de livrare a avioanelor JAS către Israel.

— Nu asta e întrebarea, a zis secretara de presă. Întrebarea e dacă negocierile sunt amenințate sau nu.

— Guvernul nu face comentarii cu privire la posibilele negocieri cu cei interesați să cumpere armament suedez. Sau avioane de luptă suedeze. Tot timpul au loc negocieri cu potențiali cumpărători, dar numai rareori acestea duc la achiziții însemnate. În cazul de față, nu există nicio amenințare la adresa niciunui contract de vânzare, pentru că, cel puțin după știința mea, nu există niciunul.

Secretara de presă și-a notat în liniște răspunsul ministrului.

— Bine, a zis ea apoi. Spuneți-mi dacă am înțeles bine: „Răspunsul este nu. Nu este amenințată nicio livrare, pentru că nu a fost semnat niciun contract.”

[5] *Svenska Dagbladet*: cotidian suedez înființat în 1884.

Ministrul și-a trecut mâna peste frunte:

— Nu, Karina, nu! Nu asta am zis. Nu am zis că răspunsul e nu. E o întrebare la care nu se poate răspunde. Din moment ce nu e programată nicio livrare de arme, nu poate fi amenințată. A răspunde nu la întrebarea asta înseamnă că urmează să fie făcută o livrare de armament.

Karina respira calm în receptor:

— Poate că ar fi mai bine să vorbiți dumneavoastră cu reporterul.

La naiba, trebuia s-o concedieze pe femeia aia! Nu avea niciun pic de minte.

— Nu, Karina. E treaba ta să redactezi răspunsul ăsta cum se cuvine, astfel încât ce-am vrut eu să spun să ajungă la opinia publică într-o formă adecvată. Pentru ce crezi că ești plătită cu patruzeci de mii de coroane pe lună?

Apoi a închis înainte ca secretara să-i poată răspunde. Ca să stea liniștit, și-a oprit telefonul și l-a azvârlit în geantă.

Tăcerea era apăsătoare. Încetul cu încetul, zgomotele și-au făcut apariția din nou: șuierul aerului care pătrundea în mașină lângă garnitura slăbită, răpăitul roților pe asfalt, bâzâitul ventilatorului. Cuprins de exasperare, ministrul și-a desfăcut cei doi nasturi de sus ai cămășii și a pornit iarăși radioul. Nu putea suporta farsele de pe P3, așa că a ales un post la întâmplare și a nimerit pe Radio Rix. Din difuzoare se auzea un hit vechi, unul pe care îl știa din tinerețe. Îi aducea aminte vag de ceva, dar nu-și putea da seama de ce anume. Poate de vreo fată. Și-a înfrânat impulsul de a opri radioul – orice era preferabil zgomotelor pe care le făcea mașina.

Avea să fie o noapte lungă.

•

Gașca redactorilor responsabili cu punerea în pagină a dat buzna în redacție cu puțin înainte de șapte, făcând la fel de multă gălăgie ca de obicei. Jansson, șeful lor, s-a așezat de cealaltă parte a biroului la care stătea Spike. Annika și Berit tocmai se întorseseră de la cantină – poreclită în redacție „Trei Șobolani” –, unde amândouă mâncaseră tocană de vită.

Mâncarea îi picase greu Annikăi și îi pricinuise dureri la stomac. Iar gălăgia responsabililor cu punerea în pagină nu-i făcea deloc bine. Telefoanele pe care le tot dădea nu o ajutau deloc. Nu reușise să-l găsească pe tipul care îi vânduse pontul.

Ofițerul de presă al poliției era amabil și avea răbdarea unui sfânt, dar nu știa nimic. În după-amiaza aceea, vorbise cu el de trei ori. Ofițerul nu știa cine era femeia, nici când și cum murise, nici când avea să afle toate astea. Era o situație care o irita, contribuind, probabil, la durerea de stomac.

Trebuia să afle ceva despre tânăra din parc, ceva pentru prima pagină, altminteri nici numele ei nu avea să apară acolo.

— Ia-o ușor, a sfătuit-o Berit. Până la urmă, o să reușim. E și mâine o zi. Dacă noi n-o să aflăm cum o cheamă, n-o să afle nici concurența.

Bineînțeles că buletinul de la 19:30 de pe TV2 a început cu criza din Orientul Mijlociu și cu apelul președintelui american pentru reluarea negocierilor de pace. Materialul a durat o veșnicie și a fost împănat cu întrebări prin satelit pentru corespondentul de la Washington. Prezentările în limbaj de lemn ale conflictului se suprapuneau peste imagini din timpul Intifadei[6] preluate de la agențiile de presă.

A urmat un material despre incendiul din pădurea Gotland, având exact același conținut informativ precum cel difuzat pe postul național de radio. Dar imaginile aeriene erau, într-adevăr, extraordinare. Mai întâi a fost difuzat interviul cu directorul serviciilor de urgență, un pompier din Visby. Apoi au fost prezentate imagini de la o conferință de presă improvizată, iar Annika a zâmbit când a zărit-o pe Anne Snapphane înghesuindu-se în prim-plan cu reportofonul în aer. Materialul s-a încheiat cu un interviu luat unui fermier îngrijorat; Annikăi i s-a părut că-i recunoaște vocea din buletinul difuzat de radioul național.

După incendiu, n-a urmat cine știe ce în materie de știri. A fost difuzat un material laborios despre debutul neoficial al campaniei electorale. Annika s-a gândit că l-ar fi putut da pe post chiar și cu șase luni mai înainte. Prim-ministrul social-democrat se plimba prin piața orașului său natal din Södermanland[7] ținându-se de mână cu soția lui. Annika a zâmbit când a văzut în fundal sediul ziarului pentru care lucrase înainte. Prim-ministrul a făcut un scurt comentariu pe marginea articolului despre afacerea BI, publicat de fostul secretar al partidului.

---

[6] Este vorba despre Prima Intifadă, revolta palestinienilor împotriva puterii israeliene, care a avut loc în perioada 1987-1993.

[7] Södermanland (sau Sörmland): provincie de pe coasta de est a Suediei.

— Este o afacere pe care nu vrem s-o târâm după noi în secolul al XXI-lea, a zis el pe un ton plictisit. Așa că o vom elucida pe deplin. Dacă va fi nevoie, vom dispune întocmirea unui raport.

Apoi a fost difuzat un material care, probabil, era ținut la sertar de mai multă vreme. Televiziunea națională își trimisese în Caucaz excelentul corespondent din Rusia, ca să relateze despre conflictul lung și sângeros care devasta una dintre fostele republici sovietice. „Ăsta e avantajul anotimpului călduros, s-a gândit Annika. Se dau la știri chestii pe care altminteri nu le-ai vedea niciodată.”

Fusese intervievat și vârstnicul președinte al republicii caucaziene, care-l surprinsese pe reporter răspunzându-i la întrebări în suedeză.

— Din 1970 până în 1973, am fost detașat la Ambasada URSS din Stockholm, i-a explicat el cu un accent pronunțat.

— Incredibil! a exclamat Annika.

Președintele era foarte îngrijorat. Rusia aproviziona rebelii cu arme și muniție, în timp ce guvernul său suferea din pricina embargoului asupra armelor impus țării sale printr-o rezoluție a Națiunilor Unite. Președintele fusese ținta mai multor tentative de asasinat și, în plus, era bolnav de inimă.

— Țara mea suferă, a zis el în suedeză, privind direct în obiectivul camerei de luat vederi. Ne mor copiii. Nu e drept ce se întâmplă.

„Dumnezeule! În ce lume trăim!”, și-a zis Annika, apoi s-a dus să-și ia o cană de cafea. Când s-a întors, buletinul ajunsese la știrile interne de mai mică însemnătate: un accident de mașină în Enköping, o tânără găsită moartă în parcul Kronoberg din Stockholm, greva controlorilor de trafic aerian, care fusese evitată după ce sindicatul acceptase ultima ofertă a comisiei de mediere. Știrile erau citite într-o succesiune rapidă, fiind însoțite de imagini de arhivă greu de identificat. Totuși, se părea că un cameraman al televiziunii se sinchisise să dea o fugă în Kungsholmsen, pentru că pe ecran au apărut preț de câteva secunde o bandă alb cu albastru și frunzișul unor copaci. Asta a fost tot.

Annika a oftat. N-avea să-i fie deloc ușor.

•

Patriciei îi era frig. Și-a pus mâinile în sân și a ridicat picioarele pe scaun. Sistemul de aer condiționat aducea în mașină un amestec de polen și gaze de eșapament. A strănutat.

— Ești răcită? a întrebat-o tipul de pe scaunul din dreapta.

Era destul de drăguț, dar avea o cămașă oribilă. Niciun pic de stil. Oricum, ei îi plăceau tipii mai în vârstă, pentru că erau mai puțin înfocați.

— Nu, a zis ea pe un ton îmbufnat. Sunt alergică.

— Ajungem imediat.

Femeia de la volan era o adevărată scorpie. Era una dintre acele polițiste care, pentru a se face respectate, trebuia să fie de două ori mai dure decât bărbații. O salutase pe Patricia cu un aer rigid, iar apoi nu-i mai acordase nicio atenție.

„Mă tratează cu dispreț, s-a gândit Patricia. Își închipuie că e mai bună ca mine.”

Scorpia condusese pe Karlbergsvägen, iar apoi traversase Norra Stationsgatan; numai autobuzele și taxiurile aveau voie să facă așa ceva, dar părea să nu-i pese de chestia asta. Au trecut pe sub centura de vest, au intrat în Institutul Karolinska pe poarta din spate și au trecut pe lângă niște clădiri de cărămidă roșie construite în diferite epoci – era un fel de oraș în oraș. Nu se vedea niciun suflet de om; la urma urmei, era sâmbătă seara. Pe culmea dealului din stânga se afla clădirea ruginie a Școlii Tomteboda. Scorpia a cotit la dreapta și a oprit într-o mică parcare. Bărbatul cu cămașă stridentă s-a dat jos și i-a deschis Patriciei portiera.

— Nu se poate deschide dinăuntru, i-a spus el.

Patricia nu se putea mișca. Stătea cu picioarele ridicate pe banchetă, cu genunchii sub bărbie, și clănțănea din dinți.

„Nu se poate să fie adevărat, se gândea ea. Nu-s decât niște semne de rău augur. Gândește pozitiv. Gândește pozitiv…”

Aerul era atât de dens, încât nici măcar nu-l putea trage în plămâni. I se oprea undeva în fundul gâtului: era foarte gros și îl făcea să se înece cu el.

— Nu pot. Dacă nu e ea?

— O să aflăm în curând, i-a zis bărbatul. Dar îmi dau seama că vă este greu. Haideți, vă ajut eu să ieșiți din mașină. Vreți să beți ceva?

A dat din cap în semn că nu, dar a acceptat mâna pe care i-o întinsese. Când a coborât pe asfalt, îi tremurau picioarele.

Scorpia deja pornise pe o alee îngustă, iar pietrișul îi scrâșnea sub tălpi.

— Mi-e rău, a zis Patricia.

— Luați niște gumă de mestecat.

Fără să spună nimic, a întins mâna spre el și a luat un Stimorol.

— Pe aici, i-a zis tipul.

Au trecut pe lângă un semn pe care se vedea o săgeată roșie și o inscripție: „95:7 Morga. Dep. Med. Legală”.

Patricia mesteca guma cu strășnicie. Mergeau printre niște copaci: tei și arțari. Un vânt ușor foșnea printre frunze – poate că, în sfârșit, aerul începea să se răcorească.

Mai întâi, Patricia a văzut marchiza largă a clădirii, care ieșea în afară precum un cozoroc enorm. Clădirea aducea cu un buncăr și era construită din omniprezenta cărămidă roșie, iar ușa grea de fier de la intrare, vopsită în gri și negru, era închisă.

„MORGA DIN STOCKHOLM” – așa scria, cu majuscule aurii, sub marchiză, iar imediat dedesubt: „Intrare pentru rude. Identificări. Eliberări pentru capelă.”

Plasticul interfonului era tocit. Tipul a apăsat pe un buton și i-a răspuns o voce groasă. Patricia s-a întors cu spatele la ușă și s-a uitat spre parcare. Avea vaga senzație că pământul se legăna, ca și când s-ar fi aflat pe un vas purtat de valuri. Soarele dispăruse în spatele Școlii Tomteboda, iar sub marchiză abia de mai ajungea puțină lumină naturală. Chiar în fața ei se afla Colegiul de Științe Medicale – cărămidă roșie mată, anii ’60. Aerul era tot mai apăsător, iar guma pe care o mesteca părea din ce în ce mai voluminoasă. O pasăre cânta într-un tufiș, iar ciripiturile ajungeau la Patricia ca și când ar fi trecut printr-un filtru. Auzea cum îi scrâșnesc dinții.

— Bine ați venit!

Tipul i-a pus mâna pe braț, iar ea s-a întors. Ușa se deschisese. Un alt bărbat stătea în prag, afișând un zâmbet reținut:

— Pe aici, vă rog. Intrați.

— Trebuie să arunc guma, a zis Patricia.

— Puteți să mergeți la baie, i-a sugerat el.

Scorpia și tipul cu cămașa au lăsat-o pe ea înainte. Era o cameră mică. Îi amintea de sala de așteptare a unui stomatolog: o canapea gri în stânga, o masă scundă din lemn de mesteacăn,

patru scaune din fier cromat, cu căptușeală în dungi albastre, picturi abstracte pe pereți – trei câmpuri colorate în gri, maro și albastru –, o oglindă în dreapta, un mic vestiar chiar în față și ușa de la baie. Patricia a pornit spre baie, pășind cu sentimentul neplăcut că nu reușește să atingă podeaua.

„Ești aici, Josefin?”

„Îmi simți spiritul?”

După ce a intrat în baie, a încuiat ușa și a aruncat guma la gunoi. Coșul din sârmă era gol, iar guma s-a lipit de marginea pungii de plastic. A încercat să-i dea un bobârnac, dar i s-a lipit de deget. N-a văzut pe nicăieri paharele de plastic, așa că a băut apă direct de la robinet. „E o morgă, s-a gândit ea când a pus gura pe țeavă. Cred că e curată.”

A inspirat adânc pe nas de câteva ori, apoi a ieșit. Însoțitorii ei o așteptau în fața altei uși, aflată între oglindă și ieșire.

— N-o să fie ușor, i-a zis tipul cu cămașă. Cadavrul n-a fost spălat. Și e așezat în poziția în care a fost găsit.

Patricia a înghițit în sec:

— Cum a murit?

— A fost strangulată. Cineva a descoperit-o azi, la prânz, în parcul Kronoberg din cartierul Kungsholmsen.

Patricia a dus mâna la gură; ochii i s-au mărit și i s-au umplut de lacrimi.

— Când ne întoarcem de la muncă, a șoptit ea, de obicei scurtăm drumul prin parc.

— Încă nu suntem siguri că este prietena dumneavoastră, i-a zis tipul. Vreau să nu vă pripiți și să vă uitați cu atenție la ea. N-o să fie chiar atât de greu.

— E, cumva… plină de sânge?

— Ah, nu! Deloc. Arată bine. Cadavrul a început să se usuce, și de-aia s-ar putea să aibă fața puțin cam scofâlcită. Pielea și buzele s-au decolorat, dar nu de tot. Nu arată îngrozitor.

Tipul vorbea încet și calm. A luat-o de mână:

— Sunteți gata?

Patricia a încuviințat din cap. Scorpia a deschis ușa. Dinăuntru a venit o adiere rece. Patricia a tras aer pe nas, așteptându-se să simtă miros de cadavru și de moarte. Dar nu, aerul era proaspăt și curat. A făcut un pas precaut pe podeaua de piatră lucioasă, de un maro-cenușiu. Pereții de beton erau albi, iar tencuiala, neregulată. Pe peretele din celălalt capăt erau

montate două radiatoare electrice. A ridicat privirea și a văzut că de tavan atârna un cerc de metal; douăsprezece lămpi cu ulei împrăștiau în cameră o lumină difuză. Atmosfera îi amintea de o capelă. Două sfeșnice înalte de lemn. Lumânările nu era aprinse, dar Patricia simțea miros de ceară arsă. Între cele două sfeșnice se afla targa.

— Nu pot.

— Nu sunteți obligată, a zis tipul. Îi putem chema pe părinții sau pe iubitul ei. Dar ne-ar lua mai mult timp, ceea ce i-ar oferi criminalului un avans și mai mare față de noi. Cel care a făcut asta n-ar trebui să umble liber pe străzi.

Patricia a înghițit încă o dată în sec. O bucată mare de pânză albastră atârna în spatele tărgii, acoperind ușa din celălalt capăt al camerei. S-a uitat la acea suprafață albastră, încercând să identifice un model.

— Am să mă uit.

Tipul a luat-o de mână și a tras-o încet, mai aproape de targă. Cadavrul era întins sub un cearșaf, cu mâinile ridicate deasupra capului.

— Iar acum, Anja o să-i ia cearșaful de pe față. O să rămân lângă tine.

Anja era scorpia.

Patricia a văzut mișcarea cu coada ochiului. Cearșaful alb a fost îndepărtat și ea a simțit o ușoară adiere.

„Are dreptate, s-a gândit ea. Arată bine. E moartă, dar nu arată dezgustător. Pare surprinsă. Are aerul unui om care nu prea înțelege ce i s-a întâmplat.”

— Jossie, a șoptit ea.

— E prietena dumneavoastră? a întrebat-o tipul.

Patricia a încuviințat din cap. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu a încercat să le împiedice. A întins mâna ca s-o mângâie pe păr. Dar s-a oprit și a rămas cu mâna în aer.

— Jossie, ce ți-au făcut?

— Sunteți absolut sigură?

Patricia a închis ochii și a încuviințat din cap:

— Doamne Dumnezeule!

A dus mâna la gură, strângând pleoapele și mai tare.

— Ne puteți confirma cu o certitudine de sută la sută că este Josefin Liljeberg, colega dumneavoastră de apartament?

Patricia a încuviințat din cap și s-a întors cu spatele. Le-a întors spatele lui Jossie, morții și pânzei albastre care flutura ușor în spatele târgii.

— Vreau să plec, a zis ea cu o voce stinsă. Scoateți-mă de aici.

Bărbatul a cuprins-o cu brațul pe după umeri și a tras-o mai aproape de el, mângâind-o pe păr. Patricia plângea în hohote, iar lacrimile ei îmbibau cămașa hawaiiană stridentă a bărbatului.

— Am vrea să facem o percheziție amănunțită a apartamentului dumneavoastră în seara asta, a zis el. Ar fi bine dacă v-am găsi acasă.

Patricia s-a șters la nas cu dosul palmei și a scuturat din cap:

— Trebuie să merg la muncă. Acum că Jossie nu mai e, va trebui să lucrez mult mai mult. Cred că deja se întreabă pe unde umblu.

Tipul cu cămașa i-a aruncat o privire scrutătoare:

— Sunteți sigură c-o să vă descurcați?

Patricia a încuviințat din cap.

— Bine, i-a zis el. Să mergem.

•

Comunicatul de presă a ieșit din fax la ora 21:12. Întrucât biroul de presă al poliției trimitea întotdeauna comunicatele la secretara redacției – adică la Eva-Britt Qvist, care nu lucra în week-end –, nu l-a văzut nimeni. Berit a observat știrea abia la 21:45, când a publicat-o agenția TT.

— La ora zece, conferință de presă la sediul poliției! i-a strigat ea Annikăi în drum spre biroul fotografilor.

Annika a aruncat în geantă un carnețel și un pix, apoi a pornit spre ieșire. I se strânsese stomacul de nerăbdare – acum avea să afle. Era emoționată. Nu fusese niciodată la o conferință de presă organizată la sediul poliției din Stockholm.

— Trebuie să mutăm faxul de pe biroul Evei-Britt Qvist, a zis Berit în lift.

S-au înghesuit în Saab-ul lui Bertil Strand la fel ca prima oară: Annika stătea tot pe bancheta din spate, pe aceeași parte. De data asta, a închis ușa ușor. Când au pornit spre Västerbroplan, a observat că nu o închisese bine. I-a pus piedica și a înhățat mânerul, sperând că Bertil nu avea să observe.

— Unde mergem? a întrebat fotograful.

— La intrarea de pe Kungsholmsgatan, i-a răspuns Berit.

— Ce crezi c-or să spună? a întrebat Annika.

— Probabil că au identificat-o și au luat legătura cu membrii familiei, a zis Berit.

— Da, dar de ce să organizeze o conferință de presă doar pentru atâta lucru?

— N-au nicio pistă, i-a explicat Berit. Așa că au nevoie să fie cât mai prezenți în mass-media, pentru că vor să pună în alertă detectivii din publicul larg cât timp cadavrul încă e cald. Noi suntem ceasul cu alarmă.

Annika a înghițit în sec și a apucat mânerul ușii cu cealaltă mână. Prin geamul fumuriu, seara părea cenușie și posomorâtă. Reclamele cu neon amplasate în Fridhemsplan licăreau palid în lumina crepusculară.

— La ora asta, ar fi trebuit să fiu într-o cafenea, cu un pahar de vin roșu în față, a zis Bertil Strand.

Nu i-a răspuns niciuna dintre cele două femei.

Au intrat pe Kungsholmsgatan, iar când au trecut pe lângă parc, Annika a văzut cordoanele alb cu albastru legănându-se în bătaia brizei. Mașina a trecut pe lângă vegetația bogată a parcului și a ajuns lângă intrarea în sediul poliției, aflată la capătul străzii.

— Ironia sorții, a zis Berit. La vreo două sute de metri de locul crimei se află cea mai mare secție de poliție din Peninsula Scandinavă.

Annika a văzut pe partea dreaptă o clădire maronie din metal – sediul central al poliției naționale. Apoi s-a uitat spre parc prin lunetă. Dealul înverzit era învăluit în semiîntuneric și umplea întreaga lunetă. Dintr-odată, a simțit că i se face greață – era strivită între clădirea de metal și verdele întunecat al parcului. A cotrobăit prin geantă, a scos o cutie de bomboane mentolate și a băgat repede două în gură.

— O să ajungem la fix, a zis Berit.

Bertil a parcat puțin cam aproape de colțul străzii, iar Annika a coborât repede din mașină. Îi înțepenise încheietura mâinii de la efortul pe care îl făcuse de-a lungul drumului ca să țină portiera.

— Ești nițel palidă, i-a zis Berit. Te simți bine?

— Da, n-am nimic.

Annika și-a pus geanta pe umăr și a pornit spre intrarea în sediu, crănțănind frenetic bomboanele de mentă. La poartă se

afla un agent de pază de la Falck Security. I-au arătat cu toții legitimațiile de presă și au intrat într-un birou înghesuit, a cărui podea era acoperită în cea mai mare parte de un fotocopiator. Annika s-a uitat de jur împrejur cu un aer curios. În stânga și în dreapta era câte un coridor lung.

— Ăsta e biroul unde se fac identificările și se iau amprentele, i-a șoptit Berit.

— Tot înainte, le-a ordonat agentul de pază.

Pe ușa de sticlă din fața lor scria cu litere albastre, inversate: „Departamentul Național de Investigații Criminalistice”. Berit a deschis-o și au intrat cu toții pe un coridor ai cărui pereți erau căptușiți cu tablă bej. Zece metri mai încolo, pe partea dreaptă, se afla sala de conferințe.

Bertil Strand a scos un oftat:

— Cred că ăsta e cel mai nepotrivit loc pentru fotografii din întreaga Suedie. Nici măcar nu poți folosi blițul ca lumea din cauza tavanului – e maro-închis și absoarbe multă lumină.

— Oare de-aia ofițerul lor de presă are mereu ochii roșii? a zis Annika, zâmbind ușor.

Fotograful a bombănit.

Era o cameră mare, a cărei podea era acoperită în întregime cu mochetă portocalie. Scaunele erau colorate în bej și maro, iar tapiseriile de pe pereți erau predominant albastre și maro. În față se strânsese un mic grup de reporteri. Annika i-a recunoscut pe Arne Påhlson și pe un alt reporter de la tabloidul rival – stăteau de vorbă cu ofițerul de presă. Q nu era de față. Spre surprinderea ei, Annika a văzut că în sală se aflau atât un reporter din redacția de știri a radioului național, cât și unul de la cotidianul elitist care avea sediul în aceeași clădire cu *Kvällspressen.*

— După cum vezi, i-a șoptit Berit, atunci când se face o conferință de presă, o crimă devine mai importantă.

În cameră era înăbușitor de cald, iar, în scurtă vreme, Annika a început să transpire prin toți porii. Întrucât nu venise nicio echipă de televiziune, s-au așezat chiar în față – de obicei, primele rânduri erau ocupate de camerele TV. Jurnaliștii tabloidului rival s-au așezat chiar lângă ei, iar Bertil Strand și-a încărcat aparatele.

Ofițerul de presă și-a dres glasul.

— Bine ați venit! a zis el, pășind pe micul podium din față.

A ocolit un pupitru și s-a lăsat cu toată greutatea pe un scaun din spatele mesei de conferințe. Și-a făcut de lucru cu niște foi, apoi a lovit ușor microfonul pe care îl avea în față.

— Ei bine, v-am cerut să veniți aici în această seară ca să vă dăm detalii despre femeia găsită moartă în centrul Stockholmului astăzi, în jurul prânzului.

A dat hârtiile la o parte.

Stând una lângă alta, Annika și Berit își luau notițe. Bertil Strand se dusese mai spre stânga, încercând să găsească niște unghiuri cât mai bune.

— De-a lungul zilei, a sunat multă lume să ne ceară informații în legătură cu acest caz, și tocmai de aceea am hotărât să organizăm o conferință de presă. Întâi de toate, o să vă prezint datele cazului, apoi o să vă răspund la întrebări. În regulă?

Reporterii au încuviințat din cap, iar ofițerul de presă și-a tras iarăși foile în față:

— La ora 12:48, serviciul de urgență a primit un telefon prin care era anunțată descoperirea unui cadavru. Cel care a sunat era o persoană privată.

„Drogatul”, a scris Annika în carnețelul ei.

Ofițerul de presă a tăcut o clipă, încrucișându-și mâinile pe masă.

— Victima este o tânără de 19 ani pe nume Hanna Josefin Liljeberg, care locuia în Stockholm. Familia a fost înștiințată.

Annika a simțit o arsură în stomac. Ochilor întunecați li se dăduse un nume. S-a uitat pe furiș la colegii ei, ca să vadă cum reacționează. Dar ceilalți jurnaliști nici măcar n-au clipit.

— Cauza morții a fost strangularea. Ora morții nu a fost stabilită cu exactitate, dar specialiștii estimează că decesul a survenit cândva între orele trei și șapte dimineața.

Ofițerul de presă a ezitat un pic înainte să continue:

— Autopsia a arătat că tânăra a fost agresată sexual.

O imagine a trecut fulgerător prin mintea Annikăi: sâni, ochi, țipete.

Ofițerul de presă a ridicat privirea de pe foi:

— Avem nevoie de ajutorul populației pentru prinderea celui care a comis această crimă, a zis el cu un aer plictisit. Deocamdată, nu avem multe piste.

Annika s-a uitat la Berit – avusese dreptate.

— În prezent, ipoteza noastră de lucru este că locul crimei este chiar locul unde a fost descoperit cadavrul; acest lucru este confirmat de câteva indicii descoperite la fața locului. Ultima persoană care a văzut-o în viață – în afară de criminal – a fost colega ei de apartament. Erau împreună la clubul unde lucrează și s-au despărțit cu puțin înainte de ora cinci dimineața. Ceea ce înseamnă că intervalul în care a avut loc crima poate fi redus cu două ore.

S-au declanșat câteva blițuri. Annika a presupus că erau ale lui Bertil Strand.

Ofițerul de presă a făcut o scurtă recapitulare:

— Hanna Josefin Liljeberg a fost omorâtă în parcul Kronoberg din Stockholm, cândva între orele cinci și șapte dimineața. Rănile de pe cadavru indică faptul că a fost violată.

Ochii lui s-au plimbat pe deasupra jurnaliștilor veniți la conferința de presă și s-au oprit asupra Annikăi. Privirea lui a făcut-o să înghită în sec.

— Îi rugăm pe toți – repet: *pe toți* – cei care se aflau în apropierea parcului Kronoberg, pe Parkgatan, Hantverkargatan sau Sankt Göransgatan între orele cinci și șapte să ia legătura cu noi. Poliția le va fi recunoscătoare pentru orice informație care ne-ar putea ajuta. Au fost puse la dispoziția publicului mai multe linii telefonice, iar oamenii vor putea alege între a sta de vorbă cu un operator sau cu un robot telefonic. Un incident care pare nesemnificativ pentru un nespecialist ne poate fi de mare folos pentru conturarea imaginii de ansamblu. De aceea, îi rugăm să ia legătura cu noi pe toți cei care au văzut ceva neobișnuit în intervalul menționat.

Apoi a tăcut. Praful din aer era nemișcat. Annika avea gâtlejul atât de uscat, încât simțea că o ustură.

Reporterul de la cotidianul elitist și-a dres glasul:

— Aveți vreun suspect?

Annika s-a uitat la el cu un aer surprins. Oare nu înțelesese ce spusese mai adineauri tipul de pe podium?

— Nu, a răspuns ofițerul de presă pe un ton amabil. Tocmai de aceea este foarte important pentru noi să obținem informații de la publicul larg.

Reporterul și-a luat notițe.

— Care sunt indiciile potrivit cărora locul unde a fost descoperit cadavrul este locul crimei? a întrebat Arne Påhlson.

— Deocamdată, nu vă putem spune nimic pe această temă.

Au urmat alte câteva întrebări stângace din partea reporterilor, dar ofițerul de presă nu avea nimic de adăugat. La sfârșit, reporterul de la radioul național a vrut să afle dacă ofițerul îi putea răspunde în mod neoficial la câteva întrebări. Și cu asta s-a terminat conferința de presă. Nu durase decât vreo douăzeci de minute. Bertil Strand stătea sprijinit de peretele din spate al sălii.

— Să așteptăm până termină reporterul de la radioul național, ca să putem sta și noi de vorbă cu ofițerul? a întrebat Annika.

— Cred că ar trebui să ne împărțim sarcinile, a zis Berit. Una dintre noi rămâne aici și stă de vorbă cu el, iar cealaltă începe să caute fotografii ale tinerei.

Annika a încuviințat din cap; era o propunere rezonabilă.

— Aș putea să dau o fugă până la biroul de serviciu din cadrul Departamentului Național de Poliție, ca să mă uit în registrul pașapoartelor, a zis Berit, iar tu rămâi să stai de vorbă cu Gösta.

— Gösta?

— Așa-l cheamă pe ofițerul de presă. Rămâi aici, Bertil, da? Iau un taxi.

După reporterul de la radioul național a venit rândul lui Arne Påhlson. Celălalt reporter al tabloidului rival dispăruse, iar Annika ar fi putut pune pariu pe cămașa de pe ea că Berit avea să dea peste el la registrul pașapoartelor.

Arne Påhlson a stat de vorbă cu ofițerul pe îndelete cel puțin la fel de mult cât durase conferința de presă. La unsprezece fără un sfert, toată lumea se dăduse bătută, mai puțin Annika și Bertil Strand. Gösta părea foarte obosit când, în cele din urmă, Annika a reușit să se așeze alături de el într-un colț al sălii, care acum era pustie.

— Vi se pare dificil? l-a întrebat Annika.

Gösta s-a uitat la ea cu un aer surprins:

— La ce vă referiți?

— Îmi închipui că vedeți o mulțime de chestii nasoale.

— Nu-i chiar așa de rău… Aveți întrebări?

Annika și-a răsfoit carnețelul:

— Am văzut cadavrul în parc, a zis ea pe un ton liniștit, ca și când n-ar fi fost cine știe ce. Fata era goală și nu am văzut nicio haină prin apropiere. Deci ori a ajuns în cimitir goală, ori hainele

ei erau undeva prin preajmă. Le-ați găsit? a întrebat ea în cele din urmă, uitându-se în ochii ofițerului de presă.

— Nu. N-am găsit decât o pereche de chiloți. Dar nu puteți să scrieți chestia asta!

— De ce nu?

— Ca să nu perturbăm ancheta, a zis el repede.

— Ei… Spuneți-mi, de ce nu?

Gösta s-a gândit preț de o clipă.

— Mă rog, presupun că putem divulga chestia asta. N-are nicio importanță.

— Unde ați găsit chiloții? Cum arată? De unde știți că erau ai ei?

— Atârnau într-un tufiș de lângă ea. Erau dintr-un material sintetic de culoare roz. Și am cerut să fie identificați.

— Am înțeles. Cât despre identificarea cadavrului, s-a făcut destul de repede. Cum ați procedat?

Ofițerul de presă a oftat:

— V-am zis deja că a fost identificată de colega ei de apartament.

— Ce vârstă are?

— E o tânără cam de aceeași vârstă cu Josefin.

— Josefin a fost dată dispărută?

Gösta a încuviințat din cap:

— Da, de colega ei de apartament.

— Când?

— Mai întâi și-a dat seama că Josefin n-a ajuns acasă noaptea trecută, iar când a văzut că n-a fost nici la muncă, a sunat la poliție, pe la ora șase jumate.

— Deci cele două tinere locuiau și munceau împreună?

— Așa se pare.

Annika a făcut niște însemnări și s-a gândit la ce-i spusese ofițerul de presă.

— Și restul hainelor?

— Încă nu le-am găsit. Le-am căutat pe o rază de cinci străzi în jurul parcului, dar n-am dat de ele. Din nefericire, pubelele din zonă au fost golite azi-dimineață, dar chiar acum câțiva oameni fac căutări la groapa de gunoi.

— Cu ce era îmbrăcată?

Ofițerul de presă a băgat mâna în buzunarul drept al uniformei și a scos un carnețel:

— Rochie neagră scurtă, adidași albi și o geacă de blugi. Probabil și o geantă de umăr din imitație de piele.

— Se întâmplă cumva să aveți o fotografie cu ea? Poate una de la absolvirea liceului, cu tichie albă pe cap?

Ofițerul de presă și-a trecut mâna prin păr:

— Oamenii trebuie să știe cum arăta.

Annika a încuviințat din cap.

— Cu tichie albă pe cap? Să văd ce pot să fac. Altceva?

Annika și-a mușcat buza:

— Când am văzut cadavrul, am mai observat ceva la una dintre mâini. Parcă ar fi fost sfârtecată sau roasă.

Ofițerul de presă iarăși a fost luat prin surprindere:

— Înseamnă că știți mai multe decât mine.

Annika și-a pus carnețelul în poală.

— Ce fel de persoană era? a întrebat ea cu glas scăzut.

Gösta a oftat:

— Nu știm. Tot ce știm e c-a murit.

— Dar ce fel de viață avea? La ce club lucra? Avea un iubit?

Ofițerul de presă a băgat carnețelul în buzunar și s-a ridicat în picioare:

— Să văd ce pot să fac în legătură cu fotografia.

•

Când Annika și Bertil Strand s-au întors în redacție, Berit lucra de zor la biroul ei.

— Era foarte drăguță, a zis Berit, făcând un semn spre biroul redactorului foto.

Annika s-a dus direct la biroul lui Pelle și s-a uitat la fotografia alb-negru de mici dimensiuni luată din registrul pașapoartelor. Hanna Josefin Liljeberg se uitase râzând în obiectiv. Avea o privire luminoasă și un zâmbet radios pe care nu le întâlnești decât la un adolescent plin de încredere în sine.

— 19 ani, a zis Annika, având senzația că pieptul îi e strâns într-un clește.

— Cel mai bine ar fi să facem rost de o fotografie ca lumea, a zis Pelle Oscarsson. Dacă o mărim ca s-o facem mai lată de-o coloană, o să iasă cenușie și o să aibă granulația mare.

— Cred c-o să găsim una mai bună, a zis Annika, rugându-se în gând de Gösta în timp ce se apropia de Berit.

— Știi cum funcționează RegPub? a întrebat-o Berit.

Annika a dat din cap în semn că nu.

— Atunci hai să mergem la biroul Evei-Britt Qvist.

Secretara redacției avea pe birou un computer cu modem. Berit l-a pornit și s-a conectat la rețea. Apoi a accesat Info Market, o colecție de baze de date, și a intrat în Registrul Public, un serviciu de stat care furnizează informații despre cetățenii suedezi.

— Aici poți găsi informații despre orice persoană care locuiește în Suedia, i-a explicat ea. Locul nașterii și adresa actuală ale unei persoane, CNP-ul și adresele ei anterioare, numele de fată ale femeilor căsătorite și alte chestii de genu' ăsta.

— Incredibil! a zis Annika. Habar n-aveam.

— RegPub e o unealtă excelentă. Într-o zi, când o să ai timp, să iei loc aici și să-ți verifici câțiva prieteni.

Berit a apăsat pe tasta F8 – căutare după nume – și a făcut o căutare națională a numelui „Liljeberg, Hanna Josefin". Au obținut două rezultate: o femeie de 85 de ani din Malmö și o tânără de 19 ani care locuia în Stockholm, pe Dalagatan.

— Ea e, a zis Berit.

Apoi a tastat „v" în fața celui de-al doilea rezultat și a apăsat tasta „Enter". Pe ecran au apărut următoarele informații: „Liljeberg, Hanna Josefin, născută în Täby, necăsătorită. Ultima modificare introdusă pe numele ei în registrul populației a fost efectuată în urmă cu mai puțin de două luni."

— Hai să vedem unde a locuit înainte, a zis Berit.

A apăsat tasta F7 – date istorice –, iar computerul a făcut o pauză de câteva secunde, ca și când ar fi stat pe gânduri, după care a apărut pe ecran o nouă adresă:

— „Runslingan, în Täby Kyrkby", a citit Berit. Un cartier frumos. Plin de oameni din pătura de sus a societății. Numai case standardizate lipite una de alta.

— Unde apar informațiile astea? a întrebat Annika uitându-se pe ecran.

Berit a zâmbit:

— Unele sunt stocate chiar pe hard disk.

Apoi s-a lovit ușor peste frunte, dându-și seama ce întrebase Annika:

— Ah, păi, eu locuiesc în Täby… Probabil că acolo stau părinții ei.

Berit a scos adresa la imprimantă, apoi a tastat o nouă comandă. Au citit împreună datele care au apărut pe ecran: Liljeberg Hed, Siv Barbro, adresa: Runslingan, în Täby Kyrkby, născută în urmă cu 47 de ani, căsătorită.

— Mama Josefinei, a zis Annika. Cum ai găsit-o?

— Am căutat femei cu același nume de familie și cu același cod poștal.

Berit a scos datele la imprimantă și a tastat o nouă comandă; de data asta a căutat bărbați care îndeplineau aceleași criterii. RegPub a găsit două rezultate: Hans Gunnar, 51 de ani, și Carl Niklas, 19 ani – amândoi locuiau pe Runslingan.

— Ia uită-te la data de naștere a băiatului, a zis Berit.

— Josefin avea un frate geamăn.

Berit a scos și aceste date la imprimantă, apoi s-a deconectat. A stins calculatorul și s-a dus la imprimantă.

— Ia tu astea, a zis ea, întinzându-i Annikăi foile scoase de imprimantă. Încearcă să dai de cineva care o cunoștea.

Annika s-a întors la biroul ei. Responsabilii cu punerea în pagină erau absorbiți de munca lor. Jansson urla în receptor. Ecranele strălucitoare ale computerelor făceau ca biroul de știri să pară o insulă albastră care plutea pe marea cenușie a redacției. Mulțumită acelei priveliști, Annika și-a dat seama de întunericul de afară. Se lăsase noaptea. Nu mai avea mult timp.

Chiar când s-a așezat pe scaun, a sunat Telefonul Ciudaților. A înhățat receptorul cu un gest reflex. Individul de la celălalt capăt al firului voia să știe dacă scriitoarea suedeză Selma Lagerlöf fusese lesbiană.

— Sunați la linia homosexualilor și a lesbienelor, i-a răspuns Annika, apoi a închis.

A luat teancul de cărți de telefon ale Stockholmului, a scos un oftat și s-a uitat la coperte. În Katrineholm, orașul ei natal, era o singură carte de telefon pentru întreaga provincie Södermanland; aici erau câte patru pentru zona unui singur cod poștal. S-a uitat la „Liljeberg, Hans” de pe Runslingan din Täby Kyrkby. În dreptul său scria „pastor”. A copiat numărul de telefon și s-a uitat la el îndelung.

„Nu”, și-a spus ea în cele din urmă. Sigur existau și alte mijloace prin care putea afla informațiile de care avea nevoie.

A scos cartea de telefon a firmelor și furnizorilor de servicii, apoi s-a uitat în secțiunea dedicată informațiilor despre

administrația locală. În Täby erau două licee: Tibble și Åva. A sunat la numerele principale ale celor două licee, dar ambele apeluri au fost redirecționate spre centrala municipală. S-a gândit preț de câteva clipe, apoi a încercat să sune la numerele directe. La sfârșitul numerelor găsite în cartea de telefon, în loc de 00, a format 01, apoi 02 și 03. Norocul i-a surâs abia când a ajuns la 05: un mesaj vocal a informat-o că Martin Larsson-Berg, directorul adjunct, era în concediu până pe data de 7 august. L-a căutat în cartea de telefon, iar când l-a găsit, a văzut că în dreptul lui scria: „licențiat în științe socio-umane”. Locuia în Viggbyholm. Era și acasă, și treaz.

— Îmi pare rău că vă deranjez sâmbătă noaptea, la o oră atât de târzie, i-a spus Annika după ce s-a prezentat, dar vă sun într-o chestiune foarte importantă.

— E vorba de soția mea? a întrebat Martin Larsson-Berg pe un ton neliniștit.

— Soția dumneavoastră?

— În week-end-ul ăsta, a plecat într-o călătorie pe mare.

— Nu, nu-i vorba despre dumneaei… O tânără care s-ar putea să vă fi fost elevă a fost găsită moartă astăzi în Stockholm, a zis Annika, închizând ochii.

— Ah, înțeleg, a zis bărbatul cu ușurare în glas. Am crezut că i s-a întâmplat ceva soției mele. Ce elevă?

— O fată pe nume Josefin Liljeberg, din Täby Kyrkby.

— La ce profil a fost?

— Nici măcar nu sunt sigură că a făcut liceul la Tibble, dar e destul de probabil. Nu vă amintiți de ea? 19 ani, drăguță, păr blond și lung, sâni mari…

Directorul adjunct și-a adus aminte:

— Ah, da, Josefin Liljeberg. Așa-i, era la profilul media, a absolvit în primăvară.

Annika a răsuflat ușurată și a deschis ochii:

— Deci vă aduceți aminte de ea?

— Spuneți c-a murit? Îngrozitor! Dar ce s-a întâmplat?

— A fost omorâtă. A fost găsită în Cimitirul Evreiesc din parcul Kronoberg.

— Vai, e înfiorător! Se știe cine e făptașul?

— Deocamdată, nu. Ați vrea să ne spuneți ceva despre ea, câteva cuvinte despre cum era? Sau poate ce simțiți?

Martin Larsson-Berg a oftat:

— Păi… Ce-aș putea să vă spun? Era la fel ca majoritatea fetelor de vârsta ei, veselă și frivolă. Toate seamănă între ele. Ai zice că-s identice.

„Deci cam așa văd lucrurile profesorii din ziua de azi”, și-a spus Annika în timp ce directorul adjunct se gândea la ce să mai spună.

— Voia să se facă jurnalistă de televiziune, a adăugat el. Sincer să fiu, nu era foarte isteață. Și ziceți c-a fost omorâtă… Cum?

— A fost strangulată. Deci ziceți c-a absolvit liceul?

— Da, a trecut la toate materiile.

Annika s-a uitat la foile scoase la imprimantă pe care le avea în față.

— Tatăl ei este pastor. Oare asta a afectat-o în vreun fel?

— Ah, da? Nu știam că e pastor…

— Și avea un frate geamăn, pe nume Carl Niklas. Și el a făcut liceul la Tibble?

— Niklas… Da, cred că a terminat la profilul de științe ale naturii. Un băiat foarte deștept. Voia să-și continue studiile în Statele Unite.

Annika își lua notițe:

— Ce altceva ne-ați mai putea spune?

Jansson a apărut lângă ea cu un aer rugător, dar Annika i-a făcut semn cu mâna că e ocupată.

— Nimic, îmi pare rău. Sunt atât de mulți elevi…

— Avea mulți prieteni?

— Păi… cred că da. Nu era o vedetă a liceului, dar avea prietenii ei. Mă rog, nu era agresată de colegi sau mai știu eu ce.

— Aveți cumva la îndemână catalogul? l-a întrebat ea.

— Catalogul clasei în care a învățat Josefin?

Directorul adjunct a bolborosit câteva clipe, apoi a zis:

— Da, îl am. Vreți să vi-l trimit?

— Aveți fax?

Avea. Annika i-a dat numărul de fax al Departamentului de investigații, iar Martin Larsson-Berg i-a promis că avea să-i trimită imediat atât catalogul, cât și fotografia de grup cu Josefin și colegii ei.

După ce a închis și s-a ridicat în picioare ca să meargă la biroul Evei-Britt Qvist, Telefonul Ciudaților a țârâit din nou. A

ezitat preț de o clipă, dar apoi s-a oprit brusc și a ridicat receptorul.

— Știu cine l-a împușcat pe Olof Palme, a îngăimat cineva de la celălalt capăt al firului.

— Serios? Cine?

— Care-i recompensa?

— Ziarul nostru plătește cel mult cinci mii de coroane pentru un pont care apare în ziar.

— Doar cinci miare? Gogoși! Vreau să stau de vorbă cu unul dintre redactori.

Annika a auzit că bărbatul a sorbit ceva și a înghițit.

— Și eu sunt redactor. Indiferent cu cine stați de vorbă, ziarul nostru tot cinci mii plătește.

— Nu-i de ajuns. Vreau mai mult.

— Sunați la poliție și-o să primiți 50 de milioane, a zis Annika, apoi a închis.

„Dar dacă bețivanul avea dreptate?”, s-a întrebat ea în drum spre fax. Dacă știa, într-adevăr, cine l-a omorât? Dacă a doua zi tabloidul rival avea numele criminalului pe prima pagină? Avea să fie ținută minte drept persoana care a refuzat pontul, la fel ca directorul studioului care îi refuzase pe cei de la The Beatles.

Faxul era groaznic: Josefin și colegii ei de clasă se vedeau ca niște pete negre pe un fundal cu dungi gri. Dar sub fotografie se aflau numele tuturor elevilor – douăzeci și nouă de tineri care o cunoscuseră pe Josefin. În drum spre biroul ei, Annika a subliniat numele neobișnuite, cele pe care ar fi putut să le găsească în cartea de telefon; adolescenții aceia probabil că nu aveau propriile lor telefoane, așa că trebuia să-i caute pe părinții lor.

— Un plic pentru dumneavoastră, a zis portarul Peter Brand.

Era fiul lui Tore și, toată luna iulie, avea să lucreze în tura de noapte.

Cu un aer surprins, Annika a ridicat privirea și a luat plicul alb, din hârtie groasă. Pe una dintre părți era scris: „Nu îndoiți”. L-a desfăcut repede și i-a vărsat conținutul pe birou.

Erau trei fotografii ale Josefinei. Prima era făcută într-un cabinet foto. Tânăra avea pe cap o tichie albă, era relaxată și zâmbea radios, privind înspre obiectiv. Annika a simțit că i se zbârlește părul de pe mâini. Era o fotografie atât de bună, încât puteau s-o facă mare cât zece coloane dacă voiau. Celelalte două erau fotografii de amator, dar destul de bune: într-una

Josefin ținea în brațe o pisică, iar în cealaltă, stătea pe un fotoliu.

Sub ele era un bilet de la Gösta, ofițerul de presă al poliției: „Le-am promis părinților că fotografiile vor fi puse la dispoziția tuturor instituțiilor de presă care ni le vor cere. Vă rog ca, după ce le folosiți, să le expediați tabloidului rival.”

Annika a dat fuga la Jansson și i-a pus fotografiile pe birou:

— Era fiica unui cleric și visa să ajungă jurnalistă.

Jansson a luat în mână fotografiile și s-a uitat la ele cu atenție.

— Excelent!

— Trebuie să le trimitem tabloidului rival imediat după ce ne facem treaba cu ele.

— Bineînțeles! O să le trimitem imediat după ce o să-și tipărească ediția de mâine. Bravo!

Annika s-a întors la biroul ei. A luat loc și s-a uitat la telefon. N-avea de ce să mai stea pe gânduri. Era două și jumătate, iar dacă voia să dea de vreunul dintre prietenii Josefinei, trebuia să se pună pe treabă imediat.

A început cu două nume de familie care nu aveau sonoritate tipic suedeză, dar nu i-a răspuns nimeni. Apoi a sunat la un Silfverbiörck și a dat de o tânără. Annika și-a acoperit ochii cu mâna, simțind că-i crește pulsul.

— Îmi cer scuze că vă deranjez în toiul nopții, a început Annika rar, cu glas scăzut. Numele meu este Annika Bengtzon și lucrez pentru ziarul *Kvällspressen.* V-am sunat pentru că una dintre colegele dumneavoastră, Josefin Liljeberg, a…

Dar vocea i-a cedat. A trebuit să-și dreagă glasul.

— Da, am auzit, a suspinat tânăra, al cărei prenume – potrivit catalogului – era Charlotta. E îngrozitor. Toate suntem foarte șocate. Trebuie să ne sprijinim una pe alta.

Annika a deschis ochii, a înhățat un pix și a început să ia notițe. Era mult mai simplu decât își imaginase.

— E temerea noastră cea mai mare, a zis Charlotta. Tinerelor ca noi le e frică cel mai mult exact de chestia asta. Iar acum i s-a întâmplat uneia dintre prietenele noastre. Va trebui să luăm atitudine.

Acum, tânăra nu mai suspina, ci părea foarte vioaie, iar Annika făcea însemnări în carnețel.

— Ați discutat cu prietenele dumneavoastră despre posibilitatea unui astfel de incident? a întrebat ea.

— Da, bineînțeles. Deși nu ne închipuiam că avea să i se întâmple uneia dintre noi. Niciodată nu te gândești la așa ceva.

— O cunoșteați bine pe Josefin?

Charlotta a scos un suspin – un suspin adânc, fără lacrimi:

— Era cea mai bună prietenă a mea.

Annika bănuia că minte.

— Cum era Josefin?

Charlotta avea un răspuns gata pregătit:

— Era întotdeauna amabilă și veselă. O fată săritoare și cinstită. Lua note mari. Și îi plăcea să se distreze. Într-adevăr, s-ar putea spune că…

Annika aștepta în tăcere.

— O să aveți nevoie de fotografia mea? a întrebat Charlotta în cele din urmă.

Annika s-a uitat la ceas. A făcut un calcul: până la Täby și înapoi, plus developatul filmului… Ar fi fost prea din scurt.

— Nu în noaptea asta. Nu mai e mult până când o să trimitem ziarul la tipografie. Vă mai pot suna o dată mâine?

— Bineînțeles! Sau mă puteți căuta pe pager.

Annika și-a notat numărul. Și-a sprijinit fruntea în palmă și a stat pe gânduri câteva clipe. În ochii ei, imaginea Josefinei era încă vagă și îndepărtată. Încă nu și-o putea reprezenta limpede pe tânăra moartă.

— Ce voia să facă în viață?

— Cum adică „să facă”? Să-și întemeieze o familie, să aibă o slujbă, chestii de genu’ ăsta…

— Unde muncea?

— Unde muncea…?

— Da, la ce club?

— Ah, asta nu știu.

— Se mutase în Stockholm, pe Dalagatan. I-ați făcut vreo vizită acolo?

— Dalagatan? Nu…

— Știți de ce s-a mutat?

— Pentru că voia să stea în capitală, cred.

— Avea un iubit?

Fata n-a zis nimic. Iar Annika a înțeles. Charlotta nu prea o cunoștea pe Josefin.

— Vă mulțumesc că v-ați deranjat pentru mine în toiul nopții, i-a zis Annika.

Mai avea de dat un singur telefon. A căutat iarăși numele de Liljeberg, dar nu a găsit nicio Josefin pe Dalagatan. Annika s-a gândit că poate se mutase de curând și nu fusese încă înregistrată, așa că a sunat la informații telefonice.

— Nu, nu avem nicio Liljeberg pe Dalagatan la numărul 64, a lămurit-o operatorul.

— S-ar putea să fie un număr de telefon foarte nou.

— Am acces la toate numerele de telefon alocate, inclusiv la cele alocate ieri…

— Ar putea fi un număr care nu figurează în registrul telefonic?

— Nu, i-a răspuns operatorul. Această informație mi-ar fi apărut pe ecran. Nu cumva abonamentul este pe numele altcuiva?

Annika a răsfoit foile scoase la imprimantă și a dat peste mama Josefinei: *Liljeberg Hed, Siv Barbro.*

— Hed. Verificați dacă nu cumva pe Dalagatan, la numărul 64, e înregistrată o persoană numită Hed.

Operatorul a introdus numele în computer:

— Da, am găsit o Barbro Hed. Ar putea fi persoana pe care o căutați?

— Da!

A format numărul fără să ezite, iar după al cincilea apel, i-a răspuns un bărbat.

— Josefin e acasă?

— Cine sunteți?

— Sunt Annika Bengtzon și vă sun din partea…

— Ce naiba! Dau de tine peste tot!

Annika i-a recunoscut vocea.

— Q! a strigat ea. Ce faci acolo?

— Ce crezi? Și cum dracu’ ai reușit să faci rost de numărul ăsta? Nici noi nu-l avem!

— A fost *foarte* greu. Am sunat la informații telefonice. Ce-ai aflat?

— Acum chiar n-am timp, a zis el, apoi a închis.

Annika a zâmbit. Cel puțin făcuse rost de numărul corect. Și aflase că poliția se dusese la apartamentul Josefinei în toiul nopții.

— Vreau să știu ce-ai aflat până acum, i-a zis Jansson, așezându-se pe biroul ei.

— Uite ce-am de gând să scriu, i-a răspuns ea, făcând rapid o schemă în carnețel.

Jansson a dat din cap aprobator, apoi s-a întors în grabă la biroul său.

Annika a scris articolul despre Josefin – fiica unui cleric, o fată ambițioasă care visa să ajungă jurnalistă. Apoi a redactat și materialul despre moartea tinerei, în care a pomenit de ochii întunecați și strigătul ei mut, mâna roasă și durerea prietenei sale. Dar a lăsat deoparte sânii de silicon. Apoi a scris despre ancheta poliției și hainele dispărute, despre ultimele ore din viața tinerei și agitatul vânzător de ponturi care sunase la ziar, despre îngrijorarea Daniellei Hermansson și apelul ofițerului de presă: „Acest maniac trebuie prins.”

— Foarte bine, i-a zis Jansson. Ai scris elegant și la obiect. Și te-ai referit în permanență la fapte. Ai ceva potențial!

Annika a plecat imediat. Îi era greu să facă față criticilor, dar îi era și mai greu să suporte laudele. Prețuia foarte mult dansul vrăjit al literelor, care dădea aripi cuvintelor sale. Dacă accepta laudele, bulele acelea sclipitoare ar fi putut să se spargă.

— Hai să bem câte o ciocolată caldă înainte să pleci, i-a zis Berit.

•

Ministrul a intrat pe podul Bergnäs, iar pe la jumătatea lui a depășit o decapotabilă americană veche, în care se aflau niște rockeri sprijiniți de portiere. În afară de ei, n-a mai văzut niciun suflet de om.

Când, în cele din urmă, a intrat pe străduțele din spatele buncărului verde al biroului de asistență socială, ministrul a răsuflat ușurat. Vâjâitul și celelalte zgomote ale mașinii îl însoțiseră aproape 250 de kilometri. În curând, aveau să înceteze.

După ce a parcat lângă biroul firmei de închirieri auto, a rămas nemișcat în mașină, savurând liniștea. Urechea stângă încă îi țiuia. Era frânt de oboseală. Dar nu avea încotro. A oftat și s-a dat jos din mașină, simțind că-i înțepeniseră mâinile și picioarele. S-a uitat repede în jur, apoi a urinat în spatele mașinii.

Bagajele erau mai grele decât își închipuise. „N-am să reușesc”, s-a gândit el. A pornit spre Storgatan, trecând pe lângă Biroul de Informații Publice, apoi a intrat în Östermalm, un

vechi cartier rezidențial. A aruncat o privire casei sale, aflată în spatele unor mesteceni, și a văzut ferestrele vechi strălucind în lumina firavă a zorilor. Bicicletele copiilor erau sprijinite de verandă. Fereastra dormitorului era întredeschisă, și a zâmbit când a văzut perdeaua fluturând în bătaia brizei.

— Christer…? a zis o voce de femeie.

Ministrul s-a strecurat în dormitor, iar soția lui i-a aruncat o privire somnoroasă. S-a apropiat repede de pat, s-a băgat lângă ea, a mângâiat-o pe păr și a sărutat-o pe gură.

— Dormi în continuare, draga mea, i-a șoptit el.

— Ce oră e?

— Patru fără un sfert.

— Cum a fost drumul?

— N-am avut probleme. Haide, culcă-te la loc.

— Și cum a fost?

Ministrul a ezitat:

— Am cumpărat niște coniac azer. N-am băut așa ceva niciodată, nu-i așa?

Soția nu i-a răspuns, ci l-a tras aproape de ea, apoi a întins mâna și i-a desfăcut fermoarul.

•

Soarele răsărise și atârna deasupra orizontului ca o portocală foarte coaptă, luminându-i fața. Era abia cinci jumate și afară deja se făcuse cald. Annika era amețită de oboseală. Trebuia să se ducă acasă. Gjörwellsgatan era pustie. În drum spre stația de autobuz, mergea pe mijlocul străzii. Când a ajuns, s-a prăvălit pe bancă, cu picioarele complet amorțite.

Înainte să plece, văzuse pe ecranul lui Jansson macheta primei pagini dominată de fotografia de la absolvire a Josefinei și de titlul principal: „Crimă sexuală în cimitir”. Scrisese materialul scurt de pe prima pagină împreună un Jansson. Articolele ei aveau să apară în paginile șase, șapte, opt, nouă și doisprezece. În noaptea aceea, umpluse mai multe coloane decât în primele șapte săptămâni petrecute la *Kvällspressen.*

„Mi-a ieșit! și-a zis ea. Am reușit. Mi-a ieșit…”

Și-a sprijinit capul de peretele din plexiglas al stației de autobuz și a închis ochii. Inspira adânc și se concentra asupra zgomotelor traficului. Erau puține și îndepărtate. La un moment dat, a ațipit, dar a fost trezită de ciripitul zgomotos al unei pasări din curtea ambasadei.

După o vreme, și-a dat seama că nu știa când avea să vină autobuzul. S-a ridicat cu greu de pe bancă și s-a dus să se uite pe orar. Duminică dimineața, primul autobuz 56 avea să vină abia la 7:13, adică peste aproape două ore. A oftat din rărunchi – trebuia s-o ia pe jos.

După câteva minute, a prins viteză. Se simțea bine. În scurtă vreme, picioarele au început să meargă singure, punând în mișcare aerul din jur. A străbătut strada cu care se continuă Västerbron[8], apoi a pornit spre Fridhemsplan. Odată ajunsă pe Drottningholmsvägen, a văzut verdeața luxuriantă apărând în capătul străzii. Parcul Kronoberg era învăluit într-un semiîntuneric sinistru. Și-a dat seama că trebuia să meargă acolo.

Cordoanele poliției fuseseră îndepărtate. Banda alb cu albastru nu se mai vedea decât pe gardul negru. S-a apropiat de poarta de fier, apoi și-a trecut degetele peste scoaba de metal a lacătului. Razele soarelui mângâiau coroanele teilor, făcând frunzele să strălucească.

„Poate că Josefin a venit aici cam pe la ora asta, s-a gândit Annika. Soarele era la fel ca acum, iar razele lui desenau pe frunze același model. Totul e atât de fragil. Se poate întâmpla atât de repede.”

Trecându-și mâna peste inelele și curburile gardului din fier forjat, Annika a ocolit cimitirul, ajungând pe latura de est. A recunoscut tufișurile și piatra funerară răsturnată, dar nu se vedea niciun semn care să dea de înțeles că acela era locul unde murise Josefin.

S-a agățat de gard cu ambele mâini și s-a uitat prin lăstăriș. S-a aplecat un pic, dar a simțit că n-o mai ajută picioarele, așa că s-a așezat încet pe iarbă. Fără să-și dea seama, a început să plângă. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și îi cădeau pe fusta șifonată. Și-a sprijinit fruntea de gratii și a plâns în liniște.

— De unde o știai?

Annika a încercat să se ridice în picioare, dar a alunecat și a căzut pe noadă, dând din mâini.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Fața tinerei care îi vorbise era roșie și umflată de plâns. Vorbea cu un accent slab, dar distinct.

Annika se uita țintă la ea:

[8] Västerbron: pod din centrul Stockholmului, inaugurat în 1935.

— Nu… nu o știam. N-am întâlnit-o niciodată. Dar am văzut-o când zăcea aici. Era moartă…

— Unde? a întrebat tânăra, făcând un pas în față.

Annika i-a arătat cu mâna. Tânăra s-a apropiat și, preț de un minut, s-a uitat în tăcere la locul acela. Apoi s-a așezat pe iarbă alături de Annika, cu spatele spre cimitir, sprijinindu-se de gard.

— Și eu am văzut-o, a zis ea, mototolind tivul bluzei.

Annika a scotocit în geantă după ceva cu care să-și sufle nasul.

— Am văzut-o la morgă. Ea era. Și era întreagă. Chiar arăta bine.

Annika a înghițit în sec și s-a uitat încă o dată la tânără. „Doamne! Cred că e colega de apartament a Josefinei, fata care a identificat-o! Probabil că fuseseră prietene apropiate.”

S-a gândit la prima pagină a ediției de a doua zi și, dintr-odată, a cuprins-o un neașteptat sentiment de rușine.

Și tânăra de lângă ea a început să suspine:

— Era atât de bună. N-a făcut rău nimănui niciodată.

— Nu o cunoșteam, a zis Annika, suflându-și nasul cu o filă din carnețel. Lucrez pentru un ziar și am scris despre Josefin.

Tânăra s-a uitat la Annika:

— Jossie voia să se facă jurnalistă. Voia să scrie despre copiii abuzați.

— Ar fi putut ajunge să lucreze la *Kvällspressen*…

— Și ce ai scris?

Annika a tras aer în piept, ezitând preț de o clipă. Toată satisfacția pe care o trăise mai înainte gândindu-se la articolele ei dispăruse cu desăvârșire. Tot ce-și dorea era să se prelingă printre firele de iarbă și să dispară.

— Că a fost agresată și omorâtă în cimitir, a zis ea repede.

Tânăra a încuviințat și s-a uitat în altă parte:

— Și am prevenit-o…

Annika mototolea fila din carnețel în care își suflase nasul, dar când a auzit-o, a rămas nemișcată:

— Ce vrei să spui?

Tânăra și-a șters obrajii cu dosul palmei:

— Joachim nu era bun pentru ea. O bătea tot timpul. Și, din cauza asta, Josefin nu putea să facă niciodată ceva ca lumea. Era mereu plină de vânătăi, iar asta poate să fie o problemă la

serviciu. Îi spuneam întruna: „Trebuie să-l părăsești”, dar nu putea.

Annika o asculta cu ochii larg deschiși:

— Dumnezeule! Le-ai spus polițiștilor toate chestiile astea?

Tânăra a încuviințat din cap, apoi a scos un șervețel din buzunarul gecii de blugi ca să-și sufle nasul.

— Am o alergie puternică. Nu cumva ai la tine niște Seldane[9]?

Annika a dat din cap în semn că nu.

— Trebuie să mă duc acasă, a zis tânăra, apoi s-a ridicat în picioare. La noapte muncesc iarăși. Vreau să dorm un pic.

Annika s-a ridicat și ea, îndepărtându-și câteva fire de iarbă de pe fustă:

— Chiar crezi că e posibil ca ucigașul să fie iubitul ei?

— Îi spunea deseori că, într-o bună zi, o s-o omoare.

Tânăra a pornit spre Parkgatan, iar Annika s-a uitat la morminte, simțind un nou fior în stomac. Iubitul ei! Poate că poliția avea să rezolve cazul în scurtă vreme.

— Hei! Cum te cheamă? a strigat ea în liniștea parcului.

Tânăra s-a oprit.

— Patricia, i-a răspuns ea, tot strigând.

Apoi s-a întors cu spatele și a pornit spre Fleminggatan.

•

Annika nu și-a amintit că-i promisese Annei Snapphane să dea de mâncare pisicilor decât în clipa când a ajuns la ușa blocului unde locuia. A oftat și a întors repede problema pe toate fețele. Pisicile probabil că aveau să supraviețuiască. Întrebarea era alta: oare ea avea să supraviețuiască dacă nu se culca imediat? Pe de altă parte, Anne locuia la doar câteva sute de metri mai încolo. Și îi promisese. A scotocit prin geantă și a găsit cheile Annei, de care se prinsese un ambalaj de gumă de mestecat.

„Sunt prea drăguță”, s-a gândit ea.

A luat-o pe treptele care duceau de la Pipersgatan la Kungsklippan; când a ajuns sus, îi tremurau picioarele. Și o durea noada de la căzătura din parc.

Micul apartament al Annei Snapphane se afla la etajul șase și avea un balcon cu o priveliște minunată. Pisicile au început să miaune imediat ce au auzit cheia în broască. Când a deschis ușa, au apărut două năsucuri.

— Bună, pisicuțelor! Mă așteptați?

[9] Seldane: medicament folosit pentru ameliorarea stărilor alergice.

A împins pisicile înăuntru cu piciorul și a închis ușa. S-a așezat pe podea, iar cele două animale i-au sărit imediat în brațe, frecându-și boturile de bărbia ei.

— Dar ce-i cu voi? Vreți cumva câte un sărut? a izbucnit ea în râs.

Le-a mângâiat cam un minut, apoi s-a ridicat și s-a dus în chicinetă. Cele trei castroane ale pisicilor erau așezate lângă aragaz, pe o bucată de linoleum. Laptele se stricase, iar castronul cu mâncare și cel cu apă erau goale.

— Imediat, pisicuțelor.

A aruncat laptele, a spălat castronul și l-a umplut cu lapte proaspăt din frigider. Pisicile torceau de zor, gudurându-se cu înfrigurare la picioarele ei.

— Hei, aveți răbdare!

Erau atât de înfometate, încât aproape că au răsturnat castronul înainte ca ea să-l pună pe podea. În timp ce beau lapte cu lăcomie, Annika a umplut cu apă al doilea castron și s-a uitat după mâncarea pentru pisici. A găsit într-un dulap trei cutii de Whiskas și a zâmbit. Whiskas era și numele motanului ei din Hälleforsnäs. Pe perioada verii, îl lăsase la bunica ei, care avea o casă în Lyckebo.

— Oare de ce am devenit atât de sentimentală? s-a întrebat ea cu voce tare.

A desfăcut o cutie, strâmbând din nas când a simțit mirosul, și a golit-o în cel de-al treilea castron. Apoi a aruncat o privire către lădița cu nisip din baie – mai putea fi lăsat până a doua zi.

— Pa, pisicuțelor!

Dar pisicuțele nu i-au dat nicio atenție.

A ieșit repede din apartament și a pornit spre piața Kungsholms. Începea o nouă zi, iar păsările ciripeau în voie. Annika simțea că-i tremură puțin picioarele. Se bălăbănea ușor și nu mai reușea să aprecieze corect distanțele.

„Nu pot continua așa la nesfârșit”, s-a gândit ea.

•

Aerul din apartament încă era sufocant din pricina căldurii din ziua anterioară. Apartamentul dădea în spate, era la ultimul etaj și nu avea nici baie proprie, nici apă caldă. Dar avea trei camere și o bucătărie mare. Când îl găsise, Annikăi i se păruse că-l prinsese pe Dumnezeu de picior.

— Nimeni nu vrea să locuiască în condiții atât de primitive, îi spusese femeia de la biroul locativ atunci când Annika scrisese în formular că putea trăi fără lift, apă caldă și baie, ba chiar și fără curent electric dacă era nevoie.

Dar Annika perseverase.

— Gata, am găsit! îi spusese femeia. Pe ăsta nu-l vrea nimeni.

Apoi i-a dat o foaie scoasă la imprimantă pe care era trecută adresa apartamentului: Hantverkargatan nr. 32, etajul patru, vedere spre spate.

Acceptase apartamentul fără ca măcar să-l vadă. Și, de atunci, îi mulțumea în fiecare zi stelei sale norocoase, dar știa că bucuria ei nu avea să dureze mult. Fusese de acord să elibereze apartamentul în termen de cel mult o săptămână de la data la care proprietarul avea să obțină un împrumut pentru renovarea completă a clădirii.

Annika și-a trântit geanta în hol, pe podea, și s-a dus în dormitor. În dimineața de dinainte, când plecase de acasă, lăsase fereastra deschisă, dar în timpul zilei aceasta se închisese singură. A deschis-o din nou, apoi s-a dus în sufragerie, ca să deschidă și acolo fereastra, în speranța c-o să se facă puțin curent.

— Pe unde ai fost?

Annika a tresărit și a țipat.

Vocea era liniștită și venea din semiîntunericul care îi învăluia patul.

— Doamne, ți-ai pierdut complet sângele rece?

Era Sven, iubitul ei.

— Când ai ajuns aici? l-a întrebat ea, simțind că inima îi izbea pieptul cu putere.

— Aseară. Voiam să mergem la un film. Unde ai fost?

— La muncă, a zis ea, apoi s-a dus în sufragerie.

Sven s-a ridicat din pat și s-a dus după ea:

— Ba nu, n-ai fost la muncă. Am sunat la redacție acum o oră și mi-au zis că deja plecaseși.

— Am fost să le dau de mâncare pisicilor Annei, i-a explicat ea, deschizând fereastra sufrageriei.

— Asta e scuza ta?

Ajunsese acasă de un minut și deja se certau. Uneori, Annika se întreba ce-i mai plăcea la Sven.

Șaptesprezece ani, șase luni și douăzeci și una de zile

Există o dimensiune în care granițele dintre trupurile umane dispar. Trăim unul cu altul și unul în altul, atât sufletește, cât și fizic. Zilele devin clipe. Mă afund în ochii lui. Trupurile noastre se topesc și pătrund într-un alt timp. Iubirea e plăsmuită din aur și cristale. Putem călători împreună prin tot universul. Doi și totuși unul.

Sufletul-pereche e un om al cărui lacăt poate fi deschis cu cheile noastre și care are chei pentru lacătele noastre. Cu o astfel de persoană, simțim că suntem la adăpost în propriul nostru paradis. Am citit asta undeva și e adevărat pentru noi.

Îmi e dor de el în fiecare clipă când nu suntem împreună. Nu știam că iubirea este atât de irezistibilă, atât de completă și de mistuitoare. Nu pot nici să mănânc, nici să dorm. Numai când sunt cu el simt că sunt întreagă, o adevărată făptură umană. El este acel sine qua non *al vieții și sensului meu. Știu că și eu sunt pentru el același lucru. Ne-a fost oferit cel mai mare dar.*

„Să nu mă părăsești niciodată,
îmi spune el.
Nu pot trăi fără tine."

Iar eu îi promit.

• Duminică 29 iulie

Patricia a pus mâna pe clanța de la ușa Josefinei. Ezita. Dormitorul era teritoriul ei. Patricia nu avea voie să intre acolo, iar Jossie fusese foarte limpede în această privință: „Poți să stai aici, dar dormitorul e al meu."

Clanța se slăbise un pic. Patricia voise s-o strângă, dar nu aveau în casă nicio șurubelniță. A apăsat cu grijă pe clanță, iar ușa a scârțâit. A întâmpinat-o un miros stătut; aerul din cameră era încins și îmbâcsit. Jossie trebuia să-și facă singură curat în cameră. Ceea ce însemna că în dormitor nu era niciodată curățenie. Percheziția poliției din timpul nopții deranjase un strat de praf vechi de două luni.

Camera era scăldată în lumina puternică a soarelui. Polițiștii trăseseră draperiile, iar Patricia și-a dat seama că era prima oară când vedea dormitorul așa. Lumina zilei dădea la iveală murdăria și tapetul soios. Patriciei i s-a făcut rușine, amintindu-și de polițiști – probabil că s-au gândit că Jossie și Patricia erau niște îngălate.

S-a apropiat încet de pat și a luat loc. De fapt, era o saltea de la IKEA pusă direct pe podea. Avea vreo 30 de centimetri grosime.

Patricia era obosită. Dormise prost din cauza zăpușelii – se trezise, transpirase, plânsese. S-a întins încet pe saltea. În dimineața aceea, când se întorsese acasă, o întâmpinase o singurătate întunecată și mohorâtă. Polițiștii plecaseră, lăsând în apartament doar urmele percheziției. Întorseseră totul cu susul în jos, dar nu luaseră mare lucru.

Mai avea un pic și adormea între pernele de pe saltea. A simțit un spasm ușor și s-a ridicat imediat în capul oaselor. Nu trebuia să doarmă în camera lui Jossie.

Lângă pat era un teanc de reviste. S-a aplecat și a răsfoit-o pe cea de deasupra. Era *Woman's Weekly,* preferata lui Jossie. Patriciei nu prea îi plăcea: prea multe articole despre machiaj, slăbit și sex. Iar de fiecare dată după ce o citea, se simțea proastă și urâtă, avea impresia că nu era suficient de bună. Știa că asta era și ideea revistei. La prima vedere, ai fi zis că le ajuta pe tinere să se simtă mai bine cu ele însele, dar, de fapt, le făcea să creadă că au multe defecte.

A luat următoarea revistă din teanc. Era mai mică, iar Patricia n-o mai văzuse niciodată. Hârtia era de proastă calitate, iar tiparul, la fel. A deschis-o la mijloc. Patricia și-a dat seama că se uita la doi bărbați ale căror penisuri erau vârâte într-o femeie, unul în anus, celălalt în vagin. În plan secund se distingea chipul femeii, care urla, părând că suferă. Imaginea a lovit-o pe Patricia în pântece ca un șoc electric. S-a dat un pic înapoi cu dezgust,

atât din pricina imaginii, cât și din pricina reacției pe care i-o stârnise. A aruncat revista pe podea, de parcă i-ar fi ars degetele. Josefin nu se uita pe așa ceva. Patricia știa că era a lui Joachim.

S-a întins iarăși pe spate și s-a uitat în tavan, încercând să-și reprime excitația rușinoasă. Încetul cu încetul, aceasta s-a stins. Oare când avea să se obișnuiască cu senzația aceea?

Și-a plimbat privirea prin cameră. Ușa cămăruței în care era amenajat șifonierul fusese lăsată deschisă, iar hainele Josefinei atârnau în dezordine pe umerașe. Patricia știa că era mâna polițiștilor. Jossie era grijulie cu hainele ei.

„Oare ce-o să se întâmple cu ele? s-a întrebat ea. Aș putea lua și eu câteva.”

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de șifonier. Și-a trecut mâna peste haine. Erau scumpe; pe cele mai multe dintre ele i le cumpărase Joachim. Patricia n-ar fi putut să-i poarte rochiile – erau prea largi în dreptul sânilor. Dar fustele… Și poate unele taioare…

Zăngănitul cheilor în broasca ușii de la intrare a făcut-o să tresară. A închis repede șifonierul și a ieșit din cameră, lipăind cu picioarele goale pe parchet. Imediat după ce a închis ușa dormitorului, Joachim a intrat în hol:

— Ce făceai?

Avea broboane de sudoare pe frunte, iar pe cămașă, pete închise la culoare. Patricia s-a uitat la el, simțind cum îi crește pulsul. Avea gura foarte uscată. Ea a încercat să zâmbească și a zis pe un ton agitat:

— Nimic.

— Să nu mai intri în camera Josefinei! Ce pula mea, nu ți-am zis amândoi de atâtea ori? a zis el, trântind ușa de la intrare.

— Polițiștii… Căcații ăia de polițiști au lăsat apartamentul vraiște.

Joachim a înghițit nada:

— Da, căcații de polițiști, a repetat el pe un ton scârbit. Au luat ceva?

S-a apropiat de Patricia, care rămăsese în fața ușii de la dormitorul Josefinei.

— Nu știu, a zis ea. De la mine n-au luat nimic.

Joachim a trântit ușa de perete, s-a apropiat de pat și a ridicat pătura.

— Cearșaful! Au luat așternutul!

Patricia a rămas în prag, urmărindu-l cu atenție. Joachim s-a plimbat prin cameră, cu aerul că voia să verifice totul, apoi s-a așezat pe saltea, cu spatele la ușă, sprijinindu-și capul în mâini. Patricia stătea neclintită și inspira aerul prăfos – era prea speriată ca să facă vreo mișcare. Se uita la umerii lați și brațele puternice ale lui Joachim. Razele soarelui îi făceau părul să strălucească. Arăta bine, într-adevăr. Când au devenit un cuplu, Josefin era cea mai fericită fată din lume. Patricia și-a amintit cum plângea de bucurie și cum îi povestea că era minunat. Ai fi zis că delira.

Joachim s-a întors și s-a uitat țintă la ea:

— Cine crezi c-a făcut-o? a întrebat-o el cu glas scăzut.

Chipul Patriciei era lipsit de orice expresie:

— Vreun nebun, a zis ea pe un ton calm și ferm. Un bețiv în drum spre casă. Jossie a nimerit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Joachim s-a întors iarăși cu spatele.

— Crezi c-ar putea fi unul dintre clienți? a întrebat el cu capul plecat.

Patricia și-a cântărit răspunsul cu grijă:

— Adică unul dintre grangurii de noaptea trecută? Nu știu. Tu ce crezi?

— În cazul ăsta, clubul s-ar duce de râpă.

Patricia și-a privit mâinile, jucându-se cu tivul tricoului: „Deja mi-e dor de ea”.

Joachim s-a ridicat de pe saltea și s-a apropiat de ea, punându-i o mână pe umăr și mângâindu-i brațul.

— Patricia, a zis el pe un ton protector. Îmi dau seama cât de tristă ești. Și eu sunt la fel de trist.

I s-a făcut pielea de găină și a trebuit să facă eforturi ca să nu se ferească de mâna lui.

— Sper ca poliția să-l prindă cât mai repede, a zis ea.

Joachim a tras-o lângă el, iar trupul său solid a fost scuturat de un suspin:

— La dracu! La dracu! a zis el cu glasul sugrumat. A murit!

A izbucnit în plâns, iar Patricia l-a îmbrățișat reținut, legănându-l ușor.

— Jossie a mea! Îngerul meu! a zis el, plângând în hohote.

Patricia s-a străduit să rămână pe loc.

— Bietul Joachim, a șoptit ea. Bietul de tine.

Joachim i-a dat drumul și s-a dus la baie. L-a auzit ștergându-și nasul. Apoi și-a dat seama că se pișa. L-a așteptat în hol, cu un aer rușinat, ascultând jetul de urină și zgomotul apei trase.

— Ai stat de vorbă cu polițiștii? a întrebat-o el când s-a întors.

Patricia a înghițit în gol:

— Un pic. Ieri. Dar vor să stea de vorbă cu mine și azi.

Joachim s-a uitat la ea cu atenție:

— Foarte bine! Nenorocitu' care a făcut asta trebuie să ajungă la închisoare. Ce o să le spui?

Patricia s-a întors cu spatele, s-a dus în bucătărie și a turnat apă într-un pahar.

— Depinde de ce mă întreabă. Oricum, nu știu nimic, a zis ea, apoi a băut din pahar.

Joachim s-a dus după ea și s-a oprit în prag, sprijinindu-se de tocul ușii:

— Or să te întrebe cum era Jossie și alte chestii de genu' ăsta. Și cum anume…

Patricia a trântit paharul pe bufet, s-a uitat în ochii lui Joachim și a zis pe un ton categoric:

— N-am să spun niciun lucru care s-o pună pe Jossie într-o lumină proastă!

Joachim părea mulțumit de răspuns.

— Vino-ncoace, i-a zis el, luând-o pe după umeri.

A condus-o spre hol, apoi în dormitorul Josefinei și s-a oprit în fața șifonierului.

— Uită-te la astea, i-a zis el, plimbându-și mâna peste costumele scumpe ale lui Jossie. Vrei vreunul? Poate pe ăsta?

A luat un costum din mătase și lână – roz pal, strâns pe trup, cu nasturi mari de aur – pe care Josefin îl adora. I se părea că în el arăta la fel ca Prințesa Diana.

Patricia a simțit că i se umezesc ochii. A înghițit în sec:

— Joachim, n-aș putea…

— Haide, ia-l! E al tău.

Patricia a început să plângă, iar Joachim i-a dat drumul, a luat costumul și l-a pus în fața ei.

— Ai țâțele nițel cam mici, dar poate o să ne ocupăm de ele, i-a zis el zâmbind.

Patricia s-a oprit din plâns, a plecat privirea și i-a dat voie să-i pună umerașul în mână:

— Mersi, a șoptit ea.

— Ai putea să-l porți la înmormântare.

L-a auzit ducându-se în bucătărie și luând ceva din frigider. Apoi Joachim a ieșit din apartament.

Patricia a rămas încremenită în dormitorul încins al Josefinei. A alungat din minte gândul că poate nu era în siguranță acolo. Pentru că nu avea unde să se ducă.

•

Tabloidul rival stătuse de vorbă cu tatăl, care nu spusese nimic interesant, ci doar că nu-i venea să creadă că fata murise. Dar important era că obținuseră o declarație din partea lui…

— Nu se știe niciodată din ce direcție bate vântul, a zis Berit. Dacă au ghinion, s-ar putea să se trezească în mijlocul unei dezbateri despre etica mass-mediei.

— Pentru că au luat legătura cu familia? a întrebat Annika, aruncând o privire pe articolul tabloidului rival.

Berit a încuviințat din cap și a luat o gură dintr-o sticlă de apă minerală:

— Trebuie să fii foarte precaut când faci așa ceva. Unii sunt dispuși să vorbească, dar cei mai mulți nu vor. Nu trebuie să păcălești niciodată pe cineva să stea de vorbă cu tine. I-ai sunat pe părinții fetei?

Annika a îndoit ziarul și a dat din cap în semn că nu:

— N-am fost în stare. Nu mi s-a părut corect.

— Nu-i un principiu de acțiune foarte bun, i-a zis Berit pe un ton serios. Faptul că e neplăcut pentru tine nu înseamnă neapărat că o să fie neplăcut și pentru ei. Uneori, oamenii se simt mai bine dacă știu ce o să scrie ziarele despre ei.

— Deci crezi că jurnaliștii ar trebui să sune o familie căreia i-a murit un copil?

Annika și-a dat seama că avea un ton combativ.

Berit a mai luat o gură de apă și a rămas pe gânduri o clipă:

— Fiecare caz e diferit. Singurul lucru cert e că oamenii reacționează în moduri diferite. Și nu există un principiu general care să stabilească ce e rău și ce e bine în astfel de situații. Trebuie să fii atent și sensibil, astfel încât să nu rănești pe nimeni.

— În fine, îmi pare bine că n-am sunat, a zis Annika, apoi s-a ridicat și s-a dus să-și pună niște cafea.

Când a revenit, a văzut că Berit se întorsese la biroul ei.

„Oare am jignit-o?”, s-a întrebat Annika. A văzut-o pe Berit stând aplecată deasupra unui ziar în celălalt capăt al peisajului redacției. A pus mâna repede pe telefon și a format numărul de interior al lui Berit.

— Te-ai supărat pe mine? a întrebat-o Annika, întâlnindu-i privirea peste birourile din redacție.

Annika a văzut că izbucnește în râs și i-a auzit hohotul în receptor.

— Absolut deloc! i-a zis Berit. Trebuie să afli singură ce e bine pentru tine.

În clipa următoare a sunat Telefonul Ciudaților, iar Annika a înhățat imediat celălalt receptor.

— Cât dați pentru un pont beton? a întrebat vocea agitată a unui bărbat.

Annika a mormăit în sinea ei și i-a zis care era tariful.

— Bine, a zis bărbatul. Țineți-vă bine! Aveți un pix?

— Da. Treceți la subiect.

— Știu o vedetă de televiziune care se îmbracă în haine de femeie și merge în cluburi de striptease.

Bărbatul vorbea de parcă mai avea un pic și exploda, iar numele pe care i l-a spus era al unuia dintre cei mai cunoscuți și mai admirați prezentatori TV din întreaga Suedie.

— Și ce vă face să credeți că ziarul nostru ar putea publica o asemenea porcărie?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului era surprins:

— Dar e un subiect fierbinte!

— Dumnezeule, păi, oamenii sunt liberi să facă ce vor. Și de unde știți că e adevărat?

— Am aflat dintr-o sursă sigură, a zis el pe un ton plin de sine.

— Da, bineînțeles. Vă mulțumesc pentru telefon!

Apoi a închis.

Annika a văzut că pozele și informațiile despre cazul Josefinei din tabloidul rival erau asemănătoare cu cele publicate de *Kvällspressen.* Dar Annika s-a gândit că cei de la tabloidul rival nu făcuseră o treabă la fel de bună ca ei. De exemplu, nu publicaseră fotografia de la absolvire, cea în care Josefin avea pe cap tichia albă. Unde mai pui că fotografiile lor de la locul crimei erau mai slabe, iar articolele, mai prozaice; vecinii pe care îi intervievaseră erau mai plicticoși, iar prezentarea făcută cazului Eva era mai puțin detaliată. Nu aveau nicio prietenă și

niciun profesor, în timp ce *Kvällspressen* publicase interviuri scurte atât cu Charlotta, cât și cu directorul adjunct Martin Larsson-Berg.

— Bravo! a zis Spike de deasupra capului ei.

Annika a ridicat privirea și l-a văzut pe superiorul ei:

— Mersi!

Spike s-a așezat pe marginea biroului:

— Azi ce facem?

Annika a simțit că trupul îi este inundat de o căldură neobișnuită. Deci devenise unul dintre ei. Spike se apropiase de ea s-o întrebe ce avea de gând să facă.

— Vreau să vorbesc cu colega ei de cameră, fata care a identificat cadavrul.

— Crezi c-o să stea de vorbă cu tine?

— Nu e imposibil. Am încercat de câteva ori să iau legătura cu ea.

Știa, în mod instinctiv, că nu trebuia să-i spună nimic despre întâlnirea cu Patricia din parc. Dacă i-ar fi zis, Spike s-ar fi aprins, pentru că nu se întorsese imediat în redacție să scrie un articol.

— Bine, a zis redactorul de știri. Cine se ocupă de ancheta poliției?

— Berit și cu mine.

— Aha. Altceva? Crezi că părinții ei or să ne furnizeze ceva pentru un articol lacrimogen?

Annika s-a răsucit în scaun:

— Nu cred că e momentul cel mai potrivit să-i deranjăm.

— Dar taică-su a stat de vorbă cu cei de la tabloidul rival. Ție ce ți-a zis când l-ai sunat?

Obrajii Annikăi s-au înroșit:

— Păi… Nu… Nu am vrut să mă bag în sufletul lor la atât de puțin timp după…

Spike s-a ridicat de pe birou și a plecat fără să scoată o vorbă. Annika ar fi vrut să-i explice cât de nepotrivit i se păruse să facă așa ceva și că nu te puteai amesteca oricând în viețile oamenilor. Dar nu ea făcea regulile. Spatele solid al lui Spike s-a îndepărtat, iar Annika l-a văzut trântindu-și trupul masiv pe scaunul rotativ. În ciuda distanței care-i despărțea, a reușit să audă scârțâitul înăbușit al scaunului.

Apoi a înhățat repede un carnețel, un pix și un reportofon, le-a azvârlit în geantă și s-a dus la biroul fotografilor, dar n-a găsit pe nimeni înăuntru. Deci nu era disponibilă nicio mașină. Așa că a comandat un taxi.

— În cartierul Vasastan, pe Dalagatan.

Voia să afle ce fel de viață dusese Josefine.

•

Soția l-a atins blând pe umăr, iar el s-a trezit, tresărind ușor.

— Christer… a șoptit ea. E prim-ministrul.

S-a ridicat în capul oaselor, simțindu-se puțin dezorientat. Patul se legăna ușor, iar el era atât de obosit, încât avea dureri în tot trupul.

Apoi s-a ridicat în picioare și s-a dus în camera sa de lucru:

— O să vorbesc de aici.

Vocea prim-ministrului era limpede și caldă. Probabil că era treaz de câteva ore.

— Ei, Christer, ai ajuns acasă cu bine?

Ministrul comerțului exterior s-a trântit pe scaunul de la birou, trecându-și mâna prin păr:

— Da, dar drumul cu mașina a fost obositor. Tu cum te simți?

— Excelent! Sunt la Harpsund[10] cu familia. Și cum au decurs lucrurile?

Christer Lundgren și-a dres glasul:

— Cum era de așteptat. Nu se poartă tocmai ca niște balerine la masa negocierilor.

— Mă rog, nici nu te poți aștepta ca o arenă să semene cu o scenă de operă… Cum procedăm?

Ministrul comerțului exterior a făcut repede ordine în gândurile care se învălmășeau în mintea sa amorțită, iar când a început să vorbească, frazele lui erau suficient de structurate și de limpezi. În drum spre Luleå, avusese suficient timp să se gândească la toate.

După ce au încheiat conversația, ministrul a rămas la birou, cu capul aplecat deasupra unei agende pe a cărei copertă era imprimată harta lumii de dinainte de căderea Cortinei de Fier. S-a uitat la petele galbene pe care nu erau trecute nici numele țărilor, nici capitalele.

Soția lui a deschis ușor ușa:

[10] Harpsund: domeniu pe care este amenajat un complex de vacanță rezervat prim-ministrului Suediei.

— Vrei niște cafea?

Ministrul s-a întors și i-a zâmbit.

— Da, mi-ar prinde tare bine, a zis el, zâmbind larg, dar mai întâi te vreau pe tine.

Soția l-a luat de mână și l-a condus înapoi în dormitor.

•

Zgomotul soneriei a făcut-o pe Patricia să tresară. Polițiștii aveau să vină abia peste câteva ore. Gura i s-a uscat dintr-odată. Dacă erau părinții lui Jossie?

S-a dus la ușă în vârful picioarelor și s-a uitat pe vizor. Era tânăra cu care se întâlnise de dimineață în parc. I-a deschis fără să ezite:

— Bună! Cum m-ai găsit?

Annika i-a zâmbit. Părea obosită.

— Cu ajutorul computerelor. În ziua de azi, găsești orice în registrele electronice. Pot să intru?

— E cam dezordine. Au trecut polițiștii pe aici și au lăsat vraiște în apartament.

— Promit că n-o să mă apuc să fac curat!

Patricia a stat pe gânduri câteva clipe.

— Bine, a zis ea în cele din urmă, deschizând larg ușa. Cum ziceai că te cheamă?

— Annika Bengtzon.

Au dat mâna, iar Annika a intrat în holul întunecat și s-a descălțat:

— Pfiu, ce cald e!

— Da, știu, a zis Patricia… Abia am reușit să adorm.

— Din pricina Josefinei?

Patricia a încuviințat din cap.

— Frumos costum, a zis Annika, făcând un semn cu capul înspre ea.

Patricia s-a îmbujorat, trecându-și mâna peste materialul roz și lucios:

— Era al Josefinei. Mi-a fost oferit mie.

— Semeni cu Prințesa Diana.

— Ba nu… Sunt prea brunetă. O să-l dau jos. Așteaptă-mă aici!

Patricia a dispărut în sufragerie, care era camera ei, și a pus costumul pe umeraș. S-a uitat în jur după un cui, dar n-a găsit

niciunul, așa că l-a agățat de ușă. S-a îmbrăcat repede cu o pereche de blugi și un maiou.

Când a ieșit din sufragerie, a găsit-o pe Annika în bucătărie.

— Polițiștii ar fi trebuit să facă curat în urma lor… Vrei niște ceai?

— Da, te rog, a zis Annika, trântindu-se pe un scaun.

Patricia a aprins aragazul, a pus apă într-o cratiță de aluminiu și a început să așeze lucrurile la loc în dulapuri.

— Aștrii erau aliniați împotriva Josefinei. Situația nu era tocmai roz în perioada asta. Zodia ei era dominată de Saturn de aproape un an. A trecut printr-o perioadă grea…

Patricia s-a oprit și a clipit des ca să-și oprească lacrimile.

— Crezi în chestiile astea? a întrebat-o Annika – ei i se părea că-s niște prostii.

— Nu cred, *știu*! a zis Patricia. Ce vrei, English Breakfast sau Earl Grey?

Annika l-a ales pe primul, apoi a pus pe masă un exemplar din *Kvällspressen.*

— Am adus ziarul.

Patricia nu s-a atins de el.

— Nu vreau să publici nimic din ce-ți spun.

— Bine.

— Și nu vreau să spui că ai fost pe la mine.

— Am înțeles.

Patricia se uita în tăcere la jurnalistă – Annika părea foarte tânără, nu cu mult mai în vârstă decât ea. A scufundat pliculețul de ceai în cană de câteva ori, apoi a răsucit ața în jurul lui ca să mai stoarcă niște picături de ceai tare.

— De ce ai venit aici?

— Vreau să înțeleg, a zis Annika pe un ton calm. Vreau să aflu cine era Josefin, cum trăia, ce gândea și ce simțea. Tu știi toate astea. Iar după ce o să aflu, o să pot pune întrebări potrivite multor oameni, fără să scot o vorbă despre ce o să-mi povestești tu. Când discuți cu mine, ești protejată prin lege. Autoritățile n-au voie nici măcar să mă întrebe cu cine am stat de vorbă.

Patricia s-a gândit câteva clipe, sorbind din ceai.

— Ce vrei să afli?

— Cred că tu știi cel mai bine asta… Cum era?

Patricia a oftat:

— Uneori, era foarte copilăroasă. Și mă scotea din sărite. Uita că trebuia să ne întâlnim în oraș. Iar eu stăteam și o așteptam ca o fraieră. Și nici măcar nu-și cerea scuze. Zicea doar atât: „Ah, am uitat…”

Patricia a tăcut, apoi a adăugat:

— Cu toate astea, mi-e dor de ea.

— Unde lucra? a întrebat Annika, scoțându-și pixul și carnețelul.

Când le-a văzut, Patricia s-a îndreptat de spate și a zis:

— Dar n-o să scrii nimic din toate astea, nu?

Annika a zâmbit:

— Memoria mea poate fi la fel de slabă ca a Josefinei. Îmi iau notițe numai ca să nu uit ce-mi spui.

Patricia s-a relaxat:

— La un club care se cheamă *Studio 69.* E pe Hantverkargatan.

— Serios? a întrebat Annika pe un ton surprins. Locuiesc chiar pe strada aia. Unde pe Hantverkargatan?

— Pe deal. Mă rog, n-avem o ditamai firma de neon sau ceva de genu’ ăsta. E destul de discret. De afară se vede doar o placă mică prinsă de vitrina unui magazin de la parter.

Annika a stat un pic pe gânduri.

— Dar nu cumva *Studio 69* e și numele unei emisiuni de radio? a întrebat ea pe un ton ezitant.

Patricia a chicotit:

— Ba da. Dar Joachim, tipul care deține clubul, și-a dat seama că postul n-a înregistrat numele la Oficiul pentru mărci. I s-a părut că e amuzant să folosească același nume. Și e un nume bun – îți dai seama imediat despre ce-i vorba. Mă rog, e posibil să se ajungă la proces.

— Joachim… Cumva, e prietenul Josefinei?

Dintr-odată, chipul Patriciei a devenit serios:

— Să nu vorbești niciodată cu nimeni despre chestiile pe care ți le-am zis în parc.

— Dar le-ai povestit chestiile alea și polițiștilor, nu?

Patricia a făcut ochii mari.

— Da, a zis ea ca și când ar fi uitat. Într-adevăr, le-am povestit.

— Să nu-ți faci griji pentru că le-ai povestit. E foarte important ca poliția să afle chestii de genu’ ăsta.

— Dar Joachim e foarte necăjit. A trecut pe-aici azi-dimineață și a izbucnit în plâns.

Annika s-a uitat pe notițele din carnețel și a hotărât să renunțe la subiect pentru moment.

— Și ce făcea Jossie la club?

— Servea la mese și dansa.

— Dansa?

— Pe scenă. Nu goală, că nu e voie. Joachim are mare grijă ca totul să fie legal. Purta o pereche de chiloți tanga.

Patricia și-a dat seama că jurnalista era ușor surprinsă.

— Deci era… stripteuză?

— Da, se poate zice și așa…

— Și tu ești… dansatoare?

Patricia a izbucnit în râs:

— Nu. Joachim zice că am țâțele prea mici. Lucrez la bar și încerc să devin crupieră la masa de ruletă. Dar nu prea mă descurc. Nu pot să fac calculele suficient de repede.

Dintr-odată, zâmbetul i-a pierit de pe față și a făcut loc unui hohot de plâns. Annika a așteptat în tăcere să-și revină, apoi a întrebat-o:

— Tu și Josefin erați prietene din liceu?

Patricia și-a suflat nasul într-un șervețel și a scuturat din cap:

— Ah, nu. Ne-am întâlnit la sala de fitness de pe Sankt Eriksgatan. Mergeam la același curs de gimnastică aerobică, iar dulapurile noastre erau unul lângă altul. Josefin a fost cea care a intrat în vorbă cu mine; putea să stea de vorbă cu oricine. Tocmai îl cunoscuse pe Joachim și era foarte îndrăgostită. Vorbea despre el ore în șir: cât de bine arată, cât de mulți bani are…

Patricia s-a lăsat în voia amintirilor, iar vocea i s-a stins.

— Și cum s-au cunoscut? a întrebat Annika după o vreme.

Patricia a ridicat din umeri:

— Joachim e din Täby, la fel ca ea. Am cunoscut-o mai bine pe Jossie în urmă cu un an jumate, de Crăciun. Joachim tocmai deschisese clubul și avea un succes nebun. Jossie a început să lucreze acolo în week-end și m-a ajutat să obțin o slujbă la bar. Am o diplomă în design alimentar.

Telefonul din hol a sunat, iar Patricia a sărit în picioare și s-a dus să răspundă.

— Sigur, nicio problemă, a zis ea în receptor. În jumătate de oră.

Când s-a întors în bucătărie, Annika deja își pusese cana pe bufet.

— În scurtă vreme, o să vină poliția, a zis Patricia.

— Nu te mai reții. Mersi că ai stat de vorbă cu mine!

Annika s-a dus în hol ca să-și încalțe sandalele:

— Cât o să mai stai în apartamentul ăsta?

Patricia și-a mușcat buza:

— Apartamentul e al Josefinei. I l-a cumpărat maică-sa, pentru ca Jossie să nu fie nevoită să facă naveta între Täby Kyrkby și Stockholm după ce avea să fie admisă la Facultatea de Media și Comunicare.

— Ar fi intrat? Avea note suficient de mari?

Patricia s-a uitat urât la Annika:

— Jossie era foarte deșteaptă. Avea numai note mari. Cel mai mult îi plăcea literatura. Și scria excelent. Îți închipui că era proastă pentru că era stripteuză?

În ciuda luminii slabe, Patricia și-a dat seama că jurnalista se îmbujorase.

— Am vorbit cu directorul adjunct de la liceul ei, a încercat Annika să se justifice. Și mi-a zis că, din câte își amintea, n-avea note mari.

— Poate pentru că, în capul lui, toate blondele sunt proaste.

— Avea multe prietene?

— La liceu? Foarte puține. Jossie își petrecea cea mai mare parte a timpului făcându-și temele.

Au dat mâna, iar Annika a deschis ușa. S-a oprit o clipă în prag:

— Dar cum se face că te-ai mutat aici?

Patricia a coborât privirea:

— Pentru că mi-a cerut Jossie.

— De ce?

— Îi era frică.

— De ce anume?

— Nu pot să-ți spun.

Dar Patricia a citit în ochii jurnalistei că știa de ce.

•

Annika a ieșit în căldura de pe Dalagatan și a mijit ochii din pricina soarelui. Era o adevărată ușurare să iasă din

apartamentul acela întunecat și posomorât. Draperii negre – cam macabru. Nu-i plăcea casa Josefinei. Nu-i plăcea ce aflase. De ce naiba alesese să se facă stripteuză?

Presupunând că alesese.

Stația de metrou era foarte aproape, așa că a coborât și a mers două stații până la Fridhemsplan. A ieșit spre Sankt Eriksgatan și a trecut pe lângă sala de fitness unde se cunoscuseră Josefin și Patricia, apoi a luat-o la dreapta, spre locul crimei. La poarta cimitirului, erau două buchete de flori. Annika bănuia că, în curând, aveau să li se alăture multe altele. O vreme, a rămas în picioare lângă gard. Era la fel de cald ca în ziua de dinainte și în scurt timp, i s-a făcut sete. Chiar în clipa când a hotărât să plece, a văzut două tinere – una blondă, cealaltă brunetă – apropiindu-se de parc dinspre Drottningholmsvägen. Așa că a hotărât să mai rămână. Amândouă aveau fuste mini și tocuri înalte; amândouă mestecau gumă și aveau câte o cutie de cola în mână.

— Ieri a murit o fată în cimitirul ăla, a zis blonda, arătând cu degetul spre pietrele funerare, când au trecut amândouă pe lângă Annika.

— Serios? a zis bruneta, căscând ochii.

Blonda a încuviințat autoritar din cap, apoi a făcut un gest larg cu mâna:

— Zăcea spintecată printre morminte. Mai întâi a fost omorâtă, apoi violată.

— Îngrozitor!

S-au oprit câțiva metri mai încolo, învăluite de umbra dintre pietre. După vreun minut, plângeau amândouă.

— Trebuie să lăsăm un mesaj, a zis blonda.

Una a scos din geantă o hârtie, cealaltă un pix. Blonda a pus foaia pe spatele brunetei și a scris mesajul. Apoi și-au șters lacrimile și au plecat spre stația de metrou.

După ce-au dispărut, Annika s-a dus și a citit mesajul: „Ne e dor de tine.”

În clipa următoare, a văzut o echipă a tabloidului rival coborând dintr-o mașină parcată lângă terenul de joacă de pe Kronobergsgatan. Annika s-a întors și a pornit în grabă spre Sankt Göransgatan, pentru că nu avea absolut niciun chef să stea la taclale cu Arne Påhlson.

În drum spre stația autobuzului 56, a trecut pe lângă blocul în care locuia Daniella Hermansson, mama cea veselă, care dormea întotdeauna cu geamul deschis. A scos carnețelul din geantă – da, avea codul de la interfon notat lângă adresa Daniellei. Fără să stea prea mult pe gânduri, l-a format și a intrat în clădire.

Aerul din hol era atât de rece, încât a început să tremure ușor. A rămas pe loc, așteptând să se închidă ușa în urma ei. Holul era împodobit cu fresce care înfățișau peisaje din parc.

Daniella locuia la etajul al treilea, așa că Annika a luat liftul. A apăsat pe butonul soneriei, dar nu i-a răspuns nimeni. S-a uitat la ceas: trei și zece. Foarte probabil că Daniella era cu băiețelul în parc.

A oftat. Până în momentul acela, ziua nu fusese tocmai productivă. Mai ales din punctul de vedere al informațiilor care ar fi ajutat-o să scrie niște articole. S-a uitat de-a lungul holului. Erau multe uși, ceea ce însemna că apartamentele erau mici. Pe cutiile poștale erau scrise cu litere îngălbenite numele locatarilor. Annika a făcut câțiva pași spre cea mai apropiată ușă și a citit numele: Svensson. Dacă tot era acolo, ar fi putut obține impresii și de la alți vecini.

Annika a apăsat pe butonul soneriei, iar când s-a crăpat ușa, a izbit-o un miros stătut de transpirație, așa că a făcut un pas în spate. Prin crăpătură a zărit o femeie foarte grasă, cu o rochie din fibre sintetice, colorată în mov și turcoaz. Avea ochi de mioapă și o claie de păr cărunt și slinos. Se străduia să țină un câine mic și gras a cărui rasă Annika n-a reușit s-o identifice.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Sunt de la ziarul *Kvällspressen.*

— N-am făcut nimic, a zis femeia cu un aer speriat.

— Bineînțeles că nu, i-a răspuns Annika politicos. Am venit să bat la ușile celor care locuiesc aici, ca să aflu reacțiile oamenilor față de crima care a avut loc în apropiere.

Femeia a închis ușa un pic:

— Nu știu nimic.

Annikăi deja îi părea rău că o deranjase pe biata femeie; poate că nu fusese o idee tocmai bună.

— N-ați auzit de tânăra care a fost omorâtă în parc? a întrebat-o ea pe un ton calm. M-am gândit că polițiștii au trecut deja pe la dumneavoastră și…

— Au venit ieri.

— Deci probabil că v-au întrebat dacă…

— N-a fost Jasper! a strigat femeia pe neașteptate, făcând-o pe Annika să se dea un pas în spate. N-am putut să-l opresc! Și nu cred că ministrul are vreo legătură cu povestea asta!

Femeia i-a închis ușa în nas. „Doamne, ce s-a întâmplat?”

La celălalt capăt al holului s-a crăpat o altă ușă.

— Ce se întâmplă? s-a auzit vocea iritată a unui bătrân.

Annika și-a băgat carnețelul în geantă și a coborât pe scări. Când a ajuns în stradă, a luat-o la dreapta fără să se uite spre parc.

•

— Mersi c-ai dat de mâncare la pisici!

Anne Snapphane se întorsese și stătea la biroul ei cu picioarele pe tăblie.

— Cum a fost în Gotland? a întrebat-o Annika, trântindu-și geanta pe podea.

— Zăpușeală! A fost ca și când aș fi stat lângă un cuptor de pizza. Acum incendiul e sub control. Dar tu ce naiba ai pățit?

— La ce te referi? a întrebat Annika pe un ton nedumerit.

— Ai o ditamai tăietura deasupra ochiului!

Annika a dus mâna la sprânceana stângă:

— Ah, asta… M-am lovit de dulapul din baie azi-dimineață. Ghici unde am fost?

— Acasă la tânăra omorâtă?

Annika a zâmbit din toată inima și a luat loc:

— Nu-mi vine să cred! a zis Annika. Ai ghicit!

— Ai mâncat de prânz?

Au mers împreună la bufet.

— Și, ia zi, cum a fost? a întrebat-o Anne Snapphane pe un ton curios, băgând în gură o furculiță plină cu paste în formă de scoică.

Annika a stat un pic pe gânduri:

— Colega ei de apartament e o imigrantă. Sau provine dintr-o familie de imigranți. Poate din America de Sud. E nițel ciudată – crede în astrologie –, dar îmi place.

— Iar Josefin cum era?

Annika a pus jos furculița:

— Nu știu. Nu pot să-mi dau seama. Patricia zice că era foarte deșteaptă, directorul adjunct de la liceul ei, că era o blondă

proastă, iar Charlotta, colega ei de clasă, pare să nu știe nimic despre ea. Voia să se facă jurnalistă și să ajute copiii abuzați, dar, în același timp, lucra ca stripteuză.

— Stripteuză?

— Iubitul ei are un fel de club de striptease. Se numește *Studio 69.*

— Păi, așa se cheamă și o emisiune de la P3, postul ăla plicticos care încearcă să fie intelectual... Vai, urăsc emisiunea aia!

Annika a încuviințat din cap:

— Mda. Lui Joachim, iubitul Josefinei, i s-a părut amuzant. Îmi închipui că *Studio 69* e cea mai pretențioasă emisiune locală.

— Dacă scopul lui a fost să-i momească pe înfumurații care merg de obicei la P3 înseamnă că Joachim ăsta are o oarecare inteligență.

Annika a zâmbit, apoi și-a umplut gura cu paste.

— Mai zi-mi, a continuat Anne Snapphane. Cum era apartamentul?

Annika a stat un pic pe gânduri, mestecând de zor:

— Avea un aer spartan. Nu era mobilat ca lumea... Mă rog, saltelele erau puse direct pe jos, ca și când nu s-ar fi mutat acolo pe bune.

— Dar cum naiba a făcut rost de un apartament pe Dalagatan?

— I l-a cumpărat Barbro, mămica. Și telefonul e pe numele ei.

Anne Snapphane s-a sprijinit pe spetează:

— Și cum a murit?

Annika a ridicat din umeri:

— Habar n-am!

— Dar polițiștii ce-au zis?

— Încă n-am stat de vorbă cu ei.

Și-au cumpărat amândouă câte o sticlă de apă minerală și s-au întors în redacție. L-au văzut pe Spike vorbind la telefon, dar în rest, nu mai era nimeni.

— Ce faci azi? a întrebat-o pe Anne.

— Au izbucnit noi incendii pe tot cuprinsul regatului. Iar eu o să le sting singură pe toate.

Annika a râs, apoi și-a pornit computerul și a băgat o dischetă în unitate. A introdus repede în calculator notițele din timpul conversației cu Patricia, a salvat documentul pe dischetă și l-a

șters de pe hard disk, după care a scos discheta și a băgat-o în sertarul de jos al biroului.

A sunat telefonul. Annika și-a dat seama după țârâit că era un apel intern.

— Vrea cineva să stea de vorbă cu dumneavoastră, a informat-o Tore Brand.

— Cine e?

Annika și-a dat seama că Brand a pus receptorul jos și l-a auzit strigând în fundal:

— Hei! Stați pe loc! Nu puteți intra așa, pur și simplu…

Apoi l-a auzit apropiindu-se de telefon.

— A luat-o pe scări, i-a explicat portarul. Dar nu cred că-i vreo problemă. E un tip.

Annika simțea că se enervează. Tore Brand era pus acolo exact ca să prevină incidentele de acest gen. Ce boșorog nătâng!

— A zis măcar ce vrea?

— Vrea să discute despre ceva care a apărut în ziarul de azi. În fond, trebuie să fim deschiși față de cititori, i-a explicat Tore Brand, ca și când principiul acela ar fi însemnat că angajații puteau fi deranjați oricând de oricine.

În clipa următoare, Annika l-a zărit cu coada ochiului pe bărbatul cu pricina. Se apropia de ea cu privirea încruntată. Annika a pus receptorul în furcă și l-a urmărit străbătând redacția în drum spre biroul ei.

— Dumneavoastră sunteți Annika Bengtzon? a întrebat el pe un ton încordat.

Annika a încuviințat din cap.

Bărbatul a făcut un pas în față și i-a trântit pe birou un exemplar din *Kvällspressen*:

— De ce nu ne-ați sunat? a întrebat el cu vocea sugrumată de un spasm care venea de undeva din abdomen.

Annika se uita țintă la el – habar n-avea cine era.

— De ce nu ne-ați spus ce aveați de gând să scrieți? Maică-sa nu știa cum a murit. Și nici că i-a fost roasă o mână. Ce Dumnezeu!

Bărbatul s-a întors cu spatele și s-a așezat pe birou, apoi și-a ascuns fața în palme și a început să plângă. Annika a luat ziarul pe care bărbatul i-l trântise pe birou. Era deschis la articolul referitor la modul în care arăta Josefin când fusese găsită:

țipătul mut, sânii învinețiți și fotografia cu piciorul gol afundat în vegetația bogată de vară. Annika și-a frecat fruntea, închizând ochii.

Nu încăpea îndoială că în fața ei se afla tatăl Josefinei. „Dumnezeule, ce-am făcut...!” Annika s-a simțit năpădită de rușine ca de un val uriaș care i-a înfierbântat obrajii. Podeaua a început să se învârtă. Iisuse Hristoase, ce făcuse!

— Îmi pare rău, a zis ea. Am crezut că nu vreți să fiți deranjați...

— Deranjați? a strigat bărbatul. Credeți că putem fi mai deranjați de-atât? V-ați închipuit că n-o să vedem porcăriile pe care le-ați publicat? Sperați c-o să murim și noi și că n-o să aflăm ce-ați scris? Spuneți!

Annika mai avea un pic și izbucnea în plâns. Bărbatul era roșu la față și chiar făcuse spume la gură. Spike se întorsese și se uita la Annika, iar Pelle, redactorul foto, venise cine știe de unde ca să urmărească scena.

— Îmi pare foarte rău, a zis Annika.

Dintr-odată, ca din pământ, a apărut Berit. Fără să scoată un cuvânt, a pus o mână pe umărul bărbatului și l-a condus spre bufet. Tatăl Josefinei a mers împreună cu ea fără să protesteze, plângând în hohote.

Annika și-a înhățat geanta și a pornit spre ieșirea din spate. Avea respirația întretăiată și trebuia să facă un efort uriaș ca să meargă normal.

— Unde te duci, Bengtzon? a strigat Spike după ea.

— Afară! i-a răspuns ea cu un glas mult prea ascuțit.

A pornit spre ieșirea din spate și s-a izbit de ușă. Două etaje mai jos, s-a așezat pe o treaptă de lângă ușa arhivei.

„Sunt o ființă josnică, și-a spus ea. N-o să reușesc niciodată în meseria asta.”

A stat o vreme în casa scării, apoi a ieșit din clădire pe ușa de lângă tipografie. A pornit cu pași mici spre parcul Marieberg, apropiindu-se de malul apei. Din când în când, auzea țipetele copiilor care se bălăceau în apropierea plajei Smedsudds. A luat loc pe o bancă. „Asta înseamnă să trăiești, s-a gândit ea. Asculți sunetele, simți briza și căldura. Faci o greșeală, apoi ți-e rușine. Despre asta-i vorba: trăiești și înveți.”

Și-a făcut câteva promisiuni: „N-o să mai ezit niciodată să dau un telefon sau să iau legătura cu cineva. O să apăr întotdeauna

ceea ce scriu. N-o să-mi fie rușine niciodată de munca și de textele mele.”

A pornit cu pași mici spre malul apei, apropiindu-se de plajă. Apoi a luat-o pe aleea care se întindea de-a lungul străzii Fyrverkarbacken și care ducea înapoi la sediul ziarului.

— Trebuie să-mi spuneți când plecați din clădire, a bombănit Tore Brand când Annika a trecut pe lângă biroul de primire.

Dar nu mai avea suficientă energie să-i răspundă, așa că s-a mulțumit să urce în lift, rugându-se ca tatăl Josefinei să fi plecat. Și chiar plecase, la fel ca toată lumea, de altfel. Spike și Jansson făceau schimbul de tură, responsabilii cu punerea în pagină încă nu veniseră, iar Berit plecase cine știe pe unde.

Annika s-a trântit pe scaunul de la biroul ei. În ziua aceea, încă nu reușise să facă nimic util. Nu-i mai rămânea decât să sune la poliție.

Ofițerul de presă i-a spus că ancheta era în derulare.

A sunat la biroul de serviciu de la Krim, dar nu i-a răspuns nimeni. Iar ofițerul de la dispeceratul poliției i-a zis că în ziua aceea nu fuseseră implicați în anchetă.

A ezitat o vreme, dar, în cele din urmă, a hotărât să ia legătura cu căpitanul care conducea investigațiile. A format încă o dată numărul biroului de serviciu de la Krim și i-a răspuns chiar căpitanul. Annika a simțit că-i crește pulsul.

— Bună! Annika Bengtzon la telefon…

— Da, mi-am dat seama, a bombănit el.

— Ești întotdeauna la serviciu?

— La fel ca tine, pe cât se pare.

Avea un ton rece și tăios.

— Aș vrea să-ți pun câteva întrebări scurte…

— Nu pot să stau de vorbă cu toți reporterii din oraș. Dacă stau la telefon, n-am cum să-mi fac treaba.

Deranjat și furios.

— Nu trebuie să stai de vorbă cu toată lumea, ci doar cu mine.

— Ți-ar conveni, nu?

Plictisit.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe:

— Pierdem timpul. Am termina mult mai repede dacă mi-ai răspunde la întrebări.

— Cel mai repede s-ar termina dacă aș pune receptorul în furcă.

— Și de ce n-o faci?

Căpitanul respira ușor în microfon, ca și când s-ar fi întrebat și el același lucru.

— Ce vrei? a zis el în cele din urmă.

— Ce-ați făcut azi?

— Interogatorii de rutină.

— Patricia? Joachim? Ceilalți angajați ai clubului? Poate și câțiva clienți? Părinții? Fratele geamăn? Oameni care locuiesc lângă parc? Doamna grasă cu câinele? Și cine-i Jasper? Și cine-i ministrul?

A urmat o pauză. Îl prinsese.

— Ți-ai făcut temele, a zis căpitanul.

— Investigațiile de rigoare…

— I-am găsit hainele.

Annika a simțit că i se zbârlește părul de pe mâini. Asta chiar că era o știre. Și i-o oferea în exclusivitate.

— Unde?

— La centrul de ardere a deșeurilor din Högdalen.

— Adică în groapa de gunoi?

— Nu, erau într-un utilaj de compactare împreună cu multe alte gunoaie. Probabil că au fost aruncate într-o pubelă din cartierul Kungsholmsen. În fiecare zi, pubelele sunt răsturnate în camioane deschise, iar ce se strânge e compactat împreună cu gunoaiele adunate de pe străzi. Deci îți dai seama cum arată…

— O să le puteți folosi ca probe?

— Până acum, criminaliștii au identificat în materialul hainelor câteva bucățele din carcasa unui televizor, fibre din tapiseria unei canapele, niște bucățele de banană și fecale de pe un scutec.

Căpitanul a oftat.

— Deci sunt inutile? a zis Annika.

— Deocamdată, da.

— Erau rupte?

— Făcute ferfeniță. De compactor…

— Deci au fost distruse toate amprentele, rupturile, firele de păr și celelalte chestii de genu’ ăsta care v-ar fi putut ajuta.

— Te-ai prins.

— Pot să scriu chestia asta?

— Crezi că are vreo importanță?

— Probabil că ucigașul a aruncat hainele într-o pubelă. Cine știe, poate l-a văzut cineva.

— Unde anume? Cam câți oameni crezi că aruncă gunoi în pubele în cartierul Kungsholmsen?

— Cam… toată lumea?

— Exact! Și nici măcar nu-i obligatoriu ca hainele să fi fost aruncate de către ucigaș. E posibil să fi fost găsite de un cetățean grijuliu, care a considerat că murdăresc trotuarul sau ceva de genu' ăsta.

Annika a tăcut câteva clipe.

— Mă rog, dacă am scrie despre asta, am arăta că poliția face ceva, a zis ea în cele din urmă.

Căpitanul a izbucnit în râs:

— Ceea ce îmi închipui că e de bine…

— Poate că nu e nevoie să precizez cât de deteriorate sunt hainele. Criminalul nu trebuie să știe asta.

Căpitanul a mormăit ceva, dar nu i-a dat niciun răspuns.

— Și interogatoriile? a continuat Annika.

— Nu-ți pot spune nimic despre ele. Facem progrese.

Glasul lui redevenise rece.

— Dar despre oamenii pe care i-am pomenit?

— Sunt doar începutul, or să urmeze și alții.

— Și autopsia? A dat la iveală ceva?

— O să fie făcută în timpul programului de lucru obișnuit, adică mâine.

— Ce fel de local e *Studio 69*?

— Du-te și află singură!

— Știi cumva la ce ministru se referea femeia aia?

— Mă bucur că încă mai ai ceva de aflat… Nu mai pot vorbi. Pa!

Annika a recapitulat informațiile primite. Chestia cu hainele era nouă, deci puteau să scrie despre ea. Ce păcat că poliția nu se putea folosi de ele, dar măcar acum știa că ucigașul nu le păstrase.

Spike, Jansson și Pelle se întorseseră în redacție și stăteau de vorbă la biroul redactorului de știri.

— Am o știre în exclusivitate, le-a zis Annika. Cel puțin deocamdată.

Cei trei bărbați s-au uitat la ea, având cu toții un aer surprins și, în același timp, ușor plictisit.

— I-au găsit hainele.

Bărbații s-au îndreptat de spate și au pus mâna pe pixuri.

— Serios? Putem să obținem o fotografie cu ele? a întrebat redactorul foto.

— Nu, dar putem face rost de o imagine cu locul unde au fost găsite: centrul de ardere a gunoaielor din Högdalen.

— Au vreo pistă?

Annika și-a cântărit răspunsul.

— Nu prea, dar poliția nu vrea să recunoască treaba asta.

Cei trei au încuviințat din cap.

— Avem ceva material, a zis Jansson. Dacă punem la socoteală și celelalte informații pe care le avem, cred c-o să iasă o ediție bună. Ia uite!

Apoi i-a întins Annikăi un caiet de schițe.

— Cred c-o să punem pe prima pagină materialul tău: „O nouă pistă a poliției”. Adăugăm o fotografie a Josefinei și una a gropii de gunoi. Bengtzon, în curând va trebui să-ți facem o fotografie mică pe care s-o punem lângă numele tău, în capul articolelor!

Cei trei bărbați au izbucnit în râs – un râs prietenos –, iar Annika s-a îmbujorat și a plecat capul.

— Apoi urmează tatăl Josefinei, a continuat Jansson. Berit i-a luat un interviu excepțional.

Annika era consternată:

— Serios?

— Bineînțeles! A venit aici urlând c-am profitat de necazul lor, dar Berit l-a luat în grija ei, iar, până la urmă, tipul a fost de acord să-și spună povestea. Iar acum, Berit a plecat cu materialul la ei acasă. Au zis că vor să vadă articolul înainte să fie dat la tipar.

— Incredibil, a murmurat Annika.

— Apoi avem nevoie de ceva de la locul crimei. A fost depusă vreo floare până acum?

— După-amiază, când am trecut pe-acolo, erau doar câteva.

— Ai putea să te duci să vezi dacă nu cumva sunt mai multe acum? Poate stai de vorbă cu vreo persoană îndoliată, cu cineva care lasă un mesaj sau aprinde o lumânare.

Annika a oftat și a încuviințat din cap:

— Dar colegii ei?

— Berit n-a reușit să dea de niciunul, în afară de Charlotta; am făcut rost de o fotografie cu fata asta în camera ei. Unii dintre ei or să se întoarcă acasă în seara asta – azi se termină „vacanța industrială”[11]. Dar deocamdată să lăsăm asta deoparte; e destul material pentru ediția de mâine. Mai avem pădurile incendiate și criza din Orientul Mijlociu, unde situația se înrăutățește…

Responsabilii cu punerea în pagină au dat buzna în redacție, nerăbdători să înceapă lucrul. Annika s-a întors la biroul ei, a scris articolul despre noua pistă a poliției, apoi și-a pus cele trebuincioase în geantă, pregătindu-se să meargă la locul crimei.

Bertil Strand încă nu se întorsese, așa că a pornit televizorul suspendat de tavanul redacției. Josefin nici măcar n-a fost menționată la știri.

Jumătate din cele treizeci de minute ale buletinului difuzat de televiziunea națională a fost dedicată Orientului Mijlociu. În cursul zilei, muriseră șapte israelieni și cincisprezece palestinieni. Trei dintre ei erau copii. Annika s-a înfiorat.

După aceea, purtătorul de cuvânt al Partidului Ecologist a cerut instituirea unei comisii care să investigheze atât urmărirea sistematică a politicienilor de extrema stângă din anii ’70, cât și afacerea BI.

Iar spre sfârșit s-a difuzat a doua parte a reportajului despre conflictul din Caucaz, realizat de corespondentul din Rusia. Cu o zi înainte, reporterul îl intervievase pe președintele vorbitor de suedeză, iar acum stătea de vorbă cu liderul mișcării de gherilă.

— Luptăm pentru libertate, a declarat acesta, ținând câte un Kalașnikov în fiecare mână. Președintele e un ipocrit și un trădător.

La unul dintre centrele gherilei se adunaseră copii și femei. Murdari de praf din cap până-n picioare, copiii râdeau și alergau de colo-colo cu picioarele goale, iar femeile își aranjau basmalele pe cap și dispăreau pe ușile întunecate ale caselor din jur. Liderul gherilei a deschis ușa unei pivnițe și a coborât treptele, iar reporterul l-a urmat, în lumina reflectorului se

[11] „Vacanța industrială”: perioadă de trei-patru săptămâni din timpul verii, în care multe întreprinderi și companii își încetează activitatea, trimițându-și angajații în concediu.

vedeau cantități impresionante de armament rusesc: lăzi cu mine, pistoale, puști automate, grenade, lansatoare de rachete antitanc și multe altele.

Annika avea un aer abătut. Era obosită și lihnită. Oare ce importanță avea articolul ei despre uciderea unei tinere suedeze când, în lumea întreagă, oamenii nu făceau altceva decât să se omoare între ei?

S-a dus la bufet și a cumpărat o pungă de bomboane cu aromă de zmeură. Le-a mâncat pe toate în drum spre biroul ei și i s-a făcut greață.

— Cum merge, Annika? a întrebat-o Berit.

— Așa și-așa. Nu pot să nu mă gândesc la toată suferința din lume. Iar chestia asta mă dărâmă. Te-ai înțeles cu părinții?

— Ah, da. Au avut câteva obiecții mărunte, dar, în linii mari, au fost de acord cu ce am scris. Avem o fotografie cu ei doi stând în camera Josefinei. Care părea neatinsă.

Berit s-a dus la biroul de știri ca să stea de vorbă cu redactorii. Chiar în clipa aceea a intrat în redacție și Bertil Strand.

— Ai timp pentru o scurtă vizită la locul crimei? l-a întrebat Annika, luându-și geanta.

— Tocmai am băgat mașina în garaj. Nu puteai să-mi zici mai devreme?

•

Patricia stătea întinsă pe salteaua ei, cu draperiile negre trase, și transpira în întuneric. O dureau picioarele și i se făcuse rău de la oboseală. Nu era în stare să-l spioneze pe Joachim. Nu-i puteau cere așa ceva; i se făcea pielea de găină numai când se gândea la asta.

A închis ochii și s-a străduit să ignore zgomotele orașului. Se lăsa noaptea; lumea se îndrepta spre baruri și restaurante. S-a adâncit în sine și a încercat să găsească adevărul dinăuntrul ei, ascultându-și respirația și cufundându-se într-un fel de autohipnoză.

A invocat în întuneric vocea Josefinei, care, încetul cu încetul, s-a ridicat din adâncul sufletului ei. La început, vocea unduitoare era veselă și lipsită de griji, iar Patricia a zâmbit. Jossie fredona și cânta cu o voce ascuțită și limpede. Când au urmat țipetele, Patricia era pregătită. A ascultat cu răbdare loviturile, bufniturile și urletele lui Joachim. S-a ascuns în întuneric până când Joachim

a tăcut și a plecat. A așteptat să audă lacrimile disperate care veneau din camera lui Jossie. Vinovăția a dispărut; n-ar fi putut împiedica ceea ce se întâmplase. Nu era alarmată, nu-i era frică. Joachim nu-i mai putea face așa ceva. Nu lui Jossie.

A inspirat cu putere și s-a străduit să iasă la suprafață. Lumea reală a reapărut în jurul ei – era fierbinte și sufocantă.

„Trebuie să consult cărțile”, și-a zis ea.

S-a ridicat ușor în picioare; tensiunea arterială nu s-a adaptat imediat la diferența de nivel, iar Patricia s-a împleticit un pic. S-a dus într-un colț al camerei și a scos o cutie din lemn de balsa. A deschis-o și a mângâiat căptușeala din catifea neagră. În ea își păstra cărțile.

S-a așezat pe podea în poziția lotusului și, cu un aer solemn, a amestecat cărțile de tarot de trei ori. Apoi le-a tăiat tot de trei ori. A repetat întregul ceremonial de două ori, așa cum cereau forțele nevăzute. După ce le-a tăiat ultima oară, n-a mai pus cele două teancuri unul peste altul, ci l-a ales pe unul dintre ele cu mâna stângă și a amestecat cărțile din el.

În cele din urmă, a întins cărțile pe podea sub forma unei cruci celtice – erau zece cărți, care descriau prezentul din mai multe perspective. Crucea celtică era cea mai cuprinzătoare etalare pe care o putea folosi atunci când avea de-a face cu o schimbare majoră – iar ea simțea că se afla în fața unei astfel de schimbări.

Pe măsură ce alcătuia crucea, a studiat cu atenție fiecare carte în parte. Apoi a analizat situația. Prima ei carte era Trei de Spade, care semnifica planeta Saturn în Balanță. A încuviințat din cap – era cât se poate de evident. Trei de Spade semnifica doliu și tensiune în relațiile alcătuite din trei oameni. Era o carte care o îndemna să ia decizii clare, lipsite de echivoc.

Cartea care o tăia pe cea aflată pe prima poziție – și care o împiedica să se hotărască – era a cincisprezecea Arcană Majoră, bineînțeles. Adică Diavolul, sexul masculin. Nici că putea fi mai limpede de-atât.

A treia și a patra carte reprezentau gândurile ei conștiente și respectiv pe cele subconștiente cu privire la situația în care se afla. Nimic surprinzător nici aici: Nouă de Spade și Zece de Bâte. Cruzime și împovărare.

Dar a șaptea și a opta carte i-au produs o impresie vie. A șaptea reprezenta sinele și era a optsprezecea Arcană Majoră –

Luna. Nu era de bine. Însemna că va fi supusă unui test dificil și în care urma să fie implicată o femeie.

Cea de-a opta carte a bulversat-o. Reprezenta forțele exterioare care aveau să-i influențeze situația. Magicianul reprezenta un comunicator nemilos, un meșteșugar ingenios al vorbelor, care se afla în permanență pe muchia adevărului. Bănuia cam despre cine era vorba.

Cea de-a zecea carte – cea a rezultatului – a făcut-o să se relaxeze. Șase de Bâte. Jupiter în Leu. Limpezime. Înseninare. Victorie.

Acum știa că avea să reușească.

Șaptesprezece ani,
nouă luni și trei zile

Fericirea noastră e imensă. Mă ține mereu în brațe. Implicarea lui e foarte intensă; uneori, mi-e greu să mă ridic la înălțimea lui. Dacă nu-i spun totul, e foarte dezamăgit. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Călătoriile noastre prin timp și spațiu nu cunosc limite. Îl iubesc atât de mult.

Am încercat să-i explic că nu este vina lui. Ci a mea; eu sunt cea care nu reușește să-i ofere aprecierea pe care o merită.

Mi-a cumpărat haine pe care abia dacă le-am purtat de câteva ori; sunt simboluri ale iubirii și încrederii. Lipsa mea de recunoștință se datorează egoismului și imaturității; dezamăgirea lui e profundă și intensă. Nu am nicio scuză; apropierea noastră totală presupune responsabilitate.

Plâng când îmi dau seama cât de imperfectă sunt. Mă iartă. Apoi facem dragoste.

„Să nu mă părăsești niciodată,
îmi spune el.
Nu pot trăi fără tine.”

Iar eu îi promit.

- **Luni 30 iulie**

Când Annika a ajuns în redacție, Spike o aștepta nerăbdător lângă birou, deși, în mod oficial, programul ei începea abia peste o oră și jumătate.

— Berit a făcut rost de un pont beton în legătură cu alt subiect, i-a spus redactorul de știri. Azi o să vă ocupați de crimă tu și Carl Wennergren.

Annika și-a trântit geanta pe podea, apoi și-a șters transpirația de pe frunte.

— Devine din ce în ce mai cald, a oftat ea.

— Carl urmează să se întoarcă de la Nynäshamn. Ai auzit c-a câștigat cursa nautică din jurul insulei Gotland?

Annika a luat loc și a pornit computerul:

— Nu, nu știam. Bravo lui!

Spike stătea pe biroul ei și răsfoia tabloidul rival:

— Azi am câștigat. Nu au nimic despre părinți, nici despre găsirea hainelor. Tu și Berit v-ați descurcat foarte bine ieri.

Annika a plecat capul:

— Azi cum abordăm cazul ăsta?

— N-o să-l mai punem pe prima pagină. Vânzările scad întotdeauna în cea de-a treia zi. În plus, ar trebui să fie ceva al naibii de important ca să bată povestea lui Berit. De ce nu încerci să storci ceva de la polițiști? Sigur au reușit să afle niscaiva chestii. Crezi că au vreo ipoteză?

Annika s-a gândit la Joachim, dar a ezitat, amintindu-și că lui Spike nu-i plăceau „incidentele domestice”, așa că s-a mulțumit să spună:

— S-ar putea.

— Dacă poliția nu face niciun progres, cazul n-o să mai prezinte mare interes, a continuat Spike. Trebuie să stăm cu ochii pe locul crimei. Azi o să ne ocupăm de prietenii îndurerați și de alte chestii de genu’ ăsta.

— Niște schițe și o hartă care să prezinte în detaliu ultimele ore din viața victimei? a sugerat Annika.

Fața lui Spike s-a luminat:

— Da, ai dreptate! Pe-asta n-am făcut-o până acum. Află detaliile și vorbește cu ilustratorii.

Annika și-a luat notițe:

— Alte noutăți?

— Azi ne vine noul redactor-șef adjunct. Anders Schyman. Să vedem ce iese…

Annika auzise în redacție despre venirea noului redactor-șef adjunct, realizatorul unei emisiuni TV de analize socio-politice.

Nu-l văzuse niciodată în carne și oase, ci doar la televizor. Era robust și blond, iar ei i se părea un tip antipatic și cam din topor.

— Ce părere ai despre el? l-a întrebat Annika pe un ton circumspect.

— Cred c-o să iasă o mare harababură. De ce-și închipuie o vedetă TV că poate să vină aici și să ne învețe cum să ne facem meseria?

Spike dădea glas opiniei generale a redacției. Annika a renunțat la subiect.

— Nu cumva ar putea să-mi dea o mână de ajutor la cazul ăsta și Anne Snapphane? Sau are altă treabă?

Spike s-a ridicat de pe birou:

— Sărmana domnișoară Snapphane a făcut o nouă tumoare pe creier, așa că s-a dus să facă o rezonanță magnetică… Hei, bine-ai venit, Carl! Felicitări!

Carl Wennergren a intrat în redacție cu pași domoli, ținând în mâini o cupă care, probabil, era trofeul cursei nautice. Spike s-a apropiat iute de el și l-a bătut ușor pe spate. Annika stătea stupefiată pe scaun. O tumoare pe creier! Oare Spike vorbise serios? Cu mâini tremurânde, a ridicat receptorul și a format numărul Annei Snapphane, care i-a răspuns după primul apel.

— Cum te simți? a întrebat Annika cu un nod mare în gât.

— Sunt foarte speriată. Mă simt slăbită și ametită. Iar când închid ochii, văd flashuri.

— Mi-a zis Spike. Doamne, dar de ce nu mi-ai spus până acum?

— Ce anume?

— Că ai o tumoare pe creier!

Anne Snapphane părea ușor dezorientată:

— Dar n-am nicio tumoare pe creier. Mi-am făcut tot felul de analize, dar nu mi-au găsit nimic.

Annika nu mai știa ce să creadă:

— Dar Spike mi-a zis că… Deci nu ai cancer la creier?

— Să-ți spun cum stă treaba. Sunt unul dintre acei oameni înclinați să creadă că suferă de tot felul de boli. Deși știu asta, de câteva ori pe an tot am impresia că urmează să mor în scurtă vreme. Iarna trecută, atâta i-am pisălogit pe doctori, încât mi-au făcut o rezonanță magnetică. Iar lui Spike i se pare că-i o chestie tare amuzantă.

Annika s-a sprijinit pe spetează. „E o adevărată ipohondră”, s-a gândit ea.

— Mă rog, iar în după-amiaza asta, la ora trei jumate, mă duc la doctor. Nu se știe niciodată…

— Și ce-o să faci în zilele libere?

— Dacă nu mă internez, o să mă duc cu pisicile la Piteå[12]. Deja mi-am luat bilet pentru un tren de noapte.

— Bine, a zis Annika. Ne vedem când te întorci.

Au încheiat convorbirea, iar Annika s-a adâncit în propriile-i gânduri de vacanță. Era ultima dintre cele cinci zile ale turei, apoi avea să fie liberă patru zile. Avea să meargă acasă, la Hälleforsnäs, să-l vadă pe Sven și să-l salute pe Whiskas. A oftat. Trebuia să ia o decizie cât mai repede. Sau rămânea în Stockholm și încerca să-și facă un rost, sau își anunța proprietarul că avea să plece, după care se muta înapoi acasă.

S-a uitat de jur împrejur. Era luni, iar redacția gemea de lume. Se simțea în nesiguranță. Și nelalocul ei. Încă nu știa numele a jumătate dintre cei care lucrau acolo. Sentimentul cald pe care îl simțise în week-end – acela că era de-a casei – dispăruse cu totul. Fusese un sentiment stârnit de liniștea din redacție, de întunericul de afară, de coridoarele pustii și de șuierul discret al aerului condiționat. În timpul zilei, totul era complet diferit – totul se umplea de lumină, zgomot și oameni gălăgioși. Nu deținea niciun pic de control asupra situației și nu avea niciun statut în redacție.

— Vasăzică s-au întâmplat niscaiva lucruri cât am fost plecat, a zis Carl Wennergren, așezându-se prietenește pe biroul Annikăi.

Apoi a pus cupa pe niște foi scoase la imprimantă.

— E o cupă *challenge,* i-a explicat el, agățând-o de o toartă. Frumoasă, nu?

— Foarte!

— Cupa o să fie păstrată de proprietarul ambarcațiunii. Ceilalți primesc doar câte o diplomă nenorocită… Navighez pe cele mai mari ambarcațiuni IOR[13].

— Eu prefer să împrumut vechea barcă cu vâsle a bunicii și să mă plimb pe lacul Ho. E foarte frumos pe-acolo.

---

[12] Piteå: mică localitate din nordul Suediei.

[13] International Offshore Rule: sistem internațional de clasificare a ambarcațiunilor sportive, care a fost folosit până la începutul anilor ’90.

Apoi a făcut un clic, iar pe ecranul computerului i-a apărut un comunicat de presă.

Carl Wennergren a privit-o în tăcere preț de câteva clipe.

Annika nu s-a uitat la el când s-a ridicat de pe birou și a plecat. Încerca să facă abstracție de prezența lui și a celorlalți colegi din redacție. A luat tabloidul rival și a început să-l răsfoiască: nu publicaseră mare lucru despre crimă. A observat că făcuseră un material despre un bilet găsit la locul crimei: „Ne e dor de tine.” Annika a scuturat din cap și a dat pagina. I-a atras atenția un articol despre legătura dintre vacanțe și relații. A citit că rata divorțurilor creștea considerabil în perioada toamnei, deoarece speranțele care menținuseră relația pe timpul verii se spulberau odată cu căderea frunzelor. S-a gândit la ea și la propria relație și a scos un oftat.

— Ce-i cu fața asta tristă? Nu vrei o cafea?

Berit i-a zâmbit din toată inima, iar Annika i-a răspuns cu un surâs strâmb.

— Am auzit c-ai primit un pont, i-a zis ea, înhățându-și portofelul din geantă.

— Da, așa-i. Ai auzit de afacerea BI?

Annika și-a numărat repede banii, dându-și seama că mai încolo trebuia să meargă la bancomat.

— Nu mare lucru. Știu doar că în anii ’70 Jan Guillou și Peter Bratt au aflat că guvernul pusese la punct un registru ilegal în care era consemnată afilierea politică a suedezilor și au publicat un material despre chestia asta.

Erau în drum spre bufet.

— Exact, a răspuns Berit. Iar social-democrații s-au panicat. I-au băgat la închisoare pe cei doi reporteri și au acționat complet irațional de la un cap la altul. Între altele, și-au distrus propriile arhive, atât pe cea externă, cât și pe cea internă.

Și-au luat câte o cafea și s-au așezat la o masă de lângă fereastră, nu atât pentru priveliște, cât pentru gura sistemului de aer condiționat de deasupra ei.

— Deci n-o să afle nimeni niciodată cu ce anume se ocupa Biroul de Informații? a zis Annika.

— Exact! a răspuns Berit. Nu s-au putut afla multe lucruri, pentru că au dispărut arhivele. Iar social-democrații s-au simțit la adăpost. Până acum.

Annika s-a oprit din mestecat gogoașa cu ciocolată:

— Ce vrei să spui?

Berit a coborât glasul:

— Ieri, în toiul nopții, am primit un telefon. A fost descoperită arhiva lor externă.

— Pe bune?

— Da și nu. Se pare că, dintr-odată, au „descoperit” la sediul Consiliului de Apărare niște cópii ale documentelor din acea arhivă. Copiile nu fac referire la sursele și documentele originale, și totuși…

— Dar asta nu înseamnă că originalele încă mai există, a comentat Annika, suflând în cafea.

— E drept. Dar acum, șansele de a fi găsite sunt mai mari. Până noaptea trecută, nu se descoperise nicio rămășiță din acele arhive. Nicio hârtiuță, niciun registru, nimic… Iar documentele care au ieșit la iveală acum sunt copiile unor părți însemnate ale arhivei, deci sunt foarte prețioase.

— Le-ai văzut?

— Da, m-am dus acolo la prima oră.

— Asta da știre de senzație! Și apare în toiul campaniei electorale.

— N-ai să ghicești unde au fost găsite.

— În toaleta bărbaților? s-a hazardat Annika.

— În cutia poștală…

•

Ministrul a tras de leagăn în spate cât de mult a putut, apoi a strigat:

— Ești gata?

— Da! s-a auzit glasul ascuțit al fiicei sale.

— Gata?

De data asta, ministrul chiar urla.

— Daaa! a țipat fata.

Cu țipătul fetei în urechi, el a făcut câțiva pași în față, împingând cu putere leagănul, care s-a ridicat mult în aer.

— Uraaa! a strigat fata.

— Și eu, tati! Vreau și eu! Haide, vino în spatele meu!

Ministrul i-a zâmbit fiului său, ștergându-și fruntea.

— Bine, cowboy-ule! Dar să știi că e ultima oară.

A ocolit copacul, și-a mângâiat fetița pe burtă în treacăt, apoi a înhățat leagănul băiatului și a repetat rutina cu „ești gata?”. A tras leagănul în spate mai puțin decât pe cel al fetiței, pentru

că, deși erau gemeni, băiatul avea o constituție mai firavă decât sora lui și era mai timid.

— Încă o dată, tati! a strigat fetița.

— Nu. Ajunge! Când or să se oprească leagănele, să veniți în grădină, să stați cu mine pe bancă.

— Dar, tati…

Ministrul s-a apropiat de soția lui, care stătea sub o umbrelă de soare. Mobilierul ecologic, din lemn de pin, al grădinii era cumpărat de la IKEA. Uneori, i se părea că acțiunile lui erau incredibil de previzibile.

— Când trebuie să pleci? l-a întrebat soția.

Ministrul și-a sărutat soția pe păr și s-a prăbușit pe bancă, alături de ea.

— Nu știu, a oftat el. Sper să am liber tot restul săptămânii.

Din casă s-a auzit țârâitul telefonului.

— Nu, stai aici! Răspund eu.

Soția s-a ridicat de pe bancă și a alergat ușor până la verandă, unde se afla telefonul fără fir. Rochia îi flutura în jurul gambelor, iar părul îi sălta pe umerii bronzați – ministrul o sorbea din priviri. Soția a răspuns la telefon și a vorbit preț de câteva clipe, apoi s-a uitat la el cu un aer surprins.

— Bineînțeles, a zis ea, suficient de tare cât să audă și el. O să stea de vorbă cu dumneavoastră de la telefonul din birou.

A pus telefonul jos și a venit lângă el:

— Christer, e pentru tine. Poliția.

•

Annika nu reușea să dea de Q – i se spusese că era la un interogatoriu –, așa că a format celelalte numere ale poliției. Dispeceratul poliției nu avea nimic nou, de la biroul de serviciu al Krim a primit un refuz enervat, iar ofițerul de presă era ocupat. A sunat-o și pe Patricia, dar nu i-a răspuns. A luat din cartea de telefon numărul clubului *Studio 69,* l-a format și a fost întâmpinată de un robot telefonic. Vocea unei tinere care se străduia din răsputeri să pară sexy a informat-o că programul de lucru începea la ora 13 și se termina la ora 17. Puteai să cunoști fete superbe, să le cumperi șampanie, să urmărești spectacolul de pe scenă sau un număr privat, să te uiți la filme erotice sau să le cumperi. Toți oaspeții erau bineveniți la cel mai intim club din Stockholm.

Annikăi i s-a făcut scârbă. A format numărul încă o dată și a înregistrat mesajul. Apoi l-a sunat iarăși pe ofițerul de presă și, de data asta, a avut noroc.

— Tocmai a fost numit șeful anchetei, i-a spus el.

Inima Annikăi a început să bată mai tare:

— Cine?

— Kjell Lindström, procurorul-șef al districtului.

— De ce? a întrebat ea, deși bănuia răspunsul.

Ofițerul de presă a făcut o pauză.

— Ancheta a căpătat o oarecare amploare, iar detectivii de la Krim au hotărât că a venit momentul să se implice și procurorii.

— Deci a fost stabilit un suspect.

Ofițerul de presă și-a dres glasul:

— După cum v-am spus deja, ancheta a căpătat o oarecare amploare și…

— Cumva, este Joachim, iubitul ei?

Ofițerul de presă a scos un oftat:

— Nu vă pot confirma acest lucru. Deocamdată, nu vă pot divulga astfel de informații.

— Dar așa e, nu? a insistat Annika.

— În urma interogatoriilor de până acum, am strâns câteva probe care, într-adevăr, indică în această direcție. Dar vă rog să nu publicați nimic din toate astea deocamdată, ca să nu periclitați ancheta.

Annika a simțit gustul triumfului. „Da! El era! Nenorocitul!”

— Dar *ce* am voie să public? Sigur pot să scriu că poliția are o pistă concretă și un suspect, că ați interogat mai multe persoane… L-a reclamat vreodată la poliție?

— Cine?

— Josefin. A făcut vreo plângere pentru intimidare sau agresiune împotriva lui Joachim?

— Nu, până în prezent n-am reușit să găsim niciuna.

— Ce anume vă face să credeți că el e criminalul?

— Nu vă pot spune.

— Deci e vorba de un lucru care v-a fost spus în timpul unui interogatoriu. Cine vi l-a spus, Patricia?

Ofițerul de presă a ezitat.

— Vă rog să respectați ceea ce v-am spus. Nu vă pot da detalii. Ancheta nu a ajuns atât de departe. Deocamdată, nimeni

n-a fost pus sub acuzare. Poliția rămâne deschisă și la alte piste care ar putea duce la prinderea ucigașului.

Annika și-a dat seama că nu avea să obțină mai mult de atât. I-a mulțumit, a închis și l-a sunat pe Kjell Lindström, procurorul-șef al districtului. Era la tribunal toată ziua. A oftat. Cel mai bine ar fi fost să meargă să mănânce ceva la Trei Șobolani.

•

— Un mesaj pentru dumneavoastră, i-a zis portarul cu un aer posac atunci când s-a întors de la masă, apoi i-a dat un bilet.

Sunase Martin Larsson-Berg, directorul adjunct de la liceul pe care îl absolvise Josefin. Nu sunase de acasă; părea să fie o linie telefonică interioară.

— Îmi pare bine că m-ați sunat, a întâmpinat-o el pe un ton energic. Am deschis clubul tineretului din Täby cu o săptămână mai devreme.

— Serios? De ce?

— Tinerii au nevoie de un loc unde să-și aline suferința provocată de moartea Josefinei. Am convocat o mică celulă de criză care să aibă grijă de acești tineri îndurerați. E alcătuită dintr-un consilier, un psiholog, un pastor, profesori, asistenți sociali specializați în problemele tinerilor... Școala noastră se pregătește pentru a putea face față problemelor care vor apărea.

Annika a ezitat:

— Dar Josefin avea chiar atât de mulți prieteni?

Martin Larsson-Berg i-a răspuns pe un ton foarte serios:

— O crimă de acest gen poate zgudui o întreagă generație. Noi, cei de la liceul din Tibble, credem că trebuie să fim alături de elevi și să-i sprijinim să depășească această traumă. Nu trebuie să întoarcem spatele unei suferințe colective de o asemenea amploare.

— Și vreți să scriem despre toate astea?

— Credem că e important să le dăm un exemplu celor care se vor afla în situații similare. Să le arătăm că avem puterea de a merge mai departe, ceea ce presupune dăruire și resurse, iar noi avem și una, și alta.

— Puteți să așteptați un pic, vă rog?

Annika s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la Spike. Ca de obicei, redactorul de știri vorbea la telefon.

— Ne ocupăm și de doliul celor din Täby, orașul natal al Josefinei? l-a întrebat Annika fără să aștepte să-și termine convorbirea.

— Ce-ai zis? a întrebat el, sprijinind receptorul pe piept.

— Directorul adjunct de la liceul Josefinei a convocat o mică celulă de criză la clubul tineretului. Și e foarte mulțumit de isprava lui. Să-i facem o vizită?

— Du-te, i-a răspuns Spike, apoi și-a reluat convorbirea.

Annika s-a întors la biroul ei:

— Unde vă putem găsi?

I-a fost dat un fotograf independent pe nume Pettersson. Avea un Volkswagen Golf vechi, căruia i se îneca motorul o dată la două intersecții.

„N-am să mă mai plâng niciodată de Bertil Strand”, și-a spus ea.

•

Clubul tineretului se afla într-un complex din ’70. Era alcătuit dintr-o bucătărie și o cameră cu o masă de biliard și câteva canapele. Bineînțeles că băieții ocupau cea mai mare parte a spațiului. Fetele erau înghesuite într-un colț, iar câteva plângeau. Annika și fotograful au făcut un mic tur al clubului, apoi a apărut și Martin Larsson-Berg.

— E foarte important să luăm în serios sentimentele tinerilor, a zis el cu un aer preocupat. Clubul o să fie deschis non-stop, toată săptămâna.

Annika își lua notițe, simțind că o cuprinde un sentiment neplăcut. Era gălăgie, iar tinerii erau agitați și dădeau frâu liber emoțiilor care îi stăpâneau; urlau unii la alții și, una peste alta, se purtau ca niște apucați. Lângă masa de biliard, doi tineri încercau să-i smulgă tricoul uneia dintre fete și nu s-au oprit decât în momentul în care a intervenit consiliera.

— Lottei îi plac băieții, s-a scuzat Larsson-Berg.

Annika s-a uitat la el cu neîncredere:

— Mie mi s-a părut că încercau să-i dea jos tricoul.

— Trec printr-o perioadă dificilă, a intervenit directorul. Noaptea trecută au dormit foarte puțin. Ea e Lisbeth, consiliera noastră.

Annika și Pettersson s-au prezentat, după care consiliera le-a explicat:

— Mi se pare foarte important să-i ascultăm cu atenție pe acești tineri.

— Și puteți să faceți asta într-o asemenea atmosferă? a întrebat Annika într-o doară.

— Tinerii au nevoie să-și împărtășească suferința cuiva. Se ajută unii pe alții să-și depășească durerea. Îi așteptăm pe toți prietenii Josefinei.

— Inclusiv pe cei din afara orașului? a întrebat Annika.

— Toată lumea e binevenită, a precizat Larsson-Berg. Le oferim ajutor tuturor celor care ni-l cer.

— Cu unii dintre ei stați de vorbă la telefon? a întrebat Annika.

Consiliera a zâmbit forțat:

— Ce vreți să spuneți?

— Mă refer la Patricia, cea mai bună prietenă a Josefinei. Ați luat legătura cu ea?

— A trecut cumva pe-aici? a întrebat consiliera, cu un aer nedumerit.

Annika s-a uitat de jur împrejur. Patru fete stăteau lângă un casetofon care scotea pârâituri, plângând și ascultând tare *Tears in Heaven* a lui Eric Clapton, alte trei îi scriau ceva Josefinei la o masă pe care se aflau o lumânare aprinsă și poza ei de absolvire decupată din *Kvällspressen,* iar șase băieți jucau cărți. Nu și-o putea imagina pe Patricia punând piciorul acolo de bunăvoie.

— Nu cred.

— Dar e binevenită. Toată lumea e binevenită, a zis consiliera pe un ton solemn.

— Și clubul o să fie deschis toată noaptea?

— Sprijinul nostru pentru acești tineri este ferm. Eu mi-am întrerupt concediul ca să fiu alături de ei.

Consiliera i-a zâmbit, iar Annika a văzut în ochii ei o strălucire ciudată. Annika s-a întrerupt din scris. Ceva nu era în regulă. Femeia aceea nu venise acolo de dragul Josefinei sau al prietenilor ei. Ci de dragul său.

— Ce ziceți, aș putea sta de vorbă cu câțiva dintre prietenii ei? a sugerat Annika.

— Ai cui? a întrebat consiliera.

— Ai Josefinei.

— Ah, da, bineînțeles! Vreți să stați de vorbă cu vreunul anume?

Annika a stat pe gânduri o clipă:

— Poate cu Charlotta. Au fost în aceeași clasă.

— Ah, da, Charlotta. Cred că organizează o procesiune de doliu până la locul crimei. Are multe de făcut: trebuie să închirieze un autocar și alte chestii de genu' ăsta. Pe aici, vă rog!

Au intrat într-un birou aflat în spatele sălii de biliard. O tânără tunsă scurt și foarte bronzată discuta ceva la telefon. Le-a aruncat o privire încruntată pentru că o deranjaseră, dar fața i s-a luminat când Annika i-a zis din vârful buzelor: *Kvällspressen.* A terminat conversația imediat.

— Charlotta, cea mai bună prietenă a Josefinei, a prezentat-o consiliera, etalând zâmbetul îndurerat de rigoare.

Annika s-a prezentat în grabă, apoi a coborât privirea:

— Am stat de vorbă la telefon.

Charlotta a încuviințat din cap:

— Da. Încă sunt în stare de șoc, a zis ea pe un ton sec. A fost o adevărată lovitură pentru mine.

Consiliera a îmbrățișat-o cu un aer plin de înțelegere.

— Dar împreună suntem puternici, a continuat Charlotta. Trebuie să mobilizăm opinia publică împotriva violenței de dragul violenței. O să avem grijă ca Josefin să nu fi murit în van.

În vocea ei își făcuseră apariția pasiunea și dăruirea. „Ar fi invitatul perfect pentru un talk-show", s-a gândit Annika.

— Adică? a întrebat Annika pe un ton calm.

Charlotta i-a aruncat consilierei o privire ezitantă, apoi a zis:

— Păi, trebuie să fim uniți. Și să protestăm. Să arătăm că vom merge mai departe. Acum, lucrul cel mai important este ca noi, cei îndurerați, să ne sprijinim unii pe alții. Să ne împărtășim sentimentele și să ne ajutăm între noi să depășim dificultățile.

Pe chipul Charlottei a apărut un zâmbet stins.

— Iar acum organizați o procesiune de doliu? a intervenit Annika.

— Da, până acum s-au înscris o sută de persoane. O să umplem cel puțin două autocare.

Charlotta a venit în fața biroului și a luat câteva liste cu nume, pe care i le-a arătat Annikăi.

— Bineînțeles, fiecare va merge pe cheltuiala sa, a adăugat consiliera.

Pettersson, fotograful, a apărut în prag:

— Pot să vă fac o fotografie?

Cele două femei – una foarte tânără, cealaltă mai în vârstă – s-au așezat una lângă alta și s-au îndreptat de spate.

— Ați putea încerca să păreți mai triste? a întrebat fotograful.

Annika a bombănit ceva, a închis ochii și s-a întors cu spatele. Spre marea satisfacție a fotografului, cele două s-au îmbrățișat și i-au făcut hatârul: și-au coborât colțurile gurii.

— Gata, nu vă mai răpim din timp, a zis Annika, apoi a dat să plece.

— În sala de biliard mai sunt câțiva copii îndurerați, a zis Pettersson.

Annika a șovăit câteva clipe, apoi a zis fără nicio tragere de inimă:

— Bine, hai să-i întrebăm dacă vor să le facem o poză.

Voiau. Fetele vărsau lacrimi de crocodil, lumânările scânteiau, iar în mijlocul lor trona o copie foarte pixelată a fotografiei de absolvire din *Kvällspressen.* Pe măsură ce Pettersson fotografia poeziile și desenele dedicate Josefinei, gălăgia devenea din ce în ce mai mare. Tinerii erau surescitați de prezența celor doi jurnaliști, iar nivelul lor de agitație creștea foarte repede.

— Hei, vrem să apărem și noi într-o fotografie! au strigat doi băieți cu tacuri în mâini.

— Cred c-ar fi bine să plecăm, a șoptit Annika.

— De ce? a întrebat Pettersson cu un aer surprins.

— Hai să plecăm, i-a zis Annika printre dinți. Acum!

S-a dus după Martin Larsson-Berg, iar fotograful și-a strâns echipamentul. I-au mulțumit directorului adjunct și au ieșit din clădire. În drum spre mașină, Pettersson a întrebat-o pe un ton iritat:

— Dar ce-i cu graba asta?

Mergea cu trei pași în urma ei, iar aparatul i se lovea de coapsă. Annika i-a răspuns fără să se întoarcă:

— Era un adevărat circ! Și putea să scape de sub control în orice clipă.

S-a urcat în mașină și a pornit radioul.

Pe drumul de întoarcere, niciunui n-a scos o vorbă.

•

Imediat după ce a ajuns la biroul ei, Annika a văzut un bărbat blond și solid venind din celălalt capăt al redacției. Era scăldat în lumina care venea de dincolo de biroul de sport. L-a urmărit

curioasă: bărbatul se oprea la fiecare metru, salutând angajații și dând mâna cu ei, iar când a ajuns lângă biroul de știri, Annika a văzut că era însoțit de redactorul-șef, a cărui siluetă firavă era aproape invizibilă.

— Faceți un pic de liniște, vă rog, s-a auzit în redacție vocea nazală a redactorului-șef.

Spike era la telefon, cu picioarele pe birou, și nici măcar n-a ridicat capul. Pelle Oscarsson, redactorul-foto, i-a aruncat redactorului-șef o privire rapidă, apoi și-a continuat lucrul pe computer. Câțiva angajați s-au oprit din ce făceau și s-au uitat la cei doi bărbați cu un aer sceptic. Nimeni nu ceruse o vedetă TV pe post de redactor-șef adjunct.

— Mă ascultați un pic, vă rog? a zis redactorul-șef.

Fețele angajaților erau impasibile. Dintr-odată, blondul robust s-a apropiat de biroul lui Spike. Cu mișcări atletice, s-a urcat cu picioarele pe biroul cel lung și a făcut câțiva pași, ocolind telefoanele și cănile de cafea. S-a oprit chiar în fața lui Spike, care l-a măsurat din priviri.

— Te sun mai târziu, a zis Spike, apoi a pus receptorul în furcă.

Pelle și-a luat ochii de pe ecranul Mac-ului și a venit lângă biroul de știri. Zgomotele dimprejur s-au redus la un murmur și, încetul cu încetul, angajații s-au strâns în mijlocul redacției.

— Mă numesc Anders Schyman, a zis nou-venitul. În prezent, conduc departamentul socio-politic al televiziunii naționale. Începând de miercuri, 1 august, voi fi noul redactor-șef adjunct al ziarului.

A făcut o pauză, iar în redacție s-a lăsat o liniște desăvârșită. Vocea lui de bas avea intensitatea comentariilor de la documentarele TV. Annika se uita la el cu un aer fascinat.

Anders Schyman a făcut un pas și s-a uitat în altă parte a redacției:

— Nu vă cunosc meseria. Voi o cunoașteți cel mai bine. Nu vă pot învăța ce să faceți. Știți voi mai bine decât oricine.

O nouă pauză. Annika auzea zgomotele serii, șuierul aerului condiționat și traficul străzii. Și-a dat seama că Anders Schyman se uita țintă la ea:

— Sarcina mea va fi să vă netezesc drumul. Nu eu o să conduc locomotiva. Voi defrișa terenurile și voi întocmi planul căilor ferate. Dar nu voi putea monta șinele singur, ci va trebui

să facem asta împreună. Voi sunteți mecanicii de locomotivă, fochiștii și conductorii. Voi sunteți cei care veți sta de vorbă cu pasagerii și care ne veți trimite semnale, ca să fim siguri că trenurile ajung la timp. Eu voi coordona plecările și mă voi asigura că mergem acolo unde trebuie și că șinele sunt bune de-a lungul întregului drum. Nu sunt un inginer, dar sper să devin unul în timp, după ce mă veți fi învățat toate lucrurile pe care încă nu le știu. Astăzi, sigur sunt un om de presă.

S-a întors cu spatele și s-a uitat la biroul de sport. Annika nu-i mai vedea decât spatele lat, însă vocea i se auzea aproape la fel de bine.

— Ca jurnalist, simt că am o mare responsabilitate. Patronii mei sunt oamenii obișnuiți. Toată viața am luptat împotriva corupției și a abuzurilor de tot felul. Acesta este nucleul jurnalismului. Principiul meu e adevărul, nu influența sau puterea.

Apoi s-a întors în așa fel încât Annika îi putea vedea profilul.

— Da, știu, sunt cuvinte mari. Dar nu sunt teatral, ci ambițios. Nu am acceptat acest post pentru salariu sau pentru că dă bine să fii redactor-șef adjunct. Am venit aici dintr-un singur motiv, anume să lucrez cu voi.

Era atât de liniște, încât ai fi putut auzi și musca. Telefonul lui Spike a sunat, dar acesta l-a ridicat repede din furcă și l-a pus la loc.

— Împreună, putem transforma *Kvällspressen* în cel mai important ziar din Peninsula Scandinavă. Avem toate competențele necesare, adică vă avem pe voi, jurnaliștii. Sunteți creierul și inima ziarului. În timp, vom face ca inimile tuturor să bată la unison, iar strigătul nostru va dărâma zidurile. Veți vedea că am dreptate.

Fără să mai spună nimic, a sărit de pe birou, iar în redacție murmurul a reînceput.

— Incredibil! a zis Carl Wennergren, care apăruse dintr-odată lângă Annika.

— Da, într-adevăr, a răspuns ea, încă aflată sub influența discursului rostit de Anders Schyman.

— N-am mai auzit asemenea prostii bombastice de la discursul rostit de tata când am absolvit… Ai aflat ceva?

Annika s-a întors cu fața spre birou:

— Poliția are un suspect.

— De unde știi? a întrebat Carl din spatele ei, pe un ton neîncrezător.

Annika a luat loc pe scaun și l-a privit în ochi:

— E cât se poate de simplu, zău. Suspectul e iubitul ei. Așa se întâmplă aproape de fiecare dată.

— A fost arestat?

— Nu, nici măcar n-a fost înștiințat.

— Deci nu putem publica nimic, a zis Carl.

— Depinde ce cuvinte folosești. Tu ce-ai făcut?

— Am transcris jurnalul cursei. Îl vor cei de la biroul de sport. Vrei să-l citești?

Annika i-a răspuns cu un zâmbet strâmb:

— Nu acum. Oricum, mersi.

Carl s-a așezat iarăși pe biroul ei:

— Crima asta s-a dovedit a fi mană cerească pentru tine.

Annika a aruncat niște comunicate de la TT.

— Eu nu văd lucrurile așa.

— Ai dat materiale de prima pagină două zile la rând. Niciun alt colaborator nu a reușit așa ceva în vara asta.

— În afară de tine, bineînțeles, a subliniat Annika pe un ton ușor insinuant.

— Mă rog, e adevărat, dar am avantajul că am făcut un stagiu de pregătire aici.

„Iar taică-tu e în comitetul director al ziarului”, i-a trecut prin cap Annikăi, dar n-a zis nimic.

Carl s-a ridicat de pe birou, apoi i-a zis peste umăr:

— Mă duc în parc să stau de vorbă cu cei strânși la locul crimei.

Annika a dat din cap și s-a întors spre monitorul computerului. A creat un nou document și a început să scrie pe un ton grav: „Poliția a făcut un pas important în cadrul anchetei privind moartea Josefinei Liljeberg…”

Atât a reușit să scrie înainte să sune Telefonul Ciudaților. Annika a tras o înjurătură și a ridicat receptorul:

— Gata, ajunge! a zis vocea răgușită a unei femei.

— Sunt de acord.

— Nu vrem să ne mai supunem normelor patriarhatului!

— N-am nimic împotrivă.

— Vrem să ne răzbunăm!

— Sună distractiv, a zis Annika, nereușind să-și stăpânească tonul batjocoritor.

Femeia s-a enervat:

— Ascultați-mă bine! Suntem Păpușile Ninja. Am declarat război opresiunii și violenței la care sunt supuse femeile. N-o să mai tolerăm așa ceva. Tânăra din parc a fost picătura care a umplut paharul. Femeilor n-ar trebui să le fie teamă să umble pe străzi. Veți vedea că și bărbații vor începe să se teamă de violență. Vom începe cu polițiștii, ipocriții sistemului!

Annika asculta cu atenție. Femeia părea nebună de legat:

— Și de ce ne-ați sunat?

— Vrem ca mesajul nostru să apară în presă. Vrem să avem parte de cât mai multă publicitate. Și-i oferim ziarului *Kvällspressen* ocazia de a lua parte la primul nostru raid.

Și dacă vorbea serios? Annika s-a uitat în jurul ei, încercând să dea cu ochii de cineva și să-i facă un semn.

— Cum adică? Ce vreți să spuneți? a întrebat ea pe un tot ezitant.

— Mâine. Vreți să veniți sau nu?

Annika se uita cu disperare prin redacție, dar nimeni nu-i dădea atenție.

— Vorbiți serios? a întrebat ea cu glas stins.

— Iată condițiile noastre. Înainte de publicare, vrem să verificăm întregul material: titlul, textul și pozele. Să ni se garanteze anonimatul absolut. Și să ni se dea în avans 50 de mii de coroane. Bani gheață.

Annika a respirat în tăcere preț de câteva secunde:

— E imposibil! Nici nu se pune problema.

— Sunteți sigură?

— Mai sigură decât am fost vreodată în viața mea.

— Atunci o să sunăm la tabloidul rival, i-a răspuns femeia.

— N-aveți decât. Chiar vă rog! O să primiți același răspuns. N-am niciun dubiu.

S-a auzit un clic, iar convorbirea s-a întrerupt. Annika a pus receptorul în furcă și a închis ochii, acoperindu-și fața cu palmele. Dumnezeule, oare ce trebuia să facă? Să sune la poliție? Să-i spună lui Spike? Să se poarte ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic? Avea impresia că orice-ar fi făcut, ar fi fost luată la rost.

— Iar aici stau reporterii de noapte, l-a auzit pe redactorul-șef.

A ridicat privirea și a văzut că redactorii erau lângă biroul foto. Grupul se apropia de ea. În afară de redactorul-șef, din grup mai făceau parte Anders Schyman – noul redactor-șef adjunct –, șeful departamentului sport, șeful departamentului de analiză socială, redactorul-foto, șeful departamentului de cultură și unul dintre redactorii care scriau articolele de prima pagină. Toți erau bărbați și, în afară de Anders Schyman, toți purtau blugi, bluze și încălțări deschise la culoare.

Grupul de bărbați s-a oprit lângă biroul ei.

— Reporterii de noapte încep tura la prânz și lucrează până la ora 23, a spus redactorul-șef, stând cu spatele la Annika. Își stabilesc programul între ei. Și mulți lucrează la noi cu contract de colaborare, dat fiind că, pentru noi, tura de noapte e un fel de stagiu de pregătire.

Schyman s-a desprins din grup și s-a apropiat de Annika.

— Sunt Anders Schyman, a zis el, întinzându-i mâna.

Annika a ridicat privirea și a zâmbit.

— Da, am aflat, a răspuns ea, dând mâna cu noul redactor-șef adjunct. Eu sunt Annika Bengtzon.

Schyman i-a întors zâmbetul:

— Tu te-ai ocupat de cazul Josefinei Liljeberg.

— Da, exact, a zis ea, îmbujorându-se.

— Faci parte din personalul permanent?

Annika a scuturat din cap:

— Nu, lucrez doar pe perioada verii. Îmi expiră contractul peste câteva săptămâni.

— O să discutăm mai mult un pic mai încolo, a spus Schyman.

Apoi s-a întors la grup, iar toate privirile care până atunci o fixaseră pe Annika s-au îndreptat în altă parte.

După ce a plecat grupul, Annika a luat o decizie. Că doar nu era o văicăreață. Nu avea să sune la poliție să le spună despre Păpușile Ninja. Și nu avea să-i spună nici lui Spike: zi de zi sunau la redacție mulți smintiți, doar nu era să dea fuga la redactorul de știri pentru fiecare dintre ei.

S-a întors la articolul ei despre evoluția anchetei și a reușit să arate că era bine informată, fără s-o citeze pe Patricia. A scris despre suspect fără să dea de înțeles că sursa ei era ofițerul de presă al poliției și a sugerat că făptașul era iubitul Josefinei, fără s-o spună explicit. Și a avut grijă ca articolul despre suferința celor din Täby să fie scurt și concis.

S-a dus la bufet, și-a cumpărat o cola și a ascultat principalele subiecte abordate de *Studio 69,* emisiunea de informații politico-sociale. Tema din ziua aceea era rolul presei în campania electorală. A oprit radioul și s-a apucat de materialul despre ultimele ore din viața Josefinei, introducând într-un tabel adresele și orele. Singurul lucru pe care l-a omis a fost numele clubului unde lucra Josefin – l-a pomenit drept „Clubul”. Apoi s-a dus la ilustratori, care aveau să pună datele pe o hartă sau pe o fotografie aeriană a cartierului Kungsholmsen.

Când a terminat, era aproape ora șapte. Se simțea slăbită, îi era foarte cald și nu mai avea niciun pic de energie pentru alte investigații. Așa că s-a așezat confortabil pe scaun și a răsfoit cotidienele. La șapte și jumătate, a dat televizorul mai tare ca să urmărească buletinul de știri al postului național. N-au zis nimic despre Josefin și nici despre afacerea BI. Singurul material interesant era cel al corespondentului din Rusia. Acesta și-a încheiat reportajul despre Caucaz cu un expert de la Moscova, care i-a spus părerea sa cu privire la conflict.

— Președintele are nevoie de arme, a afirmat expertul. Țara sa nu mai are deloc puști, mitraliere, muniții, obuze, tunuri antiaeriene, nimic. Aceasta este principala problemă a președintelui. Întrucât țara se află sub embargoul asupra armelor impus de Națiunile Unite, președintelui îi este extrem de dificil să obțină armament. Singura lui soluție este să apeleze la piața neagră, dar nu-și poate permite acest lucru.

— Cum se face că mișcarea de gherilă este atât de bine aprovizionată? a întrebat corespondentul.

Expertul a zâmbit stânjenit:

— În realitate, mișcarea de gherilă e foarte firavă. Membrii ei sunt slab pregătiți, iar coordonarea lor este defectuoasă, însă au acces nelimitat la armele rusești. Deoarece are interese majore în Caucaz, Rusia asigură un sprijin consistent acestei mișcări.

Annika și-a adus aminte de președintele bătrân, vorbitor de suedeză, al cărui popor suferea din pricina atacurilor constante ale mișcării de gherilă. Ce lași puteau fi liderii lumii uneori! De ce nu împiedicau Rusia să sprijine acest război civil?

După ce s-a terminat buletinul de știri, în redacție s-a făcut iar liniște. Spike plecase acasă, iar Jansson îi luase locul în scaunul de șef. Annika s-a uitat pe cele mai recente comunicate de la

TT, a citit articolele de pe server și s-a uitat la principalele știri ale buletinului de pe TV2. Apoi s-a dus la Jansson.

— Frumoasă hartă, a spus redactorul de noapte. Iar articolul despre iubitul suspect e bine scris. Mă rog, nu-i o mare surpriză…

— Mai am ceva de făcut?

Lui Jansson i-a sunat telefonul.

— Cred că ar fi bine să te duci acasă. Ai stat aici tot week-end-ul.

Annika ezita:

— Ești sigur?

Jansson nu i-a răspuns. Annika s-a dus la biroul ei ca să-și adune lucrurile. A făcut curat pe birou, întrucât avea să lipsească pentru patru zile, iar în locul ei avea să vină altcineva.

În drum spre ieșire, a dat peste Berit.

— Mergi la o pizza și-o bere la localul de pe colț? a întrebat-o colega ei.

Annika s-a străduit să-și ascundă surprinderea:

— Da, cu mare plăcere. Azi n-am mâncat de prânz.

Au coborât pe scări. Seara era la fel de înăbușitoare pe cât fusese ziua de fierbinte. Deasupra garajului etajat, aerul încă tremura de căldură.

— N-am mai prins nicio vară ca asta, a zis Berit.

Cele două femei au pornit la pas spre Rålambsvägen, unde se afla pizzeria ponosită care supraviețuia în mod miraculos de ani de zile.

— Ai vreo rudă în oraș? a întrebat-o Berit în timp ce așteptau la semafor.

— Prietenul meu locuiește în Hälleforsnäs… Dar tu?

— Soțul locuiește în Täby, băiatul e la universitate, iar fiică-mea studiază în Los Angeles – locuiește la o familie. O să încerci să rămâi în redacție din toamnă?

Annika a râs încordat:

— Păi, mi-ar plăcea să rămân… Și fac tot ce-mi stă în putință.

— Bine. Ăsta e lucrul cel mai important.

— Dar e destul de dificil. Mi se pare că se poartă fără milă cu noi, colaboratorii. Angajează o mulțime de oameni și apoi îi lasă să se bată pe subiecte, în loc să ia jurnaliști numai pentru posturile care chiar sunt vacante.

— Așa-i, dar în felul ăsta primește o șansă mai multă lume.

Pizzeria era aproape goală. Au ales o masă aflată în partea din spate a localului. Amândouă au cerut câte o bere, iar Annika a comandat și o pizza.

— Am intrat pe server și ți-am citit articolul despre afacerea BI. Fie ca de-acum încolo să avem și mai multe știri de senzație!

Au ciocnit paharele și au luat câte o gură.

— Da, afacerea BI pare să nu se mai termine, a zis Berit, punând paharul aburit pe fața de masă din plastic. Și câtă vreme social-democrații or să mintă și-or să evite subiectul, afacerea asta o să tot fie în atenția presei.

— Dar poate că ar trebui să gândim și din perspectiva lor. În fond, să nu uităm că ne aflam în toiul Războiului Rece.

— Nu-i adevărat! Primele formulare pentru înregistrarea afilierii politice au fost distribuite în teritoriu de către sediul central al partidului în data de 21 septembrie 1945. Scrisoarea de intenție a fost scrisă însuși de Sven Andersson, secretarul de atunci al partidului, care avea să ajungă ministru al apărării.

Annika a clipit cu un aer surprins.

— Atât de devreme? a întrebat ea pe un ton sceptic. Ești sigură?

Berit a zâmbit:

— Am în dulap o copie a acestei scrisori.

Preț de câteva clipe, s-au uitat amândouă în tăcere la ceilalți clienți din local – câțiva pierde-vară din zonă și cinci tineri veseli care, probabil, nu erau majori și deci nu aveau voie să consume alcool.

— Dar de ce ar fi vrut să țină evidența comuniștilor, a întrebat Annika, din moment ce Războiul Rece încă nu începuse?

— Ca să-și păstreze puterea. Comuniștii erau puternici, mai ales în Norrbotten, Stockholm și Gothenburg, iar social-democraților le era teamă că ar putea pierde controlul asupra sindicatelor.

— De ce? a întrebat Annika, simțindu-se ca o neroadă.

— Social-democrații voiau să păstreze toți muncitorii în partid. Or secțiunea întâi din Sindicatul Metalurgiștilor căzuse în mâinile comuniștilor încă din 1943. După ce comuniștii au anulat afilierea colectivă la Partidul Social Democrat, acesta a pierdut treizeci de mii de coroane anual, bani care proveneau din cotizațiile membrilor. Pe vremea aia, era o sumă uriașă.

Pizza Annikăi a sosit – era mică și avea blatul tare.

— Nu înțeleg, a zis Annika după ce a luat câteva guri. Cum îi putea ajuta pe social-democrați să mențină controlul asupra sindicatelor faptul că țineau evidența comuniștilor?

— Pot să iau și eu o bucățică? a întrebat Berit. Mersi… Ei bine, existau unii reprezentanți sindicali care influențau alegerea candidaților pentru conferința partidului. Tuturor social-democraților li se cerea să voteze numai anumiți candidați, astfel încât comuniștii să fie îndepărtați.

Annika mesteca de zor, privindu-și colega cu scepticism.

— Să fim serioși! De exemplu, tata era șef de atelier la fabrica din Hälleforsnäs. Vrei să spui că oamenii ca el puneau bețe-n roate alegerilor democratice locale numai ca să se conformeze liniei stabilite la Stockholm?

Berit a încuviințat din cap:

— Nu toată lumea făcea chestia asta, dar, în orice caz, mult prea mulți. Nu conta cine era cel mai competent și nici cine se bucura de încrederea membrilor de sindicat.

— Iar la sediul central al Partidului Social Democrat existau liste cu toate numele?

— Nu de la început. La sfârșitul anilor ’50, informațiile erau păstrate la nivel local. La apogeul acestei perioade de manipulări, în întreprinderile din Suedia activau peste zece mii de astfel de reprezentanți sindicali sau „spioni politici” dacă vrei.

Annika a tăiat o felie de pizza și a mâncat-o direct cu mâna. Mesteca în tăcere și, în același timp, medita la ce-i spusese Berit.

— Fără supărare, dar nu ți se pare că acorzi prea multă importanță acestei afaceri?

Berit și-a pus mâinile în sân și s-a sprijinit de spetează:

— Sigur, există și oameni de părerea asta. Din ce în ce mai multă lume își pierde interesul chiar și pentru istoria recentă, darămite pentru o chestie din anii ’50. Pentru generația de azi, perioada aia e la fel ca Epoca de Piatră…

Annika n-a luat în seamă ultima remarcă a lui Berit. A dat farfuria la o parte și s-a șters la gură și pe mâini cu un șervețel.

— Și apoi ce s-a întâmplat?, a întrebat ea.

— A apărut BI. Mai exact, s-a înființat în 1957.

— Adică Biroul de Informații, nu?

— Sau „Birger vrea Informații”, după numele lui Birger Elmér, șeful Departamentului intern al BI. Iar departamentul de informații externe s-a numit o vreme Biroul T, după numele șefului său, Thede Palm.

Annika a dat din cap:

— Doamne! Cum de reușești să fii la curent cu toate detaliile astea?

Berit a zâmbit și s-a relaxat un pic:

— M-am abonat la revista *Folket i Bild Kulturfront* după ce a fost publicat acel mic articol de Jan Guillou și Peter Bratt, care a reprezentat începutul acestui mare scandal. Articolul a apărut în 1973, în faimosul număr nouă. De atunci încoace, am scris foarte multe despre BI și OSDRM. Mă rog, nimic spectaculos, dar tot timpul au fost la curent cu ultimele descoperiri.

Chelnerul a venit și a luat farfuria cu resturile de pizza: marginile blatului și niște carne de porc procesată, care era cam prea tare.

— Tata vorbea din când în când despre BI, a spus Annika. I se părea că întreaga poveste era exagerată în mod ridicol. Zicea că BI se îngrijea de securitatea statului și că social-democrații trebuie lăudați, pentru că mențin securitatea țării.

Berit a trântit ușor paharul pe masă:

— Social-democrații au întocmit registre cu afilierea politică a suedezilor pentru binele propriului partid. Au încălcat legile pe care le-au promulgat chiar ei și au mințit în legătură cu asta. Și încă mint, că tot veni vorba. Azi am vorbit cu președintele parlamentului. A negat categoric că l-ar fi cunoscut pe Birger Elmér sau că ar fi avut vreo legătură cu BI.

— Poate că spune adevărul.

Berit s-a uitat la ea cu un zâmbet compătimitor:

— Crede-mă, pentru Partidul Social Democrat, BI este călcâiul lui Ahile. Marea, uriașa lor greșeală, care se întâmplă să-i fi ținut la putere peste patruzeci de ani. Ar face orice ca să-și păstreze secretele. Cu ajutorul OSDRM, au reușit să întocmească o hartă a întregii populații suedeze. Au persecutat oameni pentru opiniile lor politice, i-au marginalizat la locurile de muncă, ba chiar i-au concediat. Or să mintă până când or să apară dovezi palpabile, iar apoi or să înceapă să facă declarații evazive.

— Și ce era OSDRM? Poliția politică a Partidului Social Democrat?

— Nu, OSDRM vine de la Organizația Social Democrată a Reprezentanților Muncitorilor. La suprafață, totul era perfect legal – OSDRM-ul cuprindea exponenții din întreprinderi ai partidului.

— Atunci de ce atâta secretomanie?

— Membrii OSDRM funcționau pe post de furnici pentru Biroul de Informații. Tot ce raportau ei ajungea la Elmér și la guvern. Așadar, OSDRM este esența problemei, dovada că BI și social-democrații sunt unul și același lucru.

Annika s-a uitat prin vitrină. Seara de vară se lăsa peste oraș. Trei plante artificiale îi îngreunau vederea, iar, în spatele lor, geamul soios punea un filtru cenușiu peste strada aglomerată.

— Iar arhiva externă ce conținea? a întrebat ea.

— Numele agenților comerciali, ale jurnaliștilor, marinarilor, voluntarilor umanitari. În fine, numele tuturor celor care călătoreau mult. Acestora li se cerea să întocmească rapoarte cu scopul de a prevedea apariția unor situații de criză. În Vietnam, aveau agenți ale căror informații erau furnizate americanilor și, în bună parte, britanicilor. Strict vorbind, erau rapoarte informative care descriau infrastructura vietnameză, modul de viață al oamenilor, felul în care se raportau la război cât de grave erau distrugerile provocate de război și așa mai departe.

— Dar Suedia e un stat neutru, a zis Annika pe un ton surprins.

— Mda, sigur, a zis Berit pe un ton sarcastic. Birger Elmér lua masa cu ambasadorul Statelor Unite și cu reprezentantul Serviciilor Secrete americane în Suedia. Unde mai pui că Elmér și prim-ministrul Olof Palme se întâlneau foarte des. „Mă ocup eu de politică, i-a zis Palme, tu ai grijă ca americanii să fie mulțumiți. Eu trebuie să iau parte la demonstrațiile pacifiste, dar, în timpul ăsta, tu ajută-i pe americani.”

— Iar acum, au apărut dintr-odată copiile unor documente din arhiva externă?

— Sunt convinsă că originalele încă există, a zis Berit. Singura întrebare e: unde anume?

— Dar arhiva internă?

— Era absolut ilegală și conținea date personale detaliate despre oameni care erau considerați inamici ai social-democraților. În total, vreo douăzeci de mii de nume... În cazul

izbucnirii unui război, cu toții trebuia închiși. Le putea fi destul de greu să-și găsească o slujbă și erau excluși din mișcarea sindicală. Și nu trebuia să fii comunist ca să ai parte de un asemenea tratament. Era suficient să citești ziarele nepotrivite sau să ai niște prieteni nepotriviți. Să fii în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Au tăcut amândouă preț de câteva clipe. În cele din urmă, Annika și-a dres glasul:

— Și totuși, lucrurile astea s-au întâmplat în urmă cu patruzeci de ani. Pe vremea aia, oamenii erau sterilizați cu forța, iar DDT-ul[14] era împrăștiat peste tot. Ce anume face ca documentele astea să fie atât de importante și în ziua de azi?

Berit a stat pe gânduri un pic:

— E foarte probabil să fie pline de detalii neplăcute: amplasarea de microfoane în casele oamenilor, intrări prin efracție și alte chestii de genu' ăsta. Dar ce era cu adevărat important a dispărut: imaginea de ansamblu.

— La ce te referi, mai exact?

Berit a închis ochii.

— Concret, mă refer la faptul că unii social-democrați cu funcții importante erau spioni americani. E posibil ca în documentele astea să se ascundă dovezile care atestă că Suedia s-a abătut de multe ori de la politica ei de neutralitate, ceea ce ar fi mai grav decât faptul că suedezilor li se ținea evidența afilierii politice. Social-democrații nu numai că au mințit națiunea, ci au și negociat într-ascuns cu marile puteri ale lumii. Iar asta nu era o treabă lipsită de orice riscuri. Uniunea Sovietică știa ce se întâmpla în Suedia, pentru că Wennerström[15] avusese grijă s-o țină la curent. A fost unul dintre motivele invocate de sovietici când au început pregătirile de război. Dacă ar fi izbucnit războiul, probabil că Suedia ar fi fost una dintre țintele principale, tocmai din pricina acestui joc dublu.

Annika se uita la Berit cu ochi mari:

— Dumnezeule! Chiar crezi că era atât de grav?

Berit a băut ultima gură de bere:

---

[14] DDT: pesticid sintetizat pentru prima oară în 1874 și folosit pe scară largă în anii '40 și '50, dar care, începând cu anii '60, a fost interzis în multe state, din pricina efectelor nocive asupra mediului și sănătății populației.

[15] Stig Wennerström (1906-2006): colonel în aviația suedeză, care a activat ca spion pentru Uniunea Sovietică.

— Dacă activitatea Biroului de Informații ar fi cercetată de la un cap la altul, până în cel mai murdar detaliu, social-democrații ar avea de suferit enorm. Și-ar pierde credibilitatea. Complet! Iar cheia sunt arhivele. Dacă ar ieși la suprafață, social-democraților le-ar fi foarte greu să facă un guvern multă vreme de acum înainte.

Cei cinci tineri gălăgioși au ieșit din local, năvălind în stradă. Lăsaseră pe masă un model abstract alcătuit din alune și pete de bere. Annika și Berit i-au urmărit cu privirea prin vitrină: au traversat strada aglomerată și s-au dus în stație, unde, în scurtă vreme, a venit autobuzul 62 și au urcat cu toții în el.

Annikăi i-a trecut prin minte un gând: oare să-i spună lui Berit despre Păpușile Ninja?

Berit s-a uitat la ceas:

— Ar cam trebui să plec. Altminteri, pierd ultimul tren.

Annika ezita, iar Berit i-a făcut cu mâna chelnerului.

„În fine, nu contează, și-a spus Annika. N-o să afle nimeni de treaba asta cu Păpușile Ninja.”

— Mâine sunt liberă, a zis ea. Abia aștept!

Berit a oftat și a zâmbit:

— Câteva zile de-acum încolo, va trebui să mă dedic trup și suflet afacerii BI. E drept că-mi și place.

Annika i-a răspuns tot cu un zâmbet:

— Da, se vede. Și tu ești comunistă?

Berit a izbucnit în râs:

— Iar tu cred că ești un spion al OSDRM!

Annika a râs și ea.

Au achitat nota și au ieșit din local. Încetul cu încetul, seara își schimbase culoarea și consistența, transformându-se în noapte.

Șaptesprezece ani,
unsprezece luni și opt zile

Timpul trece peste noi și lasă urme adânci. Realitatea sfâșie iubirea cu meschinăria și banalitatea ei. Amândoi ne ambiționăm cu disperare să găsim Adevărul. Are dreptate – trebuie să ne împărțim responsabilitatea. Nu sunt suficient de atentă, nu reușesc să mă concentrez atât cât trebuie. Îmi ia prea mult timp să ajung la orgasm. Trebuie să ne apropiem mai mult, să ne dedicăm total, să nu ne lăsăm distrași de nimic. Știu că are dreptate. Dacă iubești cum se cuvine, depășești toate obstacolele.

Știu unde e problema: *trebuie să învăț să-mi controlez senzualitatea. Pentru că ne perturbă experiențele și călătoriile cosmice. Iubirea te poate purta peste tot, dar trebuie să i te dedici total.*

Iubirea lui nu poate fi exprimată în cuvinte. Se preocupă de tot ce ține de mine: *îmi alege cărțile, hainele, muzica, mâncarea și băutura – toate aceste detalii sunt minunate. Avem același puls și aceeași respirație. Trebuie să scap de înclinațiile mele egoiste.*

„Să nu mă părăsești niciodată,
îmi spune el.
Nu pot trăi fără tine."

Iar eu îi promit iar și iar.

• Marți 31 iulie

A trezit-o curentul de aer. A rămas în pat cu ochii închiși. Lumina puternică intra pe fereastra deschisă și îi străbătea pleoapele. Era dimineață. Nu era atât de târziu cât să-i pară rău

că dormise toată ziua, dar suficient de târziu cât să se simtă odihnită.

Annika și-a pus halatul pe ea, a ieșit pe hol și a coborât scările. Răcoarea binefăcătoare a podelei mozaicate, plină de crăpături, i-a străbătut întreg trupul. Toaleta era la o jumătate de etaj mai jos și o folosea împreună cu ceilalți chiriași de la ultimul etaj.

Când s-a întors în apartament, perdelele fluturau precum niște vele în bătaia brizei. Cumpărase treizeci de metri de voal deschis la culoare și îl atârnase de cornizele vechi ale apartamentului, iar efectul obținut era remarcabil. Toți pereții erau zugrăviți în alb. Chiriașul de dinainte dăduse cu un strat de amorsă, dar apoi renunțase. Pereții aspri reflectau și, în același timp, absorbeau lumina, iar camerele păreau translucide.

A traversat sufrageria cu pași mici și s-a dus în bucătărie. Podelele erau aproape goale, pentru că avea foarte puțină mobilă. Scândurile dușumelei erau gri și lăcuite, iar tavanul plutea deasupra ei precum un cer alb. A fiert niște apă pe aragaz și a pus trei linguriță de cafea într-o cafetieră de sticlă marca Bodum. A turnat apa, iar după două minute, a apăsat pe pistonul pe care era montat filtrul. Frigiderul era gol; avea să mănânce un sendviș în tren.

Lângă ușa de la intrare zăcea un ziar sfâșiat – fanta din ușă prin care poștașul îi băga corespondența în casă era prea îngustă. L-a luat de jos, apoi s-a așezat pe podeaua din bucătărie, cu spatele sprijinit de dulap.

Nimic ieșit din comun: Orientul Mijlociu, campania electorală, căldura infernală. Dar niciun rând despre Josefin. Cazul ei își pierduse deja actualitatea și intrase în statistici. A dat și peste un nou articol de opinie pe marginea afacerii BI. Un profesor din Gothenburg cerea formarea unei comisii a adevărului. „Da, uite-acum!”, s-a gândit Annika.

Nu s-a obosit să meargă la subsol, ca să facă un duș, ci a preferat să se spele pe față și la subsuori în chiuveta de la bucătărie. Apa de la robinet nu mai era rece ca gheața, așa că nu mai trebuia s-o încălzească.

A trecut pe la chioșcul de pe Scheelegatan și a cumpărat ziarele, care tocmai veniseră. *Kvällspressen* avea pe prima pagină un articol despre afacerea BI. Annika a zâmbit – Berit era cea mai tare. Cât privește propriile ei articole, fuseseră

publicate la loc de cinste: paginile opt, nouă, zece și cele de mijloc. Și-a citit propriul text despre ipoteza de lucru a poliției. S-a gândit că era foarte bun. Scrisese că poliția avea o pistă care indica o persoană apropiată Josefinei. Din câte se știa, înainte să moară, tânăra se simțea amenințată și era speriată. Existau dovezi care atestau că fusese agresată și mai înainte. Annika a zâmbit iarăși. Reușise să expună ipoteza poliției fără să scrie un cuvânt despre Joachim. Urma textul despre melodrama suferinței pusă în scenă la Täby. Era bucuroasă că scrisese pe scurt și la obiect. Iar fotografia era bună: înfățișa câteva fete care stăteau lângă niște lumânări, fără să plângă – i-a plăcut cum ieșise. Tabloidul rival nu avea nimic special, în afară de continuarea materialului „Viața de după vacanță”, pe care avea s-o citească în tren.

Începuse să bată un vânt fierbinte. Și-a cumpărat o înghețată de pe Bergsgatan, apoi a luat-o pe Kaplansbacken, îndreptându-se spre gara din centru. Avea noroc: trenul intercity spre Malmö pleca în cinci minute. A luat loc în vagonul-restaurant, iar când s-a deschis bufetul, a fost prima care și-a cumpărat un sendviș. Biletul și l-a luat de la controlor.

La stația din Flen, au coborât din tren doar ea și trei arabi. Autobuzul pentru Hälleforsnäs pleca peste 15 minute, așa că a luat loc pe o bancă din fața primăriei și a studiat o sculptură numită „Tendință verticală”. Era îngrozitoare. Apoi a urcat în autobuz, a mâncat o pungă de jeleuri în formă de mașinuțe și a coborât la stația de lângă supermarket.

— Felicitări! i-a strigat cineva.

Era Ulla, una dintre colegele de muncă ale mamei sale. Femeia era îmbrăcată cu un halat verde și stătea în picioare lângă un strat de flori, fumând o țigară.

— Pentru ce? i-a zâmbit Annika.

— Ai apărut pe prima pagină! Și ai publicat multe articole! Suntem mândri de tine! a strigat Ulla.

Annika a izbucnit în râs și a făcut un gest prin care-i dădea de înțeles că laudele erau nemeritate. A trecut pe lângă biserică și a luat-o spre apartamentul ei. Totul părea mort și pustiu, iar șirurile de case roșietice din anii ’40 tremurau sub arșiță.

„Sper că Sven nu-i aici”, s-a gândit ea.

Apartamentul era gol, iar plantele se uscaseră. Din bucătărie venea o duhoare îngrozitoare de la o pungă de gunoi uitată. A

aruncat-o în ghenă, apoi a deschis larg ferestrele. Dar a lăsat plantele uscate în plata Domnului – n-avea chef să se ocupe de ele.

•

Când a ajuns acasă, mama ei s-a bucurat sincer s-o vadă. A îmbrățișat-o stângaci cu mâinile ei reci și jilave.

— Ai mâncat de prânz? a întrebat-o ea. Am băgat la cuptor o caserolă cu carne de elan.

Cel mai recent iubit al său era vânător.

Au luat loc la masa din bucătărie, iar mama ei și-a aprins o țigară. Fereastra era întredeschisă, iar din stradă se auzeau niște copii care se certau din pricina unei biciclete. A aruncat o privire fabricii și acoperișurilor gri și posomorâte din tablă, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

— Și ia zi, cum ai reușit? i-a zâmbit mama ei cu un aer nerăbdător.

— La ce te referi? a întrebat Annika, întorcându-i zâmbetul.

— La succesele tale, bineînțeles! Toată lumea ți-a citit articolele. Au venit la mine să mă felicite. Niște articole excelente! Și ai publicat pe prima pagină!

Annika a plecat capul:

— N-a fost greu. Am primit un pont. Pe-aici cum merg lucrurile?

Chipul mamei s-a luminat:

— Ah, vreau să-ți arăt ceva.

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de bufet, împrăștiind fumul de țigară cu trupul său. Annika a urmărit cu privirea vârtejurile alburii, apoi maică-sa a revenit lângă masă și a împrăștiat pe tăblie o grămadă de fotocopii.

— Îmi place asta, a zis ea, lovind-o ușor cu degetul pe una dintre ele, apoi a luat loc și a tras cu putere din țigară.

Oftând ușor, Annika s-a uitat la hârtii. Erau anunțuri de la diverse agenții imobiliare din Eskilstuna[16]. Cel pe care i-l arătase maică-sa suna așa: *Casă etaj, confort sporit, baie gresie și faianță, cadă mare, sufragerie în formă de L, șemineu.*

— De ce l-or fi scos pe „cu” de peste tot? s-a întrebat Annika.

— Poftim?

[16] Eskilstuna: oraș de 60 000 de locuitori aflat în apropierea Stockholmului.

— Au scris „baie gresie și faianță” în loc de „baie cu gresie și faianță”, ceea ce nu prea are noimă, deoarece „cu” e un cuvânt foarte scurt.

Maică-sa a dat din mână cu un aer plictisit, îndepărtând fumul dintre ele:

— Dar ce părere ai de casă?

Annika a ezitat câteva clipe:

— Pare nițel cam scumpă.

— Scumpă? s-a mirat maică-sa, înhățând fotocopia. *Hol dale de marmură, bucătărie gresie și faianță, bar la subsol.* E perfect!

Annika a scos încă un oftat discret:

— Bineînțeles, dar mă întrebam dacă ți-o poți permite. Unu virgulă trei milioane înseamnă foarte mulți bani.

— Uită-te la celelalte.

Annika a răsfoit celelalte anunțuri. Toate descriau case hidoase de la marginea orașului, aflate în cartiere cu nume precum Skiftinge, Stenkvista, Grundby, Skogstorp. Și toate aveau cel puțin șase camere și o grădină mare.

— Ție nu-ți place grădinăritul, a spus Annika.

— Lui Leif îi place natura, i-a răspuns maică-sa, stingând țigara pe jumătate fumată. Ne gândim să cumpărăm ceva împreună.

Annika s-a prefăcut că nu aude:

— Și ce mai face Birgitta?

— Bine. Se înțelege excelent cu Leif. Cred că și ție ți-ar plăcea dacă ai face cunoștință cu el.

Maică-sa îi vorbise pe un ton dojenitor, care dădea de înțeles că se simțea ofensată.

— Crezi c-o să-și poată păstra slujba de la supermarket?

— Nu schimba subiectul, i-a spus maică-sa, îndreptându-se de spate. De ce nu vrei să faci cunoștință cu Leif?

Annika s-a ridicat în picioare, s-a dus la frigider, l-a deschis și a aruncat o privire înăuntru. Rafturile erau curate, dar aproape goale.

— Dacă vrei, o să fac cunoștință cu el. Dar știi bine că vara asta am fost foarte ocupată.

Mama Annikăi s-a ridicat în picioare, fără să-i ia în seamă tonul.

— Nu cotrobăi în frigider. O să mâncăm în curând. Poți să începi să pui masa.

Annika a luat un iaurt dietetic și a închis ușa frigiderului.

— N-am timp să stau la masă. Mă duc la Lyckebo.

Gura maică-sii s-a transformat într-o dungă subțire și albă:

— O să fie gata în cinci minute. Ai putea să aștepți.

— Ne vedem mai încolo.

Annika și-a pus geanta pe umăr și a ieșit în grabă din apartament. Bicicleta era acolo unde o lăsase. Cauciucul din spate era moale. L-a umflat, și-a prins geanta de portbagaj și a pornit spre Granhed. A trecut pe lângă fabrică, uitându-se la ea cu coada ochiului. Fabrica – inima acelei mici comunități. Patruzeci de mii de metri pătrați de parc industrial pustiu. Uneori, simțea că urăște fabrica aceea, pentru tot ce pătimise din pricina ei în copilărie. Când se născuse, acolo lucrau vreo douăsprezece mii de oameni. Când a terminat școala, rămăseseră doar câteva sute. Când au hotărât să păstreze doar o sută douăzeci de angajați, tatăl ei trebuise să plece. Acum mai erau opt. Când a trecut pe lângă parcare, a văzut trei mașini și cinci biciclete.

Tatăl ei nu reușise să facă față condiției de șomer. Slujba îngrozitoare de la fabrică fusese viața lui. Nu reușise să-și găsească alta, iar Annika bănuia de ce: amărăciunea este greu de ascuns și nimănui nu-i place să angajeze oameni mohorâți.

Când a trecut pe lângă poarta clubului de canoe, a început să pedaleze mai repede. Acolo îl găsiseră, dar fusese prea târziu. Temperatura corpului său coborâse prea mult. Supraviețuise încă douăzeci și patru de ore la un spital din Eskilstuna, dar alcoolul îi fusese fatal. În momentele sale cele mai negre, Annika își spunea că poate era mai bine așa. Iar când se gândea la ce se petrecuse – lucru care i se întâmpla rar –, simțea că niciodată nu-și dăduse voie să-l jelească așa cum se cuvine.

„Cu el semăn”, i-a trecut ei prin minte, dar a îndepărtat repede acest gând.

A cotit spre Lacul Pinilor, pe o șosea îngustă și plină de gropi, care șerpuia printre copaci. Annikăi nu-i plăcea culoarea pe care o căpătau copacii spre sfârșitul verii. Vegetația bogată era atât de plină de clorofilă, încât nu mai putea respira și ajungea să aibă aceeași nuanță peste tot. I se părea monotonă.

Atât pe dreapta, cât și pe stânga se vedeau mai multe poteci prin pădure. Cele de pe stânga erau blocate de bariere, pentru că făceau parte din domeniul Harpsund.

Drumul era abrupt, iar Annika s-a ridicat de pe șa ca să poată pedala. Respira greu, iar transpirația de la subsuori îi șiroia pe coaste – avea nevoie de o baie în lac.

Curba spre Lyckebo a apărut la fel de neașteptat ca de obicei. Aproape de fiecare dată mai avea un pic și trecea de drumul lateral care pornea chiar din curbă. A frânat puternic, derapând ușor, apoi și-a luat geanta de pe portbagaj, a sprijinit bicicleta de barieră, s-a strecurat pe sub ea și a pornit prin iarba înaltă.

— Whiskas! a strigat ea. Pis-pis!

Câteva secunde mai târziu, a auzit un mieunat îndepărtat. Motanul brun-roșcat s-a ivit din iarbă, cu mustățile sclipind în soare.

— Whiskas, dragul meu!

Annika a lăsat geanta jos, iar motanul i-a sărit în brațe. Apoi s-a întins pe iarba plină de furnici ca să se joace cu Whiskas, gâdilându-l pe burtă și mângâindu-i blana moale de pe spate.

— Vai, ai o căpușă, bietul de tine. Stai, lasă-mă să ți-o scot!

A înhățat insecta care i se cuibărise în blană și a tras cu grijă. A reușit s-o smulgă fără s-o rupă. A zâmbit – încă nu-și pierduse îndemânarea.

— Bunica e acasă?

Bătrâna se odihnea la umbra stejarului bătrân. Stătea cu ochii închiși și cu mâinile împreunate pe pântece. Annika și-a luat geanta și a pornit spre ea, iar motanul zburda pe lângă ea, mieunând și gudurându-i-se la picioare; voia să-l mai alinte.

— Dormi? a șoptit Annika.

Bătrâna a deschis ochii și a zâmbit:

— Nicidecum. Ascultam natura.

Annika a îmbrățișat-o îndelung.

— Ești din ce în ce mai slabă de fiecare dată când te văd. Mănânci bine?

— Bineînțeles, a zâmbit Annika. Ți-am adus ceva.

Și-a desfăcut brațele din jurul bătrânei și a scotocit în geantă.

— Ia uite! a zis ea pe un ton vesel. E pentru tine!

A scos o cutie cu ciocolată de casă luată de la o mică fabrică aflată în cartierul Gärdet din Stockholm, iar bunica și-a împreunat mâinile:

— Ce drăguț din partea ta! Cât mă bucur!

Bunica a deschis cutia și au luat fiecare câte o bucată. Annikăi i s-a părut că avea puțin cam multă cacao – oricum, nu prea îi plăcea ciocolata.

— Și ia zi, cum îți merge?

Annika a plecat capul:

— E greu. Sper din toată inima să pot rămâne la ziar. Dacă n-or să fie de acord, nu știu ce-o să fac.

Bătrâna a învăluit-o cu privirea ei caldă, iar după câteva clipe i-a spus:

— Ai să reușești, Annika. Și slujba aia nu-i totul pentru tine. Ai să vezi c-o să fie bine.

— Nu-s chiar atât de sigură.

— Vino-ncoace!

Bunica a întins mâna, trăgând-o spre ea pe nepoată, iar Annika i s-a așezat încetișor în poală, apoi și-a sprijinit fruntea de gâtul ei.

— Știi ce cred c-ar trebui să faci? a întrebat-o bunica pe un ton serios.

O ținea de mână pe nepoată, legănând-o încet dintr-o parte în alta. Vântul adia ușor, iar frunzele plopului din apropiere foșneau. Annika a văzut lacul Ho sclipind printre copaci.

— Știi că sunt întotdeauna aici pentru tine, i-a zis bunica. Și am să rămân aici orice s-ar întâmpla. Poți veni oricând la mine.

— Nu vreau să te amestec în povestea asta, a șoptit Annika.

— Fată prostuță ce ești! N-am nimic de făcut. Măcar atât pot să fac și eu, să te ajut.

Annika a sărutat-o pe obraz:

— Au apărut bureții galbeni?

Bunica a chicotit:

— După ploile din primăvară și cu arșița de acum, toată pădurea e îmbrăcată în galben-auriu. Ia două pungi!

Annika a sărit în picioare:

— Mai întâi mă duc să înot un pic!

În drum spre dig, și-a dat jos fusta și bluza. Apa era călduță, iar fundul lacului, mai mâlos ca oricând. A înotat până la stânci, a ieșit din apă și s-a întins pe o piatră, respirând din greu. Vântul îi sufla prin părul ud, iar norii treceau iute pe albastrul cerului, mult deasupra ei. După o vreme, a intrat iarăși în apă și a pornit spre mal, înotând ușor pe spate. Lacul era înconjurat de o pădure deasă și nu se vedea nicio altă făptură în afară de

Whiskas, care o aștepta pe dig. Te puteai rătăci în pădurea aceea. Ei chiar i se întâmplase. Fusese trimisă după ea o echipă de la un club de orientare din zonă, care, până la urmă, a găsit-o într-un luminiș – era vânătă de frig.

A început să transpire imediat după ce a pus piciorul pe țărm. Și-a pus hainele pe ea fără să aștepte să se usuce.

— O să iau cizmele tale de cauciuc, i-a strigat ea bunicii, care începuse să împletească.

Și-a pus o pungă de plastic la betelie, iar pe cealaltă o ținea în mână. Când a intrat în pădure, Whiskas s-a luat după ea.

Bunica avea dreptate: de-a lungul potecii creșteau mănunchiuri de bureți galbeni cât palma. A găsit și hribi, bureți șerpești și o mulțime de flocoșei mici și spălăciți. În tot acest timp, Whiskas îi țopăia la picioare, vânând furnici și fluturi, sărind după țânțari și păsărele. Annika a traversat drumul, trecând pe lângă Johannislund și Björkbacken. Apoi a luat-o la dreapta și a pornit spre Lillsjötorp, ca să-l salute pe moș Gustav. Căsuța lui frumoasă strălucea în soare, iar în spate avea un zid de pini uriași. Peisajul era învăluit într-o tăcere absolută. Dinspre magazia de lemne nu se auzea zgomotul toporului, ceea ce însemna că bătrânul plecase în pădure, probabil cu același scop ca al ei.

Ușa era încuiată, așa că și-a continuat drumul spre Dealul Alb. Odată ajunsă pe culme, a urcat într-un turn de vânătoare ca să se odihnească. În fața ei se întindea o zonă defrișată. Dacă ar fi strigat, ar fi auzit ecoul. A închis ochii, ascultând vântul puternic și fierbinte – șuierul său era aproape hipnotic. A rămas așa multă vreme, până ce un zgomot a făcut-o să tresară. S-a uitat cu grijă peste marginea platformei.

Un bărbat vânjos venea pe bicicletă dinspre Skenäs. Gâfâia și înainta cam nesigur – o creangă de pin uscată i se înțepenise în roata din spate. Bărbatul s-a oprit, a scos creanga, a mormăit ceva, apoi și-a văzut de drum.

Annika a clipit de uimire. Era prim-ministrul Suediei.

•

Când a intrat în apartamentul său de serviciu, Christer Lundgren avea impresia că se află într-o lume ireală. Presimțea că se apropia o catastrofă. Fața îi era biciuită de un vânt fierbinte. Atmosfera electrizată l-a făcut să-și dea seama că

furtuna se apropia de el în mod implacabil. Și avea să se ude până la piele…

Zăpușeala din micul apartament era indescriptibilă. Fusese bătut de soare toată ziua. Era supărat. De ce nu erau storuri la ferestre?

Și-a lăsat geanta în hol, pe podea, apoi a deschis larg ușa balconului. Sistemul de ventilație vuia în curtea din spate.

„Lua-le-ar naiba de fast-food-uri!”, și-a zis el.

S-a dus în bucătărioară și a umplut un pahar mare cu apă de la robinet. Chiuveta mirosea a iaurt fermentat și a coji de măr. A încercat să împingă resturile în gura de scurgere cu ajutorul jetului de apă.

Întâlnirea cu secretarul partidului și cu subsecretarul de stat fusese îngrozitoare. Nu-și făcea nicio iluzie în legătură cu situația sa. Era limpede ca lumina zilei.

A luat paharul în cameră și, oftând din rărunchi, s-a așezat pe pat cu telefonul în poală. A inspirat adânc de câteva ori și abia apoi a sunat acasă.

— O să mai stau aici o vreme, i-a spus el soției după ce-au discutat despre câteva nimicuri.

Soția a făcut o pauză:

— Tot week-end-ul? a întrebat ea în cele din urmă.

— Știi că nu-mi face plăcere.

— Dar le-ai promis copiilor…

Și-a sprijinit fruntea în palmă, închizând ochii:

— Mi-e atât de dor de tine, încât simt că mi se face rău.

Soția s-a îngrijorat:

— Ce-i în neregulă? Ce s-a întâmplat?

— N-o să-ți vină să crezi. E un adevărat coșmar.

— Dumnezeule! Christer, spune-mi ce s-a întâmplat!

Ministrul a înghițit în sec și, adunându-și toate forțele, i-a spus:

— Uite ce trebuie să faci: ia copiii și du-te la Karungi! O să vin și eu acolo imediat ce-o să pot.

— Nu plec fără tine.

Vocea lui Lundgren s-a înăsprit un pic:

— Trebuie! Îți spun că ne așteaptă un adevărat coșmar. Dacă rămâi acasă, o să fii asediată. Cel mai bine ar fi să pleci chiar în seara asta.

— Dar Stina se așteaptă să ne ducem sâmbătă!

— Sun-o și întreab-o dacă nu cumva poți să te duci la ea mai devreme. Știi că e foarte săritoare.

Soția a tăcut câteva clipe, apoi a zis pe un ton calm:

— E vorba despre problema în legătură cu care te-a sunat poliția…

Lundgren a auzit gemenii râzând în fundal.

— Da, a zis el. În parte. Dar mai e și altceva.

•

Annika s-a întors acasă la cinci fără un sfert, așa că a prins buletinul de știri al radioului național.

— Ghici pe cine am văzut în pădure! Pe prim-ministru!

A răsturnat pe masă pungile de plastic, iar din difuzorul radioului s-a auzit genericul buletinului de știri.

— I-a intrat în cap că trebuie să slăbească nițel, i-a explicat bunica. Se plimbă des cu bicicleta prin împrejurimi.

S-au așezat față în față la masa din bucătărie și au început să curețe ciupercile, în timp ce vocile se revărsau din difuzor. Nu se întâmplase nimic.

— Mai ții legătura cu cei din Harpsund?

Bunica a zâmbit. Fusese menajeră în casa de vacanță a prim-ministrului timp de treizeci și șapte de ani. Când a venit rândul știrilor locale, a dat radioul mai tare.

Annika a tăiat ciupercile în bucăți și le-a pus în castronul de lângă ea. Apoi a pus mâinile în poală și a închis ochii. Ceasul de perete ticăia, iar minutele se scurgeau ușor. Pentru Annika, bucătăria bunicii era sălașul liniștii și al căldurii. Soba de fier cu hornul vopsit în alb, podelele acoperite cu linoleum, fața de masă din plastic și florile de câmp la ferestre. Acolo învățase cum să trăiască fără apă caldă.

— Rămâi peste noapte? a întrebat-o bunica.

Chiar în momentul acela s-a auzit genericul emisiunii *Studio 69.* Bătrâna a întins mâna ca să dea radioul mai încet, dar Annika a oprit-o:

— Ia să vedem despre ce discută azi.

Volumul genericului a scăzut și s-a auzit vocea de bas a moderatorului:

— Poliția a anchetat un bărbat bănuit că ar avea legătură cu crima sexuală comisă în parcul Kronoberg din Stockholm. Se pare că acest bărbat este ministrul comerțului exterior. Mai

multe despre acest caz, în emisiunea de astăzi, cu analize și dezbateri, live la *Studio 69.*

După reluarea genericului, Annika a dus mâinile la gură. Dumnezeule, oare era adevărat?

— Ce s-a întâmplat? Te-ai albit toată! i-a zis bunica.

Genericul a luat sfârșit, iar vocea moderatorului s-a auzit din nou:

— Marți, 31 iulie. Ascultați *Studio 69,* live de la Casa Radioului din Stockholm.

Apoi a continuat pe un ton sumbru:

— Social-democrații suedezi se confruntă cu unul dintre cele mai mari scandaluri din istoria lor. Ministrul a fost interogat de două ori: ieri, la telefon, și astăzi, la Krim, Biroul de investigații criminalistice din Kungsholmsen. Dăm legătura reporterului nostru, care se află la sediul poliției din Stockholm.

După niște foșnete, s-a auzit vocea autoritară a unui reporter:

— Mă aflu aici alături de ofițerul de presă al poliției. Ce s-a întâmplat astăzi aici?

Annika a dat radioul mai tare, iar vocea ofițerului de presă a umplut bucătăria.

— Este adevărat că poliția urmărește mai multe piste în încercarea de a-l prinde pe ucigașul Josefinei Liljeberg, dar nu vă pot da niciun detaliu. Până în prezent, nu a fost arestat nimeni, deși cele mai multe dintre interogatoriile de până acum indică o anumită direcție.

Reporterul nu-l asculta:

— Un membru al guvernului este suspectat de comiterea unei crime sexuale chiar în mijlocul campaniei electorale. Cum comentați acest fapt?

Ofițerul de presă ezita:

— Ei bine, deocamdată nu pot nici să neg, nici să confirm nimic. Până acum, nimeni nu a fost…

— Dar ministrul a venit astăzi aici pentru un interogatoriu? l-a întrerupt reporterul.

— Într-adevăr, Christer Lundgren, ministrul comerțului exterior, este una dintre persoanele care au fost interogate în cadrul acestei anchete, a răspuns ofițerul de presă în mod mecanic.

— Deci confirmați că interogatoriul a avut loc? a spus reporterul pe un ton triumfător.

— Vă pot confirma că, până acum, în cadrul acestei anchete am realizat în jur de trei sute de interogatorii.

Vocea ofițerului de presă dădea de înțeles că începuse să transpire.

— Ce a spus ministrul în apărarea sa?

Ofițerul de presă devenea din ce în ce mai agitat, iar în fundal i s-a auzit pagerul.

— Toată lumea trebuie să înțeleagă că, pe durata anchetei, nu pot divulga nimic din ce s-a discutat în cadrul interogatoriilor.

Reporterul a dat legătura în studio și s-a auzit din nou vocea moderatorului:

— Ne-am întors la Casa Radio, la *Studio 69.* E limpede că avem de-a face cu evenimente care le vor da bătăi de cap social-democraților în această campanie, chiar dacă nu ministrul a comis această crimă. Simplul fapt că unul dintre miniștri apare într-un asemenea context este devastator pentru imaginea partidului. În această ediție a emisiunii noastre, vom discuta și despre acest aspect.

După câteva acorduri, moderatorul a anunțat că avea un invitat în studio – era un profesor destul de slab de la Facultatea de Jurnalism. Annika îl știa din auzite. Își obținuse postul după ce fusese numit de către partid redactor-șef la ziarul mișcării muncitorești, care deținea și cea mai mare tipografie pentru materiale pornografice din întreaga Suedie.

— Ei bine, a început profesorul, aceste evenimente reprezintă un adevărat dezastru pentru Partidul Social Democrat. Simplul fapt că un ministru este suspectat într-un asemenea caz pune partidul într-o situație dificilă. O situație extrem de dificilă.

— Deși încă nu știm dacă ministrul este vinovat, iar această emisiune nici nu-și propune să se pronunțe în locul justiției, a subliniat moderatorul. Însă ce s-ar întâmpla dacă ar fi arestat?

Annika s-a ridicat în picioare, simțind că i se învârte capul. Era implicat și un ministru. Deci femeia cea grasă avea dreptate.

Profesorul și moderatorul vorbeau mai departe, fiind întrerupți din când în când de doi reporteri aflați pe teren.

— Chestiile astea au vreo legătură cu ce lucrezi tu? a întrebat-o bunica.

Annika a zâmbit ușor:

— Una foarte strânsă… Am scris foarte mult despre crima asta. Fata avea doar 19 ani, bunico. O chema Josefin.

Moderatorul avea o voce sobră și încrezătoare:

— Deocamdată, nu am reușit să luăm legătura cu ministrul comerțului exterior pentru a obține un comentariu din partea sa. Întreaga după-amiază a luat parte la o întrevedere cu prim-ministrul și cu secretarul de stat. Reporterul nostru se află la sediul guvernului.

Annika a făcut ochii mari.

— Se înșală! a strigat ea.

Bunica i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Prim-ministrul n-a luat parte la nicio întâlnire, i-a explicat Annika. Trebuie să mă întorc la Stockholm. Rămâi tu cu ciupercile.

— Chiar trebuie?

Annika a ezitat:

— Nu, dar vreau să mă întorc.

— Ai grijă de tine, i-a zis bătrâna.

S-au îmbrățișat în grabă, iar Annika a ieșit în căldura serii. Whiskas alerga în urma ei pe potecă.

— Nu, du-te înapoi. Nu poți să vii cu mine. Trebuie să rămâi cu bunica.

Annika s-a oprit și l-a mângâiat un pic, apoi l-a împins în cealaltă direcție.

— Rămâi aici! Hai, du-te înapoi la bunica!

Dar motanul s-a întors și a trecut pe lângă ea, fugind spre barieră. Annika a oftat, l-a chemat la ea, l-a luat în brațe și s-a întors cu el în casă.

— Cred că cel mai bine ar fi să închizi ușa până plec, a zis Annika, iar bunica a chicotit.

Vântul începuse să bată, împingând-o ușor de la spate. Annika a pedalat la fel de repede și la vale, și la deal, iar când a oprit în fața casei din cartierul Tattarbacken abia de mai putea respira.

— Am aflat că te-ai întors.

Sven a închis portiera și s-a apropiat de ea, venind dinspre parcare. Annika și-a legat bicicleta și l-a întâmpinat cu un zâmbet slab:

— E doar o scurtă vizită.

Sven a îmbrățișat-o și i-a șoptit:

— Mi-a fost dor de tine.

Annika l-a strâns și ea în brațe, iar Sven a sărutat-o apăsat. Însă Annika s-a tras în spate.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el, dându-i drumul.

— Trebuie să mă întorc la Stockholm.

A pornit cu pași mari spre ușa de la intrare. Pietrișul îi scrâșnea sub picioare și îl auzea pe Sven venind în urma ei.

— Dar abia ai ajuns, i-a zis el. N-ai nicio zi liberă?

Annika a deschis ușa. Casa scării mirosea a gunoi.

— Ba da. Acum sunt liberă. Dar a intervenit ceva în cazul despre care scriu.

— Păi, și tu ești singura reporteră pe care o au?

Annika s-a sprijinit de perete, a închis ochii și a stat pe gânduri câteva clipe:

— *Vreau* să mă duc la Stockholm. E șansa mea.

Sven stătea în fața ei. I-a luat capul în mâini și a privit-o în ochi cu un aer îngrijorat:

— Șansa ta să pleci de aici? Asta e?

Annika se uita țintă la el:

— Să ajung undeva. La *Katrineholms-Kuriren* am scris despre tot ce se putea scrie: am făcut suplimente despre silvicultură, am publicat articole despre licitații publice, îngrășăminte și întâlniri ale consiliului municipal… Vreau să merg mai departe.

Annika a plecat capul, iar Sven a luat-o pe după umeri:

— Te duc eu.

— Nu-i nevoie. Iau trenul.

•

Clubul era gol. Din pricina arșiței, afacerea mergea prost în timpul zilei. Bărbații puteau să se holbeze la țâțe pe plajă. Gratis! Patricia a aruncat o privire în casa de marcat: doar trei mii. Toată după-amiaza și toată seara, nu avuseseră decât trei clienți. Jalnic! A împins sertarul casei. În fine, aveau să facă mulți bani în timpul nopții. Arșița înfierbânta sângele turiștilor.

S-a dus în vestiarul gol de lângă birou, și-a agățat geanta și geaca de blugi în cuier, și-a dat jos tricoul și pantalonii scurți, apoi și-a pus sutienul cu paiete. Chiloții se cam murdăriseră, așa că trebuia să-i spele a doua zi dimineață, înainte să plece. Și-a acoperit fața cu un strat gros de fard, deși nu prea îi plăcea să se machieze. Încălțările i se cam scâlciaseră, iar unul dintre tocuri i se tocise destul de mult. Și-a legat curelușele, a inspirat adânc și a pornit cu pași mici spre ruletă.

Pe partea clienților, masa era cenușie din pricina scrumului de țigară; Patricia a observat o nouă arsură pe pânza verde. A golit

scrumiera și s-a gândit că fumatul la masa de joc ar fi trebuit interzis. A luat peria de pe raftul aflat pe partea crupierului, a strâns scrumul și l-a împins până la marginea mesei, apoi pe podea.

— Vasăzică femeia de serviciu își face de lucru…

Joachim stătea în pragul biroului, sprijinit de toc.

Patricia s-a încordat:

— Era murdar.

— N-ar trebui să te ocupi de chestii dintr-astea, i-a zâmbit Joachim. Tu nu trebuie decât să fii frumoasă și sexy.

Apoi s-a îndreptat de spate și s-a apropiat de ea încet, cu mâna întinsă, zâmbind în continuare. Patricia a înghițit în gol. Joachim i-a mângâiat umărul și brațul, iar ea s-a dat înapoi. Zâmbetul lui a dispărut:

— De ce ți-e teamă?

Privirea lui Joachim era cu totul altfel acum: rece și sfredelitoare.

Patricia a plecat capul, privindu-și sânii acoperiți de paiete.

— De nimic, i-a răspuns ea cu o voce șovăielnică.

Joachim a luat mâna de pe ea dintr-odată și i-a spus pe un ton apăsat:

— Nu trebuie să crezi ce-ai citit în ziare.

Patricia a ridicat capul și s-a uitat la el cu un aer inocent:

— În care dintre ele?

Privirea lui era foarte dură, iar Patricia a făcut un mare efort ca să i-o susțină.

— Or să-l prindă în curând, i-a zis el.

Patricia a clipit:

— Pe cine?

— Pe ministru. Am auzit la radio. Îți aduci aminte de grangurii care au fost aici în noaptea aia? Ei bine, ministrul era unul dintre ei. A fost interogat toată ziua. Cică prim-ministrul e al dracului de furios.

Patricia a mijit ochii:

— De unde știi?

Joachim s-a întors cu spatele și a pornit spre bar:

— Au zis la radio. La *Studio 69.*

S-a oprit brusc, s-a uitat la ea peste umăr și i-a zâmbit iarăși:

— Ca să vezi ce coincidență!

PARTEA A DOUA

August

Optsprezece ani,
o lună și trei zile

De multe ori, iubirea este descrisă într-un mod cât se poate de plicticos și apatic. Și numai în roz. Dar iubirea pe care i-o porți cuiva poate căpăta toate culorile, poate varia în forță și căldură, poate deveni neagră, verde sau îngrozitor de galbenă.

Mi-a fost greu să înțeleg acest lucru. Nu vedeam decât culorile calde și grațioase, nefiind în stare să le absorb pe cele mai reci.

Știu că o face ca să mă ajute și totuși mă zdruncină până în adâncul ființei mele.

Teoria lui este că, în copilărie, am avut o experiență care acum mă împiedică să mă bucur de sex. Am tot încercat să-mi dau seama ce-ar putea fi, dar n-am descoperit nimic.

Suntem învăluiți în dragoste și, pentru ca eu să pot merge mai departe, facem un experiment. Stau deasupra lui, simțindu-l adânc în mine, iar el mă lovește tare cu palma peste față. Mă opresc brusc, cu ochii plin de lacrimi. Îl întreb de ce a făcut-o.

Îmi mângâie obrazul și intră adânc în mine. „Vreau să te ajut”, spune el, apoi mă lovește din nou și continuă să se opintească în mine până ejaculează.

După aceea, vorbim în detaliu despre cele întâmplate. Și despre cum putem găsi calea către dimensiunea divină a relației noastre. E din pricina lipsei mele de încredere. Știu asta. Trebuie să am încredere în el. Altminteri, cum o să reușesc?

Atât pentru unul, cât și pentru celălalt,
noi suntem lucrul cel mai important din lume.

• Miercuri 1 august

Annika a intrat în holul sediului la nouă fără câteva minute, iar Tore Brand a întâmpinat-o cu un salut încruntat.

— Bombe și împușcături, i-a zis el. Ziarul ăsta nu-i interesat decât de chestii dintr-astea.

A făcut un semn cu capul spre standul de lângă lift, unde era expus panoul publicitar al ediției din ziua aceea. Annika s-a uitat într-acolo și i-a luat câteva secunde ca să proceseze informația. A simțit că se învârte podeaua cu ea. „Nu se poate!”, și-a spus ea, apucându-se cu mâna de tejghea, apoi a citit încă o dată titlul: „Acte teroriste în Stockholm – Păpușile Ninja au atacat poliția”. Pe panou era și o fotografie de mari dimensiuni care înfățișa o mașină în flăcări.

— Cine o fi scris materialul? s-a întrebat ea în șoaptă.

— Răzmeriță și scandaluri! Numai de asta ne ocupăm, a bombănit Brand.

Annika s-a apropiat de stand și a luat un exemplar. Prima pagină era ocupată aproape în întregime de o fotografie a lui Christer Lundgren, ministrul comerțului exterior. Alături de el, cu un braț trecut pe după umerii săi, se afla prim-ministrul. Amândoi zâmbeau. Fotografia fusese făcută cu opt luni înainte, când Christer Lundgren fusese numit ministru și prezentat presei. Annikăi i s-a părut că titlul era destul de inspirat: „Sub foc încrucișat”. Deasupra lui, pe banda din partea superioară a paginii, era titlul de pe panoul publicitar, care trimitea la paginile șase și șapte. Cu mâinile tremurânde, a deschis ziarul la paginile cu pricina, apoi și-a plimbat repede privirea pe

deasupra lor, căutând numele celui care pregătise materialul – Carl Wennergren.

A pus ziarul jos.

— E o adevărată rușine, nu credeți? a întrebat-o Tore Brand.

— Aveți perfectă dreptate! i-a zis Annika, apoi a pornit spre lift.

S-a dus la bufet și a luat loc la o masă cerând o cană mare de cafea și un sendviș. Cât timp a citit cele două articole – cel despre Păpușile Ninja și cel despre ministrul acuzat de crimă –, cafeaua i s-a răcit de tot.

„Vasăzică Păpușile au obținut exact ce-și doreau”, s-a gândit ea, privind îndelung fotografia cu mașina în flăcări. Mașina era răsturnată pe o parte, cu roțile înspre fotograf, care era însuși Carl Wennergren. Potrivit textului explicativ, mașina aparținea unui comisar de poliție din Stockholm. În spatele flăcărilor se vedea zidul unei case de cărămidă din anii ’60. Păpușile Ninja reușiseră să-și transmită mesajul pueril și violent. În tot articolul nu apărea nici măcar un cuvânt critic. „Să-i fie rușine! și-a zis ea. Să-i fie rușine nenorocitului de Carl!”

Materialul despre ministru era mai bun. Trata acuzațiile făcute în cadrul emisiunii *Studio 69* și drept ceea ce erau – niște afirmații neconfirmate și vagi suspiciuni. Nu reușiseră să dea de ministru ca să obțină un comentariu, dar Karina Björnlund, secretara lui de presă, declarase că toate acuzațiile erau pure invenții.

Annika nu știa ce să creadă. Poliția chiar îl interogase pe Christer Lundgren; ofițerul de presă confirmase acest lucru cu o zi înainte. Dar toate celelalte afirmații din cadrul emisiunii erau complet nefondate. Și cum rămânea cu suspiciunea care plana asupra lui Joachim?

A aruncat sendvișul la coș fără ca măcar să-l scoată din ambalaj și a băut cafeaua din trei înghițituri lacome.

Spike era la locul lui, cu telefonul lipit de ureche. N-a reacționat în niciun fel când a văzut că Annika a venit la serviciu – se întâmpla deseori ca jurnaliștii angajați cu contract de colaborare să lucreze și în zilele libere.

— Ai fost complet pe lângă în cazul Josefinei, i-a zis el după ce a pus receptorul în furcă.

— Te referi la ce se spune despre ministru? Dar e o poveste care n-are nicio noimă.

— Zău? Și de ce nu, mă rog?

— Vreau să mai fac niște investigații pe tema asta, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Norocul nostru e că am pus mâna pe pontul cu Păpușile Ninja. Altminteri, am fi fost nevoiți să scriem mai mult despre cazul Josefinei și despre ministru. Și am fi dat de înțeles că e vorba de două crime diferite… Ceea ce ar fi fost nițel cam ciudat, nu crezi?

Annika s-a îmbujorat. Nu i-a trecut prin minte niciun răspuns.

Spike avea o privire rece și pătrunzătoare.

— Dar mulțumită lui Carl, am căzut în picioare.

Redactorul de știri, care începuse să chelească, s-a răsucit în scaun, întorcându-se cu spatele la ea.

— Așa-i. Berit a venit?

— A plecat la Fårö să stea de vorbă cu șeful parlamentului în legătură cu pontul despre afacerea BI, a lămurit-o Spike, fără să se întoarcă spre ea.

Annika s-a dus la biroul ei și a trântit geanta pe podea. Simțea că-i ard obrajii. Era limpede că trebuia să mai treacă o vreme până când avea să-și pună fotografia în capul articolelor.

A răsfoit celelalte ziare ca să vadă ce aflaseră despre ministru și suspiciunile care planau asupra sa. Niciunul nu făcuse mare caz pe seama acestui subiect. Cotidienele naționale menționau în treacăt faptul că ministrul Christer Lundgren fusese interogat în legătură cu uciderea unei femei în Stockholm, în timp ce tabloidul rival acordase acestei informații o importanță la fel de mare ca și reporterii de la *Kvällspressen.*

„Cei de la *Studio 69* păreau foarte siguri de informațiile lor, s-a gândit Annika. De ce? E limpede că știu mai multe decât au spus.”

A simțit că i se strânge stomacul. „Oare de ce mă simt atât de vinovată?”

În ciuda sistemului de ventilație, aerul din redacție era cald și înăbușitor. Annika s-a dus la baie ca să se spele pe față cu apă rece.

„Trebuie să mă lămuresc. Trebuie să-mi fac o imagine de ansamblu. Ce-am scăpat din vedere?”

Și-a sprijinit fruntea de oglindă și a închis ochii. Răceala ca de gheață a sticlei i-a străbătut sinusurile.

„Femeia cea grasă! Femeia grasă cu câinele, vecina Daniellei.”

S-a șters pe față cu un șervețel și a văzut că lăsase pe oglindă o pată de transpirație.

•

Anders Schyman, noul redactor-șef adjunct, avea un aer preocupat. Desigur, era conștient de dificultățile etice pe care le presupunea noul său post, dar ar fi preferat ca, în primele zile, să fie scutit de acrobații la trapezul moralității. Ce era cu povestea asta isterică pe care o găsise Carl Wennergren? De unde răsărise acel comando feminist care incendia mașini și le trimitea mesaje de amenințare polițiștilor? Oare ce naiba însemnau toate astea? Și niciun comentariu critic, ci doar declarația extrem de previzibilă a ofițerului de presă, potrivit căruia poliția lua incidentul în serios și făcea toate eforturile pentru găsirea vinovaților.

Redactorul-șef adjunct a oftat și a luat loc pe canapeaua cu model floral portocaliu pe care o găsise în noul său birou. Tapiseria mirosea atât de tare a fum de țigară, încât avea impresia că se așezase pe o scrumieră. S-a ridicat în picioare și a luat loc pe scaun. Nu era un birou plăcut. Nu avea nicio fereastră, așa că lumina naturală ajungea la el doar indirect, prin pereții de sticlă care îl despărțeau de redacție. Dincolo de Departamentul de sport se distingeau contururile unei parcări etajate.

Anders Schyman s-a uitat cu un aer deprimat la muntele de cutii care fusese adus noaptea trecută de la Televiziunea Suedeză. „Doamne, câte porcării poate strânge un om!”

A hotărât să amâne desfacerea cutiilor; în schimb, a desfăcut ziarul pe birou. A citit pe îndelete toate articolele problematice. Într-adevăr, din punct de vedere legal, nu era responsabil de publicarea ziarului, dar știa că trebuia să se pună la punct cu mecanismele care stăteau în spatele conceperii lui.

Ceva nu era în regulă cu articolul despre atacul terorist. Cum de se aflase redactorul în locul potrivit, la momentul potrivit? Și de ce-ar fi fost dispuse acele femei să stea de vorbă cu el? „A primit un pont”, îi explicase Spike mai înainte. Însă nu avea nicio noimă. Dacă grupul ar fi vrut să beneficieze de publicitate maximă, ar fi spus întregii prese ce avea de gând să facă. Dar, în felul acesta, n-ar fi avut niciun control asupra materialului.

Probabil că Păpușile avuseseră un fel de înțelegere cu reporterul sau poate îi puseseră anumite condiții.

Avea să stea de vorbă cu reporterul ca să se lămurească.

Materialul despre ministru nu era chiar atât de problematic. Miniștrii puteau fi interogați pentru obținerea unor informații în legătură cu diverse infracțiuni. Din punctul lui de vedere, *Studio 69* mersese prea departe când hotărâse să vorbească despre Christer Lundgren ca despre un suspect. Din câte își putea da seama, nimic nu dădea de înțeles că așa stăteau lucrurile. Și totuși, un ziar precum *Kvällspressen* trebuia să publice această știre.

Schyman a oftat.

Avea să se obișnuiască.

•

Annika n-a auzit pe nimeni apropiindu-se de ușă. A apăsat de mai multe ori pe butonul soneriei, dar vecina Daniellei se prefăcea că nu-i acasă. Prin deschizătura cutiei poștale, Annika auzea gâfâitul câinelui și pașii grei ai femeii.

— Știu că sunteți acasă, a strigat ea prin deschizătură. Nu vreau decât să vă pun câteva întrebări. Deschideți, vă rog!

Pașii au încetat, dar gâfâitul câinelui se auzea în continuare. Annika a așteptat încă cinci minute. „Ce femeie proastă!”, și-a zis ea, apoi a sunat la ușa Daniellei Hermansson. Tânăra mamă i-a deschis ușa, ținând copilul într-o mână și biberonul în cealaltă.

— Bună ziua! a întâmpinat-o ea pe un ton voios. Intrați! E cam dezordine, dar știți cum e când ai copii.

Annika a mormăit ceva și a intrat în holul întunecat. Apartamentul era lung, îngust, curat și decorat cu multă grijă. Chiar în față se vedea un perete de sticlă și un scrin în stil rustic, pe care era așezată o vază cu lalele din lemn. Annika a tresărit când și-a văzut chipul în oglindă. Era palidă, iar pielea de pe pomeți îi era foarte întinsă. S-a uitat repede în altă parte și s-a descălțat.

— Nu-i așa că avem parte de o vară minunată? a ciripit Daniella din bucătărie. Puteți să vă uitați peste tot, ca să vă faceți o idee despre apartament.

Din complezență, Annika aruncat o privire în dormitorul care dădea spre curte și în sufrageria care dădea spre stradă. I-a

spus că era un apartament minunat. „E al dumneavoastră sau l-ați închiriat?… Nu?… Zău? Ce afacere!”

— Mi se pare îngrozitoare povestea asta cu ministrul Christer Lundgren, a spus Daniella în timp ce cafetiera bolborosea alături de ele, pe masa din bucătărie. Copilul se agăța de picioarele Annikăi și-și împrăștia balele pe fusta ei. A încercat să nu-l ia în seamă.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat-o ea, mușcând dintr-un biscuit.

— Cine ar putea crede că el e făptașul? Ce idee caraghioasă! Da, știu că-i foarte zgârcit, dar sigur nu-i un criminal.

— Vorbiți ca și când l-ați cunoaște personal.

— Bineînțeles că-l cunosc, a spus femeia pe un ton ofensat. Amână repararea fațadei de un an. Lapte și zahăr?

Annika a clipit:

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu înțeleg.

— Mă rog, nu e apartamentul lui. Aparține unui ziar social-democrat din Luleå. Ei bine, întrucât Christer e directorul ziarului, folosește apartamentul ăsta pe post de locuință de serviciu. Mare calic! a zis Daniella, umplând ceașca Annikăi până la buză.

— Vreți să spuneți că locuiește în clădirea asta? a exclamat Annika.

— Pe scara din stânga, la etajul cinci. E o garsonieră de 40 de metri pătrați, cu balcon. E foarte drăguță. În blocul ăsta, un metru pătrat costă cam cincisprezece mii de coroane.

Annika a terminat a doua ceașcă de cafea și s-a sprijinit pe spetează:

— Doamne! La 50 de metri de locul crimei.

— Mai vreți cafea?

— Ați zis că e zgârcit. În ce sens?

— Eu sunt secretara asociației de locatari. Într-o vreme, Christer era membru în consiliul de administrație al blocului. De fiecare dată când se discuta despre o reparație sau o îmbunătățire, el era împotrivă. Făcea tot posibilul ca să nu scoată bani din buzunar… Mi se pare jalnic! Unde mai pui că, de fapt, nu plătea din buzunarul lui, la fel ca noi toți, ci lua bani de la ziarul partidului. Nu plătea decât o mică taxă lunară… Ia zi, Skruttis, vrei la mama?

Daniella l-a luat în brațe, iar băiețelul a vărsat imediat ceașca mamei sale, astfel încât cafeaua fierbinte s-a împrăștiat pe masă, ajungând și în poala Annikăi. Nu s-a ars, dar s-a ales cu o nouă pată pe fustă.

— Nicio problemă, a zis Annika.

Când Daniella a venit în fugă cu o cârpă urât mirositoare și a dat să-i curețe fusta, Annika s-a retras repede în hol și s-a încălțat.

— Trebuie să plec, a zis ea, apoi a ieșit din apartament.

— Îmi pare rău, Skruttis n-a vrut să…

Annika a luat liftul până la parter, apoi a apăsat pe butonul liftului care deservea scara din stânga. Dar nu funcționa, așa că a scos un oftat și a luat-o pe scări. Când a ajuns la etajul patru, era epuizată. A făcut o pauză ca să-și tragă sufletul. „Ar trebui să iau niște vitamine”, și-a zis. Apoi a urcat în vârful picioarelor treptele care duceau la etajul cinci, iar când a ajuns pe palier s-a uitat pe rând la cele opt uși, respirând pe gură, fără să facă niciun zgomot. Hessler. Carlsson. Lethander și Fiul, Trading Co. Lundgren. S-a uitat la fanta cutiei poștale a ministrului. Plăcuța cu numele era scrisă de mână și lipită pe capacul care astupa fanta. S-a apropiat ușor de ușă, încercând să surprindă un zgomot cât de mic. A pus degetul pe butonul soneriei. Șovăia. În cele din urmă, a împins cu degetul capacul cutiei poștale – o pală de aer cald din apartament i-a mângâiat fața.

Chiar în clipa aceea, de dincolo de ușă s-a auzit soneria unui telefon. Annika s-a speriat și a dat drumul capacului, care s-a închis fără niciun zgomot. Și-a lipit urechea de ușă. Soneria nu s-a auzit și a doua oară, deci cineva ridicase receptorul. A auzit vorbele nedeslușite ale unui bărbat. Și-a șters cu dosul palmei broboanele de sudoare de pe buza de sus. S-a uitat iarăși la fanta cutiei poștale. N-ar fi trebuit să facă una ca asta.

„Dar social-democrații au intrat prin efracție în casele oamenilor și au montat microfoane, s-a gândit ea. Așa că pot să trag nițel cu urechea.”

S-a lăsat pe vine și a împins iarăși capacul cutiei poștale, iar aerul din apartament a lovit-o în față. A întors capul într-o parte, apropiindu-și urechea de fanta prin care trecea aerul cu un șuier ușor.

— Vor să mă duc la încă un interogatoriu, i s-a părut Annikăi că spune vocea bărbatului.

Tăcere. A apropiat și mai mult urechea de fantă, ca să audă mai bine.

— Nu știu, a zis bărbatul. Nu-i bine deloc.

A urmat încă o clipă de tăcere.

Annika a simțit câteva broboane de transpirație prelingându-i-se printre sâni.

Când s-a auzit din nou, vocea bărbatului era mai puternică și mai agitată:

— Ce naiba vrei să fac? Fata e moartă!

Annika s-a așezat în genunchi, ca să stea mai confortabil. I s-a părut că aude pe cineva dregându-și glasul, apoi zgomotul unor pași. Bărbatul a vorbit din nou, dar de data asta avea o voce mai potolită:

— Da, da, știu. N-o să spun nimic… Nu, n-am să mărturisesc. Drept cine naiba mă iei?

Ușa de vizavi, cea a lui Hessler, s-a deschis ușor. Annikăi i-a sărit inima din piept, apoi s-a ridicat repede în picioare, cu gesturi stângace. A apăsat cu putere pe butonul soneriei și i-a aruncat o privire lui Hessler. Bărbatul avea vreo 80 de ani și ținea în lesă un câine alb. I-a aruncat o privire bănuitoare, iar Annika i-a spus zâmbind:

— Foarte cald, nu-i așa?

Bătrânul nu i-a răspuns, ci a pornit spre lift.

— Poate că nu merge, a zis Annika, apăsând încă o dată pe butonul soneriei.

Și-a fixat privirea asupra punctului luminos din mijlocul vizorului și a văzut că, dintr-odată, s-a înnegrit. Cineva se așezase în calea luminii. Se uita țintă în vizor, încercând să adopte un aer liniștitor. Dar ușa nu s-a deschis. A apăsat iarăși pe buton. Vizorul a redevenit luminos. N-a urmat nimic. A apăsat pe buton a patra oară.

— Bună ziua! a strigat ea prin fanta cutiei poștale. Sunt Annika Bengtzon de la *Kvällspressen.* Aș putea să vă pun câteva întrebări?

Pufnind cu un aer indignat, bătrânul Hessler a început să coboare treptele, condus de câinele care se tot smucea în lesă.

A apăsat încă o dată pe buton.

— Plecați de aici! s-a auzit o voce din apartament.

Annika a început să respire mai repede și și-a dat seama că avea nevoie disperată la toaletă.

— Dacă nu faceți niciun comentariu, o să vă înrăutățiți situația, a zis ea, apoi a înghițit în sec.

— Prostii!

Annika a închis ochii și a tras aer în piept:

— Dar îmi dați voie să merg la toaletă, vă rog?

— Poftim?

Stătea cu picioarele lipite unul de altul. Cafeaua slabă a Daniellei mai avea un pic și îi spărgea vezica.

— Vă rog! Chiar trebuie să merg la toaletă.

Ușa s-a deschis:

— E prima oară când mi se cere așa ceva!

— Unde e? Vă rog!

I-a arătat o ușă verde pal aflată în stânga. Annika a intrat bălăbănindu-se în baie și a închis ușa în urma ei.

S-a așezat pe closet, scoțând un oftat ușurat. A tras apa și s-a spălat pe mâini.

Apartamentul era foarte luminos și îngrozitor de încins. Puteai să faci un tur mergând dintr-o cameră în alta: din bucătărie în spațiul amenajat pentru luarea mesei, de acolo în camera propriu-zisă, iar după aceea înapoi în hol.

— Iar acum, vă rog să plecați, i-a spus ministrul, stând în prag.

Annika s-a uitat cu atenție la el. Purta o cămașă albă cu nasturii de sus descheiați și niște pantaloni negri șifonați. Era obosit și palid, avea părul ciufulit și încă nu se bărbierise. „Arată bine”, și-a zis Annika, apoi i-a zâmbit:

— Vă mulțumesc. Nu te poți pune cu nevoile…

Cuvintele au rămas suspendate în aer. Ministrul s-a întors cu spatele și a intrat în cameră:

— Să închideți ușa.

Annika s-a dus după el:

— Nu cred că dumneavoastră sunteți criminalul.

— Cum ați reușit să mă găsiți? a întrebat-o el.

Se vedea limpede că era frânt de oboseală.

— Am făcut investigații.

Ministrul s-a așezat pe pat.

Annika a făcut câțiva pași, oprindu-se în fața lui:

— Ați văzut ceva și tocmai de aceea v-au chemat la interogatoriu, am dreptate?

Ministrul i-a aruncat o privire obosită:

— Foarte puțină lume știe unde stau. Cum ați reușit să dați de mine?

Annika s-a uitat cu atenție la el:

— Ascundeți ceva, nu-i așa? Despre ce anume nu puteți vorbi?

Ministrul s-a ridicat brusc în picioare și s-a apropiat de ea.

— Nu știți nimic! Iar acum plecați, înainte să vă dau afară!

Annika a înghițit în sec, a ridicat palmele în dreptul umerilor și a pornit spre ușă cu spatele:

— Bine. Plec. Vă mulțumesc că m-ați lăsat să merg la baie.

A ieșit repede din apartament, închizând ușa cu grijă. La etajul al doilea, l-a ajuns din urmă pe Hessler și i-a spus:

— O vară minunată, nu-i așa?

•

Ministrul și-a încheiat nasturii de la cămașă. Ar fi putut merge pe Bergsgatan imediat. A oftat și a luat loc pe pat ca să-și lege șireturile de la pantofi.

„Ce șmecherii au ajuns să folosească! și-a spus el, uitându-se la ușa pe care dispăruse reportera. Cică avea nevoie la baie... Pe dracu!”

S-a ridicat în picioare și nu știa dacă să-și ia sau nu un sacou. Până la urmă, a ales unul subțire din lână.

Dar cum naiba reușise să dea de el? Nici măcar Karina Björnlund nu știa unde locuia când rămânea în Stockholm – întotdeauna îl suna pe mobil.

S-a auzit telefonul. Cel fix, nu mobilul. A răspuns imediat. Doar câțiva oameni îi știau numărul de fix.

— Cum te simți? l-a întrebat soția pe un ton îngrijorat.

Ministrul s-a trântit iarăși pe pat și, spre surprinderea lui, a început să plângă.

— Dragul meu, spune-mi ce s-a întâmplat!

Și soția plângea.

— Ești la Stina? a întrebat-o el.

— Am ajuns ieri.

Christer Lundgren și-a șters nasul:

— Nu pot să-ți spun.

— Dar lucrurile îngrozitoare pe care le-am auzit... Așa-i că nu-s...?

Ministrul și-a frecat fruntea cu palma:

— Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Dar ce să cred despre toate astea?
Ofensată, speriată, bănuitoare.
— Chiar crezi că aș putea… omorî pe cineva?
Soția a ezitat, iar în cele din urmă a zis:
— Nu de bunăvoie…
— Ci numai dacă…?
— Ai face orice pentru partid, a spus ea cu o undă de resemnare în glas.

•

Q i-a răspuns la telefon. Annika nu mai putea de bucurie, deși sentimentul acesta n-avea să dureze foarte mult.
— Nu pot să-ți spun nimic.
— Ministrul chiar e suspectat? l-a întrebat Annika, rezemându-se de spetează și ridicând picioarele pe birou.
Q a izbucnit într-un hohot de râs grosolan:
— Ce întrebare inteligentă! Ai conceput-o singură?
— Îl frământă ceva. Îi e teamă ca nu cumva să iasă la iveală un anumit lucru. Ce ascunde?
Q s-a oprit din râs și a tăcut câteva clipe:
— De unde faci rost de informațiile astea?
— Ascult, observ, verific anumite lucruri… Am aflat că locuiește foarte aproape de locul crimei.
— Sau ai ghicit…
— De-aia a fost interogat?
— Au fost interogați toți chiriașii din imobilul aflat pe Sankt Göransgatan la numărul 64.
— Nu-s chiriași.
— Cum adică?
— Sunt proprietari, nu chiriași.
— Ei, ce să-ți spun! a exclamat căpitanul.
— Chiar crezi că el e criminalul?
Q a oftat:
— Nu e de neconceput.
Annika era dezorientată:
— Dar… cum rămâne cu Joachim, iubitul ei?
— Are un alibi.
Annika s-a aplecat în față:
— Deci nu era… Înseamnă că m-ai…

— Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă voi, jurnaliștii, n-ați mai specula atât de mult. Uneori, presa îngreunează foarte mult viața oamenilor.

Annika s-a enervat:

— Serios? Dar nu voi ați organizat o conferință sâmbătă la ora zece seara, astfel încât presa să expună cazul cât mai pe larg? Deci nu-mi servi porcării dintr-astea. Cum adică „presa îngreunează foarte mult viața oamenilor”? Jurnaliștii n-au bătut niciodată pe nimeni! Poliția are mai multe bube-n cap decât presa!

— Nu-s obligat să ascult toate chestiile astea, i-a spus căpitanul de poliție, apoi a închis.

— Alo! Alo? La naiba!

A trântit receptorul în furcă, ceea ce l-a făcut pe Spike să-i arunce o privire enervată.

— Ăsta e biroul meu, a auzit Annika o voce.

O femeie dichisită se uita la ea cu un aer arogant.

Annika a ridicat capul spre ea:

— Poftim?

— Nu ești liberă azi?

Annika și-a dat jos picioarele de pe birou, s-a ridicat de pe scaun și i-a întins mâna:

— Presupun că tu ești Mariana. Îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Annika Bengtzon.

Femeia aceea bățoasă și elegantă avea un nume complicat, cu sonoritate aristocratică. Annika știa că era considerată un mare talent.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai lăsa curat în urma ta. Nu e foarte plăcut să găsești dezordine pe birou când vii la lucru.

— Sunt de acord. Joia trecută, când am venit după tine, a trebuit să fac ordine atât în dulap, cât și pe birou.

Annika a luat repede hârtiile pe care le pusese pe birou.

— Mă duc să mănânc ceva, i-a spus redactorului de știri, apoi și-a luat geanta și a plecat.

Când a ajuns la lifturi, a dat peste Carl Wennergren. Era cu alți câțiva jurnaliști angajați cu contract de colaborare și toți păreau să râdă de ceea ce spusese el cu o clipă mai înainte. Annika se întrebase cum avea să reacționeze la întâlnirea cu colegul ei. Se tot gândise la ce avea să-i spună, dar acum nu-și

mai frământa creierii în legătură cu asta. S-a pus în calea grupului cu un aer hotărât.

— Ai câteva clipe să stăm un pic de vorbă? i-a zis ea pe un ton tăios.

Carl Wennergren și-a umflat pieptul și a afișat un zâmbet strălucitor pe chipul său bronzat. Încă avea părul ud de la baia pe care o făcuse în mare de dimineață, iar bretonul îi era răvășit.

— Sigur, dragă. Despre ce?

Annika a coborât pe scară. Relaxat și sigur pe sine, Carl le-a făcut cu mâna amicilor săi, apoi a pornit după ea. Annika și-a așteptat colegul pe platforma de la mijlocul scării, sprijinită de perete, fixându-l cu privirea.

— Lunea trecută mi s-a făcut o ofertă, i-a spus ea cu glas scăzut. Un grup numit Păpușile Ninja voia să-mi vândă un pont. În schimbul a ’50 de mii de coroane, bani gheață, aveau să mă lase să asist la un fel de atac îndreptat împotriva unui angajat al poliției.

Se uita țintă la Carl, căruia îi dispăruse zâmbetul de pe față. Reporterul s-a înroșit până la urechi, iar buzele i s-au crispat sub forma unei linii subțiri.

— Ce vrei să spui? a întrebat el, cu vocea ușor sugrumată.

— Cum a ajuns materialul ăla în ziar?

Carl și-a dat bretonul pe spate:

— Dar ce legătură ai tu cu chestia asta? Ce naiba, ești noul redactor-șef și nu știu eu?

Annika s-a uitat la el fără să spună nimic. Carl i-a întors spatele și a pornit în sus pe scări, iar Annika a rămas nemișcată. După ce a urcat patru trepte, Carl s-a întors și a coborât înapoi pe platformă, oprindu-se la cinci centimetri în fața Annikăi.

— Nu le-am dat niciun sfanț! a zis el printre dinți. Drept cine mă iei?

— Nu te iau drept nimeni, Carl, a zis ea, dându-și seama că vocea îi tremura ușor. Atâta doar că mi s-a părut ciudat.

— Voiau să-și transmită mesajul, a continuat el pe un ton la fel de tăios, dar n-au putut vinde pontul nimănui. Știi bine că niciun ziar din lumea asta nu-i atât de tâmpit încât să finanțeze un atac terorist asupra unui angajat al poliției.

— Deci ți-au dat pontul gratis?

— Exact!

— Iar ție ți s-a părut mișto să iei parte la chestia asta?

Carl s-a răsucit pe călcâie și a urcat scările două câte două.

— Au așteptat să-ți încarci aparatul și abia apoi au dat foc la mașină? a strigat ea în urma lui.

Reporterul a dispărut în redacție fără să se uite în urmă.

Annika a luat-o în jos pe scări. „Se prea poate să spună adevărul.” N-ar fi avut niciun rost să dea foc la mașini dacă nimeni n-ar fi știut de ce o făceau. Deci nu era exclus ca Păpușile Ninja să-i fi dat pontul lui Carl fără să ceară nimic la schimb. Însă el sigur nu știa că oferta îi fusese făcută și ei. Îl prinsese cu garda jos.

A ieșit pe ușa principală, fără să ia în seamă lamentările lui Tore Brand.

Era mai cald ca oricând. Soarele scălda curtea din fața clădirii, iar asfaltul se muiase. S-a dus la chioșcul de pe Rålambsvägen și a cumpărat un hot-dog și o porție de piure cu creveți, pe care le-a mâncat chiar acolo.

•

În sumarul buletinului de știri de pe TV2 nu au fost menționate nici cazul Josefinei, nici ministrul, nici Păpușile Ninja. Poate că aceste știri aveau să apară mai târziu; oricum, nimeni din redacție nu se uita la televizor. Dar când s-au auzit acordurile de chitară electrică din genericul emisiunii *Studio 69,* toată lumea a ciulit urechile. Annika stătea la biroul lui Berit, uitându-se țintă la difuzoare.

— Ancheta în cazul Josefinei Liljeberg, tânăra de 19 ani care a fost ucisă într-un parc din Stockholm, devine din ce în ce mai complexă, a anunțat moderatorul peste generic. Tânăra lucra ca stripteuză într-un club rău famat, iar Christer Lundgren, ministrul comerțului exterior, a fost chemat la poliție pentru încă un interogatoriu. Mai multe despre toate acestea, în emisiunea de astăzi, cu analize și dezbateri live la *Studio 69.*

Annika simțea că cineva se uita la ea dinspre biroul de știri – era o privire care îi ardea ceafa.

— Miercuri, întâi august. Ascultați *Studio 69,* live de la Casa Radioului din Stockholm, a duduit vocea moderatorului. Josefin Liljeberg era stripteuză la un club destul de cunoscut, care a împrumutat numele emisiunii noastre – *Studio 69.* În presa scrisă și mai ales în *Kvällspressen,* tânăra a fost prezentată ca o fată dintr-o familie liniștită, care visa să ajungă jurnalistă și să

ajute copiii defavorizați. Dar adevărul este cu totul altul. În continuare, vom difuza o înregistrare cu vocea ei.

În regia de emisie a început să se învârtă o casetă. O tânără care se străduia din răsputeri să pară senzuală te invita la *Studio 69,* cel mai intim club din Stockholm. Apoi te informa că programul începea la ora 13 și se termina la ora 17, după care aflai că acolo puteai să cunoști fete superbe, să le cumperi șampanie, să urmărești spectacolul de pe scenă sau un număr privat, să te uiți la filme erotice sau să le cumperi.

Annika și-a ascuns fața în palme, simțind că se sufocă. Nu știuse că era vocea Josefinei.

Emisiunea a continuat cu alte informații despre crimă. Ministrul fusese chemat pentru încă un interogatoriu la sediul poliției din Stockholm. A urmat o nouă casetă: mai întâi s-a auzit zgomotul unei uși, apoi vocile reporterilor care, zbierând, îi adresau întrebări lui Christer Lundgren în timp ce acesta intra în clădire.

Annika s-a ridicat în picioare, și-a pus geanta pe umăr și a ieșit pe ușa din spate. Privirea care îi ardea ceafa îi fura tot oxigenul. Trebuia să ia o gură de aer, altminteri ar fi murit.

•

Patricia fixase ceasul cu radio să se aprindă la ora 17:58, pe postul P3, pentru că, înainte să înceapă *Studio 69,* voia să meargă la baie și să bea niște apă. Dormise adânc și fără să viseze, iar când s-a trântit la loc pe saltea, s-a simțit aproape ca și când ar fi fost drogată. Cu gesturi adormite, a sprijinit pernele de perete, apoi a ascultat emisiunea în întuneric, în spatele draperiilor negre – draperiile Josefinei. Moderatorul emisiunii a desființat-o pe Jossie, terfelindu-i numele în noroi și întinând tot ce ținea de ea. Patricia a izbucnit în plâns. Era atât de nedrept.

A oprit radioul și s-a dus în bucătărie. Cu mâinile tremurânde, și-a făcut un ibric de ceai, dar chiar când se pregătea să-și toarne prima ceașcă, s-a auzit soneria de la intrare. Era jurnalista.

— Niște nenorociți împuțiți! a strigat ea, intrând în apartament. De ce dracu au prezentat-o ca pe o prostituată? Nu-mi vine să cred!

Patricia și-a șters lacrimile:

— Vrei o ceașcă de ceai? Tocmai am făcut un ibric.

— Da, te rog, a spus Annika, prăvălindu-se pe un scaun. Mă întreb dacă se poate face ceva: să-i reclamăm la biroul audiovizualului din Ministerul Culturii, să facem o plângere către Consiliul Național al Audiovizualului sau ceva de genu' ăsta. N-au voie să facă așa ceva!

Patricia a luat încă o ceașcă și a pus-o în fața jurnalistei, care nu arăta deloc bine. Era mai palidă și mai slabă decât ultima oară când o văzuse.

— Vrei să mănânci ceva? Am niște lipii…

Erau preferatele lui Jossie – le mânca cu brânză Port Salut.

— Nu, mersi. Azi am tot mâncat.

Annika a dat ceașca la o parte și s-a aplecat deasupra mesei, uitându-se țintă în ochii Patriciei:

— Spune-mi, am înțeles eu, cumva, totul greșit? Articolele mele au fost pe lângă?

Patricia a înghițit în sec și a plecat capul:

— Din câte îmi pot da seama, nu.

— Spune-mi sincer, Patricia, l-ai văzut vreodată pe ministrul ăla, Christer Lundgren?

— Nu știu, a șoptit ea. E posibil.

Annika s-a sprijinit de spetează cu un aer resemnat:

— Doamne, deci ar putea fi adevărat. Un ministru! Dumnezeule mare!

S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe de colo-colo:

— Dar este inacceptabil ca Josefin să fie prezentată ca o curvă, ce dracu! Și au difuzat înregistrarea de pe robotul telefonic – un gest îngrozitor!

— Nu era vocea lui Jossie, a zis Patricia, suflându-și nasul.

Annika s-a oprit și a rămas cu gura căscată.

— Nu? a zis ea după o clipă. Atunci cine naiba era?

— Era Sanna, fata de la recepție. E treaba ei să se ocupe de mesajele primite pe robotul telefonic. Bea-ți ceaiul, se răcește!

Jurnalista s-a așezat iarăși pe scaun:

— Tâmpiții ăia de la radio nu știu atât de multe pe cât își închipuie.

Patricia n-a spus nimic, ci și-a acoperit fața cu mâinile. Viața ei dispăruse odată cu cea a Josefinei, fiind înlocuită de o realitate imposibil de controlat. Simțea că, pe zi ce trecea, se adâncea tot mai mult într-o prăpastie.

— Totul e un vis urât, a zis ea, cu vocea înăbușită de palme, simțind că jurnalista avea privirea ațintită asupra ei.

— Ai discutat cu cineva despre toate astea?

Patricia a lăsat mâinile jos, a oftat și a dus ceașca la gură:

— Ce vrei să spui?

— Te întreb dacă ai vorbit cu un psihoterapeut sau cu un asistent social.

Patricia părea ofensată:

— De ce-aș face asta?

— Poate că ai nevoie să stai de vorbă cu cineva.

Patricia și-a băut ceaiul călduț.

— Nu mi-ar folosi la nimic, a zis ea. Josefin a murit…

Annika se uita țintă la ea:

— Patricia… Te rog, spune-mi ce știi! E foarte important. A omorât-o Joachim?

Patricia și-a pus ceașca pe farfurie și a coborât privirea.

— Nu știu, a zis ea cu glas scăzut. Poate c-a omorât-o altcineva. Vreun VIP…

S-a oprit. Și bucătăria s-a cufundat în liniște.

— De ce spui asta?

Ochii Patriciei s-au umezit iarăși.

— Nu pot să-ți spun, a șoptit ea.

— De ce nu?

Patricia a ridicat privirea. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, iar vocea îi era ascuțită și tremurătoare:

— Pentru că și-ar da seama că eu l-am dat în gât! Nu înțelegi? Nu pot! Nu vreau!

Patricia a sărit în picioare și a fugit din bucătărie. S-a aruncat pe saltea, acoperindu-și capul cu pătura. Reportera a rămas pe loc. După o vreme, Patricia a auzit-o vorbindu-i din prag:

— Îmi pare rău. Zău că n-am vrut să te necăjesc. Am să văd dacă e posibil să-i reclam pe cei de la *Studio 69* pentru porcăriile pe care le-au spus despre Josefin. Te sun mâine, da?

Patricia nu i-a răspuns, ci a rămas cu capul sub pătură, respirând repede, fără să tragă adânc în piept aerul umed și sufocant, care părea să nu mai conțină niciun pic de oxigen.

Jurnalista a deschis ușa de la intrare, a ieșit și a închis-o cu grijă. Patricia a aruncat pătura la o parte. Stătea nemișcată, uitându-se prin crăpătura draperiilor negre.

În curând, avea să se lase noaptea.

•

Se întorsese Jansson, slavă Domnului! El, cel puțin, avea minte, spre deosebire de Spike.

— Arăți obosită, i-a zis Jansson.

— Mersi! Ai câteva clipe libere?

— Sigur, a răspuns el, făcând clic pe ceva de pe ecran. Mergem la fumoar?

Au luat loc în biroul de sticlă de lângă departamentul sportiv. Redactorul de noapte și-a aprins o țigară și a suflat fumul spre ventilator.

— Ministrul locuiește la 50 de metri de locul crimei. Poliția i-a interogat pe toți locatarii din bloc.

Jansson a fluierat scurt și a exclamat:

— Păi, asta aruncă o altă lumină asupra evenimentelor! Ai mai aflat ceva?

Annika a plecat privirea:

— Iubitul Josefinei are un alibi. Iar una dintre sursele mele mi-a spus că e posibil să fi fost omorâtă de o persoană importantă.

Jansson fuma și se uita la jurnalistă în liniște. Nu prea reușea s-o înțeleagă. Era isteață, lipsită de experiență și incredibil de ambițioasă – o combinație nu tocmai sănătoasă.

— Dar, ia zi, ce surse ai?

Annika a strâns buzele:

— Dar nu spui nimănui, da?

Redactorul de noapte a scuturat din cap.

— Colega de apartament a Josefinei și căpitanul de poliție care conduce ancheta. Niciunul dintre ei nu vrea să facă declarații în mod public, dar mi-au spus multe lucruri în mod neoficial.

Ochii lui Jansson s-au mărit un pic:

— Nu-i rău deloc. Cum ai reușit?

— I-am sunat și i-am bătut la cap. Și am fost la ea acasă. O cheamă Patricia. Sunt un pic îngrijorată din pricina ei.

Jansson a stins țigara:

— Azi o să scriem mai mult despre ministru. Deja a fost interogat de trei ori. Nu cred că poliția l-a chemat doar pentru că locuiește lângă parc. Dar, într-adevăr, e interesant că locuiește atât de aproape de locul crimei – n-am citit asta pe nicăieri. Hai să facem un articol pe tema asta. Apropo, cum ai aflat?

— Am băut o cafea cu o vecină. Apoi m-am dus la ușa lui și am sunat.

Jansson a rămas cu gura căscată:

— Păi, și ți-a deschis?

Annika s-a înroșit:

— Aveam nevoie la toaletă.

— Și ce ți-a zis? a întrebat redactorul de noapte, sprijinindu-se de spetează.

Annika a izbucnit în râs, cu un aer stânjenit:

— M-a dat afară.

Jansson a râs din toată inima.

— Unde e Carl? l-a întrebat Annika.

— A făcut rost de încă un pont despre Păpușile Ninja. Se pare că mai pun ceva la cale.

Annika s-a încordat:

— Dar ce s-a întâmplat ieri?

— Habar n-am. Pur și simplu, a apărut cu fotografiile pe la ora nouă.

— Știai că urmează să ți le aducă?

Jansson a scuturat din cap, apoi și-a aprins încă o țigară:

— Nu. Dar au fost o adevărată mană cerească.

— Crezi că e justificabil, din punct de vedere etic, să stai cu mâinile în sân și să te uiți la niște oameni care dau foc unor mașini de poliție?

Jansson a oftat și a stins țigara după ce a tras doar două fumuri.

— E o discuție prea complicată ca s-o purtăm acum, a zis el, ridicându-se în picioare. Te rog să iei legătura cu Carl și să vezi dacă ar mai trebui adăugat ceva la materialul lui.

— Sigur, colega, a zis Annika, ridicându-se și ea în picioare.

Jansson s-a apropiat în grabă de birou ca să răspundă la telefon:

— Bună, Berit! Cum merge treaba?... Ah, nu? Nenorocitu' naibii!

Annika s-a așezat la biroul lui Berit și a început să scrie. Articolul despre apartamentul ministrului era destul de slab: nu prea avea ce să pună în el. Așa că a rămas nemișcată pe scaun o vreme, uitându-se țintă la ecran, iar în cele din urmă, a pus mâna pe receptor și a sunat-o pe secretara de presă a lui Christer Lundgren.

— Karina Björnlund, i-a răspuns femeia.

Annika s-a prezentat și a întrebat dacă deranjează.

— Da, i-a spus secretara, mă pregăteam pentru o petrecere. N-ați putea să reveniți mâine?

— Vorbiți serios?

— Doar v-am spus că sunt ocupată.

— De ce îl interoghează pe ministru?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Pentru că locuiește aproape de locul crimei?

Karina Björnlund părea sincer surprinsă:

— Păi, locuiește lângă parcul Kronoberg?

Annika a oftat și i-a zis pe un ton sec:

— Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine. Mi-ați fost de mare ajutor.

— Pentru puțin, a ciripit Karina Björnlund. Bună seara!

„Dumnezeule!”, și-a zis Annika.

A sunat la centrală și a întrebat unde se cazase Berit în Gotland și a primit numărul unui hotel. Reportera era în cameră.

— N-ai avut noroc? a întrebat-o Annika.

Berit a scos un oftat:

— Șeful parlamentului susține că habar n-are de afacerea BI.

— Dar ce încerci să afli?

— Era unul dintre principalii oameni politici din anii ’60. Unde mai pui că în timpul serviciului militar a lucrat pentru BI.

— Serios?

— În mod oficial, a fost detașat la Departamentul de Informații al Consiliului Apărării, dar, în realitate, și-a continuat activitatea politică. Ție cum îți merge?

— Așa și-așa. Cei de la *Studio 69* au zis că Josefin era stripteuză.

— Și știai?

Annika a închis ochii:

— Da.

— Și de ce n-ai scris despre asta? a întrebat Berit pe un ton surprins.

Annika s-a scărpinat după ureche:

— Am scris despre cum era ea, ca om, așa că nu mi s-a părut relevant.

— Ei, cum așa? Bineînțeles că e relevant!

Annika a înghițit în sec:

— Dacă aș fi scris că lucra într-un club de striptease, oamenii și-ar fi făcut o imagine simplistă: ar fi zis ca era o cocotă și-atât. Dar era mai mult de-atât: o fiică, o soră, o prietenă, o elevă…

— Și o stripteuză. Contează și asta.

A urmat o pauză.

— Vreau să-i reclam pe cei de la *Studio 69* la Biroul audiovizualului din Ministerul Culturii, a zis Annika în cele din urmă.

Răspunsul lui Berit a fost scurt și iritat:

— De ce?

— Patricia nu știa că aveau de gând să dea pe post chestia asta.

— Cine-i Patricia?

— Cea mai bună prietenă a Josefinei.

— Nu te supăra, Annika, dar cred că iei cazul ăsta cam prea personal. Ai grijă să nu te apropii prea mult de oamenii implicați în el, pentru că n-ai decât de pierdut. Trebuie să păstrezi o distanță profesională, altminteri n-ai să poți ajuta pe nimeni, și cel mai puțin pe tine.

Annika a închis ochii, simțind că se îmbujorează.

— Știu foarte bine ce fac, a zis ea pe un ton cam prea ascuțit.

— Nu-s convinsă.

Au terminat conversația imediat, iar Annika a stat multă vreme cu fața sprijinită în palme. Se simțea dărâmată și era gata să izbucnească în lacrimi.

— Ai terminat articolul despre apartamentul ministrului? a strigat Jansson de la biroul de știri.

Și-a venit repede în fire:

— Sigur. Îl pun pe server… Acum!

A tastat o comandă, iar articolul a pornit spre destinație. După ce i-a apărut pe ecran, Jansson i-a făcut semn că totul este în regulă, iar Annika și-a strâns lucrurile și a dat să plece. Însă chiar în clipa aceea Carl Wennergren a venit în fugă dinspre lifturi.

— Scoateți repede fotografia aia mică pe care o pun lângă articolele mele, pentru că în seara asta sunt un star! a strigat el.

Toată lumea din redacție a ridicat privirea spre Carl Wennergren, care executa un dans războinic, ținând carnețelul într-o mână și camera foto în cealaltă.

— Păpușile Ninja au încercat să dea foc bordelului unde lucra stripteuza aia. Cine credeți că are fotografii în exclusivitate de la fața locului?

Toți bărbații din redacție s-au apropiat de Carl și l-au bătut ușor pe spate. Annika a văzut camera reporterului plutind ca un trofeu pe deasupra capetelor lor. Și-a înhățat repede geanta și a ieșit pe ușa din spate.

Temperatura scăzuse un pic, dar aerul era mai înăbușitor ca oricând. Părea că se apropia o furtună în toată regula. Annika a trecut pe lângă chioșcul cu hot-dogi, care era închis, dar nu s-a oprit în stația de autobuz, ci a luat-o la pas spre Fridhemsplan și, în scurtă vreme, s-a trezit c-a ajuns în parcul Kronoberg.

Cordoanele poliției dispăruseră, iar mormanul de flori se înălțase – fuseseră depuse lângă intrarea în cimitir, departe de locul unde o găsiseră pe Josefin, dar nu avea nicio importanță. Nu conta adevărul despre Josefin, ci doar ca mitul să dăinuie – oamenii puteau să proiecteze orice asupra lui.

A luat-o la dreapta și a ajuns pe Hantverkargatan, unde întunericul era străpuns de girofarurile albastre ale mașinilor de la serviciile de urgență.

„Incendiul provocat de Păpușile Ninja…”, și-a spus ea. Iar în clipa următoare: „Dumnezeule! Patricia!”

Annika a trecut în fugă pe lângă Liceul Kungsholmsen și a coborât dealul. Cele trei coroane din vârful primăriei străluceau în ultimele raze ale soarelui. La fața locului se strânsese un grup de trecători, iar Arne Påhlson, de la ziarul rival, stătea lângă una dintre mașinile de pompieri. Annika s-a apropiat mai mult. Una dintre benzile străzii fusese închisă, așa că mașinile trebuia să se înghesuie pe cealaltă. Lângă intrarea discretă în *Studio 69,* se aflau trei mașini de pompieri, două mașini de poliție și o ambulanță. Trotuarul și fațada erau acoperite cu funingine. Annika s-a oprit în spatele unui grup de tineri cu beri în mână care discutau cu pasiune despre ce se întâmplase.

Ușa clubului s-a deschis dintr-odată și a ieșit un polițist îmbrăcat în civil. Annika l-a recunoscut imediat, deși de data asta nu mai purta cămașă hawaiiană. Vorbea cu cineva care nu se vedea din pricina ușii. Annika a făcut câțiva pași spre intrare și a văzut brațul unei femei slabe care arăta ceva pe stradă.

— Unde? l-a auzit Annika pe căpitanul de poliție.

Patricia a făcut un pas pe trotuar. Annikăi i-a luat câteva secunde până s-o recunoască. Era foarte machiată și avea părul prins în coadă în vârful capului. Purta un sutien roșu cu paiete și o pereche de chiloți cu ață. Bărbații de lângă Annika au început să strige și să fluiere. Patricia a făcut un pas în spate și s-a uitat la ei. A recunoscut-o imediat pe Annika și s-a luminat la față când i-a întâlnit privirea. I-a făcut cu mâna, iar Annika a înlemnit preț de o clipă, apoi, fără să-și dea seama ce face, s-a ascuns în spatele tinerilor și s-a dat câțiva pași în spate. Tinerii s-au apropiat și mai mult de intrarea în club și s-a auzit strigătul unei femei. Annika a pornit cu pași iuți pe cea mai apropiată stradă laterală, una pe care nu mai fusese niciodată până atunci, apoi a luat-o la fugă spre Bergsgatan, a trecut pe lângă sediul poliției și parcarea aferentă, apoi a intrat pe Agnegatan. A luat-o printre blocuri, ca să scurteze drumul, iar când a ajuns la ușa blocului ei, abia mai putea respira, iar mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia a putut băga cheia în broască.

„Îmi pierd controlul”, și-a zis ea, apoi a plecat capul, dându-și seama că fusese lașă.

Îi era rușine de Patricia.

Optsprezece ani, o luna și douăzeci și cinci de zile

Când cea mai profundă încredere învinge teama, se naște siguranța de sine. Știu că fără ea nu pot face nimic.

Vrea să mă elibereze de toate amintirile mele îngrozitoare.

Mă împinge în baie și îmi cere să mă masturbez.

În timp ce stau cu capul dușului între coapse, el deschide ușa, cu fața desfigurată de furie, și țipă:

— Deci poți să te fuți cu chestia aia, dar cu mine nu?

Sunt pe coridorul hotelului. El încuie ușa. Panică, împingeri și smucituri. Goală și udă.

Sunt lângă piscină și aud voci. Nu îndrăznesc să strig după ajutor. Liniște și întuneric, răceala gresiei sub tălpi.

Mă strecor în tufișuri și calc pe un gândac mare. Mai am un pic și țip. Urăsc păianjenii, urăsc gângăniile mici și târâtoare. Plâng, mi-e frig, tremur.

Trebuie să-mi depășesc teama, să-mi înving demonii.

Din când în când, încerc ușa.

O descuie cu puțin înainte să mijească zorii. Cald, uscat, tandru, pasional.

Atât pentru unul, cât și pentru celălalt,
noi suntem lucrul cel mai important din lume.

• Joi 2 august

Prim-ministrul a văzut fotografii în depărtare și a scos un oftat. Jurnaliștii făcuseră un zid la intrarea în sediul guvernului din Rosenbad[17]. Desigur, știa că aveau să fie acolo, dar sperase

[17] Rosenbad: clădire în stilul art nouveau din centrul Stockholmului.

că avea să-i poată evita. Încă nu făcuse niciun comentariu pe marginea suspiciunilor care planau asupra lui Christer Lundgren. Ceruse presei să se adreseze tinerei care ocupa funcția de ministru al integrării și care fusese numită șefă a guvernului pe perioada vacanței de vară. Dar nu mai putea continua așa. Se alesese praful de cele câteva zile de concediu din anul acela. A scos încă un oftat și a căscat. Întotdeauna i se întâmpla așa când era agitat. Oamenilor din jurul său li se părea că dădea impresia unui om relaxat, ceea ce putea fi un lucru pozitiv. La fel se întâmpla și în acele momente – oamenii din mașină habar n-aveau de zbuciumul din sufletul său, nici de nodul care i se pusese în stomac. Neliniștea îi răsucea intestinele; în scurtă vreme, trebuia să meargă la toaletă.

Pâlcul de jurnaliști a zărit mașina imediat ce a intrat pe Fredsgatan. Tot grupul a tresărit ca un singur organism. Fotografii și-au agățat repede în jurul gâtului aparatele cu obiective lungi, în timp ce prim-ministrul se uita la ei prin geamul fumuriu. A văzut reporterii radiourilor, televiziunilor și ziarelor întinzându-și micile reportofoane în aer.

— Zici că-s niște personaje de desene animate, i-a spus el bodyguardului de pe scaunul din față. Îmi aduc aminte de He-Man[18] și de accesoriile lui detașabile. Nu ți se pare?

Bodyguardul a încuviințat. Toți oamenii din echipa lui încuviințau ce spunea. Prim-ministrul a afișat un zâmbet obosit. I-ar fi plăcut ca presa și opoziția să fie la fel de cooperante ca ei.

Mașina s-a oprit, zgâlțâindu-se ușor. Bodyguardul a coborât înainte ca roțile să se oprească de tot și a deschis portiera din spate, protejându-l pe prim-ministru cu trupul său.

Întrebările reporterilor au năvălit din toate părțile.

— Cum comentați suspiciunile care planează asupra lui Christer Lundgren?

— Ce efecte vor avea asupra partidului?

— Se va schimba centrul de greutate al campaniei?

— Ar trebui să-și dea demisia?

S-a dat jos din mașină, îndreptându-se de spate. Cu ajutorul kilogramelor excedentare, a reușit să scoată un oftat foarte teatral. Microfoanele, reportofoanele, peliculele fotografice și casetele video i-au înregistrat această răsuflare. Era evident

[18] He-Man: erou al unor benzi desenate americane, care au stat la baza câtorva seriale de desene animate.

pentru toată lumea că prim-ministrul nu lua foarte în serios această chestiune. Purta o cămașă bleu cu gulerul descheiat și o pereche de pantaloni șifonați, iar prin sandale i se vedeau picioarele goale.

— Ascultați-mă, a spus prim-ministrul, oprindu-se în lumina unui reflector.

Apoi a vorbit rar și calm, cu un aer stăpânit, dar care dădea de înțeles că era pus la încercare.

— Christer nu e suspectat de nimic. Iar acest caz nu va afecta în niciun fel campania noastră electorală, care se bucură de un mare succes. Sper din toată inima ca el să rămână în cabinet, atât pentru binele guvernului, cât și pentru binele Suediei și al Europei. Ne apropiem de intrarea în secolul al XXI-lea și avem nevoie de oameni plini de energie care să aplice politicile noastre.

„Sfârșitul primei intervenții”, și-a spus el, și a pornit spre intrare, iar jurnaliștii au pornit în urma lui, după cum se aștepta.

— De ce v-ați întrerupt vacanța?

— Ce se va discuta la ședința de urgență de astăzi?

— Încă îl mai susțineți pe Christer Lundgren?

Prim-ministrul a mai făcut câțiva pași înainte să răspundă, așa cum îl învățase consilierul său în raportul cu presa. Venise momentul să dea o replică spirituală.

S-a întors către jurnaliști și a afișat un zâmbet fals:

— Am aerul unui om care se confruntă cu o situație de urgență?

Apoi le-a aruncat o privire care se voia jucăușă. Și a reușit: câțiva dintre urmăritorii săi au început să râdă.

A ajuns la intrare și bodyguarzii se pregăteau să-i deschidă ușa. Sosise momentul pentru finalul grandios. Și-a luat un aer ușor preocupat și, ținând mâna pe clanța mare de alamă, le-a spus:

— Lăsând gluma deoparte, bineînțeles că sunt alături de Christer în asemenea momente. Speculațiile jurnalistice de acest gen reprezintă întotdeauna o grea încercare. Dar țin să vă asigur că acest caz nu va influența absolut deloc nici guvernul, nici partidul. Presupun că ați văzut cu toții ediția de azi a ziarului *Kvällspressen.* Redacția și-a dat seama de ce l-a intervievat poliția pe Christer: întâmplarea face să aibă un apartament de

serviciu exact lângă parcul Kronoberg. Chiar și miniștrii trebuie să locuiască undeva.

A afișat un zâmbet meditativ și a dat ușor din cap, întărindu-și vorbele înțelepte, apoi a intrat pe ușile din sticlă securizată ale clădirii guvernului. În timp ce acestea se închideau, prim-ministrul a auzit întrebările strecurându-se printre ele:

— … un motiv pentru mai multe interogatorii?

— … a văzut ceva ciudat?

— … comentați ultimele declarații ale…

S-a străduit să urce treptele încet și calm cât timp jurnaliștii încă îl mai puteau vedea prin ușile de sticlă. „Hiene nenorocite!”

— De ce dracu e așa de cald?! a izbucnit el, descheindu-și alți câțiva nasturi de la cămașă. Dacă trebuie să stau aici toată ziua, ați putea măcar să-mi asigurați un aer respirabil!

A intrat într-un lift și a închis ușile înainte să urce și bodyguarzii. Chiar trebuia să meargă la toaletă.

•

Annika a înjurat când a văzut că iarăși i s-a rupt șiretul. Nu mai avea nicio pereche de șireturi în casă. S-a așezat oftând pe podeaua din hol, și-a scos adidasul și a înnodat încă o dată șiretul buclucaș. Trebuia să-și aducă aminte să cumpere o pereche nouă, altminteri, în scurtă vreme, avea să-i fie imposibil să se mai lege la șireturi.

A coborât scările cu grijă, întrucât nu voia să-și solicite genunchii foarte mult. Picioarele îi erau țepene și amorțite – de când venise vara, nu mai făcuse jogging.

Aerul din curte era stătut și înăbușitor. Toate ferestrele clădirii erau larg deschise și păreau niște găuri negre pe fațada coșcovită, iar draperiile grele erau nemișcate. Annika și-a lăsat prosopul în baia comună de la subsol, apoi a ieșit din bloc și a luat-o pe Agnegatan.

Chioșcul de ziare de la intersecția cu Bergsgatan deja afișase sumarul tabloidului lor; mulțumită Păpușilor Ninja, Carl Wennergren apăruse iarăși pe prima pagină.

A alergat pe loc preț de câteva secunde, parcurgând afișul publicitar al ediției:

FOTOGRAFII ÎN EXCLUSIVITATE:
ATAC ASUPRA UNUL CLUB DE STRIPTEASE

Pulsul i-a crescut și a început să transpire. În fotografia de pe afiș se vedea ușa clubului cuprinsă de flăcări. „Oare unde era Patricia când s-a produs explozia? s-a întrebat ea. Oare s-a speriat?”

A luat un exemplar și a parcurs în grabă materialul de pe prima pagină. Clubul nu suferise daune mari. S-a simțit ușurată.

A pus ziarul la loc, s-a răsucit pe călcâie și a pornit pe Agnegatan, alergând spre Kungsholms Strand. Când a ajuns lângă canal, a luat-o la stânga și a sporit viteza. În scurtă vreme, au început s-o doară plămânii. Își pierduse condiția fizică. Lovea asfaltul cu tălpile din ce în ce mai tare, fără să-i pese de durere. Când a văzut palatul Karlberg pe dreapta, a accelerat și mai mult. Pieptul i se umfla ca niște foale, iar transpirația îi intra în ochi. La întoarcere, a luat-o pe Lindhagensgatan, apoi a traversat parcul Rålambshov și piața Kungsholms.

În cele din urmă, a ajuns în cabina de duș. Se simțea epuizată. „Trebuie să am grijă de mine, și-a zis ea. Trebuie să fac exerciții în mod regulat.”

Când a urcat scările, îi tremurau picioarele.

•

A intrat în redacție chiar înainte de prânz. Berit încă nu se întorsese din Gotland, așa că Annika s-a așezat iarăși la biroul ei.

Contribuția Annikăi la ediția din ziua aceea era articolul despre apartamentul de serviciu al ministrului. Titlul era bine ticluit: *„Kvällspressen* dezvăluie: De ce l-a interogat poliția pe ministru”.

I-a plăcut pasajul de început:

Christer Lundgren locuiește aproape de locul crimei. Are un apartament secret de serviciu la doar 50 de metri de cimitir.

Nici măcar secretara de presă a lui Lundgren nu știa de existența apartamentului.

„Cum ați reușit să mă găsiți?”, *a întrebat ministrul ieri, când* Kvällspressen *i-a făcut o vizită în garsonieră.*

Articolul continua cu o descriere a apartamentului, cu precizarea că poliția îi interogase pe toți locatarii imobilului și vorbele Daniellei: „Cine ar putea crede că el e făptașul? Ce idee caraghioasă! Sigur nu-i un criminal.” Annika lăsase deoparte observația vecinei cu privire la zgârcenia ministrului.

La sfârșit, adăugase câteva rânduri criptice despre faptul că poliția era mai interesată de ministru decât de restul locatarilor din clădire. Dar a avut grijă ca paragraful să rămână scurt, deoarece nu prea știa ce anume urmărea poliția.

Mariana – scorpia cu nume aristocratic – scrisese un scurt articol în care spunea că Josefin lucrase într-un club numit *Studio 69,* iar Berit publicase un material în care arăta că șeful parlamentului refuza să admită că avea cunoștință de afacerea BI.

•

La biroul lui Spike stătea un străin cu telefonul lipit de ureche. Annika și-a pornit computerul și i-a aruncat o privire de după ecran. Oare știa cine era ea? I-a trecut prin cap că ar fi trebuit să se ducă la el și să se prezinte, dar a ezitat o clipă, netezindu-și părul pe jumătate uscat. După ce străinul a pus receptorul în furcă, Annika s-a apropiat în grabă de el. Chiar în clipa când a ajuns în spatele lui și a tras aer în piept, pregătindu-se să-i vorbească, telefonul a sunat din nou, iar el a răspuns. Annika a rămas în spatele lui, uitându-se în jur. Chiar atunci i-a sărit în ochi un exemplar din tabloidul rival. Prima pagină era dominată de fotografia care o înfățișa pe Josefin cu tichia de absolvire pe cap. Titlul era scris cu litere negre și groase: „O stripteuză”. Annika s-a sprijinit cu mâna de scaunul redactorului de știri și s-a aplecat deasupra ziarului. Subtitlul suna astfel: „Josefin, tânăra ucisă, lucra în industria sexului”.

— Cum naiba am ratat informația asta? Poate îmi explici tu!

Annika s-a uitat în ochii reci ai bărbatului, și-a umezit buzele și a întins mâna:

— Sunt Annika Bengtzon. Îmi pare bine de cunoștință, a zis ea, coborând un pic glasul.

Bărbatul și-a luat ochii de la ea, i-a strâns mâna repede, apoi și-a rostit nedeslușit numele: Ingvar Johansson. A pus mâna pe tabloidul rival și l-a ridicat în fața Annikăi.

— Din câte am înțeles, tu te-ai ocupat de cazul ăsta. Cum naiba de ne-a scăpat tocmai faptul că era curvă?

Annika a simțit că-i crește pulsul; avea gura uscată ca iasca. Știa că Johansson era redactorul de știri. Mintea îi intrase în priză.

— Nu era curvă, a zis ea cu o voce tremurătoare, ci dansatoare în clubul iubitului ei.

— Mă rog, nu dansa balet… Era în curu’ gol.

— Nu. Purta chiloți. Iar clubul e perfect legal.

Johansson se uita țintă la ea:

— Păi, și de ce n-ai scris nimic despre toate astea?

Annika a înghițit în sec, simțindu-și bătăile inimii în urechi:

— Cred că… am greșit. Am crezut că nu e important…

Telefonul a sunat din nou, iar redactorul de știri s-a întors cu spatele. Annika a înghițit încă o dată în sec și a simțit că-i dau lacrimile. Căcat! Căcat! Căcat! O dăduse în bară. Se făcuse de baftă.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre biroul lui Berit, simțind că picioarele îi mergeau singure. Părea că nu-i în stare să facă nimic ca lumea.

Telefonul de pe birou suna de mama focului, așa că a iuțit pasul, și-a dres glasul și a ridicat receptorul.

— Alo! Sunt Lisbeth, a auzit ea vocea unei femei. Annika s-a prăvălit pe scaun și a închis ochii. Se străduia să nu respire prea repede.

— Cine?

— Nu vă aduceți aminte? a întrebat femeia pe un ton de reproș. Sunt Lisbeth, consiliera.

Annika a oftat fără zgomot:

— Ah! Ba da, sigur! Sunteți de la clubul tineretului din Täby. Cu ce vă pot ajuta?

— Astăzi, tinerii noștri vor demara manifestația de protest împotriva violenței. Vor pleca la ora două după-amiază cu trei autocare și ar trebui să ajungă la locul crimei în jurul orei două și jumătate.

Annika a înghițit în sec, frecându-și fruntea cu palma.

— La ora două, a repetat ea.

— Da. Și m-am gândit că poate vă interesează.

— Sigur că da. Excelent! Vă mulțumesc.

Annika a pus receptorul în furcă, apoi s-a dus la toaletă. Și-a stropit mâinile și fața cu apă rece și, încetul cu încetul, sentimentul de panică a dispărut.

„Nu-i chiar atât de grav, și-a spus ea. Trebuie să relativizez un pic lucrurile. Da, oamenii pot crede că am greșit, și ce-i cu asta?”

Și-a aranjat părul, apoi s-a dus la bufet și și-a cumpărat un sendviș. Din punct de vedere etic, se putea spune că procedase

corect. Oricum, era o situație care merita să fie supusă dezbaterii.

S-a întors în redacție cu sendvișul și cu o Fanta dietetică, apoi a sunat la biroul audiovizualului din Ministerul Culturii.

— Ca să puteți face o reclamație, i-a explicat amabil și răbdător șeful biroului, trebuie să fiți o rudă a persoanei decedate sau să aveți consimțământul familiei.

Annika s-a gândit o clipă:

— Este vorba atât despre un ziar, cât și despre o emisiune de radio. Vă ocupați de astfel de cazuri?

— Am putea analiza articolul de ziar, dar nu și emisiunea de radio – pentru asta va trebui să vă adresați celor de la Consiliul Național al Audiovizualului.

— Am crezut că ei se ocupă doar de imparțialitatea și obiectivitatea materialelor jurnalistice.

— Așa-i, dar analizează și chestiunile deontologice. În mare, regulile pentru presa scrisă se aplică și la restul mass-mediei. Dar despre ce fel de emisiune e vorba?

— Vă mulțumesc pentru ajutor, a spus repede Annika, apoi a închis.

A sunat la Consiliul Național al Audiovizualului.

— Da, am putea să ne ocupăm de acest caz, i-a răspuns șefa biroului administrativ.

— Chiar dacă fac eu sesizarea? a întrebat Annika.

— Noi ne ocupăm doar de sesizări din partea publicului cu privire la încălcarea obiectivității și a imparțialității. Dacă este vorba despre intruziuni în sfera privată a unei persoane decedate, sesizarea trebuie să vină din partea unui membru al familiei.

Annika și-a sprijinit fruntea în palmă și a închis ochii:

— Și care credeți că ar fi concluzia consiliului în acest caz?

Femeia s-a gândit câteva clipe:

— De multe ori, concluzia nu este tranșantă. Am avut câteva cazuri de acest gen și, în două dintre ele, familia a avut câștig de cauză. Mi-ați putea da mai multe detalii?

Annika a inspirat adânc:

— E vorba de o tânără care a fost ucisă. Într-o emisiune de radio, s-a spus despre ea că era stripteuză, dar familia ei nu și-a dat acordul pentru difuzarea acestei informații.

Nu era tocmai adevărat: Annika nu discutase cu părinții ei. În schimb, stătuse de vorbă cu Patricia, care era atât de apropiată de Josefin, încât putea fi considerată o rudă.

— Înțeleg, i-a răspuns femeia pe un ton ezitant. Nu e simplu. Consiliul trebuie să primească o sesizare, apoi va analiza cazul. Dar va fi luat în calcul și interesul opiniei publice.

Annika a renunțat. Și-a dat seama că nu avea să ajungă departe, așa că i-a mulțumit femeii și a închis.

„Dar chestia asta nu-i deloc o aiureală! s-a gândit ea. Chiar mi se pare că li s-a încălcat dreptul la intimitate.”

•

Annika a pornit radioul lui Berit ca să asculte buletinul de prânz al postului național, apoi și-a pus picioarele pe birou. Crainicul a anunțat cinci știri principale: Orientul Mijlociu, comentariile prim-ministrului în legătură cu situația lui Christer Lundgren și alte trei chestii pe care Annika le-a uitat imediat după ce le-a auzit. Cât timp au vorbit despre Orientul Mijlociu, și-a lăsat gândurile să zburde, iar când au anunțat că urmează prim-ministrul, a dat radioul mai tare.

Vocea aceea familiară avea un ton malițios:

— Am aerul unui om care se confruntă cu o situație de urgență?

Apoi a intervenit reporterul, care a spus că în dimineața aceea, când ajunsese la Rosenbad, prim-ministrul era relaxat și binedispus. Nu era deloc îngrijorat de acuzațiile aduse lui Christer Lundgren, ministrul comerțului exterior, și aștepta cu încredere startul oficial al campaniei electorale. Cu toate astea, era alături de colegul său și știa prin ce trecea în acele zile.

S-a auzit din nou vocea prim-ministrului:

— Bineînțeles că sunt alături de Christer în asemenea momente. Speculațiile jurnalistice de acest gen reprezintă întotdeauna o grea încercare. Dar țin să vă asigur că acest caz nu va influența absolut deloc nici guvernul, nici partidul.

Și astfel a luat sfârșit relatarea despre comentariile prim-ministrului. Următorul reportaj era despre un raport oficial dat publicității de Asociația Autorităților Locale. Annika a închis radioul. Nimic n-o plictisea mai tare decât rapoartele emise de Asociația Autorităților Locale.

•

— Tu ai îndrugat toate porcăriile alea?

Cu ochii cârpiți de somn, Patricia s-a uitat la dunga de lumină dintre draperii. Cu chiu, cu vai, s-a ridicat în capul oaselor pe saltea și a dus receptorul la cealaltă ureche.

— Bună!

— Nu încerca să scapi! Spune-mi adevărul! a izbucnit vocea ascuțită de la celălalt capăt al firului.

Patricia a tușit și s-a frecat la ochi, dorindu-și din toată inima ca sezonul polenului să se încheie cât mai curând.

— Barbro, tu ești? a întrebat ea cu precauție.

— Bineînțeles! Cine altcineva? Una dintre prietenele tale porno?

Mama Josefinei urla în receptor, iar vorbele ei erau atât de nedeslușite și incoerente, încât, la început, Patricia nici nu i-a recunoscut vocea. Când și-a dat seama cu cine vorbea, Patricia a inspirat adânc și a încercat să-și adune gândurile. Cuvintele i se învălmășeau în minte și se amestecau unele cu altele, devenind din ce în ce mai vagi. În cele din urmă, i-a venit să vorbească în spaniolă, așa cum i se întâmpla uneori, când se afla în situații-limită:

— *No entiendo*...[19]

— Îți dai seama ce-ai făcut? a urlat mama Josefinei. I-ai pătat amintirea pentru totdeauna. Cum ai putut să faci una ca asta?

Mintea Patriciei s-a limpezit – ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbești?

Vocea de la celălalt capăt al firului s-a transformat în șoaptă:

— Știm bine ce ești. O târfă tuciurie! Ai auzit? Dar nu ți-a fost de-ajuns, a trebuit s-o bagi și pe Josefin în mocirlă!

Patricia s-a ridicat în picioare și a țipat și ea:

— Nu-i adevărat! Absolut deloc! N-am băgat-o pe Josefin în nimic!

— Ascultă-mă bine! i-a zis Barbro printre dinți. Vreau să pleci din apartamentul meu imediat! Ia-ți lucrurile împuțite și du-te înapoi în Africa sau de unde oi fi venit!

— Dar...

— Vreau să pleci înainte de ora șase.

Clic. Convorbirea s-a întrerupt. Patricia a ascultat câteva clipe bâzâitul din difuzor, apoi a pus încet receptorul în furcă și s-a prăvălit pe saltea. S-a așezat în fund, cu bărbia pe genunchi,

[19] În spaniolă, în original: „Nu înțeleg.”

petrecându-și mâinile în jurul picioarelor, apoi a început să se legene ușor înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Unde să se ducă?

Telefonul a sunat din nou. A tresărit ca și când ar fi primit o palmă. Fără să stea pe gânduri, a înhățat telefonul, i-a smuls cablul din priză și l-a azvârlit pe hol.

— Nenorocita dracului! a țipat ea, apoi a izbucnit în plâns.

•

Annika a sunat îndelung. Patricia ar fi trebuit să fie acasă la ora aceea. Poate că dormea, dar, oricum, ar fi auzit telefonul.

Dacă i se întâmplase ceva?

Îngrijorarea se amesteca cu rușinea pe care o trăise cu o zi înainte și care încă nu dispăruse. Mai întâi îi fusese rușine că fusese asociată cu Patricia, iar apoi, pentru că fusese lașă și o trădase.

S-a plimbat o vreme prin redacție, a băut o cafea, apoi s-a uitat un pic pe CNN. Când a trecut pe lângă biroul redactorului de știri, și-a dat seama că uitase să-i spună despre demonstrația tinerilor care urma să aibă loc la locul crimei.

— Trebuie să te duci tu, i-a spus Ingvar Johansson pe un ton tăios. Toți ceilalți reporteri sunt ocupați.

S-a dus la Pelle Oscarsson și l-a rugat să-i pună la dispoziție un fotograf pentru ora două și un sfert.

— O să meargă Pettersson cu tine, i-a zis Pelle. Urmează să vină.

Annika i-a zâmbit de complezență, dar a bombănit în sinea ei. Iarăși avea să urce în Volkswagen-ul ăla obosit!

— Aștept afară, a zis ea, apoi s-a dus să-și ia geanta.

A coborât cu liftul, a ieșit din clădire și a luat loc pe unul dintre soclurile de beton ale parcării etajate. Aerul era fierbinte și electrizat. Când inspira, avea impresia că-i pocnesc plămânii. A închis ochii și a ascultat zgomotele orașului – cine știe, poate că nu avea să le mai audă mult timp de-acum încolo.

Când a deschis ochii, i-a luat câteva clipe să-și dea seama ce vede. Tânăra care tocmai intra în sediu îi părea familiară, dar n-a recunoscut-o din prima.

— Patricia! a strigat-o Annika în cele din urmă, pornind spre ea cu pași iuți. Ce faci aici?

Patricia s-a uitat în jur cu un aer dezorientat și a zărit-o pe Annika. S-a întors pe călcâie și a ieșit. Era cât pe-aci să fie

prinsă între ușile automate, pentru că Tore Brand a strigat ceva, iar Patricia s-a oprit.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă dau afară.

Annika respira normal acum:

— Foarte bine! O să-ți găsești o altă slujbă.

Patricia s-a uitat la ea cu un aer uluit:

— Nu mă dau afară de la club, ci din apartament…

— Cine, părinții Josefinei?

Patricia a încuviințat din cap, ștergându-și lacrimile:

— Mama lui Jossie e o mare nenorocită. O scârbă rasistă.

— Și unde o să te duci?

Tânăra și-a dat părul pe spate cu un gest senzual și a ridicat din umeri:

— Habar n-am! Poate o să mă mut cu un tip. E plin orașul de bătrânei cu bani.

Fără să stea pe gânduri, Annika a scotocit în geantă, și-a scos cheile și le-a pus în mâna Patriciei:

— Poftim. Hantverkargatan numărul 22. Traversezi curtea interioară și urci la ultimul etaj. Ai vreun ban? Fă niște dubluri, celălalt set de chei e la prietenul meu.

— Poftim?

— Am un dormitor în plus. E un apartament vechi, iar în spatele bucătăriei e o cameră unde dormea slujnica. Poți să stai acolo. Ai o saltea?

Patricia a încuviințat din cap.

— Iar celelalte mobile din apartament?

— Patul e al lui Joachim, iar masa a cumpărat-o Jossie la mâna a doua.

— Muncești în noaptea asta?

Tânăra a încuviințat încă o dată din cap.

— Muncești în fiecare noapte?

— Aproape, a răspuns ea cu glas scăzut.

— Bine, asta-i treaba ta. Dar să nu faci dezordine în apartament. Chestia asta nu-mi place deloc.

Patricia se uita la ea cu ochi mari:

— Cum de ai încredere în mine? Nici nu mă cunoști.

Annika a afișat un zâmbet ușor jenat:

— N-am nimic care să poată fi furat.

Chiar în momentul acela, mașina lui Pettersson și-a făcut apariția pe Gjörwellsgatan. Annika n-a trebuit să se uite în spate ca să fie sigură că era el; a auzit cum i s-a înecat motorul chiar înainte să ajungă lângă intrarea în sediu.

— Stația de autobuz e foarte aproape de aici, pe Rålambsvägen. Numărul 62 te lasă chiar pe Hantverkargatan.

Patricia a rămas pe loc, uitându-se la chei, iar Annika a pornit spre mașina fotografului.

— O să avem parte de o furtună strașnică în noaptea asta, i-a zis Pettersson, scoțând capul pe fereastră.

Patricia și-a luat la revedere și a plecat, iar Annika s-a străduit să-i zâmbească fotografului – vasăzică era și un profet meteo.

— Cred c-ar fi bine să parcăm nițel mai departe de parc, i-a zis ea când a urcat pe scaunul pasagerului.

— De ce?

— Pentru că nu-s sută la sută sigură că o să-i încânte prezența noastră.

Au străbătut drumul până la cimitir în tăcere, iar motorul nu s-a înecat decât de două ori. Au oprit într-o parcare în care se intra de pe Fleminggatan.

Annika a luat-o pe Kronobergsgatan, mergând la pas către parc. Ajunseseră la timp: probabil că autocarele tocmai plecaseră din Täby. A luat loc pe treptele de la intrarea unui bloc, de unde avea o perspectivă bună asupra cimitirului. Fotograful se plimba pe cealaltă parte a străzii.

„La iarnă, o să duc dorul căldurii de acum, s-a gândit ea. Când o să bată vântul și-o să ningă, când o să curăț gheața de pe parbriz în fiecare dimineață, o să am nostalgia zilelor de vară. Când o să merg cu mașina în Katrineholm ca să iau parte la încă o întâlnire a consiliului local și să stau de vorbă cu niște femei nervoase despre închiderea a încă unui oficiu poștal, o să-mi aduc aminte de perioada asta. Aici și acum. Haos și crimă. Orașul încins.”

A ridicat privirea spre cer – era de un albastru foarte intens. Dincolo de parc cerul era colorat într-un gri-oțeliu.

„Poate că Pettersson are dreptate. Poate c-o să avem parte de-o furtună.”

•

Primul autocar a apărut pe Kronobergsgatan la ora 14:20. Annika a rămas pe trepte, iar fotograful și-a montat la aparat un

obiectiv telefoto și a început să fotografieze tinerii care coborau din autocar. Celelalte două au apărut câteva minute mai târziu. Annika s-a ridicat în picioare, scuturându-și pantalonii, iar când a înghițit, și-a dat seama că avea gura uscată. La naiba! Întotdeauna uita să-și ia niște apă când pleca pe teren. S-a apropiat încet de grup, căutându-i din priviri pe Martin Larsson-Berg, Lisbeth și Charlotta. Nu i-a văzut nicăieri.

Tinerii erau foarte gălăgioși. Mulți aveau un aer agresiv, iar unii plângeau. Annika s-a oprit când a ajuns lângă Sankt Göransgatan. Nu-i plăcea ce vedea. În ciuda distanței, și-a dat seama că mulți dintre ei erau frânți de oboseală. Erau palizi din pricina nesomnului. A traversat strada și s-a apropiat de Pettersson.

— Hei, a zis ea. Cred c-ar fi bine s-o ștergem.

Fotograful și-a luat aparatul de la ochi și s-a uitat la ea cu un aer surprins:

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Annika a făcut un semn cu capul spre autocare:

— Uită-te la ei. Sunt în pragul isteriei. Nu cred că e bine să încurajăm psihoza în masă așa cum face „celula de criză” de la clubul de tineret. Cred că tinerii ăștia n-au mai trecut pe acasă de sâmbăta trecută.

— Dar ne-au sunat.

Annika a încuviințat din cap:

— Mda, ne-au sunat… Probabil că pentru ei e o chestie foarte importantă. Dar e de datoria noastră să ne folosim mintea dacă ei nu pot.

Fotograful devenea nerăbdător:

— Ei, drăcie! N-am de gând să renunț la un subiect numai pentru că, dintr-odată, îți faci probleme de conștiință.

Tinerii umblau de colo-colo, împrăștiindu-se prin cimitir. Annika încă șovăia.

În clipa următoare, Annika a zărit o mașină a tabloidului rival, care s-a apropiat de parc și a oprit pe Sankt Göransgatan. Din mașină a coborât Arne Påhlson.

Annika s-a hotărât imediat.

— Bine, haide. Să mergem mai aproape, i-a zis ea lui Pettersson.

A luat-o spre cimitir, urmată de fotograf, apropiindu-se de arcurile din fier forjat ale gardului. Inima îi bătea din ce în ce mai

tare, iar când a înghițit, și-a dat seama că avea gura uscată ca iasca. Când a ajuns la câțiva metri de tineri, unul dintre ei a arătat-o cu degetul și a început să țipe:

— Au venit! Sunt aici! Păsările de pradă! Hienele!

Atenția tuturor era îndreptată asupra celor doi jurnaliști.

— Lisbeth e cu voi? a întrebat Annika, dar vocea ei n-a reușit să acopere hărmălaia.

— Cărați-vă de-aici, nenorociții dracului! i-a strigat un băiat care nu avea mai mult de 13-14 ani.

Apoi a făcut câțiva pași amenințători spre ea, iar Annika s-a dat în spate în mod instinctiv. Fața băiatului era umflată de la atâta plâns și nesomn, iar trupul îi tremura din toate încheieturile, de la adrenalină și furie. Annika amuțise și se uita țintă la el.

— Stați un pic, a spus ea în cele din urmă. N-am vrut să vă deranjăm…

O fată corpolentă s-a apropiat de ea și i-a dat un ghiont strașnic peste umăr.

— Hienele dracului! a zbierat ea, împroșcând salivă.

Annika a făcut câțiva pași împleticiți în spate. A încercat să se uite cu calm în ochii furioși ai fetei:

— Te rog. Să încercăm să stăm de vorbă…

— Hiena dracului! a țipat fata. Nenorocito!

Grupul care o înconjura devenea din ce în ce mai mare, iar Annika era foarte speriată. Cineva a împins-o de la spate, iar ea a făcut un pas în față și s-a lovit de fata corpolentă.

— Ce faci, nenorocito? a țipat ea. Mă provoci?

Annika s-a uitat cu disperare după fotograf. Oare unde era?

— Pettersson! a strigat ea. Pettersson, unde naiba ești?

Annika i-a auzit vocea; venea de undeva de lângă parcarea în care lăsaseră mașina.

— Bengtzon! a strigat el cuprins de panică. Vor să-mi ia aparatele!

Dintr-odată, s-a auzit o voce care le-a acoperit pe toate celelalte. Amenințătoare și frenetică, a reușit să străpungă hărmălaia din jur:

— Unde? Unde sunt?

O fată pusese mâna pe geanta Annikăi, dar când a auzit vocea, i-a dat drumul și s-a întors pe călcâie. Deasupra capetelor a apărut un exemplar din *Kvällspressen.* Grupul s-a

împrăștiat, iar Annika a văzut mai mulți copii deschizând câte un ziar. Charlotta, fata care fusese colegă cu Josefin, își croia drum prin mulțime. Când a văzut-o, Annika a mai făcut câțiva pași în spate.

Charlotta era în pragul colapsului. Ochii îi erau injectați, pupilele – dilatate și întunecate, iar mișcările – smucite și necoordonate. Avea părul murdar și ciufulit și abia mai putea respira.

— Hienă ce ești! a țipat ea, făcând un salt spre Annika. Împuțito!

Și, cu toată forța de care mai era în stare, Charlotta a început s-o lovească cu ziarul în cap. Annika a ridicat mâinile în mod instinctiv, încercând să se apere de ploaia de lovituri care îi cădea pe mâini și pe spate, în timp ce țipetele din jurul ei deveneau din ce în ce mai puternice, contopindu-se într-un răcnet colectiv.

Annika a simțit că mintea i se golește de gânduri. S-a răsucit pe călcâie, a împins copiii care îi stăteau în cale și a luat-o la fugă. Departe! Doamne ajută! Departe de locul ăla! Își auzea tălpile izbind asfaltul, iar în dreapta ei verdeața parcului se perinda cu repeziciune. A simțit că Pettersson se afla undeva în spatele ei, dar tot acolo erau și tinerii furioși.

În lumina puternică din parc, rampa care ducea la parcare părea neagră ca smoala, așa că Annika s-a împleticit.

— Pettersson! a strigat ea. Unde ești?

Annika a ajuns la mașină și, după ce i s-au obișnuit ochii cu întunericul, l-a văzut pe fotograf coborând rampa în fugă. Ținea aparatul într-o mână și avea părul zbârlit, iar vesta îi atârna doar de un umăr.

— Au vrut să smulgă hainele de pe mine, a zis el, vizibil tulburat. La dracu'! Am făcut o mare prostie când ne-am apropiat de ei.

— Taci dracu' din gură! a țipat Annika. Urcă în mașină și hai să plecăm naibii de aici!

Fotograful a urcat la volan, a deschis portiera din dreapta, iar Annika a sărit în mașină. Trebuie să fi fost o sută de grade înăuntru, așa că Annika a coborât repede geamul. Spre surprinderea ei, motorul a pornit din prima, iar Pettersson a luat-o spre ieșirea din parcare, demarând în trombă. Când au ajuns

afară, au fost izbiți de lumina foarte puternică, iar Annika n-a mai văzut nimic preț de o clipă.

— Uite-i! După ei!

Urletele au ajuns la ea prin fereastra deschisă și a văzut grupul apropiindu-se de mașină ca un zid viu.

— Apasă pe accelerație, ce naiba! a strigat ea, ridicând geamul.

— E o stradă cu sens unic! s-a plâns fotograful. Trebuie s-o iau pe lângă cimitir!

— În niciun caz! a țipat Annika la el. Ia-o înainte!

Motorul s-a înecat chiar când au ajuns pe Kronobergsgatan. Annika și-a blocat portiera, apoi și-a astupat urechile cu palmele. Pettersson a răsucit cheia în contact de mai multe ori, dar demarorul nu voia să-i dea ascultare. Grupul de tineri a ajuns lângă ei, înconjurându-i din toate părțile. Au început să lovească mașina cu pumnii, iar un puști a încercat să urce pe capotă.

Dintr-odată, Annika a văzut pe parbriz un exemplar din *Kvällspressen* deschis la articolul ei despre doliul din Täby. Fotografia cu fetele care scriau poezii a lăsat urme de cerneală pe geam.

Unul dintre tineri a mototolit ziarul, l-a aruncat pe capotă și i-a dat foc. Annika a început să țipe ca o apucată:

— Pornește dracu’ mașina! Trebuie să plecăm de-aici!

În câteva clipe, au fost aprinse și alte ziare: fotografiile cu fetele și poeziile lor erau cuprinse de flăcări. Mașina începuse să se zgâlțâie – încercau s-o răstoarne. Zgomotul pumnilor care izbeau în caroserie devenea din ce în ce mai puternic. Pettersson a urlat și, dintr-odată, motorul a pornit. A apăsat pedala de ambreiaj, apoi a călcat un pic accelerația, iar mașina a luat-o din loc. Și-a sprijinit podul palmei pe butonul claxonului și, încetul cu încetul, mașina și-a croit drum prin mulțime, iar puștiul care se urcase pe capotă a sărit imediat jos. Annika s-a aplecat în față și a închis ochii, astupându-și urechile cu palmele. Nu a ridicat privirea decât după ce mașina a cotit pe Fleminggatan.

Pettersson tremura atât de tare, încât abia putea conduce. Au pornit spre centru și au oprit un kilometru mai încolo, lângă un mic fast-food.

— N-ar fi trebuit să ne apropiem de ei, a oftat el.

— Nu te mai smiorcăi! i-a zis Annika. Tu ai insistat! Asta e, ce-a fost a fost.

Fotografului îi tremurau mâinile, iar Annika era apatică și-și simțea trupul amorțit. Pettersson nu era mai tânăr decât ea, dar Annikăi i se părea că era de datoria ei să rezolve situația.

— Liniștește-te, i-a spus ea pe un ton mai înțelegător. Am scăpat.

A scotocit în geantă și a scos un pachet de șervețele nedesfăcut:

— Poftim, șterge-ți nasul! O să-ți cumpăr o cafea.

Pettersson a făcut ce i-a zis, fiindu-i recunoscător Annikăi pentru că preluase controlul. Când au intrat în fast-food, au văzut că aveau și cafea, și prăjituri.

— A fost înfiorător! a mormăit Pettersson, mușcând din prăjitura cu marțipan. E cea mai nasoală chestie care mi s-a întâmplat în toată viața mea.

Annika a afișat un zâmbet crispat, care era mai mult pentru ea:

— Atunci poți să te consideri un norocos.

Și-au băut cafelele în tăcere.

— Ar trebui să-ți duci mașina la service, a zis ea în cele din urmă.

— Zău?…

Au mai comandat câte o cafea.

— Facem ceva în legătură cu pățania asta? a întrebat el.

— Nu. Și să sperăm că nimeni altcineva n-o să facă nimic.

— Păi, cine s-ar putea amesteca? a întrebat Pettersson cu un aer neîncrezător.

— Crede-mă, sunt unii care s-ar amesteca cu dragă inimă.

S-au întors la sediu făcând un mare ocol pe lângă centrul vechi și Insula de Sud. Nu voiau sub niciun chip să se apropie de parcul Kronoberg.

•

Au ajuns în redacție pe la patru și jumătate.

— Cum a fost? a întrebat Ingvar Johansson.

— Un adevărat iad! a spus Annika. Ne-au atacat. Și au încercat să dea foc la mașină.

Johansson a clipit cu un aer neîncrezător:

— Glumești…

— Nu, vorbesc serios, a zis Annika. A fost foarte nasol.

Dintr-odată, a simțit nevoia să ia loc. S-a așezat pe biroul redactorului de știri.

— Niciun interviu? Nicio poză? a întrebat Ingvar Johansson pe un ton dezamăgit.

Annika se uita la el și avea impresia că erau despărțiți de un ecran din plexiglas.

— Nimic. Oricum, nu aveam despre ce să scriem. Niște adolescenți în căutare de senzații tari. Au dezvoltat un fel de psihoză în masă. Am avut noroc. Ar fi putut să răstoarne mașina și să-i dea foc.

Johansson s-a uitat în ochii ei câteva clipe, apoi s-a întors cu spatele și a pus mâna pe receptor.

Annika s-a dus la biroul lui Berit și, dintr-odată, și-a dat seama că-i tremurau picioarele. „Doamne, ce slabă de înger am devenit!”, și-a zis ea, așezându-se pe scaun. A citit comunicatele de presă de la TT și a răsfoit câteva reviste economice obscure, până când a auzit genericul emisiunii *Studio 69.*

Annika avea să-și aducă aminte de ora aceea ca de un coșmar fantastic – o oră care avea să-i apară în vis de multe ori în următorii zece ani. Avea să-și aducă aminte de nenumărate ori de sentimentul trezit de acordurile chitarei electrice, de cât de vulnerabilă și nepregătită se simțise, de felul naiv în care rămăsese pe loc și îi lăsase s-o ia la țintă.

— În căutarea știrilor de senzație, tabloidele au ajuns să se coboare la un nivel fără precedent, a declamat moderatorul. Expun în paginile lor tineri îndurerați, răspândesc informații false pe seama membrilor unor familii și s-au transformat în instrumentele politicienilor, care se folosesc de ele pentru a arunca praf în ochii opiniei publice. Mai multe despre acest subiect, în emisiunea de astăzi, cu analize și dezbateri live la *Studio 69.*

Annika asculta cuvintele fără să le înțeleagă. Presimțea că avea să se întâmple ceva, dar nu voia să-și dea seama ce anume.

Acordurile de chitară au încetat și a revenit vocea moderatorului:

— Joi, doi august. Ascultați *Studio 69,* live de la Casa Radioului din Stockholm. Astăzi, ne vom ocupa de felul în care ziarul *Kvällspressen* a prezentat cazul Josefinei Liljeberg, stripteuza

ucisă în parcul Kronoberg. Alături de mine se află în studio două persoane care au cunoscut-o bine pe Josefin: Charlotta, cea mai bună prietenă a ei, și Martin Larsson-Berg, directorul adjunct al liceului pe care l-a absolvit. De asemenea, am stat de vorbă cu Joachim, iubitul ei...

Pe Annika a cuprins-o amețeala – simțea că i se învârte capul. Începea să-și dea seama ce avea să se întâmple. A întins mâna să închidă radioul, dar s-a oprit. „Mai bine ascult ce-or să zică, decât să-mi povestească altcineva.” După aceea, avea să regrete această hotărâre: cuvintele rostite în acea emisiune i-au înțepenit centrul vorbirii ca o mantra.

— Să începem cu tine, Charlotta. Ai putea să ne spui ce ți-au făcut cei de la *Kvällspressen*?

Charlotta a început să bocească în studio. Moderatorul își închipuia, probabil, că era o chestie care sporea calitatea emisiunii, pentru că a lăsat-o să plângă vreo jumătate de minut și abia apoi a întrebat-o dacă se simțea bine. Charlotta s-a oprit imediat.

— O reporteră pe nume Annika Bengtzon m-a sunat acasă, a început ea, scoțând un suspin. Voia să-mi scormonească durerea.

— În ce sens? a întrebat-o moderatorul pe un ton preocupat și înțelegător.

— Prietena mea cea mai bună tocmai murise, iar ea m-a sunat în toiul nopții ca să mă întrebe cum mă simt.

— Cred că ți-a fost foarte greu! a exclamat moderatorul.

Charlotta a scos încă un suspin:

— Da, moartea ei e cel mai dureros lucru pe care l-am trăit până acum.

— Dumneavoastră ce ați simțit, domnule Martin Berg-Larsson?

— Larsson-Berg, l-a corectat directorul adjunct. Bineînțeles că nu am fost un bun prieten al Josefinei, dar sunt apropiat de familia ei. Fratele Josefinei este un elev foarte dotat. A absolvit liceul primăvara trecută, iar în toamna aceasta va pleca la studii în Statele Unite. Noi, cei de la liceul Tibble, suntem foarte bucuroși ori de câte ori unul dintre elevii noștri pleacă la studii în străinătate.

— Și cum v-ați simțit când ați primit această veste în toiul nopții?

— Bineînțeles că am fost șocat. La început, am crezut că s-a întâmplat ceva cu soția mea, care plecase într-o călătorie pe mare…

— Și cum ați reacționat?

— Am fost destul de tulburat…

— V-a sunat tot Annika Bengtzon, reportera care s-a vârât și în sufletul Charlottei?

— Da.

Apoi s-a auzit foșnetul unui ziar.

— Să vedem ce a scris Annika Bengtzon, a spus moderatorul. Ascultați, vă rog…

Pe un ton zeflemitor, bărbatul a început să citească din articolele Annikăi despre Josefin, despre visele și speranțele ei, apoi din citatele Charlottei și, în cele din urmă, articolul despre tinerii îndurerați din Täby.

— Ei bine, ce părere aveți? a întrebat el pe un ton sumbru.

— E îngrozitor să nu fii lăsat în pace atunci când ești îndurerat, a scâncit Charlotta. Presa nu respectă niciodată oamenii în situațiile de criză. Iar astăzi, în timpul demonstrației noastre împotriva violenței, această reporteră s-a vârât *iarăși* în sufletele noastre.

Martin Larsson-Berg și-a dres glasul:

— Da, din punctul de vedere al relației cu presa, celula de criză pe care am organizat-o la Täby s-a descurcat excelent. Ne place să credem că am dat un exemplu demn de urmat…

Moderatorul l-a întrerupt:

— Dar *Kvällspressen* și Annika Bengtzon nu s-au oprit aici. Tabloidul s-a străduit să îndepărteze suspiciunile care planează asupra ministrului Christer Lundgren. Cântându-le în strună social-democraților, reportera a aruncat vina asupra lui Joachim, iubitul Josefinei, omul care a fost cel mai aproape de ea. Unul dintre reporterii noștri i-a luat un interviu.

— O iubeam pe Josefin, s-a auzit vocea ascuțită a unui bărbat care părea tânăr și vulnerabil. Pentru mine, era cea mai importantă persoană din lume.

— Cum v-ați simțit când, în ziare, s-a spus că dumneavoastră ați fi criminalul? a întrebat reporterul pe un ton precaut.

Bărbatul a oftat:

— Mi-e imposibil să descriu ce-am simțit. Ce-aș putea spune? Când am citit că eu aș fi… Nu, e dincolo de puterea mea de înțelegere…

Joachim a tăcut.

— V-ați gândit să dați ziarul în judecată?

A urmat o nouă tăcere:

— Nu, toată lumea știe că n-are niciun rost. Un gigant precum *Kvällspressen* ar fi dispus să cheltuiască oricât ca să strivească un om. N-aș câștiga niciodată un proces împotriva presei. În plus, mi-ar trezi prea multe amintiri.

Apoi s-a auzit vocea moderatorului. De data asta, invitatul din studio era un reporter care părea să joace rolul unui expert.

— Asta chiar e o problemă, nu-i așa? a întrebat moderatorul.

— Cu siguranță, a răspuns invitatul pe un ton îngrijorat. Un tânăr este etichetat drept criminal de către o reporteră angajată pe timpul verii, care și-a pus hainele de sărbătoare ca să scrie un articol de investigație, iar consecința este că o minciună trece drept adevăr. În astfel de cazuri, rareori se face dreptate. Un proces pentru calomnie intentat ziarului ar costa extrem de mult. Cu toate astea, țin să precizez că toți cei care se simt folosiți sau abuzați de presă pot primi sprijin juridic pentru a-i trage la răspundere pe jurnaliștii care spun minciuni.

— Și Joachim ar putea face asta?

— Da, desigur! Să sperăm că va avea suficientă energie cât să ducă acest caz în fața tribunalului. Ar fi foarte interesant să vedem care ar fi rezultatul unui asemenea proces.

S-a auzit foșnetul unor hârtii, apoi vocea moderatorului:

— Dar oare de ce ar face așa ceva o tânără jurnalistă?

— O posibilă explicație ar fi că nu s-ar da în lături de la nimic pentru a obține o slujbă permanentă în redacția unui tabloid. *Kvällspressen* trăiește din vânzările realizate la chioșcurile de presă. Cu cât este mai picantă prima pagină, cu atât vând mai multe exemplare și cu atât fac mai mulți bani. Din păcate, reporterii care se înjosesc să scrie astfel de materiale au parte de câștiguri financiare de pe urma activității lor sordide.

— Deci cu cât e mai obscenă prima pagină, cu atât e mai mare salariul reporterului?

— Da, se poate spune și așa.

— Dar chiar credeți că e atât de simplu? Că această jurnalistă s-a vândut angajatorului care a oferit mai mult?

— Nu, din păcate, motivele ei ascunse pot fi și mai dubioase.

— Și care credeți că ar putea fi aceste motive?

Reporterul și-a dres glasul.

— Adevărul este că în Stockholm există aproximativ zece mii de oameni care fac lobby. Și toți acești oameni urmăresc un singur lucru: să determine factorii de decizie și mass-media să facă ce-și doresc angajatorii lor. Mai exact, specialiștii în lobby influențează presa „plantând" știri. Păcălești sau cumperi un jurnalist ca să planteze un articol, iar apoi jurnalistul respectiv devine unealta ta.

— Credeți că așa s-a întâmplat și în acest caz?

— Da, sunt absolut convins, a zis reporterul pe un ton autoritar. E limpede pentru oricine cunoaște un pic branșa jurnaliștilor că materialul Annikăi Bengtzon despre Christer Lundgren este un exemplu de articol plantat.

— Cum de sunteți atât de sigur? a întrebat moderatorul cu o voce de om impresionat.

— Aș vrea să vă pun o înregistrare care dovedește ceea ce susțin, a zis reporterul pe un ton triumfător. A fost realizată azi-dimineață la intrarea în Rosenbad.

Din difuzoare a năvălit vocea prim-ministrului:

— Bineînțeles că sunt alături de Christer în asemenea momente. Speculațiile jurnalistice de acest gen reprezintă întotdeauna o grea încercare. Dar țin să vă asigur că acest caz nu va influența absolut deloc nici guvernul, nici partidul. Presupun că ați văzut cu toții ediția de azi a ziarului *Kvällspressen.* Redacția și-a dat seama de ce l-a intervievat poliția pe Christer: întâmplarea face să aibă un apartament de serviciu exact lângă parcul Kronoberg. Chiar și miniștrii trebuie să locuiască undeva.

Înapoi în studio, la reporterul care făcea pe expertul:

— Am auzit foarte limpede. Prim-ministrul se referă în mod direct la afirmațiile din *Kvällspressen,* sperând că o să fie preluate și de restul presei.

— Care este responsabilitatea guvernului într-un astfel de caz?

— E limpede că guvernul trebuie blamat pentru că profită de o jurnalistă atât de tânără și lipsită de experiență. Din păcate, este mult mai ușor să manipulezi colaboratorii angajați pe perioada verii.

Moderatorul a adăugat:

— Am încercat să luăm legătura cu redactorul-șef ca să-i oferim posibilitatea de a face un comentariu, dar ni s-a spus că nu este disponibil…

Annika s-a ridicat și a plecat la toaletă. Simțea că se învârte podeaua cu ea. Senzația de amețeală s-a întețit când a ajuns pe coridorul din spatele redacției. A trebuit să se sprijine de perete. „O să cad. N-am să ajung la baie. Nu pot. O să vomit aici, pe podea.”

A reușit să ajungă la baie și a vomitat în toaleta pentru persoane cu handicap. A deschis robinetul ca să curețe chiuveta, dar gura de scurgere se înfundase. S-a uitat în oglindă și a fost surprinsă să constate că încă era întreagă și că arăta la fel. Încă respira, iar inima încă îi bătea.

„N-am să mai pot ieși în lume niciodată. M-am făcut de râs. N-o să mă mai vrea nici la *Katrineholms-Kuriren. O* să fiu concediată.” Annika nu-și putea da seama dacă cele spuse la *Studio 69* erau îndreptățite. Fusese făcută praf pe postul național.

A izbucnit în plâns.

„Doamne, unde o să stau? Dacă nu mai pot plăti chiria, unde o să mă duc?”

S-a așezat pe vine, plângând cu fața afundată în fustă.

„Lyckebo, și-a zis ea dintr-odată, oprindu-se din plâns. O să mă mut la bunica. Nimeni n-o să dea de mine acolo. În octombrie, bunica o să se mute în apartamentul ei din Hälleforsnäs, iar eu aș putea rămâne în casa de la țară.”

Și-a suflat nasul într-o bucată de hârtie igienică, apoi și-a șters lacrimile.

Da! Așa avea să facă! Bunica îi promisese că avea s-o sprijine, că n-avea s-o lase la greu. În plus, Annika era membră de sindicat, așa că avea să primească ajutor social timp de cel puțin un an, iar apoi avea să vadă ce era de făcut. Putea să plece în străinătate. Mulți suedezi făcuseră așa. Să culeagă portocale în Israel sau struguri în Franța. Sau mai bine în Noua Zeelandă?

S-a ridicat în picioare. Avea multe posibilități.

— Ai să reușești! și-a zis ea cu glas tare.

Se hotărâse. Nu avea să mai calce niciodată în redacția unui ziar și cu atât mai puțin în cea de la *Kvällspressen.* Avea să-și ia

geanta, să-și pună lucrurile într-o cutie și să renunțe la jurnalism pentru totdeauna.

A deschis ușa toaletei cu un aer hotărât. Sentimentul că se afla pe o mare agitată nu dispăruse cu totul, așa că mergea pe lângă zid, ca să nu cadă.

Când a ajuns la biroul lui Berit, și-a adunat repede lucrurile și le-a pus în geantă.

— Aici erai! Poți veni în biroul meu câteva clipe?

Annika a recunoscut vocea lui Anders Schyman, noul redactor-șef adjunct, și s-a întors cu un aer surprins:

— Cine, eu?

— Da. Biroul meu e acvariul ăla cu draperii hidoase. Treci pe la mine când ai un pic de timp liber.

— Pot să vin chiar acum.

În timp ce mergea spre biroul șefului, simțea că toți jurnaliștii din redacție se uitau la ea pe furiș. „Sunt sigură de un lucru, și-a zis ea. Mai rău de-atât nu poate să fie.”

Nu era un birou frumos. Draperiile ponosite chiar erau hidoase, iar aerul era stătut și un pic umed.

— Ce-i cu mirosul ăsta îngrozitor? Ați uitat să goliți scrumiera?

— Nu fumez. E de la canapea. Nu te așeza pe ea. O să-ți intre mirosul în haine.

Annika a rămas în picioare în mijlocul încăperii, iar Anders Schyman s-a așezat pe birou.

— Am sunat la cei de la *Studio 69,* i-a spus el. E prima oară când aud un asemenea atac la persoană și nici măcar n-am avut posibilitatea să le dăm un răspuns. Deja am trimis o plângere prin fax la Consiliul Național al Audiovizualului. E drept că redactorul-șef e plecat, dar eu am fost aici toată ziua. Pe tine te-au sunat?

Annika s-a mulțumit să scuture din cap.

— Îl știu pe așa-zisul expert care a fost invitat în emisiune. O vreme, a lucrat în echipa emisiunii mele, dar a trebuit să mă descotorosesc de el. Comportamentul lui depășea orice limită. Tot timpul uneltea și jignea oamenii, până când mi-a dezbinat echipa. Din fericire, era angajat cu contract de colaborare, așa că i-am putut cere să plece imediat ce-am hotărât să-l dau afară.

Annika stătea cu capul plecat.

— Cât privește articolul plantat, a zis Schyman, luând în mână un fax din grămada de hârtii care se strânsese deja pe biroul lui, am primit un pont potrivit căruia liderul unuia dintre celelalte partide din parlament a fost interogat și el în legătură cu moartea Josefinei.

I-a întins faxul, iar Annika s-a uitat la el cu un aer uluit:

— De unde a fost trimis?

— Asta m-am întrebat și eu. Vezi numărul de identificare din colț? Este numărul biroului de relații publice al social-democraților.

— Ce manevră murdară!

— Nu-i așa? Și sfidătoare. Nici măcar nu le-a păsat că o să ne dăm seama imediat cine l-a trimis.

Au tăcut amândoi preț de câteva clipe.

Apoi Annika s-a îndreptat de spate:

— Nimeni nu a plantat niciun articol cu ajutorul meu.

Anders Schyman se uita la ea cu atenție, așteptând să continue.

— N-am discutat despre cazul ăsta cu nimeni, în afară de Berit și Anne Snapphane, cărora le-am povestit câte ceva.

— Dar cu redactorii de știri?

Annika a scuturat din cap și a zis cu glas scăzut:

— Nu prea.

— Deci te-ai ocupat singură de povestea asta?

Anders Schyman părea un pic sceptic, iar Annika se simțea un pic vulnerabilă.

— Aproape singură, a zis ea, iar ochii i s-au umezit. Nu pot să dau vina pe altcineva.

— Ah, nu! s-a grăbit Schyman să spună. Nu asta încercam să sugerez. Cred că ai făcut o treabă destul de bună. Singura chestie care ți-a scăpat a fost clubul de striptease. Știai că lucra acolo, nu-i așa?

Annika a încuviințat din cap.

— Ar fi trebuit să publicăm informația asta mai devreme. Dar să procedezi precum tabloidul rival și *Studio 69,* care au scos-o pe biata fată drept prostituată, e o chestie a naibii de gravă. Mult mai gravă decât omisiunea ta. Și cum ai reușit să afli unde e locuința de serviciu a ministrului?

Annika a scos un oftat:

— Am stat la o cafea cu o vecină de-a lui.

— Excelent! a spus Schyman cu entuziasm. Și ce s-a întâmplat, de fapt, cu adolescenții ăia din Täby?

Ochii Annikăi au strălucit o clipă:

— Ah, povestea cu „celula de criză” mi se pare de domeniul incredibilului. Pentru că ei înșiși ne-au sunat și ne-au invitat la clubul tineretului! Apoi ne-au sunat și în legătură cu mitingul din parc sau ce-o fi fost ăla.

— Din câte am auzit, lucrurile au scăpat de sub control.

Annika și-a pus geanta pe podea și a ridicat mâinile într-un gest de exasperare. Îi făcea bine să vorbească – în sfârșit – despre acel incident.

— Sunt niște tineri în doliu, așa că nu poți sta de vorbă cu ei în mod serios. Din câte îmi pot da seama, ideea e că ar trebui să-i compătimim, dar să nu ne apropiem de ei în niciun fel… În țara asta, n-ai voie să scoți o vorbă despre vreun subiect care e un pic neplăcut sau controversat. Ne închipuim că moartea, violența și suferința vor dispărea dacă le îngropăm undeva și nu mai discutăm niciodată despre ele. E fals! Situația se înrăutățește tot mai mult pe zi ce trece! Adolescenții ăia erau nebuni, voiau să ne dea foc!

— Nu cred că ar fi mers atât de departe.

Annika era agitată, iar Schyman s-a gândit că cel mai bine era să încerce s-o calmeze.

— Ba ne-ar fi dat foc! a țipat Annika. N-ați fost acolo să-i vedeți. Nenorociții ăia de asistenți sociali au pus stăpânire pe suferința lor. „Celulă de criză”… Un căcat! N-au făcut decât să le inducă un fel de isterie colectivă. Și pun pariu că mulți dintre adolescenții ăștia nici măcar n-au vorbit vreodată cu Josefin! Atunci de ce naiba se alătură unei orgii a suferinței timp de o săptămână? Erau într-un fel de transă, habar n-aveau ce fac! Pentru ei, noi eram Răul! Ca și când am fi avut vreo vină. Ne-au luat drept țapi ispășitori. Deci nu-mi spuneți că exagerez!

Annika era atât de agitată și de furioasă, încât se înroșise la față și gâfâia.

Redactorul-șef adjunct se uita la ea cu interes:

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate, ce pizda mă-sii!

Annika nu se abținea de la nimic, pentru că exact atât avea de pierdut – nimic.

Anders Schyman a zâmbit:

— E bine că nu înjuri așa și în articolele tale.

— Bineînțeles că nu înjur așa!

Redactorul-șef adjunct a izbucnit în râs, iar Annika a făcut un pas în față:

— Nu-i nimic de râs. E o chestie serioasă. Tinerii ăia de la cimitir semănau cu o gloată pusă pe linșaj. Nu pot fi sigură că ne-ar fi făcut rău, dar ne-au speriat al dracului de tare! Cred că ar trebui să-i reclamăm la poliție. Mașina lui Pettersson a fost lovită zdravăn. Mă rog, la ce rablă are, nu prea se cunoaște, dar oricum… Ar trebui să fie limpede că oamenii n-au voie să se poarte așa, nici măcar atunci când suferă.

— Unele celule de criză fac o treabă extraordinară, a zis Anders Schyman pe un ton grav.

Annika nu i-a răspuns, iar redactorul-șef adjunct s-a uitat în tăcere la ea preț de câteva clipe.

— Ai lucrat foarte mult în ultima vreme, nu-i așa? a zis el în cele din urmă.

Annika a intrat imediat în defensivă.

— Nu e vorba de o reacție exagerată pricinuită de programul de lucru prea încărcat, a spus ea pe un ton tăios.

Redactorul-șef adjunct s-a ridicat în picioare:

— Nu asta am vrut să spun… Azi e tura ta?

Annika a plecat privirea:

— Nu, tura mea începe abia sâmbătă.

— Ia-ți liber în week-end! Du-te undeva să te odihnești! Ți-ar prinde bine câteva zile liniștite după toate câte s-au întâmplat.

Annika s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din cameră fără să scoată o vorbă.

În drum spre ușa redacției, l-a auzit pe Jansson spunând pe un ton plin de încântare:

— Doamne, azi o să facem o ediție pe cinste! „Șeful parlamentului recunoaște: «Am făcut parte din conducerea BI».” Avem un comentariu al prim-ministrului cu privire la suspiciunile care planează asupra lui Lundgren, iar Păpușile Ninja au fost arestate și avem fotografii în exclusivitate!

Annika a intrat repede în lift.

•

Abia când a ajuns în fața blocului și-a adus aminte că nu avea chei: ușa de la intrare nu era prevăzută cu încuietoare cu cod, ci cu yală. Încă un pic și izbucnea iarăși în plâns.

— Căcat! a strigat ea, trăgând de ușă cu furie.

Dar, spre surprinderea ei, ușa s-a deschis. O bucățică de carton verde pal i-a căzut la picioare. Annika s-a aplecat s-o ia. A recunoscut modelul: era o bucată din cutia cremei hidratante Clinique pe care o avea în casă. „Patricia, s-a gândit ea. Și-a dat seama că n-o să pot intra, așa că a pus o bucată de carton în ușă."

A urcat scările – un drum care i s-a părut nesfârșit –, iar când a ajuns la ușa apartamentului, a găsit un plic. L-a dezlipit de pe ușă și a auzit zornăitul unor chei.

Mersi mult pentru tot! *Astea sunt cheile tale. Mi-am făcut câte o copie după fiecare. Am plecat la club și mă întorc mâine-dimineață.*

P.S.: *Am făcut niște cumpărături, sper că nu te deranjează.*

Când a deschis ușa, Annika a fost întâmpinată de mirosul proaspăt al detergentului pentru podele. Perdelele de voal s-au umflat ca niște vele în bătaia vântului, dar au coborât imediat după ce Annika a închis ușa. A trecut încet dintr-o cameră în alta, uitându-se de jur împrejur.

Patricia făcuse curat în tot apartamentul, mai puțin în camera Annikăi, unde era la fel de multă dezordine ca de obicei. Frigiderul era plin cu câteva sortimente de brânză proaspătă, măsline, hummus și căpșune, iar pe bufet erau prune, struguri și avocado.

„N-am să pot mânca toate astea înainte să se altereze", s-a gândit Annika. Apoi și-a adus aminte că acum erau două în apartament.

A întredeschis ușa de la fosta cameră a slujnicei. Salteaua cu așternuturi înflorate a Patriciei era așezată într-un colț. Lângă ea se afla un geamantan mare plin cu haine, iar pe umerașul agățat într-un cui de pe perete atârna costumul roz al Josefinei.

„Vreau să rămân aici, s-a gândit Annika. Nu vreau să mă întorc la vechiul meu apartament. Și nici să-mi petrec restul vieții în casa din Lyckebo a bunicii."

În noaptea aceea, i-a visat pentru prima oară pe cei trei bărbați de la emisiunea *Studio 69*: moderatorul, expertul și reporterul de teren. Tăcuți, cu fețe inexpresive și îmbrăcați în negru, cei trei stăteau lângă patul ei. Le simțea răutatea ca pe o crampă în stomac.

— Cum puteți să spuneți c-a fost vina mea? a strigat Annika.

Bărbații s-au apropiat și mai mult de pat.

— M-am tot gândit la asta! a continuat ea. Poate că n-am procedat bine, dar măcar m-am străduit.

Cei trei au încercat s-o împuște. Pistoalele lor i-au răsunat în cap ca niște tunete.

— Nu sunt Josefin! Nu!

Bărbații s-au aplecat deasupra ei, iar când le-a simțit respirația rece, Annika s-a trezit din pricina propriului țipăt.

Camera era întunecată, iar afară ploua torențial. Fulgerele și tunetele erau aproape simultane. Fereastra dormitorului se legăna în bătaia vântului, iar în cameră se făcuse frig.

Cu chiu, cu vai, s-a ridicat în picioare ca să închidă fereastra, dar i-a fost destul de greu, pentru că vântul bătea foarte tare. După ce s-au estompat zgomotele, Annika a simțit că i se prelinge ceva pe picior. Îi venise ciclul. Pachetul cu tampoane era gol, dar mai avea câteva în geantă.

Cu furtuna în fundal, s-a ghemuit în pat și a plâns îndelung.

Optsprezece ani, șase luni și paisprezece zile

Se simte foarte ofensat, iar protestele mele par atât de neînsemnate. Știu că are dreptate. Nimeni nu m-ar putea iubi așa cum mă iubește el. Ar face orice pentru mine fără să ezite și totuși, eu mă gândesc la lumea din jur, în loc să mă gândesc la el.

Disperarea mea sporește, iar imperfecțiunea mea înflorește: e otrăvitoare, albastră și rece ca gheața. E foarte demoralizator să știi că nu ești niciodată la înălțime. Vreau să mă uit la televizor, dar el vrea să facem dragoste și îmi răsucește mâna. Vidul de necuprins pune stăpânire asupra mea – e negru și umed, inform și de nepătruns. Îmi spune că nu-l sprijin, iar eu nu găsesc nicio cale de ieșire.

Trebuie să facem eforturi amândoi pentru a ne regăsi cerul. Iubirea este eternă, esențială. Nu m-am îndoit niciodată de asta. Dar cine spune că iubirea e ușoară? Dacă perfecțiunea ar fi universală, atunci de ce s-ar mai strădui cineva s-o dobândească?

Nu pot renunța acum.

Atât pentru unul, cât și pentru celălalt,
noi suntem lucrul cel mai important din lume.

• Vineri 3 august

Deși a străbătut în fugă mica distanță până la mașină, Anders Schyman s-a udat leoarcă. Ploua cu găleata, ca și când cerul ar fi vrut să se răzbune pe toate acele zile încinse printr-o singură rupere de nori. După ce s-a strecurat în spatele volanului,

redactorul-șef adjunct a înjurat de câteva ori, străduindu-se să-și dea haina jos. Umerii și spatele cămășii erau ude.

„O să se usuce”, și-a spus el.

Geamurile se aburiseră din pricina respirației sale, așa că a pornit sistemul de dezaburire la turație maximă.

Soția i-a făcut cu mâna de la fereastra bucătăriei, iar Schyman a șters geamul din stânga, i-a trimis o bezea și a pornit spre oraș. Îi era foarte greu să vadă în față, deși ștergătoarele mergeau la viteză maximă. Ca să poată distinge ceva, trebuia să șteargă în mod constant partea interioară a parbrizului.

Pe autostrada Saltsjöbads traficul era rezonabil, dar după ce a trecut de Nacka, a dat peste un ambuteiaj. Din pricina unui accident de pe autostrada Värmdö, se formase o coloană de opt kilometri. Ploua întruna, iar gazele de eșapament se ridicau precum ceața. Schyman a oftat din rărunchi. În cele din urmă, a oprit motorul, dar a lăsat pornit sistemul de dezaburire.

Nu reușise să-și facă o idee despre *Kvällspressen.* Îl citea cu atenție de patru luni, de când i se propusese să preia funcția de redactor-șef adjunct. Anumite lucruri erau de la sine înțelese. De exemplu, *Kvällspressen* se situa întotdeauna la limita moralității și deontologiei, dar fără s-o depășească. Orice tabloid trebuia să procedeze astfel. Desigur, existau și câteva abateri, dar erau surprinzător de puține. Analizase reclamațiile trimise Clubului Presei și Biroului audiovizualului din Ministerul Culturii și bineînțeles că plângerile împotriva tabloidelor erau mult mai numeroase decât cele împotriva restului presei – ceea ce era cât se poate de firesc, dat fiind că menirea tabloidelor era tocmai să stârnească reacții în rândul cititorilor. Cu toate astea, din totalul reclamațiilor depuse în fiecare an se dădea câștig de cauză doar câtorva. Fusese surprins să constate că articolele condamnate proveneau deseori din ziare de provincie care nu știuseră unde să se oprească.

Ajunsese la concluzia că tabloidul *Kvällspressen* era o publicație foarte inteligentă, cu articole, titluri și prime pagini echilibrate. Un ziar cu o atitudine transparentă, deschis dialogului cu cititorii.

Cel puțin așa era în teorie. Dar realitatea era departe de această imagine.

De multe ori, angajații tabloidului habar n-aveau ce făceau. De exemplu, o trimiseseră pe acea fată din provincie la locul unei crime și în mijlocul unei gloate puse pe linșaj, sperând că o să facă o evaluare limpede și rațională a situației. Anders Schyman vorbise cu redactorii de știri și cu redactorii de noapte și aflase că niciunul dintre ei nu discutase în mod serios cu ea despre cum anume trebuia să prezinte asasinarea Josefinei Liljeberg. După părerea lui, asta era o dovadă de iresponsabilitate și incompetență.

Apoi era povestea ciudată cu Păpușile Ninja. Niciunul dintre redactori nu părea să știe cum anume obținuse ziarul acel pont. Un colaborator angajat pe perioada verii intrase radios în redacție cu niște poze senzaționale în mână, iar toți fuseseră foarte încântați și, fără să stea o clipă pe gânduri, hotărâseră să le publice.

Era o situație care nu mai putea continua. Ca să nu treacă dincolo de granița moralității, trebuia să știe foarte bine unde era această graniță. Anders Schyman simțea că îi pândea un dezastru. Emisiunea radiofonică din ziua precedentă era primul semn că tabloidul lor începea să devină o victimă ușoară. Dacă redacția de la *Kvällspressen* începea să sângereze, păsările de pradă și-ar fi făcut apariția imediat. Concurența avea să se alieze ca să sfâșie tabloidul. N-ar mai fi contat ce sau cum scriau, pentru că totul ar fi fost considerat greșit. Dacă nivelul de atenție și conștiință al tuturor angajaților nu avea să sporească – repede și considerabil –, atunci erau pierduți, atât jurnalistic și financiar, cât și din punctul de vedere al tirajului.

A oftat. Mașinile de pe banda alăturată începeau să se miște. A pornit motorul și l-a lăsat să meargă, fără să coboare maneta frânei de mână.

Redacția era alcătuită din oameni profesioniști, nu încăpea niciun dubiu în privința asta. Dar se simțea lipsa responsabilității și a unei conduceri coerente. Trebuia ca toți jurnaliștii de la *Kvällspressen* să devină conștienți de sarcinile posturilor pe care le ocupau și de ce anume se aștepta de la ei. Direcția generală a ziarului trebuia să devină mai limpede.

Această concluzie l-a ajutat pe Schyman să-și dea seama că trebuia să îndeplinească și un alt rol: trebuia să fie farul care se plimbă pe deasupra gardului de sârmă ghimpată în căutarea

intrușilor. Ca să se achite de această sarcină, avea nevoie de discuții, seminare și practici noi.

Mașinile din stânga lui se mișcau din ce în ce mai repede, în timp ce el nu putea înainta nici măcar un centimetru. A tras o înjurătură și s-a uitat în spate, dar n-a văzut nimic. În cele din urmă, a semnalizat și a virat la stânga fără să se mai asigure. Șoferul căruia i-a tăiat fața a apăsat zdravăn pe claxon, iar Schyman s-a uitat bombănind în retrovizor.

Chiar în clipa aceea, traficul s-a blocat din nou. Mașinile din dreapta, de pe banda pe care tocmai o părăsise, au început să înainteze și, în scurtă vreme, au prins viteză.

Schyman și-a sprijinit capul de volan și a oftat adânc.

•

Annika a întredeschis cu grijă ușa de la camera Patriciei și a văzut că dormea. Apoi a închis-o și a pus de cafea, încercând să nu facă mult zgomot. S-a dus pe hol în vârful picioarelor și a luat de jos ziarul de dimineață, pe care apoi l-a aruncat pe masa din bucătărie. S-a deschis la o pagină în capul căreia a văzut scris cu litere mari: „Ieri la radio”. Titlul i-a atras atenția, așa că Annika a citit articolul cu un sentiment de greață din ce în ce mai intens:

În prezent, cea mai atrăgătoare și mai informată emisiune radiofonică de știri este, fără îndoială, Studio 69, *de pe postul P3. Ieri, realizatorii s-au concentrat asupra mediocrizării tabloidelor și exploatării nemiloase a persoanelor îndurerate. Din păcate, aceasta este o dezbatere care nici acum nu și-a pierdut din actualitate și*...

Annika a făcut ziarul ghem și l-a aruncat la coș. Apoi s-a dus la telefonul din sufragerie și a sunat la ziar ca să-și anuleze abonamentul.

A încercat să mănânce jumătate de avocado, dar pulpa dulce și verzuie a fructului i-a venit înapoi. A încercat și câteva căpșune, dar cu același rezultat. A reușit să înghită puțină cafea și niște suc de portocale, iar apoi a aruncat la gunoi avocadoul și câteva căpșune, astfel încât Patricia să creadă că le-a mâncat. Apoi i-a scris un bilet în care i-a spus că avea să-și petreacă week-end-ul la Hälleforsnäs. S-a întrebat dacă avea să se mai întoarcă de acolo. Dacă nu, Patricia putea să păstreze apartamentul. Avea nevoie de el.

•

Când a dat să plece, a văzut că ploaia alcătuia un zid în fața ușii de la intrare. A rămas nemișcată, uitându-se la casa de vizavi, care abia se distingea prin perdeaua de stropi.

„Foarte bine! s-a gândit ea. Nu-i o vreme de ieșit din casă. Așa că n-o să mă vadă nimeni. Iar mamei n-o să-i fie rușine.”

A ieșit în ploaie și s-a udat până la piele înainte să ajungă la lada de gunoi. A aruncat punga de plastic pe jumătate plină, în care se aflau ziarul, căpșunele și bucățile de avocado, apoi a pornit la pas către stația de metrou.

Auzise într-un film că, atunci când umbli prin ploaie, de la un moment încolo, nu poți să te uzi mai tare decât te-ai udat deja.

Când a ajuns la gară, a aflat că trebuia să aștepte destul de mult: primul tren spre Flen avea să plece abia peste două ore. A luat loc pe o bancă din holul spațios și luminos al gării. Zgomotele trenurilor, călătorilor și megafoanelor se amestecau într-o cacofonie ce reprezenta la scară mică haosul întregului oraș.

Annika a închis ochii, lăsând sunetele să-i bombardeze creierul. După o vreme, i s-a făcut frig, așa că s-a dus la toaletă și a stat cu mâinile întinse sub un uscător electric până când femeile din jurul ei au început să se enerveze pentru că nu mai termina odată.

„Tot e bine că nu știu cine sunt, s-a gândit ea. Habar n-au că-s o mare ratată. Slavă Domnului că n-am apucat să-mi pun fotografia în capul articolelor.”

A urcat într-un mic tren regional care, în scurtă vreme, s-a umplut de oameni. În fața ei se afla un bărbat cu hainele ude de transpirație și ploaie; respirând cu greu, a deschis un exemplar din *Kvällspressen* la care Annika încerca să nu se uite.

Dar n-a putut să nu observe că Berit îl convinsese pe președintele parlamentului să-și recunoască amestecul în afacerea BI. „Am fost detașat pe lângă Elmér” – așa suna titlul articolului de pe prima pagină.

„Mă rog, și-a zis Annika, nu mai e treaba mea.”

Odată ajunsă la Flen, a aflat că trebuia să aștepte o oră ca să vină autobuzul pentru Hälleforsnäs. Încă ploua torențial, iar pe strada unde se afla stația de autobuz se formase un mic lac. A rămas în sala de așteptare a gării, privind țintă la unul dintre pereți; nu voia să aibă de-a face cu nimeni.

Când autobuzul a oprit în stația de pe Tattarbacken, deja era trecut de prânz. Parcarea de lângă minimarket era goală, așa că n-a văzut-o nimeni când a coborât din autobuz. Obosită și cu pași nesiguri – o dureau picioarele de la alergarea de cu o zi înainte –, Annika s-a apropiat de apartamentul ei.

Înăuntru era întuneric și mirosea a praf. Fără să aprindă vreun bec, și-a dat jos hainele ude și s-a strecurat în pat. După trei minute a luat-o somnul.

•

— E doar o chestiune de timp, a spus prim-ministrul.

— Nu putem fi siguri de asta, a protestat șeful biroului de presă. Nimeni nu știe când o să se oprească ziarele și televiziunile.

Secretarul de presă știa foarte bine ce spunea. Fusese unul dintre cei mai tenace și mai experimentați reporteri politici ai Suediei. Acum, treaba lui era să orienteze presa într-o direcție favorabilă social-democraților. Alături de strategii electorali din Statele Unite, devenise persoana cu cel mai important rol în construirea campaniei electorale pentru partidul de guvernământ. Dar prim-ministrul știa că acesta era un votant al liberalilor.

— Trebuie să recunosc că sunt îngrijorat și nu vreau să las chestiunea asta la voia întâmplării, a spus prim-ministrul cel corpolent.

Apoi s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe cu pași nervoși prin fața ferestrei. Ploaia semăna cu un ecran cenușiu, care îl împiedica să vadă în depărtare.

— Nu e bine să stai la fereastră, în văzul tuturor, cu un aer meditativ, a intervenit secretarul de presă. O fotografie de genul ăsta poate constitui imaginea emblematică a unui guvern în criză.

Prim-ministrul s-a oprit cu un aer ofensat, iar proasta dispoziție i s-a accentuat. S-a întors dintr-odată spre ministrul comerțului exterior și s-a răstit la el:

— Cum dracu ai putut să fii atât de prost?

Christer Lundgren n-a spus nimic, ci doar a continuat să se uite țintă la cerul plumburiu de pe scaunul său aflat lângă colțul mesei.

Prim-ministrul s-a apropiat de el:

— Știi bine că nu ne putem amesteca în activitatea unei instituții guvernamentale, ce naiba!

Ministrul s-a uitat în ochii superiorului său:

— Exact! Dar nu se pot amesteca nici presa, nici nimeni altcineva.

Prim-ministrul a mijit ochii în spatele lentilelor:

— Ai idee în ce situație dificilă ne-ai pus? Îți dai seama care vor fi consecințele acțiunilor tale?

Christer Lundgren a sărit în picioare, și-a apropiat fața de a lui și a strigat:

— Știu exact ce-am făcut! Am salvat partidu' ăsta nenorocit, asta am făcut!

— Nu putem să ștergem cu buretele ce s-a întâmplat, a intervenit secretarul de presă pe un ton împăciuitor. Trebuie să ieșim cât mai bine din situația asta. Dacă ne amestecăm în activitatea unei instituții guvernamentale și modificăm anumite documente, putem declanșa un adevărat dezastru. Deci, pur și simplu, nu putem face așa ceva. Și chiar nu cred că jurnaliștii sunt în stare să dea de urma chitanțelor tale.

A făcut o pauză, i-a ocolit pe cei doi, apoi a adăugat:

— Lucrul cel mai important este să cooperăm cu poliția, dar fără să îi oferim prea multe informații.

Cu un aer conciliant, a pus mâna pe umărul ministrului:

— Christer, acum totul depinde de tine.

Ministrul și-a scuturat umărul, dându-i mâna la o parte:

— Sunt suspectat de crimă, a zis el pe un ton încordat.

— Ironia sorții, a spus secretarul de presă. În guvernul ăsta, te ocupi exact de vânzările de arme, adică de afacerile cu moartea. Dar presupun că acuzațiile nu se referă la asta.

•

Când s-a trezit, era deja seară. Sven stătea lângă ea și o privea.

— Bine-ai venit acasă, i-a spus el zâmbind.

Annika i-a întors zâmbetul. Îi era sete și o durea capul.

— Vorbești de parcă aș fi fost plecată câteva secole.

— Chiar așa mi se pare, i-a răspuns Sven.

Annika a dat la o parte așternutul și a coborât din pat. Se simțea amețită și îi era greață.

— Nu mă simt bine, a îngăimat ea.

S-a dus bălăbănindu-se în baie și a luat un Tylenol, apoi a deschis fereastra ca să intre niște aer curat. Ploaia se mai potolise, dar nu se oprise de tot.

Sven a apărut în prag și a întrebat-o:

— Ieșim să mâncăm o pizza?

Annika a înghițit în sec:

— Nu prea mi-e foame.

— Dar trebuie să mănânci ceva. Uită-te la tine, ai slăbit foarte mult.

— Am fost ocupată, i-a răspuns Annika.

Apoi a ieșit pe hol, trecând pe lângă Sven, iar el s-a dus după ea în bucătărie:

— Am auzit că ți-au făcut șicane la radio.

Annika și-a turnat un pahar de apă.

— Ai început să asculți emisiunea de informații politico-sociale live la *Studio 69*? l-a întrebat ea pe un ton sarcastic.

— Nu, mi-a spus Ingela.

Annika a rămas cu paharul la gură chiar înainte să bea.

— Cine, găleata de spermă? a întrebat ea cu surprindere. Te vezi cu ea?

Sven s-a înfuriat:

— E o poreclă veche și răutăcioasă. O urăște.

Annika a zâmbit:

— Tu ai inventat-o.

Sven a zâmbit.

— Da, ai dreptate, a spus el, râzând pe înfundate. Annika și-a băut apa cu înghițituri mari, iar Sven s-a apropiat de ea și a strâns-o în brațe pe la spate.

— Mi-e frig. Trebuie să-mi pun niște haine pe mine, a zis ea, retrăgându-se din brațele lui.

Sven a sărutat-o:

— Da, sigur. Iar între timp o să sun la Maestro.

Annika s-a dus în dormitor și a deschis șifonierul. Hainele pe care le lăsase acasă erau șifonate și aveau un miros stătut. L-a auzit pe Sven sunând la pizzeria din oraș și cerând să i se pregătească două *quattro stagioni*; știa că Annikăi nu-i plăceau scoicile.

— Nu te mai întorci la Stockholm, nu? i-a strigat el din bucătărie după ce a pus receptorul în furcă.

— De ce crezi asta? l-a întrebat ea, căutând prin șifonier. Contractul se încheie pe 14 august. Mai am o săptămână și jumătate.

Sven a venit și s-a sprijinit de tocul ușii:

— Dar oare te mai vor înapoi după ce ai fost făcută de rușine?

Annika simțea că-i ardeau obrajii și a băgat capul și mai adânc în șifonier:

— Ziarului nu-i pasă nici cât negru sub unghie de ce se spune într-o emisiune ridicolă ca aia.

Sven s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o încă o dată.

— Nu-mi pasă de ce-au spus despre tine, a șoptit el. Pentru mine, o să fii mereu cea mai bună, chiar dacă ceilalți spun că ești lipsită de valoare.

Annika s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi, care acum îi erau prea mari, și un pulover vechi, iar Sven s-a uitat la ea cu un aer dezaprobator:

— Chiar trebuie să arăți în halul ăsta? N-ai nicio rochie?

— În cât timp sunt gata pizzele? l-a întrebat ea, închizând ușa șifonierului.

— Vorbesc serios. Ia-ți altceva!

Annika a rămas nemișcată, cu un aer obosit.

— Ei, hai să mergem! l-a rugat ea. Mi-e foame. Ni se răcesc pizzele.

Optsprezece ani, zece luni și șase zile

Mi-e dor de vremurile senine de altădată. De zilele care, precum un spirit, se contopeau cu nopțile răcoroase. Erau zile curate, limpezi, parfumate și catifelate. Timpul devenise imponderabil; semăna cu o vizuină. Exaltarea, prima atingere, adierea vântului, lumina și sentimentul perfecțiunii absolute. Mai mult decât orice pe lume, mi-aș dori ca acele clipe să se întoarcă.

Posomoreala lui întunecă orizontul. Nu e ușor să navighezi în întuneric. Suntem prinși într-un cerc malefic. Fără să vreau, scot la iveală întunericul din el, care ne acoperă iubirea precum un strat de ceață. Pașii mei sunt din ce în ce mai nesiguri și mă împiedic pe drum. A ajuns la capătul răbdării. Și plătesc prețul.

Dar atât pentru unul, cât și pentru celălalt,
noi suntem lucrul cel mai important din lume.

• Luni 6 august

Apa a dat în clocot. Annika a luat ibricul de pe aragaz și, în timp ce umplea cafetiera, i-au sărit câțiva stropi pe mână și s-a opărit.

— Căcat! a strigat ea, vârându-și în gură degetul opărit.

— Ai pățit ceva?

În pragul ușii de la fosta cameră a slujnicei a apărut Patricia. Era somnoroasă, avea părul ciufulit și era îmbrăcată cu un tricou și o pereche de chiloți.

Pe Annika a cuprins-o un sentiment de vinovăție:

— Vai, ce rău îmi pare! N-am vrut să te trezesc. Zău că-mi pare rău…

— Dar ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

Annika s-a întors cu spatele și a turnat restul apei peste cafea:

— Slujba mea atârnă de un fir de ață. Vrei niște cafea sau te culci la loc?

Patricia s-a frecat la ochi:

— În noaptea asta sunt liberă… Da, aș bea o ceașcă.

Apoi și-a pus pe ea o pereche de pantaloni scurți și a ieșit din apartament ca să meargă la toaletă. Annika și-a suflat repede nasul și s-a șters la ochi, apoi a luat din frigider câteva felii de pâine și le-a pus în prăjitor. După ce a scos pe masă niște brânză, gem și margarină, a auzit-o pe Patricia intrând în apartament și închizând ușa.

— Ce-ai pățit? a întrebat Patricia, uitându-se la picioarele Annikăi.

Annika a coborât și ea privirea.

— Joia trecută, eu și un coleg de-al meu am fost fugăriți de o gloată pusă pe linșaj. Când am dat să fugim, mai aveau un pic și ne dădeau foc la mașină.

Patricia a rămas cu gura căscată:

— Dumnezeule! Ca într-un film cu James Bond!

Annika a izbucnit în râs. Prăjitorul a făcut clic, aruncând în sus cele două felii, și după ce-au prins fiecare câte una, Patricia a început și ea să râdă.

Au luat loc la masa din bucătărie și au pregătit micul dejun. Annikăi îi lipsea ziarul de dimineață. A aruncat o privire pe fereastră: ploaia răpăia în continuare pe pervaz.

— Și cum a fost la țară? a întrebat Patricia.

Annika a scos un oftat:

— Cam cum te poți aștepta să fie pe o vreme ca asta… Vineri noaptea am stat cu Sven, prietenul meu, apoi m-am dus la bunica. Are o casă care face parte din Harpsund. O poate închiria pe o perioadă oricât de lungă, pentru că a lucrat acolo ca menajeră timp de treizeci și șase de ani.

— Dar ce e Harpsund?

Annika și-a turnat niște cafea:

— E un domeniu aflat între Flen și Hälleforsnäs. Un tip pe nume Hjalmar Wicander l-a donat prin testament guvernului, care a intrat în posesia lui în 1952. Condiția pe care a pus-o donatorul a fost ca pe domeniul ăsta să se amenajeze un complex de vacanță pentru prim-ministru.

— Și ce-i un comp… de vacanță?

— E o casă de vară care are și camere de oaspeți, a zâmbit Annika. Harpsund a fost reședința preferată a multor prim-miniștri, mai ales a celui actual. E originar din Sörmland și cea mai mare parte a familiei lui încă locuiește acolo. Am făcut cunoștință cu el acum doi ani, în noaptea de dinaintea Sânzienelor.

Patricia era impresionată:

— Ai fost acolo?

— Da, când eram mică, bunica mă lua deseori cu ea.

Au mâncat în tăcere o vreme.

— Azi mergi la serviciu? a întrebat-o Patricia.

Annika a încuviințat din cap.

— Ai o slujbă foarte grea, nu-i așa? a continuat Patricia. Și periculoasă, din moment ce unii oameni vor să-ți dea foc la mașină.

Annika a zâmbit cu jumătate de gură:

— Și clubului unde lucrezi tu a încercat să-i dea foc cineva.

— Da, dar femeile alea n-aveau nimic cu mine.

Annika a oftat:

— Și totuși, mi-aș dori să rămân la ziar…

— Trebuie să mergi la serviciu și zilele astea?

— Da, contractul îmi expiră săptămâna viitoare. Și doar doi sau trei dintre colaboratorii angajați pe perioada verii vor continua să lucreze pentru ziar…

— Păi, și n-o să fii unul dintre ei? Că doar ai scris mult.

Annika a scuturat din cap:

— Mâine va avea loc o întâlnire cu liderii de sindicat, în care se va stabili cine rămâne. Tu ce faci azi?

Patricia a căzut pe gânduri, privind în gol spre perdeaua de stropi:

— Am să mă gândesc la Josefin. Am să stau de vorbă cu spiritele și am să încerc să iau legătura cu ea. Iar când o să reușesc, o s-o întreb cine e făptașul.

•

Când a intrat în redacție, Annika a găsit-o pe Anne Snapphane la birou.

— Deci ești încă în viață, a constatat Annika.

— Dar n-o mai duc mult. A fost un week-end îngrozitor. Șefii au luat-o razna de tot. Sarcinile date de redactorul de știri în

timpul zilei au fost anulate pe seară de redactorul de noapte. Cinci dintre articolele mele n-au mai fost tipărite…

Annika s-a trântit pe scaunul de la biroul ei. Scorpia cu nume aristocratic lăsase biroul vraiște: căni de cafea goale, comunicate de presă și șervețele Kleenex folosite.

— M-am gândit de două ori înainte să vin la serviciu, a zis Annika. Acum știu de ce.

Anne a izbucnit în râs. Annika a aruncat la coș tot ce era pe birou, inclusiv cinci carnețele, două cărți și trei căni pe care scria „Mariana”:

— Așa-ți trebuie, jigodie aristocratică.

Anne râdea atât de tare, încât a căzut de pe scaun.

— Ți se pare chiar atât de amuzant? a întrebat-o Annika.

Anne s-a așezat iarăși pe scaun și a încercat să se oprească din râs:

— Nu, nu mi s-a părut foarte amuzant, a spus ea, râzând pe înfundate. Dar azi nu-mi trebuie mult ca să izbucnesc în râs. Știu că n-o să rămân aici.

Annika s-a uitat țintă la ea:

— Ți-ai găsit o slujbă? Unde?

— La o casă de producție TV din docul Hammarby. O să fiu în echipa unui talk-show pentru femei, care se difuzează numai prin cablu. Începe cam peste cinci săptămâni. S-ar putea să fie o porcărie, dar abia aștept să lucrez acolo.

— Și dacă primești un post aici?

— Nu-s sigură că-mi doresc asta. Unde mai pui că la casa de producție m-aș angaja cu carte de muncă.

— Felicitări! s-a ridicat Annika de la birou ca să-și îmbrățișeze prietena. Mă bucur pentru tine!

— Hei, voi, lesbienelor, ați putea să și munciți un pic?

Spike revenise pe scaunul redactorului de știri.

— Tacă-ți fleanca, moș bădăran și libidinos ce ești! i-a strigat Anne.

— Ai înnebunit? a întrebat-o Annika în șoaptă.

— Ce-mi pasă? a zis Anne, ridicându-se de pe scaun. Oricum plec.

Spike i-a cerut Annei să scrie despre un motan salvat de poliția din Norrköping. Dormise în secție timp de două săptămâni, iar acum urma să fie eutanasiat.

— Trebuie să facem rost de o fotografie cu motanul ăla imbecil, a zis Anne. Imaginează-ți cum o să sune titlul: „Un motan își așteaptă execuția”.

Spike i-a aruncat o privire Annikăi:

— Deocamdată, n-am nimic pentru tine. Mai așteaptă.

Annika a înghițit în sec. Deci gata, se pusese capac la borcanul cu dulceață.

— Bine, a zis ea. O să citesc ziarele.

S-a dus la rafturile unde erau păstrate colecțiile de presă și a luat ultimele trei numere din *Kvällspressen.* În week-end, nu citise niciun ziar și nu se uitase deloc la televizor. Își propusese să nu mai asculte radioul decât dacă era obligată.

A început cu materialul lui Berit despre afacerea BI. Fără să se ascundă pe după degete, șeful parlamentului recunoștea că în toamna lui 1966 se folosise de legăturile sale cu Birger Elmér de la departamentul intern al BI ca să evite serviciul militar obligatoriu, mai exact, ca să nu fie trimis într-o garnizoană.

În perioada aceea, campania electorală era în plină desfășurare, iar actualul președinte al parlamentului era vicepreședintele Tineretului Social Democrat. Ordinul de încorporare îi venise într-un moment nepotrivit, așa că Elmér a aranjat să fie detașat la BI, ceea ce însemna că își putea continua activitatea politică putându-și satisface, în același timp, și serviciul militar.

Potrivit documentelor pe care le descoperise Berit, actualul șef al parlamentului fusese repartizat la Departamentul de Informații al Consiliului Apărării, care putea foarte bine să fie un alt nume pentru Biroul de Informații. În 1966, acesta avea 33 de ani, iar după aceea n-a mai fost încorporat niciodată.

Annika a lăsat ziarul din mână. Oare cum îl convinsese pe șeful parlamentului să recunoască toate astea? Timp de trei decenii, el negase orice implicare în afacerea BI, iar acum mărturisea tot. Ciudat.

Pe următoarele două pagini erau câteva fotografii senzaționale de la arestarea Păpușilor Ninja – toate fuseseră făcute de Carl Wennergren. Potrivit articolului, gruparea teroristă avusese de gând să atace locuința unui judecător din Djursholm, un cartier plin de verdeață de la marginea Stockholmului. De curând, judecătorul achitase un bărbat suspectat de pedofilie din pricina lipsei de probe. Poliția primise

un pont și trimisese la fața locului o echipă antitero. Evacuase casele vecine și blocase străzile. Câțiva dintre membrii echipei ocupaseră diverse poziții în complexul sportiv Stockhagen, care se afla chiar lângă casa judecătorului, iar ceilalți se ascunseseră în grădină.

Păpușile Ninja fuseseră luate complet prin surprindere și se predaseră după ce două dintre femei fuseseră împușcate în picior.

Materialul i-a lăsat Annikăi un gust amar. Gata cu repetarea identică a revendicărilor clamate de Păpușile Ninja, care constituiseră scheletul articolelor anterioare pe acest subiect; acum, eroii erau polițiștii. „Astea sunt articolele din *Kvällspressen* care merită să fie analizate”, s-a gândit ea.

— O să ne înecăm în râurile de lacrimi ale cititorilor care or să vrea să-l ia în grija lor pe bietul motan, a zis Anne Snapphane.

Annika a zâmbit:

— Dar cum îl cheamă de fapt?

— Pe zgardă scria „Harry”. Ia zi, ai mâncat de prânz?

•

Ministrul a intrat cu mașina într-un sat numit Mellösa. A încetinit și s-a uitat în stânga prin perdeaua de stropi. Drumul pe care trebuia să cotească se afla undeva în apropiere.

Dintre aburii cenușii de lângă apă a apărut o casă galbenă, iar ministrul a încetinit și mai mult; nu părea în regulă. Mașina din spate a claxonat.

— Calmează-te, ce Dumnezeu! a strigat ministrul, apăsând frâna.

Volvo-ul din spatele său a frânat brusc, a virat la stânga și a trecut pe lângă el la doar câțiva centimetri.

Motorul mașinii închiriate a ministrului a tușit de câteva ori, apoi s-a înecat; ventilatorul radiatorului șuiera, iar ștergătoarele continuau să scârțâie. Și-a dat seama că-i tremurau mâinile pe volan. „Doamne, ce-i cu mine? Nu pot pune în pericol viața celor din jur numai pentru că…”

A înțeles imediat cât de caraghios era raționamentul lui. A pornit motorul și a mers mai departe. Două sute de metri mai încolo, a văzut indicatorul „Harpsund 5”. A virat la stânga și a trecut peste calea ferată. Strada șerpuia pe lângă o biserică, o școală și multe ferme, presărate într-un peisaj care părea rupt din alte timpuri: de o parte și de alta a drumului, conacele cu

verandă și gard viu din pini pluteau în ceață. „Latifundiarii de pe-aici sug sângele clasei muncitoare de mai bine de o mie de ani”, s-a gândit el.

După câteva minute, a ajuns la reședința de vară a prim-ministrului și a trecut printre stâlpii groși de piatră ai porții. În stânga se înălța un șopron mare și bine întreținut, iar în spatele său se vedea clădirea principală.

A parcat în dreapta intrării și a rămas în mașină preț de câteva clipe, uitându-se la fațadă. Casa cu etaj fusese construită în 1910 și avea acoperișul mansardat. Ministrul și-a luat umbrela, a deschis portiera și s-a apropiat cu pași mari de ușă.

— Bine ați venit! i-a spus menajera, luându-i umbrela și haina. M-a anunțat domnul prim-ministru că veniți. V-am pregătit ceva de mâncare.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame. Am mâncat pe drum. Vreau doar să merg în camera mea.

— Am înțeles, a spus femeia, fără să se arate dezamăgită. Pe aici, vă rog!

Apoi a luat-o înainte și l-a condus la etajul mansardat, arătându-i o cameră cu vedere spre lac.

— Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă!

Menajera a închis ușa fără să facă niciun zgomot, iar Christer Lundgren și-a scos cămașa și încălțările. Prim-ministrul nu se înșelase: nu aveau cum să dea de el acolo.

S-a așezat pe pat cu telefonul în poală și a inspirat adânc de trei ori. Apoi a format numărul de la Karungi.

— S-a terminat, a spus ministrul după ce i-a răspuns soția.

Apoi a ascultat-o multă vreme.

— Nu, draga mea, a spus el în cele din urmă. Nu plânge. N-or să mă bage la închisoare. Nu, îți promit.

A întors capul și s-a uitat pe fereastră, sperând din toată inima că nu mințea.

•

După-amiaza trecea foarte greu. Annika nu primise nicio sarcină, așa că înțelesese mesajul, care nici măcar nu era foarte subtil. Nu i se dădea voie să se ocupe de niciun subiect care avea legătură cu asasinarea Josefinei sau cu ministrul suspectat. Carl Wennergren a primit toate aceste subiecte.

La un moment dat, din pricina unui atac de plictiseală, a sunat la Krim și a cerut să stea de vorbă cu Q. I-a răspuns chiar el.

— Joia trecută, te-au cam atacat ăia de la radio, a zis el.

— S-au înșelat. Iar eu am avut dreptate. Au înțeles totul de-a-ndoaselea.

— Știu și eu, a zis el pe un ton cordial. E drept că poți să fii al naibii de insistentă.

— Sunt delicată ca o balerină!

Q a izbucnit în râs:

— Nu e tocmai metafora care-mi vine în minte când primesc un telefon de la tine, a zis el. Dar îmi închipui că nu te-a dărâmat emisiunea aia. Ești ca o nucă tare, așa că o să depășești episodul cu bine. Îți face bine să încasezi câteva lovituri în plin.

Spre surprinderea ei, Annika era de acord cu el.

— Iar acum să trecem mai departe, i-a zis ea. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări în legătură cu Păpușile Ninja.

Q a devenit serios imediat:

— Ce vrei să știi?

— Aveau bani la ele când au fost prinse?

Căpitanul de poliție a inspirat adânc:

— De ce naiba mă întrebi asta?

Annika a ridicat din umeri și a zâmbit:

— Voiam să știu, atâta tot…

Q a stat pe gânduri câteva clipe.

— Știi ceva despre chestia asta? a întrebat-o el cu glas scăzut.

— S-ar putea.

— Atunci dă-mi tot ce ai, iubito!

Annika a izbucnit într-un hohot de râs:

— Ai vrea tu!

— Nu aveau nimic *la* ele.

Inima Annikăi a început să bată mai tare:

— Dar în mașină? Sau la ele acasă? Sau în pivniță?

— Acasă la una dintre ele.

— Vreo 50 de mii? a întrebat Annika pe un ton nevinovat.

Q a oftat:

— Mi-ar plăcea să vorbești pe șleau.

— Același lucru ți l-aș putea spune și eu.

— Patruzeci și opt de mii cinci sute. Într-un plic.

Le dăduse bani, nenorocitul!

— Poate ai putea să-mi spui de unde îi aveau, a zis el, străduindu-se să fie prietenos.

Annika nu i-a răspuns.

•

Când a auzit genericul emisiunii *Studio 69,* Annika a oprit radioul și a coborât la cantină. Imediat după ce și-a umplut farfuria cu salată, s-a auzit strigată de o casieră cu un ditamai permanentul.

— Sunteți căutată la telefon, i-a zis permanentul.

Era Anne Snapphane.

— Ar trebui să asculți emisiunea asta, i-a zis Anne cu glas scăzut.

Annika a închis ochii și a simțit că i se înmoaie picioarele.

— De ce să ascult încă o dată cum mă fac de ocară?

— Ah, nu. Nu-i vorba despre tine, ci despre ministru.

Annika a inspirat adânc.

— *Qué*?[20]

— Se pare că, până la urmă, el e criminalul.

Annika a pus receptorul în furcă și a pornit spre ușa cantinei cu farfuria în mână.

— Hei! a strigat Permanentul după ea. Nu aveți voie să plecați cu farfuria!

— Atunci sunați la poliție! i-a răspuns Annika, apoi a deschis ușa și a ieșit.

Redacția era cufundată într-o tăcere ca de mormânt, iar din difuzoare răsuna vocea moderatorului. Toți jurnaliștii stăteau cu urechile pâlnie, sorbind fiecare cuvânt.

Annika s-a așezat la birou fără să facă vreun zgomot:

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o în șoaptă pe Anne Snapphane.

Anne s-a aplecat spre ea și i-a spus cu glas scăzut:

— Au găsit chitanța. Ministrul a fost la clubul de striptease chiar în noaptea în care a fost ucisă Josefin. Ea i-a încasat nota. Cu jumătate de oră înainte să moară.

Annika s-a făcut albă ca varul:

— Dumnezeule mare!

— Totul se leagă. Vineri, 27 iulie, Christer Lundgren a luat parte la o conferință organizată aici, la Stockholm, la care au participat câțiva social-democrați și lideri sindicali din Germania. A vorbit despre comerț și cooperarea transfrontalieră. Iar apoi a ieșit să petreacă cu nemții.

[20] În spaniolă, în original: „Ce?”

— Ce fraier! a zis Annika.

— Reporterii de la *Studio 69* au găsit chitanța. Se pare că ministrul a notat pe spatele ei numele nemților cu care a ieșit.

— Și-a dat demisia?

— Crezi c-o să demisioneze?

— Păi, situația nu e tocmai roz. Îți închipui cam ce-or să titreze ziarele: „Un social-democrat cheltuie banii contribuabililor la un club de striptease”.

Un corector le-a făcut semn să tacă, iar Annika și-a pornit radioul și l-a dat tare.

— Reporterul nostru, a precizat vocea moderatorului, a găsit chitanța fatală în arhiva Ministerului de Afaceri Externe, iar în momentul acela, poliția era deja pe urmele ministrului.

Vocea bărbatului degaja o satisfacție reținută. Voia să creeze suspans: vorbea rar, pe un ton sumbru:

— Se pare că există și… un martor.

Apoi a dat legătura unui reporter care părea să se afle într-un hol gol – vorbele lui aveau ecou.

— Chiar acum sunt pe scara blocului în care se află locuința de serviciu a lui Christer Lundgren, ministrul comerțului exterior, a șoptit reporterul pe un ton încordat. Până acum câteva zile, nimeni nu știa de existența acestui apartament, nici măcar Karina Björnlund, secretara de presă a ministrului. Dar acesta a uitat să ia în calcul și vecinii.

Apoi s-a auzit ceva în fundal: zgomotul unor pași care urcau pe niște trepte de marmură.

— Acum urc spre apartamentul femeii care a devenit martorul principal al anchetei deschise în cazul stripteuzei Josefin Liljeberg, a zis reporterul, gâfâind ușor.

„Probabil că iarăși nu merge liftul”, s-a gândit Annika.

— Numele ei este Elna Svensson. Rutina ei matinală și observațiile precise pe care le-a făcut au contribuit decisiv la orientarea anchetei spre ministrul comerțului exterior.

S-a auzit o sonerie pe care Annika a recunoscut-o imediat. Nu încăpea niciun dubiu că reporterul se afla pe Sankt Göransgatan la numărul 64. S-a auzit deschizându-se o ușă.

— Când am ieșit cu Jasper la plimbare, am văzut că ministrul tocmai se întorcea acasă.

Annika a recunoscut și vocea. Era femeia grasă cu câinele.

— Lui Jasper îi place să se joace în parc o vreme înainte să-mi beau cafeaua de dimineață. Cafea și un corn simplu – asta îmi place să servesc la micul dejun.

— Iar în dimineața aceea, când ați ieșit la plimbare, v-ați întâlnit cu Christer Lundgren, ministrul comerțului exterior?

— Da, după cum v-am zis.

— Și spuneți că se întorcea acasă?

— A intrat în bloc și părea agitat. Era cât pe-aci să-l calce pe Jasper, dar nici măcar nu și-a cerut scuze.

Agitat? Annika și-a notat cuvântul în carnețel.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Mă trezesc în fiecare zi la cinci dimineața. Deci m-am întâlnit cu el la cinci și câteva minute.

— Ați observat ceva ciudat în parc?

Vocea femeii a devenit mai tensionată:

— Nu, absolut nimic. Și nici Jasper. Și-a făcut nevoile și ne-am întors acasă.

Apoi s-a auzit din nou vocea moderatorului, care avea un invitat în studio. Au discutat despre eventuala demisie a ministrului, despre impactul acestui caz asupra campaniei electorale și despre viitorul Partidului Social Democrat. Au atins chiar și subiectul siguranței naționale. Într-o astfel de zi, *Studio 69* se putea ocupa de cele mai grave probleme ale națiunii.

— Mă seacă treaba asta, a zis Anne Snapphane.

— Ce anume? a întrebat-o Annika.

— Că, dintre toți oamenii din țara asta, tocmai ei au descoperit chitanța aia. De ce nu m-am dus *eu* la Ministerul Afacerilor Externe ca să cer s-o văd?

— Întrebarea e de unde au știut că se află acolo.

— Am încercat să luăm legătura cu ministrul Christer Lundgren ca să obținem un comentariu din partea sa, a spus moderatorul, dar se pare că s-a ascuns. Nimeni nu știe unde este, nici măcar Karina Björnlund, secretara sa de presă, care pretinde că nu avea cunoștință nici de vizita ministrului la clubul de striptease.

Din difuzoare s-a auzit vocea nazală a Karinei Björnlund:

— Nu am nici cea mai vagă idee unde a fost în noaptea aceea. Mi-a spus că avea o întâlnire informală cu niște delegați din străinătate.

— E posibil să fi fost liderii sindicali germani? a insinuat reporterul.

— N-aș putea să vă spun.

— Și unde se află ministrul acum?

— Am încercat să dau de dumnealui toată ziua…

Anne Snapphane a dat ochii peste cap:

— Nu pare să fie cea mai bună secretară de presă.

Annika a ridicat din umeri.

— Prim-ministrul a refuzat să comenteze ultimele noastre dezvăluiri, a adăugat moderatorul, dar ne-a informat că mâine la ora unsprezece va avea loc o conferință de presă la Rosenbad.

— Crezi că Lundgren o să-și anunțe demisia în timpul conferinței? a întrebat Anne.

Annika s-a încruntat:

— Depinde, a zis ea cu un aer meditativ. Dacă social-democrații vor ca tevatura asta să se încheie cât mai repede, o să se lepede de el ca de o măsea stricată. Și or să-i dea un post de guvernator sau de vicepreședinte la o bancă… Sau un alt post la fel de plicticos undeva în tundra din nord.

Anne a amenințat-o cu degetul:

— Ai grijă, nu te lua de ținutul meu natal.

— Provincialo ce ești! i-a răspuns Annika. În fine, asta ar însemna ca guvernul să admită că ministrul este un criminal, chiar dacă n-o să fie condamnat niciodată. Deci, dacă social-democrații au conștiința curată, ministrul o să rămână în funcție.

— În ciuda chitanței de la clubul de striptease?

— Pun pariu pe ce vrei tu c-or să inventeze o scuză excelentă. Cine știe, poate că toată tărășenia asta s-a întâmplat numai din vina șoferului, a zâmbit Annika.

La sfârșit, moderatorul și invitatul său au rezumat faptele pe un ton competent. Cu părere de rău, Annika a trebuit să recunoască față de ea însăși că noile dezvăluiri erau atât senzaționale, cât și excelent prezentate. Echipa de la *Studio 69* făcuse o treabă bună.

— Un ministru din guvernul social-democrat duce la un club de striptease șapte lideri sindicali din Germania, a spus moderatorul. O stripteuză blondă, cu sânii mari, încasează nota la ora patru și jumătate dimineața. Ministrul semnează chitanța și notează cu grijă, pe spatele ei, numele musafirilor germani. O jumătate de oră mai târziu, când se întoarce acasă, e agitat și e

la un pas să dea peste câinele unei vecine. După aceea, stripteuza e găsită moartă la vreo 50 de metri de blocul în care locuiește ministrul. Tânăra a murit în dimineața aceea, cândva între orele cinci și șapte. Ministrul a fost interogat de mai multe ori, iar acum a dispărut…

Ultimele cuvinte ale moderatorului încă mai pluteau în aer când s-au auzit acordurile de chitară electrică ale genericului. Annika a oprit radioul.

Redactorii s-au adunat la biroul de știri. Annika i-a văzut pe Spike, Jansson, Ingvar Johansson și Pelle, pe redactorul sportiv, redactorul-șef și Anders Schyman. Stăteau cu spatele la ea și la Anne.

— Fii atentă la imaginea asta, a zis Annika. O să se scufunde redacția sub greutatea acestui zid de spinări.

— Oricare-ar fi subiectul de discuție, e limpede că n-or să ne bage în seamă și pe noi, a comentat Anne Snapphane. Și impresia mea e că gașca asta o să pornească spre campionul nostru.

Și, într-adevăr, grupul a pornit în bloc spre Carl Wennergren.

— Dar Jansson lucrează tot timpul? a întrebat Annika.

— A lăsat în urmă trei neveste și cinci copii, a răspuns Anne.

Annika își mânca încet salata veștejită. „Poate că așa sfârșesc toți cei care lucrează în branșa asta, s-a gândit ea. Poate e mai bine că plec înainte să ajung ca oamenii ăștia, niște ipocriți găunoși ale căror creiere nu pot gândi decât în caractere Bodoni de șaptezeci și două de puncte.”

— Ai grijă de Telefonul Ciudaților, i-a zis Spike când a trecut pe lângă ea.

„Mai am de stat aici doar o săptămână jumate”, s-a gândit Annika, ținându-și gura, apoi s-a ridicat de la birou și a plecat la cantină să ducă farfuria.

— Mi-aș dori să am parte de o seară liniștită, a zis ea când s-a întors în redacție.

— Ți-ai găsit! i-a răspuns Anne. Nu vezi cum e vremea? Or să te sune toți smintiții.

Anne avea dreptate.

— Imigranții au mers prea departe, a zis o voce plină de testosteron.

Părea să fie un tip care locuia în suburbiile din sudul orașului.

— Așa credeți? a zis Annika. În ce sens?

— Au început să-și facă simțită prezența. De ce naiba nu-și rezolvă problemele în țările lor în loc să vină încoace să ne facă o grămadă de probleme?

Annika s-a sprijinit de spetează și a oftat fără zgomot:

— Ați putea fi un pic mai precis?

— Mai întâi se violează și se omoară între ei în țara lor, apoi vin încoace și ne sugrumă fetele. Gândiți-vă la tânăra din parc, de exemplu.

Vasăzică exista cel puțin o persoană care nu asculta *Studio 69.*

— Nu cred că poliția e de acord cu dumneavoastră.

— Vedeți? a zis bărbatul. Exact asta mă scoate din sărite, că poliția îi protejează pe nenorociții ăștia!

— Și ce credeți că ar trebui făcut? a întrebat Annika cu glas catifelat.

— Să-i dăm afară! Să-i trimitem pe toți înapoi în junglă, ce naiba!

Annika a zâmbit:

— Mi-e destul de greu să vă împărtășesc opinia, pentru că și eu sunt negresă.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a tăcut. Anne s-a oprit din scris și s-a uitat la ea, iar Annika făcea mari eforturi ca să rămână serioasă.

— Vreau să stau de vorbă cu altcineva, a spus bărbatul după ce și-a revenit.

— Îmi pare rău, dar nu e nimeni prin preajmă.

— Cine-i tâmpitul cu care stai de vorbă? a întrebat Anne.

— Ba este! a intervenit bărbatul. Am auzit în fundal o voce de femeie.

— Da, aveți dreptate, e Anne. Ea e coreeană. Așteptați o clipă, vă fac imediat legătura cu ea.

— Căcat! a strigat bărbatul, apoi a închis.

— Ce idiot! a zis Annika.

Telefonul a sunat iarăși.

— Nu trebuie să vă spun cum mă cheamă, nu?

Era vocea unei tinere speriate.

— Bineînțeles că nu, a liniștit-o Annika. Despre ce-i vorba?

— Păi, știți, tipul ăla de la televizor, moderatorul…

Fata a pronunțat numele unuia dintre cei mai cunoscuți și mai stimați oameni de televiziune din Suedia.

— Ce-i cu el?

— Se îmbracă în haine de femeie și pipăie fete.

Annika a oftat. Mai auzise chestia asta.

— În țara asta, oamenii pot să se îmbrace cum vor.

— Și merge în cluburi de sex.

— Și beneficiem cu toții de libertate religioasă și de opinie. Și avem dreptul la liberă asociere.

Tânăra s-a pierdut cu firea:

— Ah, deci nu-i o chestie despre care să scrieți în ziar?

— A făcut ceva ilegal?

— Nu…

— Și ziceți că pipăie fete. A forțat pe vreuna?

— Nu, nu chiar… Le face plăcere…

— A cumpărat favoruri sexuale cu bani publici?

Fata era dezorientată:

— Ce vreți să spuneți?

— Plătește prostituate cu banii contribuabililor?

— Nu știu…

Annika i-a mulțumit pentru pont și a încheiat conversația:

— Ai dreptate, i-a spus Annei. E noaptea smintiților. Telefonul Ciudaților a sunat a treia oară, iar Annika a înhățat receptorul.

— Mă numesc Roger Sundström și locuiesc în Piteå. Aveți timp să stăm un pic de vorbă sau sunteți ocupată?

Annika a luat loc pe scaun. Era un țicnit politicos.

— Am timp. Despre ce este vorba?

— Păi, a început bărbatul cu un puternic accent de Norrland[21], e vorba despre ministrul Christer Lundgren. S-a spus la radio, în emisiunea *Studio 69,* că a fost la un club de striptease din Stockholm, dar nu e adevărat.

Annika a ciulit urechile; ceva din vocea bărbatului o făcea să-l ia în serios. A înhățat un pix de lângă tastatură și l-a întrebat:

— Spuneți-mi, vă rog, ce vă face să credeți asta?

— Păi, am fost într-o vacanță cu familia în insula Mallorca. S-a dovedit c-a fost o decizie neinspirată, pentru că în Suedia a fost mai cald decât în Spania, dar n-aveam de unde ști atunci când… În fine, la întoarcere, am luat bilete pentru o cursă a companiei Transwede din Stockholm, pentru că-s mai ieftine. Mă refer la zborul de la Stockholm până în Norrland, desigur.

[21] Norrland: regiunea din nordul Suediei.

Annika a auzit în fundate râsul unui copil și o femeie care cânta.

— Continuați, vă rog.

— Ei bine, când am ajuns în Stockholm, l-am văzut pe ministru. Era în aeroport.

— Când s-a întâmplat asta?

— Vineri, pe 27 iulie, la ora opt și cinci seara.

— Cum de-ați reținut ora atât de exact?

— E ora la care trebuia să plece avionul nostru. E trecută pe bilet.

„Normal!”, și-a zis Annika.

— Dar ce vă face să credeți că ministrul n-a fost la clubul de striptease? Nota de plată despre care vorbesc reporterii de la *Studio 69* a fost achitată în dimineața următoare, la ora patru și jumătate. În plus, a fost văzut de o vecină.

— Dar nu era în Stockholm atunci.

— De unde știți?

— Pentru că a urcat în avion. L-am văzut la biroul de îmbarcare. Avea o servietă și un mic geamantan.

Annika a simțit că i se zbârlește părul pe ceafă – putea fi vorba de ceva important. Cu toate astea, avea dubii. Trebuia să fie sigură.

— Cum de ați fost atât de atent la ministru? Și cum de l-ați recunoscut?

Vocile copiilor din fundal au început să cânte un cântec caraghios. Roger Sundström a râs stânjenit.

— Am încercat să stau de vorbă cu el, dar era prea stresat. Cred că nici nu m-a observat.

— Stresat? În ce sens?

— Era transpirat și îi tremurau mâinile.

— A fost foarte cald în ziua aia și toată lumea era transpirată…

Sundström i-a răspuns cu răbdare:

— Da, dar nu arăta ca de obicei. Mi s-a părut că avea privirea pierdută.

Annika a simțit că-i scade emoția. Poate că toate astea erau rodul imaginației lui Sundström.

— Cum adică avea privirea pierdută?

Bărbatul a făcut o pauză:

— Era foarte tensionat, iar de obicei e relaxat și foarte sigur pe sine.

— „De obicei”? Îl cunoașteți?

Asta i s-a părut Annikăi că sugera.

— Ah, da! Christer e căsătorit cu Anna-Lena, verișoara mea. Locuiesc undeva în Luleå, iar gemenii lor sunt de-o seamă cu fiica noastră, Kajsa. Nu ne întâlnim foarte des. Ultima oară cred că ne-am văzut la înmormântarea bunicului. Dar Christer sigur nu arată așa de obicei, nici măcar la înmormântări.

Bărbatul a tăcut, simțind că jurnalista nu-l crede.

Annika era dezorientată, dar, pentru moment, a hotărât că Roger Sundström spune adevărul. Cel puțin, părea convins de ce-i spune.

— L-ați văzut și în avion?

Bărbatul a ezitat:

— Era un avion foarte mare. Și era plin. Nu, nu cred că l-am văzut.

Annika a închis ochii și s-a gândit la ce spuseseră cei de la *Studio 69* în ediția anterioară a emisiunii: în Stockholm sunt zece mii de oameni care fac lobby. Poate că erau câțiva și în Piteå.

— Aș vrea să vă întreb ceva, a spus ea, și aș vrea să fiți foarte sincer cu mine. Este foarte important.

— Vă rog, despre ce-i vorba?

Annika a simțit în glasul lui o nuanță de suspiciune și un pic de teamă.

— V-a cerut cineva să dați acest telefon?

A urmat o nouă pauză.

— Păi, mai întâi m-am consultat cu Britt-Inger. Și a zis că ar fi bine să sun.

— Britt-Inger?

— Soția mea.

— Și de ce a zis c-ar fi bine să sunați?

— Pentru că cei de la *Studio 69* se înșală, i-a răspuns Sundström, care devenea din ce în ce mai sigur pe sine. Mai întâi i-am sunat pe ei, dar n-au vrut să stea de vorbă cu mine. Însă știu foarte bine ce-am văzut. L-a văzut și Britt-Inger.

Annika își frământa creierii cu frenezie:

— Și nimeni altcineva nu v-a cerut să sunați?

— Nimeni.

— Sunteți absolut sigur?

— Ei, dar se poate una ca asta…?

— Bine, a zis ea repede. Lucrurile pe care mi le-ați spus sunt foarte interesante, pentru că aruncă o lumină complet diferită asupra afirmațiilor făcute la *Studio 69.* Am să văd dacă mă pot folosi de ele într-un fel sau altul. Vă mulțumesc foarte mult pentru…

Dar Roger Sundström închisese deja.

Imediat după ce a pus receptorul în furcă, Annikăi i-a sunat celălalt telefon de pe birou.

— Trebuie să ne ajuți!

Era Daniella Hermansson.

— Dar ce s-a întâmplat? a întrebat Annika.

— O sună întruna pe tanti Elna. Acum e cu mine. Dar la ușă sunt vreo cincisprezece jurnaliști cu camera de filmat și Dumnezeu mai știe ce și sună încontinuu. Ce să facem?

Daniella chiar era într-o situație dificilă. Annika a auzit băiețelul plângând în fundal și i-a vorbit pe cel mai calm ton posibil.

— Nu ai obligația să lași pe nimeni în casă dacă nu vrei. Nici tu, nici Elna nu trebuie să stați de vorbă cu niciun jurnalist. Vă și sună?

— Încontinuu.

— După ce terminăm de vorbit, să scoți telefonul din priză. Iar când or să sune, or să audă tonul de ocupat. Dacă te simți amenințată de jurnaliștii de la ușă, cheamă poliția.

— Poliția? Nu îndrăznesc.

— Vrei să sun eu?

— Dacă poți… Te rog…

— Așteaptă un pic, nu închide. O să sun de pe alt telefon.

Annika a pus mâna pe Telefonul Ciudaților și a format numărul dispeceratului de poliție.

— Bună ziua! Vă sun de pe Sankt Göransgatan numărul 64. Ne-au invadat jurnaliștii. I-au speriat de moarte pe pensionari. Vorbesc tare, strigă și sună la toate ușile. Reporterii de la radio sunt cei mai nesuferiți. În clipa asta, am lângă minte cinci pensionari îngroziți. Locuiesc pe scara din dreapta, la etajul trei.

Apoi a luat în mână celălalt receptor:

— Sunt pe drum.

Daniella a răsuflat ușurată:

— Îți mulțumesc foarte mult. Cum aș putea să te răsplătesc? Foarte frumos din partea ta. O să…

Dar Annika n-o asculta:

— De ce a vorbit Elna cu reporterul de la *Studio 69*?

— Zice că n-a stat de vorbă cu niciun reporter.

— Nu se poate, am auzit-o la radio. A vorbit cu el ieri sau azi.

Daniella a pus receptorul jos și a schimbat câteva vorbe cu cineva de lângă ea.

— Tanti Elna zice că n-a vorbit cu nimeni.

Annika și-a cântărit cuvintele cu grijă:

— Spune-mi, tanti Elna e în regulă? Cumva are momente când e confuză?

Răspunsul Daniellei a fost sigur și prompt:

— Nu, niciodată. Și e absolut sigură: n-a vorbit cu niciun reporter.

— Dar cu cineva tot a vorbit, altminteri înseamnă că eu și gașca de mercenari de la ușa ta am avut halucinații.

— Un polițist. A stat de vorbă în dimineața asta cu un polițist care i-a zis că vrea să clarifice câteva puncte dintr-o declarație anterioară.

— Și a înregistrat conversația?

— A înregistrat conversația? a întrebat Daniella.

A urmat o discuție nedeslușită și destul de lungă.

— Da, a spus Daniella în receptor. Polițistul voia să facă o transcriere a declarațiilor ei; i-a zis că e foarte important să aibă documente scrise ale interogatoriilor.

„N-au niciun pic de rușine!”, și-a zis Annika.

— Și e sigură că nu se înșală în legătură cu ziua și ora când s-a întâlnit cu ministrul?

— Nu. E absolut sigură!

— Cum de-i așa sigură?

— Pot să-i spun? și-a întrebat Daniella vecina.

Au urmat niște șoapte și mormăituri.

— Nu, a revenit Daniella, nu pot să-ți spun de ce, dar e sigură. Vai, se întâmplă ceva la ușă! Așteaptă un pic, mă duc să arunc o privire…

Daniella a pus receptorul jos, iar Annika i-a auzit pașii. Probabil că se uita pe vizor. Apoi a auzit iarăși zgomot de pași.

— A venit poliția. Îi dau afară pe jurnaliști. Îți mulțumesc din suflet!

— N-ai pentru ce.

Annika a pus receptorul în furcă, simțind că i se învârte capul. Telefonul Ciudaților a sunat iarăși.

— Răspunde tu, te rog, i-a zis Annei Snapphane.

Apoi s-a dus la bufet și și-a cumpărat o sticlă de apă minerală. A luat loc lângă o fereastră și s-a uitat la perdeaua de stropi. Era o noapte foarte întunecată. Nici măcar luminile de la Ambasada Rusiei nu reușeau să străpungă bezna.

„Oare când o înmormântează pe Josefin? s-a întrebat ea. Legiștii și polițiștii vor s-o examineze cât mai amănunțit, ca să nu fie nevoiți s-o dezgroape mai încolo.”

S-a gândit și la ministru, întrebându-se pe ce fereastră se uita el în clipele acelea.

„Ce om prost… Cum să fii atât de tâmpit, încât să depui la Ministerul Afacerilor Externe chitanța de la un club de striptease? E un zgârciob, asta-i explicația.”

În timp ce-și bea apa, gândurile i-au zburat la tânăra moartă. Biata Josefin era complet ignorată. Din momentul în care a ieșit la iveală că fusese stripteuză, a devenit o simplă bucată de carne, jucăria bărbaților. Annika s-a gândit la părinții tinerei.

„Oare cum ar fi reacționat mama dacă în locul Josefinei aș fi fost eu? Oare ar fi urlat la un reporter de la ziarul local?”

Probabil că nu. Mamei sale nu-i plăceau jurnaliștii. După părerea ei, oamenii trebuia să-și vadă de treburile lor. Nu i-o spusese niciodată în față, dar nu era mulțumită de profesia pe care și-o alesese Annika. Era de partea lui Sven, care credea că Annika n-ar fi trebuit să se înscrie la acea facultate.

— E o slujbă foarte dură, îi spusese Sven. Trebuie să-i înfrunți pe oameni și să-i provoci. Chestia asta nu e pentru o fată delicată ca tine.

S-a ridicat în picioare cu un aer obosit și s-a întors la biroul ei.

— Mi-a ajuns pe ziua de azi, i-a zis Annei Snapphane, apoi și-a luat geanta și a plecat.

•

Când s-a deschis ușa, Patricia a tresărit. Annika arăta ca o siluetă neagră pe fundalul luminii din scară.

— Dormeai? a întrebat-o Annika, aprinzând becul.

Patricia a mijit ochii din pricina luminii puternice:

— Lăsam energiile să umble în voie.

— Iar eu le-am izgonit, a zis Annika, zâmbind ușor.

Patricia i-a răspuns tot cu un zâmbet:

— Sunt întotdeauna în preajma noastră.

Annika și-a atârnat lucrurile în cuierul din hol. Avea haina udă.

Patricia s-a ridicat în capul oaselor pe canapea.

— Și Josefin avea o haină ca a ta, a zis ea pe un ton surprins. Exact la fel.

Annika s-a uitat la ea cu mirare:

— Are câțiva ani. Cred că am cumpărat-o de la H&M.

Patricia a încuviințat din cap:

— La fel ca a lui Jossie. Încă atârnă în holul apartamentului de pe Dalagatan. „Am să port haina asta întotdeauna”, zicea ea deseori. Avea obiceiul să spună chestii dintr-astea… Exagerări de genu’: „Întotdeauna am să…”, „Niciodată n-am să…”, „Asta-i cea mai tare dintre toate!”, „Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată!” sau „Am să-l urăsc până la moarte!” Până la moarte…

Patricia a început să plângă, iar Annika a luat loc lângă ea pe canapea.

— Ai ascultat *Studio 69*?

Patricia a încuviințat din cap.

— Ce părere ai? Ministrul e făptașul?

Patricia și-a privit mâinile printre lacrimi:

— Ar putea fi unul dintre grangurii care au fost la club în noaptea aia… Au plecat la puțin timp după Jossie. Au plătit cu un card dintr-alea guvernamentale. Și știi cum sunt nemții… Tata îmi povestea deseori despre ei.

Annika tăcea, iar Patricia plângea:

— Toți cei care sunt importanți pentru mine mor…

— Ei, nu-i adevărat, a încercat s-o consoleze Annika.

— Mai întâi tata, apoi Jossie…

— Sigur mai sunt și alte persoane la care ții… Mama ta?

Patricia a scos un șervețel ca să-și șteargă nasul:

— Nu vrea s-audă de mine. Zice că-s curvă. Și are toată familia de partea ei.

Annika s-a dus în bucătărie să aducă două pahare de apă.

— Dar de ce lucrezi în clubul ăla? a întrebat-o ea, întinzându-i un pahar.

— Joachim zice că fac treabă bună la bar, a zis ea pe un ton sfidător. Și câștig bine: pun deoparte zece mii în fiecare lună. Când o să am suficienți bani, o să deschid un magazin. Știu și

cum o să se cheme – Cristal. Am verificat în registrul mărcilor și e disponibil. O să vând cărți de tarot și o să ghicesc viitorul. O să ajut oamenii să-și găsească drumul în viață…

— Ai văzut mai multe fotografii ale ministrului, a întrerupt-o Annika. Era și el cu tipii care au venit în club?

Patricia a ridicat din umeri:

— Mă rog, toți arătau la fel…

Annikăi i s-a părut că mai auzise undeva acele cuvinte. S-a uitat la tânăra de pe canapea. Era limpede că, în general, evita să se uite la bărbați.

— Te-au întrebat și polițiștii chestia asta?

— Bineînțeles. Mi-au pus toate întrebările posibile de câte un milion de ori.

— De exemplu?

Patricia s-a ridicat în picioare cu un aer iritat.

— M-au întrebat tot. Au vrut să afle de la mine o mie de chestii. Iar acum sunt obosită. Noapte bună!

Apoi a plecat și a închis cu grijă ușa de la camera ei.

Optsprezece ani,
unsprezece luni și cinci zile

Nu știm încotro mergem. Adevărul care se ascundea dincolo de nori a dispărut undeva în spațiu. Nu-l mai văd și nici măcar nu-i mai simt prezența.

El plânge din pricina acestei lipse de sens, iar mie totul îmi pare rece și searbăd. Sunt nepăsătoare. Indiferentă și stearpă.

Resemnarea se înrudește cu eșecul. Voința e sau prea puternică, sau prea slabă, iar iubirea, sau prea intensă, sau prea palidă.

Dar nu pot să dau înapoi acum.

Suntem, în ciuda a toate, lucrul cel mai important din lume unul pentru celălalt.

• Marți, 7 august

— Trebuie să dispară, a zis primul.

— Cum scăpăm de ea? a întrebat al doilea.

— O împușcăm? a intervenit al treilea.

Bărbații de la *Studio 69* erau la ea acasă și stăteau în jurul mesei din bucătărie. Era limpede că Annika nu avea să mai rămână în redacția ziarului.

— Dar *pe mine* nu m-ați întrebat! a strigat ea.

Cei trei au continuat să șușotească între ei la masă, iar Annika nu înțelegea ce spuneau.

— Hei, ascultați-mă! le-a strigat ea. Poate că nu vreau să merg cu voi! Nu vreau să merg la Harpsund!

— Vrei să iei micul dejun?

Când a deschis ochii, Annika a văzut-o în fața ei pe Patricia și a zis:

— Ce s-a întâmplat?

Patricia a dus mâinile la gură:

— Vai, îmi pare rău. Încă dormeai... M-am gândit că... Te-am auzit vorbind. Probabil că era un vis.

Annika a închis ochii, apoi și-a dat părul pe spate:

— Ce ciudat!

Apoi s-a dat jos din pat, și-a luat halatul și a pornit ușor spre toaletă. S-a întors chiar în clipa când Patricia turna cafeaua în căni.

— N-ai dormit bine?

Annika s-a așezat pe scaun cu un oftat:

— Azi or să ia decizia.

— Cred c-or să te lase să rămâi, i-a zâmbit Patricia.

Annika a căzut pe gânduri:

— Am șanse... Sunt membră în Sindicatul Jurnaliștilor. Deci chiar dacă redactorii au fost influențați de *Studio 69,* tot o să am parte de sprijinul liderilor de sindicat.

A luat o gură de sendviș, iar chipul i s-a luminat:

— Exact asta o să se întâmple! Se prea poate ca șefii să vrea să mă dea afară, pentru că habar n-au cum stă treaba de fapt, dar o să mă susțină sindicatul.

— Ai văzut..., a zis Patricia, iar de data asta, Annika i-a întors zâmbetul.

•

Ploaia se oprise. Însă prima inspirație de după ce-a ieșit afară i-a umplut plămânii cu un aer foarte umed. Ceața era atât de groasă, încât abia a reușit să-și dea seama unde se afla mașina închiriată.

A închis ușa masivă și a pășit pe pietrișul care îi scrâșnea sub tălpi. Toate sunetele erau înăbușite, ca și când ar fi fost înfășurate în vată. Și-a mișcat ușor brațul, iar ceața a început să danseze lin în jurul său.

A ocolit casa și a ajuns în spate. Nu-ți puteai da seama că lacul se afla la doar câteva sute de metri. Știa că ceață avea să se ridice odată cu răsăritul soarelui, dar dacă voia să respire niște aer proaspăt, atunci acela era momentul cel mai potrivit.

Pe drumul din apropiere a trecut o mașină, dar n-a reușit s-o vadă.

„Că tot veni vorba de ascunzătoarea perfectă...”, s-a gândit el.

A luat loc pe o bancă din parc, iar umezeala i-a străpuns imediat pantalonii. Nu-i păsa.

Sentimentul ratării îi ardea plămânii ori de câte ori trăgea adânc în piept aerul ceţos. Priveliştea asupra lacului era la fel de limpede ca viitorul său. Prim-ministrul nu voia să stea de vorbă cu el despre ce avea să facă după aceea; acum îşi folosea toată energia ca să salveze campania electorală. Nimic nu trebuia s-o pericliteze. În ziua aceea, prim-ministrul avea să se descotorosească de el în public, folosindu-se de cine ştie ce pretext – avea să fie umilit în faţa jurnaliştilor. Amibele, cum le spunea el oamenilor de presă, controlau campania electorală, iar aceasta avea prioritate faţă de orice.

„Mai puţin faţă de adevăr”, şi-a spus el.

Acest gând i-a limpezit viitorul, la fel cum soarele, dacă ar fi apărut dintr-odată dintre norii groşi, ar fi împrăştiat ceaţa într-o clipă.

Ce simplu era!

A izbucnit dintr-odată în râs.

Ce naiba, putea alege să facă orice voia.

Câtă vreme nu-i descoperea nimeni…

Râsul a încetat, învăluit şi înăbuşit de ceaţă.

•

— A demisionat! a strigat Anne Snapphane. Ştirea tocmai ne-a fost trimisă de TT printr-un comunicat.

Annika şi-a trântit geanta pe podea:

— Şi?

— „În cadrul unei conferinţe de presă, prim-ministrul a anunţat că ministrul comerţului exterior şi-a dat demisia”, a citit Anne de pe ecran. „Prim-ministrul regretă decizia lui Christer Lundgren, dar îi înţelege motivele.”

— Anume? a întrebat Annika, apoi s-a aşezat la birou şi a aprins computerul.

— Motive de familie.

— Era de aşteptat ca Lundgren să zică asta. Toţi fac aşa. Dar mă întreb care-i motivul real.

— Ei, na! a zis Anne. Nu-i nevoie să te gândeşti prea mult…

— Ce vrei să spui? Că el e criminalul?

— Sunt multe indicii care susţin ipoteza asta.

Annika nu i-a răspuns. A făcut clic pe pagina unde erau stocate comunicatele de la TT – ajunseseră deja la „Ministrul

demisionează 5”. Nimeni nu reușise să ia legătura cu Christer Lundgren ca să obțină un comentariu. Premierul declarase încă o dată că ministrul nu era suspectat de nicio crimă și că poliția nu-l chemase decât pentru câteva interogatorii de rutină.

— Păi, și atunci de ce a demisionat? a bombănit Annika.

A citit și că, în prezent, o comisie internă a partidului examina chitanța descoperită de cei de la *Studio 69.* Apoi a lăsat mouse-ul din mână, s-a sprijinit de spetează și s-a uitat prin redacție:

— Și, mă rog, unde sunt toți führerii?

— La ședința de angajare.

Inima Annikăi a tresărit.

— Mă duc să-mi iau niște cafea, a zis ea dintr-odată, ridicându-se în picioare.

„Doamne, ce agitată sunt!”, s-a gândit ea.

Apoi a luat un exemplar din ediția curentă a ziarului, iar când l-a deschis la paginile șase și șapte, a izbucnit în râs – a văzut o fotografie care înfățișa un motănel într-o celulă de închisoare, pe o saltea din plastic verde-închis. Avea ochii mari și era zăpăcit, probabil din cauza blițului, iar vârful cozii i se odihnea pe labele din față. „Un motan își așteaptă execuția” – acesta era titlul care ocupa partea de sus a paginii șapte.

— E îmbucurător că, măcar din când în când, presa se ocupă de problemele cu adevărat importante, a zis Annika după ce și-a revenit.

— Am primit o puzderie de proteste din partea cititorilor, i-a răspuns Anne, fluturând un teanc gros de însemnări ale mesajelor telefonice primite la redacție. Azi, sarcina mea e să decid cui îi va fi dat în grijă motanul. Centralistei i s-a cerut să nu ia în considerare telefoanele venite din afara provinciei Östergötland. Ce părere ai de satul Arkösund? Și ce zici, ți se pare că motanului nostru îi plac insulele?

Anne s-a aplecat deasupra biroului, a studiat fotografia preț de câteva secunde, apoi și-a dat singură răspunsul:

— Nu, nu cred că-i mort după heringi. Impresia mea e că-i plac șoarecii și păsările. Iar Haversby pare să fie un sat plin de șobolani… Să-l trimit acolo?

Annika nu avea astâmpăr, așa că s-a ridicat iarăși în picioare. „De ce n-a venit Christer Lundgren la propria lui conferință de presă? Și cum se face că nu el a anunțat că demisionează, ci prim-ministrul? Nu voia să-și dea demisia? Sau șefii de

campanie ai social-democraților s-au gândit că s-ar putea să-l ia gura pe dinainte?”

„Poate că și una, și alta”, și-a răspuns ea după câteva clipe. În orice caz, toate indiciile dădeau de înțeles că încercau să ascundă ceva.

S-a apropiat de afișier și a văzut că ședința de angajare începuse la ora zece. În scurtă vreme, avea să se termine. Trebuia să meargă la baie. Iarăși.

Când s-a întors, a văzut că Bertil Strand stătea în picioare lângă biroul lui Pelle și discuta cu el. Știa că fotograful făcea parte din comitetul executiv al filialei locale a sindicatului. Probabil că luase parte la întâlnire. Fără să-și dea seama, s-a dus lângă el aproape în fugă.

— Care-i decizia? a întrebat ea cu sufletul la gură.

Bertil Strand s-a întors ușor către ea.

— Comitetul executiv al sindicatului a adoptat o poziție unanimă, a zis el pe un ton rece. Credem că trebuie să pleci imediat. Nepăsarea de care ai dat dovadă în relația cu cei pe care i-ai contactat a compromis credibilitatea întregului ziar.

Annika nu înțelegea:

— Dar rămân în redacție sau nu?

Bertil Strand a mijit ochii, iar vocea lui a devenit rece ca gheața:

— N-ai auzit ce-am zis? Trebuie să pleci imediat.

Annikăi i-a pierit sângele din obraji. A trebuit să se agațe cu mâna de tăblia biroului ca să nu cadă:

— Să plec?

Bertil Strand s-a întors într-o parte, iar Annika a dat drumul tăbliei. „Doamne, scoate-mă de aici! Cum ajung afară, o să vomit.” Întreaga redacție părea purtată de valuri, iar pereții se legănau.

Simțea că e cuprinsă de o furie stacojie și ascuțită ca un brici.

„Căcat! și-a zis ea. M-am săturat de tâmpiții ăștia! Nu eu am făcut prostii. Și nu e vina mea că ziarul se duce de râpă. Cum de-mi zice una ca asta tocmai el, care-i unul dintre liderii sindicatului meu?”

— Cum îndrăznești? i-a zis ea lui Bertil Strand, iar chipul fotografului s-a crispat. Oamenii ca mine sunt cei care vă plătesc mesele ori de câte ori are loc o ședință a comitetului

executiv al sindicatului. Ar trebui să mă susțineți, ce naiba! Iar voi mă înjunghiați pe la spate?

Bertil s-a întors iarăși cu fața spre Annika.

— Nu ești un membru permanent al acestei filiale sindicale, i-a zis el pe un ton răspicat.

— Nu, pentru că nu-s angajată cu carte de muncă. Dar plătesc aceeași cotizație sindicală ca toți ceilalți angajați. Cum se face că n-am aceleași drepturi? Cum naiba poate sindicatul să recomande concedierea unuia dintre membrii săi? Ți-ai pierdut complet mințile?

— Nu spune lucruri pe care s-ar putea să le regreți mai încolo, a sfătuit-o fotograful, uitându-se peste capul ei.

Annika a făcut un pas mare spre el, obligându-l să facă un pas înfricoșat înapoi.

— Tu ar trebui să ai grijă ce spui, i-a zis ea cu glas scăzut. Am făcut câteva greșeli, dar niciuna la fel de mare ca aia pe care o faci tu acum!

Cu coada ochiului, Annika l-a văzut pe Anders Schyman îndreptându-se spre acvariul său cu o cană de cafea în mână. I-a fixat ceafa cu privirea și a pornit după el. Computerele, colegii, rafturile și plantele treceau pe lângă ea ca niște crâmpeie de realitate, iar când, în cele din urmă, a ajuns față în față cu el, i-a zis cu o voce mult prea stridentă:

— Mă dați afară?

Redactorul-șef adjunct i-a făcut semn să intre în birou, apoi a tras draperiile. Annika s-a trântit pe canapeaua îmbâcsită cu fum de țigară și s-a uitat țintă la el.

— Bineînțeles că nu, i-a răspuns Anders Schyman.

— Sindicatul așa vrea, i-a spus ea cu un tremur în glas.

„Să nu izbucnești în plâns!”, și-a zis ea.

Redactorul-șef adjunct a încuviințat din cap, apoi s-a așezat pe canapea, alături de ea:

— Nu-mi dau seama ce-i în capul lor. Nu dau doi bani pe membrii de sindicat. Nu vor decât putere.

Annika i-a aruncat o privire suspicioasă:

— Și de ce-mi spuneți mie toate astea?

Anders Schyman s-a uitat la ea cu un aer calm:

— Pentru că, în cazul de față, despre asta e vorba.

Annika a clipit.

— Din păcate, adevărul e că, deocamdată, nu e loc în redacție și pentru tine. Nu-i putem angaja pe toți cei care sunt buni, iar în toamna asta nu avem la dispoziție decât un post cu carte de muncă.

— Lăsați-mă să ghicesc! E pentru Carl Wennergren?

— Da, a spus redactorul-șef adjunct, plecând privirea.

Annika a izbucnit în râs:

— Ce să zic, felicitări! Ziarul ăsta susține oamenii pe care-i merită!

Apoi s-a ridicat de pe canapea.

— Te rog să iei loc, i-a zis Anders Schyman.

— De ce, mă rog? N-am motive să mai rămân în clădirea asta nici măcar o secundă! O să plec imediat, așa cum își dorește sindicatul.

— Mai ai o săptămână și jumătate de contract. Rămâi până la capăt.

Annika a izbucnit iarăși în râs:

— Ca să-mi mai serviți și alte porții de căcat?

— În cantități mici și la momentele potrivite, poate să facă bine la caracter, a spus Anders Schyman zâmbind.

Annika a strâmbat din nas:

— Dacă plec acum, primesc o sumă compensatorie.

— Așa-i, dar aș prefera să rămâi și să mai lucrezi pentru noi.

Annika a pornit spre ușă, dar s-a răzgândit și s-a oprit:

— Spuneți-mi un singur lucru. Ziarul ăsta ar fi dispus să plătească pentru un pont de la o grupare teroristă?

— Ce vrei să spui? a întrebat el, ridicându-se în picioare.

— Exact ce-am spus: să dea bani ca să fie de față la un atac terorist.

Anders Schyman și-a încrucișat brațele și i-a aruncat o privire iscoditoare:

— Știi ceva?

— Nu-mi dezvălui sursele niciodată, a zis ea pe un ton sarcastic.

— Ești angajata acestui ziar, iar eu sunt șeful tău.

Annika și-a scos legitimația de presă din buzunar și i-a pus-o pe birou:

— Ba nu, nu mai sunteți șeful meu.

— Aș vrea să știu de ce mi-ai pus întrebarea asta.

— Mai întâi răspundeți-mi la ea.

Redactorul-șef adjunct s-a uitat la Annika în tăcere preț de câteva secunde, iar în cele din urmă a spus:

— Bineînțeles că nu. Nici nu s-ar pune problema. Niciodată!

— Dacă ziarul ar fi făcut asta după ce v-ați luat în primire noul post, ați fi aflat?

— N-am niciun dubiu.

— Și puteți să garantați că nu s-a întâmplat așa ceva?

Anders Schyman a încuviințat ușor din cap.

— Bine, a zis ea pe un ton destins. Atunci mă declar satisfăcută. Ce să zic...? A fost o colaborare scurtă, dar frumoasă.

Apoi i-a întins mâna cu un aer nonșalant, dar redactorul-șef adjunct nu i-a întins-o pe-a sa:

— Ce-ai de gând să faci acum?

Annika s-a uitat la Anders Schyman cu o undă de dispreț:

— Vă privește?

— Sunt curios, i-a răspuns el pe un ton calm.

— Mă duc în Caucaz. Plec mâine.

Schyman a clipit:

— Nu cred că-i o idee bună. E un război civil în zonă.

— Ah, nu vă faceți griji pentru mine. O să mă alătur mișcării de gherilă, așa că mă doare la bască, pentru că guvernul nu mai are arme. Comunitatea internațională a avut grijă ca măcelul să fie unilateral. Ce să zic, sper să reușiți să puneți ziarul pe picioare! Dar va trebui să munciți al dracului de mult. Pentru că șefii de-aici fac o treabă de căcat. Mai exact, habar n-au ce fac!

A pus mâna pe clanță, apoi s-a întors către el:

— Trebuie să vă descotorosiți de canapeaua asta. Chiar că pute!

A lăsat ușa larg deschisă în urma ei, iar Anders Schyman a urmărit-o cu privirea în timp ce străbătea redacția cu mișcări smucite și nervoase. În drum spre biroul ei, Annika n-a schimbat o vorbă cu nimeni.

•

Anne Snapphane nu mai era în redacție.

„Cu atât mai bine, s-a gândit Annika. Trebuie să plec de aici fără să fac o criză nervoasă. Nu trebuie să le dau satisfacție."

Și-a strâns lucrurile, luând de pe birou câteva cutii cu pixuri, o foarfecă și un capsator. „Măcar cu-atâta să m-aleg de la ziarul ăsta de căcat!"

A ieșit din redacție fără să se uite în jur. În timp ce cobora cu liftul, a simțit dintr-odată o presiune puternică în piept. Îi era greu să respire. S-a uitat în oglinda care, ca de obicei, îi făcea fața palidă și albăstruie.

„Ce lumină nasoală! s-a gândit ea. Și e vară… Oare cum aș arăta în liftul ăsta iarna?”

„N-o să aflu niciodată, a fost următorul ei gând. E ultima oară când îl folosesc.”

Liftul s-a oprit cu obișnuita zdruncinătură. Annika a împins ușa ca de plumb și a pornit spre ceața de afară. Probabil că Tore Brand plecase în vacanță: la biroul de primire stătea o femeie pe care n-o știa. Ușile de la intrare s-au închis în urma ei și așa s-a terminat totul.

A rămas o vreme în curtea sediului, trăgând în piept aerul umed. Era aspru și neplăcut.

Și-a amintit ce-i spusese lui Schyman. „Oare de unde naiba mi-a venit ideea cu Caucazul?” Dar poate că nu era o idee chiar atât de proastă să plece în străinătate, să ia primul avion către cine știe unde.

Dintre vălurile de ceață de pe stradă a apărut cineva. Era Carl Wennergren, care căra două pungi grele pline cu sticle. Bineînțeles, voia să sărbătorească!

— Felicitări! i-a zis Annika pe un ton tăios, când a ajuns în dreptul ei.

Carl s-a oprit și a pus pungile jos.

— Da, mă simt excelent! a spus el cu un zâmbet larg. Dar n-or să-mi dea un contract mai mare de șase luni. Altminteri, ar trebui să mă angajeze permanent.

— Îmi închipui că te simți bine când știi că ai reușit să obții postul prin propriile tale eforturi. Și cu propriii bani.

Carl a zâmbit ezitant:

— Ce vrei să spui?

— Băiețelul cel bogat al lu’ tăticu’. Ați avut banii la îndemână sau a trebuit să vindeți niște acțiuni?

Zâmbetul de pe față i-a dispărut imediat.

— Vasăzică te-au dat afară? a zis el cu un aer nonșalant.

Annika i-a răspuns cu o voce stridentă:

— Mai degrabă mă îndop cu mâncare de pisică decât să-mi cumpăr postul de la niște teroriști.

Carl a privit-o cu dispreț din cap până-n picioare:

— Atunci *bon appétit*! Chiar ești cam costelivă. Ți-ar prinde bine niscaiva mâncare.

Și-a luat pungile de jos și a pornit spre intrarea în sediu. Annika a văzut că erau pline cu sticle de șampanie Moët & Chandon.

— Nu numai că ai cumpărat un pont și un contract la ziar, dar ți-ai turnat și sursele. Ce mai, ai reușit o triplă!

Carl s-a oprit ca trăsnit și s-a întors spre ea:

— Asta-i o porcărie!

Annika a văzut în ochii săi o undă de neliniște și a făcut un pas spre el:

— De unde naiba știau polițiștii că Păpușile Ninja aveau să dea o lovitură exact acolo și exact la ora aia? De unde naiba au știut că trebuia să evacueze exact casele din zona aia? Și de unde au știut unde anume să se ascundă?

— Nu știu, a zis Carl, umezindu-și buzele.

Annika a făcut încă un pas spre el, și-a apropiat fața de a lui și i-a spus printre dinți:

— Ți-ai vândut propriile surse. Ai lucrat mână-n mână cu poliția ca să faci rost de fotografii din timpul arestării, așa-i?

Carl și-a arcuit sprâncenele, a ridicat bărbia și i-a aruncat o privire disprețuitoare:

— Și…?

Annika și-a pierdut cumpătul și a început să urle:

— Și du-te-n pizda mă-tii, nenorocitule!

Carl i-a întors spatele și a pornit spre intrare cu pași împleticiți.

— Târfă țicnită! i-a strigat el peste umăr.

Apoi a dispărut în spatele ușilor de sticlă, iar Annika a simțit că i se umplu ochii de lacrimi. „Dă-i dracului! El se duce în redacție cu șampanie, iar pe mine mă aruncă în stradă…”

— Hei, Bengtzon, vrei să te las undeva?

S-a răsucit pe călcâie și l-a văzut pe Jansson într-un Volvo vechi și ponosit chiar la ieșirea din parcare.

— Ce cauți aici? i-a strigat ea.

— Am fost la ședința de angajare, i-a răspuns Jansson, oprind motorul.

Annika s-a apropiat de mașină, iar redactorul de noapte a coborât.

— Arăți obosit, i-a zis ea.

— Mda, am fost de serviciu noaptea trecută. Dar chiar am vrut să merg la ședința asta. Ca să fac un pic de lobby pentru tine.

Annika i-a aruncat o privire neîncrezătoare:

— De ce?

Jansson și-a aprins o țigară:

— Cred că ești cel mai bun colaborator pe care l-am avut vara asta. Am considerat că ție ți se cuvine contractul ăla de șase luni. Schyman a fost de aceeași părere.

Annika și-a arcuit sprâncenele:

— Zău? Și de ce nu l-am primit?

— S-a opus redactorul-șef. E un mare idiot. Nu vrea să fie criticat – îi e frică de se cacă pe el de chestia asta. Iar sindicatul a fost împotriva ta.

— Da, știu.

Au tăcut amândoi câteva clipe, iar Jansson a tras un fum din țigară.

— Pleci chiar acum?

Annika a încuviințat din cap:

— N-are rost să prelungesc agonia.

— Cine știe, poate o să te întorci într-o bună zi.

Annika a zâmbit:

— N-aș paria pe chestia asta.

Redactorul de noapte a ridicat din umeri:

— Și ia zi, vrei să te las undeva?

Annika s-a uitat la fața extenuată a lui Jansson și a scuturat din cap:

— Nu, mersi! O iau pe jos. Vreau să profit de vremea asta nemaipomenită.

•

Hainele îi erau îmbâcsite cu miros stătut de tutun. Și le-a dat jos și le-a lăsat grămadă pe hol. Și-a pus halatul și a luat loc pe canapea.

Patricia era plecată. Cu atât mai bine.

A pus mâna pe cartea de telefon și a răsfoit-o.

— Nu puteți să ieșiți din sindicat dând un simplu telefon, i-a zis pe un ton de reproș o femeie de la sediul central al Sindicatului Jurnaliștilor.

— Nu pot? Păi, și cum fac?

— Mai întâi trebuie să le scrieți celor de la filiala dumneavoastră și să le cereți să vă scoată din sindicat, după care ne trimiteți o scrisoare aici, la sediul central. Iar apoi, după șase luni, trebuie să vă confirmați retragerea, atât la nivel local, cât și la nivel central.

— E o glumă?

— Perioada de așteptare se calculează începând cu prima zi a lunii următoare. Deci, cel mai devreme, puteți ieși din sindicat pe întâi martie anul viitor.

— Și până atunci trebuie să plătesc în continuare cotizația întreagă?

— Da, exceptând cazul în care nu mai practicați jurnalismul.

— Păi, exact asta o să fac. Începând de azi.

— Deci ați renunțat la slujba din presă?

Annika a oftat:

— Nu, încă lucrez cu carte de muncă la *Katrineholms-Kuriren.*

— Atunci nu puteți să ieșiți din sindicat dând un simplu telefon.

„Mă duc la ea și-o strâng de gât cu firul de telefon!”, s-a gândit Annika.

— Doamnă, uitați cum stă treaba. Ies din sindicat azi. Acum! Pentru totdeauna! Ce fac eu nu e treaba dumneavoastră! Și n-am să mai plătesc niciun sfanț. Așa că scoateți-mă din registru imediat!

Femeia de la celălalt capăt al firului s-a înfuriat:

— V-am zis că așa ceva e imposibil. Și să știți că nu e sindicatul *nostru*, ci al *dumneavoastră.*

Annika a izbucnit în râs.

— Aveți un haz nebun! Bine, păi, dacă nu pot să ies din sindicat, atunci n-am să mai plătesc întreaga cotizație, ci doar contribuția la fondul de șomaj. Să-mi trimiteți un formular.

— Nu așa se procedează.

Annika a închis ochii și a înghițit în sec. Simțea că mai avea un pic și-i exploda creierul.

— Bine. Uitați cum facem. Haideți s-o lăsăm baltă. Să nu ne mai complicăm nici cu formularul pentru contribuția la fondul de șomaj. Vreau doar atât: să vă duceți la dracu!

A închis, apoi a răsfoit cartea de telefon și a sunat la CMS, Confederația Muncitorilor Suedezi.

— Aș vrea să contribui la fondul de șomaj… Aha, excelent! Sigur, vă trimit actele imediat.

Ce simple puteau fi lucrurile.

S-a dus în bucătărie să-și facă un sendviș, a mâncat jumătate, iar pe restul l-a aruncat. Apoi și-a scos carnețelul și a luat loc pe un scaun. A închis ochii, a inspirat adânc, apoi a compus cele două scrisori și le-a trecut pe curat. Avea să cumpere plicuri și timbre de la magazinul din colț.

•

Când Patricia s-a întors acasă și a călcat pe mormanul de haine de pe podea, deja se făcuse seară.

— Bună! a strigat ea din hol. Ai fost, cumva, într-un bar?

Annika a scos capul pe ușa de la bucătărie:

— De ce?

— Îți miros hainele ca o scrumieră.

— Am fost dată afară…

Patricia și-a pus haina în cui și s-a dus în bucătărie:

— Ai mâncat?

Annika a scuturat din cap:

— Nu mi-e foame.

— Dar trebuie să mănânci ceva.

— Altminteri, ce? O să am karma negativă?

Patricia a zâmbit:

— Karma reprezintă păcatele din viețile anterioare care te lovesc în viața de acum. Tu, în schimb, suferi de foame. Și se poate muri din asta.

Apoi s-a dus la aragaz și a spart câteva ouă într-un castron. Annika se uita pe fereastră; ploaia răpăia pe pervaz, accentuând cenușiul întunecat al serii.

— În curând, o să vină toamna, a meditat ea cu voce tare după câteva minute.

— Uite, ți-am făcut o omletă cu ciuperci, a spus Patricia, așezându-se în fața ei.

Spre surprinderea ei, Annika a mâncat-o pe toată.

— Și ia zi, cum adică ai fost dată afară?

Annika se uita la farfuria goală:

— N-am obținut un nou contract. Sindicatul a vrut să plec.

— Ce tâmpiți! a zis Patricia cu atâta patos, încât Annika a izbucnit în râs.

— Da, chiar sunt niște tâmpiți. Am ieșit din sindicat.

Patricia a strâns masa și a spălat vasele.

— Și ce-ai de gând să faci?

Annika a înghițit în sec.

— Nu știu, a zis ea pe un ton calm. Tocmai mi-am dat demisia de la *Katrineholms-Kuriren.* Și l-am înștiințat pe proprietarul meu din Hälleforsnäs că n-o să mai stau în apartamentul lui. Am pus scrisorile la poștă în după-amiaza asta.

Patricia a făcut ochii mari:

— Și de unde o să câștigi bani?

Annika a ridicat din umeri:

— Peste o lună, încep să primesc șomaj. Și mai am niște bani la bancă.

— Unde o să stai?

Annika a ridicat brațele:

— Aici, până una-alta. Am contract de închiriere pe termen scurt, dar pot să rămân un an. Dup-aia, oi vedea…

— La club, întotdeauna avem nevoie de personal.

Annika a izbucnit într-un hohot de râs strident:

— Păi, da, am calitățile principale: țâțe și păsărică. Unde mai pui că, mai acu’ ceva timp, am și învârtit ruleta o vreme…

— Serios?

— În timpul facultății, am fost crupieră la hotelul Katrineholm. Învârteam roata de unșpe ori. Și puteam să fac bila să se oprească la numărul treizeci și patru, dacă mă concentram și îi dădeam drumul cum trebuie de la zero.

— Noi chiar avem nevoie de cineva pentru ruletă.

— O să plec undeva o vreme.

— Unde?

Annika a ridicat din umeri:

— Nu mai țin minte cum se cheamă… E undeva în Turcia, pe malul Mediteranei.

— Sună frumos.

Au tăcut amândouă o bună bucată de timp.

— Ai vrea să afli încotro te îndrepți? a întrebat-o Patricia.

— Sigur că da.

— Așteaptă un pic, mă duc să iau cărțile.

Patricia s-a ridicat de pe scaun și s-a dus în camera ei. Annika a auzit-o desfăcând fermoarul unei genți. Câteva clipe mai încolo, Patricia a apărut în prag, ținând în mână o cutie din lemn maro.

Patricia a pus cutia pe masa din bucătărie și a deschis-o. Înăuntru se afla ceva împăturit într-o pânză neagră, pe care a desfăcut-o cu grijă.

— Ce-i asta?

— Tarotul este o veche sursă a cunoașterii, i-a explicat Patricia, așezând cărțile pe masă. E o filosofie prezentată sub forma unor imagini ezoterice așezate pe niște cărți de joc. Un instrument care te ajută să devii mai conștient de lumea în care trăiești.

— Îmi pare rău, dar nu cred în chestii de genu' ăsta.

Patricia a luat loc pe scaun:

— Nu trebuie să crezi. Ci să asculți. Trebuie să te deschizi și să arunci o privire în împărăția dinăuntrul tău.

Annika nu și-a putut înăbuși un zâmbet.

— Nu râde, e ceva cât se poate de serios, a zis Patricia pe un ton sever. Fii atentă, sunt șaptezeci și două de cărți: Arcanele Majore, Arcanele Minore și cărțile de curte. Toate semnifică diferite intuiții și perspective.

Annika a scuturat din cap și s-a ridicat în picioare:

— Nu, stai jos, i-a zis Patricia, apucând-o de încheietura mâinii. Lasă-mă să-ți ghicesc viitorul!

Annika a ezitat câteva clipe, apoi a oftat și a luat loc pe scaun:

— Bine. Ce trebuie să fac?

— Poftim, i-a zis Patricia, punând setul de cărți în mâna Annikăi. Amestecă-le și taie-le!

Annika le-a amestecat și le-a tăiat, apoi i-a întins teancul Patriciei.

— Nu, trebuie să le tai de trei ori, apoi le amesteci din nou și le tai de două ori.

Annika i-a aruncat o privire sceptică:

— De ce?

— Pentru energii. Continuă!

Annika a oftat ușor, apoi le-a amestecat și le-a tăiat așa cum îi ceruse Patricia.

— Bine. Iar acum nu trebuie să pui cele două teancuri unul peste altul, ci să alegi unul cu mâna stângă și să amesteci cărțile din nou.

Annika a dat ochii peste cap și a făcut ce i s-a spus.

— Bravo! Iar acum trebuie să te concentrezi asupra întrebării la care vrei să afli răspunsul. Te afli în fața unei mari schimbări?

— Doamne, știi foarte bine că-i așa, i-a răspuns Annika pe un ton mustrător.

— Bine, atunci o să fac o etalare în formă de cruce celtică.

Patricia a împrăștiat cărțile pe toată masa.

— Interesante imagini, a zis Annika. Și ce creaturi ciudate!

— Setul ăsta a fost conceput de Frieda Harris, după niște schițe de Aleister Crowley. A avut nevoie de cinci ani ca să le termine. Simbolurile își au originea în Ordinul Ermetic al Zorilor Aurii.

— Ca și când ar conta..., a zis Annika pe un ton plin de neîncredere. În fine, iar cărțile astea or să-mi spună viitorul?

Patricia a încuviințat din cap cu un aer serios și i-a arătat cu degetul o carte:

— Aici, pe prima poziție, se află cartea care reprezintă situația ta de acum. Este Turnul, cea de-a șaisprezecea Arcană Majoră. După cum vezi, e lovit de fulger și se dărâmă. Asta e viața ta, Annika. Tot ceea ce era sigur pentru tine se năruie, nu cred că-i nevoie să-ți spun eu asta.

Annika i-a aruncat Patriciei o privire iscoditoare:

— Altceva?

Patricia și-a apropiat degetul de cartea care se afla deasupra turnului:

— Cinci de Monede se intersectează cu situația ta actuală. Fie ți-o îngreunează, fie ți-o ușurează. Cartea asta reprezintă planeta Mercur în Taur. Adică depresie și frică.

— Și?

— Te temi de schimbare, dar n-ai de ce.

— Așa, și apoi?

— După cum era de așteptat, perspectiva ta asupra situației este una critică. E reprezentată de a douăzecea Arcană Majoră – Justiția –, care simbolizează critica de sine și meditația. Simți că ai dat greș și te cauți pe tine însăți. Dar interpretarea inconștientă pe care o dai situației actuale e mult mai interesantă: uite, e Cavalerul de Spade, ce reprezintă creativitatea. Cavalerul încearcă să fugă de imbecili, de oamenii înguști la minte.

Annika s-a sprijinit pe spetează, iar Patricia a continuat:

— Vii dinspre Șapte de Monede, cartea limitării și eșecului, și te îndrepți spre Opt de Spade, ce reprezintă piedicile.

Annika a oftat:

— Se pare c-o să am mult de lucru!

— Iar asta ești tu. Luna. Ciudat: ultima oară când mi-am ghicit viitorul, mi-a ieșit că sunt tot Lună. Cartea sexului feminin, testul final. Îmi pare rău, dar nu-i o carte bună…

Annika nu i-a răspuns, iar Patricia a studiat celelalte cărți, apoi a zis:

— Spânzuratul. E cartea care arată de ce ți-e frică cel mai tare. De rigiditate. Te temi ca nu cumva să ți se frângă spiritul.

— Dar cum o să se termine totul? a întrebat Annika pe un ton mai puțin expeditiv.

Patricia i-a arătat cea de-a zecea carte cu un aer ezitant:

— Ăsta este rezultatul. Dar nu te teme. E doar un simbol. Nu trebuie să iei cartea ca atare.

Annika s-a aplecat deasupra mesei. Cartea înfățișa un schelet negru cu o coasă în mână. Moartea.

— Nu reprezintă neapărat moartea fizică, ci, mai degrabă, o schimbare radicală. Vechile relații trebuie să se rupă. Moartea are două fețe. Una care sfâșie și distruge, alta care te eliberează de vechile legături.

Annika s-a ridicat în picioare deodată:

— Nu dau doi bani pe cărțile tale! Sunt niște porcării! Apoi a plecat valvârtej în camera ei și a trântit ușa.

PARTEA A TREIA

Septembrie

Nouăsprezece ani, două luni și optsprezece zile

Cred că știu foarte bine să trăiesc. Îmi închipui că, în realitate, viața mea este foarte luminoasă. Respirația mi-e atât de ușoară, picioarele – atât de fine, iar mintea – atât de deschisă. Cred că am darul fericirii. Cred că-mi place grozav să fiu vie. Simt o licărire undeva în preajma mea, foarte aproape, dar nu pot să ajung la ea.

Ce simplu poate fi totul! *Cât de puține lucruri îmi trebuie, de fapt.*

Soare. Vânt. Direcție. Context. Dăruire. Iubire. Libertate. Libertate...

Dar el spune că n-o să mă lase
niciodată să plec.

• Luni 3 septembrie

Peisajul nu s-a materializat decât cu un minut înainte ca avionul să aterizeze. Norii atârnau chiar deasupra copacilor. Burnița și era ceață.

„Sper că vremea a fost așa tot timpul, s-a gândit Annika. Exact asta ar fi meritat nenorociții!”

După ce a aterizat pe aeroportul Arlanda, avionul a tras la terminalul 2, același unde se îmbarcaseră la plecare. Annika fusese foarte dezamăgită că terminalul 2 era doar o anexă a adevăratului terminal internațional și că avea foarte puține

duty-free-uri. Era folosit de companiile aeriene mai mici, pentru zborurile interne și internaționale, pentru chartere și cursele regulate. Ce mai, nu avea niciun farmec.

Măcar nu erau mulți agenți vamali. „Tot e ceva”, s-a gândit ea în timp ce mergea pe un culoar verde.

Bineînțeles că bagajele ei au venit ultimele. Autobuzul pe care l-a luat de la aeroport era ticsit, așa că a trebuit să stea în picioare de-a lungul drumului de patruzeci și cinci de minute până la autogara din centrul Stockholmului. Când a coborât lângă viaductul Klaraberg, începuse să plouă de-a binelea. Ploaia pătrundea prin pânza genților, udându-i lucrurile. Annika a înjurat în gând, apoi a pornit spre Bolindersplan și a urcat în autobuzul 52.

În apartament era liniște, iar perdelele atârnau neclintite în lumina dimineții. Și-a pus genții pe covorul din hol și s-a tolănit pe canapeaua din sufragerie. Era amețită de oboseală. Avionul era programat să plece cu o zi înainte, la ora patru după-amiaza, dar, din motive care nu le-au fost comunicate, pasagerii au fost nevoiți ca, înainte de decolare, să aștepte opt ore în aeroportul turcesc și alte cinci în avion. În fine, te puteai aștepta să ți se întâmple lucruri de genul ăsta atunci când te hotărai să pleci în străinătate pe neașteptate. Unde mai pui că Annika nici nu se grăbea să ajungă undeva anume.

S-a întins pe spate, a închis ochii și s-a lăsat cuprinsă de neliniștea pe care o reprimase de-a lungul zilelor fierbinți petrecute în Turcia, unde se străduise să absoarbă lumina, sunetele și mirosurile Asiei. Cât stătuse acolo, mâncase bine – salate și chebapuri – și băuse vin la fiecare masă. Dar acum, simțea că i se strânge stomacul și că i se pune un nod în gât. Se străduia să-și imagineze cum avea să arate viitorul ei, dar nu vedea nimic. Vid. Alb. Absolut nimic. Niciun contur.

„Trebuie să uit, s-a gândit ea. Începând de acum.”

Annika a adormit pe canapea, dar s-a trezit după zece minute – avea hainele ude și i se făcuse foarte frig. S-a dezbrăcat, și-a luat halatul și a coborât în fugă la baia de la subsol.

Când s-a întors în apartament, s-a dus în bucătărie în vârful picioarelor și a băgat capul prin ușa întredeschisă a camerei în care stătea Patricia. Dar nu era înăuntru. Annika era surprinsă și un pic necăjită. În drum spre Stockholm, o cam enervase gândul că s-ar putea ca Patricia să fie acasă. Dar se înșelase: nu voia să

fie singură. Coama neagră a colegei sale nu se odihnea pe pernă, ceea ce i-a stârnit sentimentul unei pierderi – nu era un sentiment plăcut.

Nu avea astâmpăr, așa că s-a plimbat o vreme prin apartament, trecând dintr-o cameră în alta, apoi și-a făcut o cafea, dar n-a putut s-o bea. Și-a răsturnat pe podea hainele ude din geamantane, apoi le-a întins pe scaune și le-a agățat de clanțe. Apartamentul s-a umplut cu un miros acru și umed, așa că a deschis ferestrele.

„Și acum? s-a gândit ea. Ce-o să fac cu viața mea? Din ce-o să trăiesc?”

S-a trântit iarăși pe canapea. Era epuizată și simțea chiar sub stern un mic ghem de neliniște. Îi era greu să respire. Perdeaua se umfla și plutea câteva clipe în cameră, apoi cădea la loc. Annika a observat că podeaua de sub fereastră se udase și s-a ridicat s-o șteargă.

„Clădirea oricum urmează să fie renovată, și-a spus ea dintr-odată. Așa că nu contează. N-are niciun rost. Cui îi pasă dacă se umflă podeaua? De ce să mă obosesc?”

Când și-a dat seama că, într-un sens, această situație era emblematică pentru viața ei, s-a cufundat într-un ocean de milă de sine. S-a trântit pe canapea, a dus genunchii la bărbie și a început să se legene și să plângă, își petrecuse brațele în jurul picioarelor și le strângea atât de tare, încât o dureau.

„Totul s-a terminat. Unde să mă duc? Cine o să mă ajute acum?”

Dintr-odată, i-a răsărit în minte un gând de o limpezime cristalină.

„Bunica!”

A format numărul și, închizând ochii, s-a rugat ca bunica să fie în apartamentul ei, nu în Lyckebo.

— Sofia Hällström, a răspuns bătrâna.

— Bunico! a zis Annika plângând.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

Bătrâna părea atât de speriată, încât Annika s-a străduit să nu mai plângă:

— Mă simt atât de singură și de nefericită.

Bunica a oftat:

— Așa e viața… Uneori, chiar trebuie să lupți. Dar cel mai important lucru e să nu renunți. Ai înțeles?

— La ce bun? a zis Annika, fiind pe punctul de a izbucni iarăși în plâns.

Vocea bătrânei părea un pic plictisită:

— Singurătatea e grea. Oamenii nu se pot descurca fără semenii lor. Ai fost exclusă din grupul din care voiai să faci parte, Annika, iar acum simți că ți-a fugit pământul de sub picioare. Ceea ce nu-i de mirare! Ar fi fost ciudat dacă te-ai fi simțit bine. Este normal să te simți rău, însă apoi o să fii în stare să ai grijă de tine.

Annika și-a șters lacrimile cu dosul palmei:

— Aș vrea să mor.

— Știu, dar n-o să mori. O să trăiești, ca să mă poți înmormânta când mi-o veni sorocul.

— Ce-ai zis? a șoptit Annika în receptor. Ești bolnavă? Să nu mori niciodată!

Femeia a râs pe înfundate:

— Nu, nu-s bolnavă, dar toți o să murim într-o bună zi. Iar tu, scumpa mea, o să ai grijă de tine și n-o să faci nimic nesăbuit. Ia-o ușor și trăiește-ți suferința! Poți să fugi de ea o vreme, dar, până la urmă, tot o să te ajungă din urmă. Las-o să te învăluie, trăiește-o! N-ai să mori din asta! O să supraviețuiești, iar când o să ieși la liman, ai să fii mai puternică. Mai în vârstă și mai înțeleaptă.

Annika a zâmbit:

— Ca tine, bunico.

Bătrâna a izbucnit în râs:

— Bea o cană de cacao cu lapte, Annika! Tolănește-te pe canapea și uită-te la televizor; eu așa fac atunci când dau de greu. Și acoperă-ți picioarele cu o pătură, trebuie să-ți fie cald și să te simți confortabil. Totul o să fie bine, ai să vezi.

Au tăcut amândouă, iar Annika și-a dat seama cât de egoistă era.

— Dar, ia spune-mi, ție cum îți merge? a întrebat ea repede.

— Păi, de când ai plecat, a plouat în fiecare zi. Am venit încoace numai ca să fac niște cumpărături și să spăl niște haine, deci ai avut noroc că m-ai prins.

„Vasăzică există un Dumnezeu…”, s-a gândit Annika.

— Am vorbit cu Ingegerd și mi-a zis că a fost mare aglomerație la Harpsund, a continuat bunica, pe un ton de bârfă.

Annika a zâmbit:

— Și cu programul de slăbit al prim-ministrului cum a rămas?

— A fost amânat indefinit... În schimb, au fost pe-acolo unii cărora nu prea le ardea de mâncare...

Bârfa bunicii cu noua menajeră de la Harpsund nu prea o interesa pe Annika, dar voia să fie politicoasă, așa că a întrebat-o:

— Ah, da? Cine?

— Ministrul care și-a dat demisia, Christer Lundgren. A venit cu o zi înainte să se facă anunțul și a stat o săptămână. Toți jurnaliștii din țară încercau să dea de el, dar nu l-a găsit nimeni.

Annika a izbucnit în râs:

— Câte știi! Vasăzică ai fost chiar în miezul lucrurilor!

Au râs amândouă, iar Annika simțea că, încetul cu încetul, ghemul de neliniște din piept i se micșorează.

— Mulțumesc, bunico! a zis ea cu glas scăzut.

— Dacă situația se înrăutățește prea tare, vino la mine. Lui Whiskas îi e dor de tine.

— La cât îl alinți, nu prea cred... Dă-i o sărutare din partea mea!

Căldura insuflată de bunică i-a rămas în inimă după ce a pus receptorul în furcă, și totuși lacrimile au început iarăși să-i șiroiască pe obraji – erau lacrimi triste, dar nu disperate. Se simțea tot rău, dar mai bine decât înainte.

Când a sunat telefonul, soneria stridentă a făcut-o să tresară.

— Vasăzică te-ai întors! Doamne, ce mult ai stat! Cum a fost?

Annika și-a șters lacrimile cu dosul palmei:

— A fost foarte frumos. Turcia e o țară extraordinară.

— Mă bucur pentru tine! a spus Anne Snapphane. Poate ar trebui să merg și eu. Cum stau cu serviciile medicale?

Annika n-a reușit să-și înăbușe hohotul de râs, care, pur și simplu, i-a cuprins pieptul, nelăsându-i nicio clipă de gândire:

— Să știi că au clinici speciale pentru ipohondri. La micul dejun îți fac radiografii, la prânz îți dau Prozac, iar la cină, antibiotice.

— Sună bine, dar care e nivelul de radon din pereți? Și ia zi, pe unde-ai fost?

Annika a râs iarăși:

— Mai întâi, într-un complex turistic pe jumătate terminat, aflat la vreo 15 kilometri de Alanya. Era plin de nemți. Apoi m-

am dus la Istanbul, unde am stat la o femeie pe care am întâlnit-o în autobuz și am lucrat în hotelul ei timp de-o săptămână. Apoi m-am dus la Ankara, un oraș mult mai modern.

Annika a simțit că o cuprinde un sentiment de pace interioară, iar picioarele i s-au relaxat.

— Și unde ai stat? a întrebat Anne Snapphane.

— Am ajuns noaptea târziu, iar autogara era destul de haotică. Așa că am sărit în primul taxi pe care l-am văzut și am zis: „Hotel International”. Și în Ankara chiar există un hotel care se cheamă așa, iar personalul e foarte amabil.

— Și ai stat într-un apartament, deși ai plătit pentru o cameră simplă?

— De unde știi?

A venit rândul Annei Snapphane să râdă:

— Mi-am închipuit. Știu bine cât de norocoasă ești.

Au râs amândouă. Exista o afinitate reală între ele.

Tăcerea care a urmat a fost caldă și plăcută.

— Ai renunțat la slujba de la ziar? a întrebat-o Annika.

— Da, ieri. Iar pe 12 septembrie, încep munca la casa de producție TV. Dar tu ce-ai de gând să faci?

Annika a scos un oftat. Ghemul din piept a reapărut:

— Habar n-am, nu m-am gândit atât de departe… Aș putea merge să muncesc la hotelul ăla din Istanbul…

— Hai cu mine la Piteå! Plec cu avionul în după-amiaza asta.

— Nu, mersi. Mi-am petrecut ultimele douăzeci și patru de ore în avioane.

— Păi, vezi, înseamnă că ești obișnuită. Hai cu mine! Ai fost vreodată dincolo de râul Klar?

— Nici măcar nu mi-am desfăcut bagajele…

— Și mai bine! Părinții mei au o casă uriașă în Pitholm, așa că e suficient loc și pentru tine. Iar dacă nu ți-o plăcea, poți să te întorci mâine.

Annika s-a uitat la mormanul deprimant de haine jilave și a luat o hotărâre:

— Sigur mai sunt locuri libere în avion?

După ce a pus receptorul în furcă, Annika a dat fuga în dormitor, a scos geanta cu care mergea la serviciu, a aruncat în ea două perechi de chiloți și un tricou, apoi și-a luat neseserul de pe podeaua din sufragerie.

Înainte să iasă din apartament ca să se întâlnească cu Anne în piața Kungsholms, a luat o cârpă și a șters podeaua de sub fereastră.

•

Annika s-a uitat de jur împrejur cu un aer dezamăgit:

— Unde-s munții?

— Lasă aerele de Stockholm, i-a răspuns Anne. Suntem pe malul mării. Pe coasta de nord a Suediei. Haide, taxiurile-s în partea aia.

Au traversat parcarea din jurul aeroportului Kallax, iar Annika privea în jur: șesuri și mulți pini. Pe cer se vedeau doar câțiva nori, iar soarele strălucea cu putere. Dar era destul de frig, cel puțin pentru cineva care tocmai se întorsese din Turcia. Un avion de luptă le-a trecut vuind pe deasupra capetelor.

— Baza aeriană 21, a zis Anne, aruncându-și bagajul în portbagajul taxiului. Kallax funcționează și ca aeroport militar. Aici am învățat să sar cu parașuta.

Annika își ținea geanta în poală și, înainte ca taxiul să plece spre Piteå, doi bărbați în costum s-au înghesuit și ei în mașină.

Au trecut pe lângă câteva sate și loturi de teren arabil, dar drumul european E4 era mărginit mai ales de păduri. Frunzele erau colorate în culorile radioase ale toamnei, deși era abia începutul lui septembrie.

— Aici când vine iarna? a întrebat Annika.

— Pe șapte octombrie am dat examenul auto. Iar două zile mai târziu, s-a iscat o furtună de zăpadă și am intrat într-un șanț.

Taxiul a oprit la intersecția cu drumul care ducea spre Norrfjärden, ca să coboare unul dintre bărbații în costum.

Douăzeci de minute mai târziu, Annika și Anne au coborât la autogara din Piteå, apoi au lăsat bagajele Annei într-un dulap cu cheie din sala de așteptare.

— O să vină tata să ne ia peste o oră. Vrei să bem o cafea?

Când au ajuns la cafeneaua Ekbergs, Annika a comandat un sendviș cu creveți. Îi revenise pofta de mâncare.

— Ai avut o idee excelentă, a zis ea.

— N-ai avut niciun simptom de renunțare?

Annika i-a aruncat o privire nedumerită:

— Renunțare la ce?

— La viață. La știri. La ministru.

Annika a rupt o bucată mare din sendviș și a răspuns pe un ton îmbufnat:

— Nu dau doi bani pe chestiile astea.

— Nu vrei să afli ce s-a mai întâmplat?

Annika a scuturat din cap, mestecând cu frenezie.

— Bine, a zis Anne. De ce se scrie Bengtzon cu „z”?

Annika a ridicat din umeri:

— Nu știu… Stră-străbunicul Gottfried a venit în Hälleforsnäs la sfârșitul anilor 1850. Lasse Celsing, proprietarul uzinei metalurgice, tocmai montase un utilaj de ștanțat, care i-a fost dat în grijă chiar strămoșului meu. Un văr de-al meu a încercat să facă un arbore genealogic, dar n-a ajuns foarte departe. S-a oprit la acest Gottfried. Nimeni nu știe de unde a venit – se prea poate să fi fost neamț sau ceh. Când a fost trecut în registrul populației, a zis că-l cheamă Bengtzon.

Anne a luat o gură zdravănă din prăjitura cu marțipan.

— Iar mama ta?

— Provine dintr-o veche familie de metalurgiști din Hälleforsnäs. Ce mai, am furnalul ștanțat pe frunte… Dar tu? Cum de te cheamă Snapphane și de ce te tragi din Lapland[22]?

Anne a oftat, lingându-și linguriță:

— După cum ți-am zis, asta e o regiune de coastă. Cu excepția laponilor, toți cei de pe-aici vin din altă parte: cherestegii, muncitori la căile ferate, valoni și alți hoinari. Potrivit legendei păstrate în familia noastră, Snapphane[23] era porecla unui strămoș danez cu mâna… ușoară, care, cândva în secolul al XVIII-lea, a fost spânzurat pentru furt pe un deal de lângă Norrfjärden. Ca un avertisment pentru semeni, copiii lui au fost numiți tot Snapphane și nici ei n-au sfârșit tocmai bine. Așa că tare mi-aș dori ca pe fruntea mea să fie ștanțat un furnal. Blazonul familiei mele are în centru o spânzurătoare…

Annika a zâmbit, apoi a înghițit ultima bucățică de sendviș, care era plină cu maioneză.

— Frumoasă poveste.

— Dar, probabil, e falsă de la un cap la altul. Mergem?

•

[22] Lapland: provincia cea mai nordică a Suediei.

[23] În componența acestui antroponimic intră cuvintele snapp: „a înhăța, a șterpeli” și hane: „bărbat”.

Pe tatăl Annei îl chema Hans. Părea sincer încântat s-o cunoască pe una dintre colegele fiicei lui din Stockholm.

— Sunt atât de multe lucruri de văzut pe-aici, a zis el cu entuziasm, în timp ce Volvo-ul său înainta încet pe Sundsgatan.

— Satul Storfors, peștera Elias, Muzeul Fermei, tăbăcăria Böleby și Altersbruk, vechea turnătorie, care are un iaz și o moară…

— Gata, tati! a zis Anne cu un aer ușor stânjenit. Annika a venit aici să mă vadă pe mine. Parcă ai fi un ghid turistic…

Dar Hans nu s-a dat bătut:

— Dacă vrei să mergi pe undeva, să-mi zici, că te duc eu cu mașina, a adăugat el pe un ton voios, privind-o pe Annika în retrovizor.

Annika a încuviințat din cap, apoi s-a uitat pe geam și a zărit un canal îngust. Imediat după aceea, au ieșit din centrul orașului.

Piteå. Acolo locuia bărbatul care sunase pe Telefonul Ciudaților în ziua în care cei de la *Studio 69* dezvăluiseră că ministrul Christer Lundgren fusese la un club de striptease. Parcă zisese că era căsătorit cu o verișoară a ministrului…

În mod instinctiv, Annika a băgat mâna în geantă. Carnețelul era încă acolo. L-a scos și l-a deschis la ultimele însemnări.

— Roger Sundström din Piteå, a citit ea cu glas tare. Cunoașteți pe cineva cu numele ăsta?

Tatăl Annei a virat la stânga într-un sens giratoriu și s-a gândit cu voce tare:

— Sundström… Roger Sundström… Cu ce se ocupă?

— Nu știu, i-a răspuns Annika, dând pagina. Iar pe soția lui o cheamă Britt-Inger.

— Multe soții de pe-aici sunt botezate Britt-Inger, a zis Hans. Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

— Dar de ce întrebi? s-a interesat Anne.

— Cu o zi înainte ca ministrul comerțului exterior să-și dea demisia, am primit un pont ciudat în legătură cu el de la un anume Roger Sundström din Piteå.

— Iar eu știu pe cineva care nu mai dă doi bani pe jurnalism, a zis Anne pe un ton insinuant.

Annika a vârât carnețelul la loc și a pus geanta la picioare:

— Și eu!

Părinții Annei locuiau într-o casă din Pitholm, pe strada Oli-Jans. Era spațioasă și modernă.

— Voi mergeți să vă instalați la etaj, a zis Hans. Eu o să vă pregătesc ceva de mâncare. Britt-Inger lucrează în seara asta.

Annika s-a uitat la Anne cu un aer surprins.

— Adică mama, a lămurit-o Anne. Tata vorbea serios când ți-a zis cum stă treaba cu numele soțiilor de pe-aici.

Etajul era spațios și luminos. Pe stânga, lângă o fereastră, era un birou cu un computer, o imprimantă și un scanner, iar pe dreapta, două camere de oaspeți; fiecare s-a instalat în câte una.

În timp ce Hans făcea de mâncare, Annika și Anne s-au dus în sufragerie, unde era o colecție de discuri.

— Nu-mi vine să cred că ai discul ăsta! a zis Annika cu un aer foarte surprins, scoțând *Bad for Good,* albumul solo al lui Jim Steinman.

— E un disc de colecție, a zis Anne.

— Nu știu pe nimeni care să fi auzit de discul ăsta, în afară de mine, desigur.

— E un album excepțional. Știai că a folosit piese de pe el atât pentru câteva albume ale lui Meat Loaf, cât și pentru coloana sonoră din *Străzile în flăcări*?

— Da, a răspuns Annika, cercetând cu atenție coperta discului. Refrenul piesei care dă titlul albumului a fost preluat în piesa *Nowhere Fast* din coloana sonoră a filmului.

— Exact, iar monologul *Love and Death and an American Guitar* a fost inclus și pe albumul *Back into Hell,* atâta doar că se numește *Wasted Youth.*

— Pur și simplu, extraordinar!

— Divin!

Au tăcut amândouă câteva clipe, meditând la măreția lui Jim Steinman.

— Ai și albumele pe care le-a compus pentru Bonnie Tyler? a întrebat Annika în cele din urmă.

— Sigur că da. Pe care vrei să-l punem? *Secret Dreams and Forbidden Fire*?

Anne a pus acul pick-upului pe disc și au început amândouă să cânte.

După câteva clipe, Hans a venit în sufragerie și a dat muzica mai încet:

— Nu uitați că suntem într-un cartier de case, a zis el. Annika, ai mâncat vreodată *palt*?

— Nu, a zis ea.

Pe Annika n-o tentase niciodată ideea de a gusta acele cocoloașe făcute din făină de secară și sânge. Dar în seara aceea le-a încercat: erau prăjite și aveau un gust foarte bun, asemănător cu cel al găluștelor de cartofi.

— Vrei să mergi la un film? a întrebat-o Anne după ce a pornit mașina de spălat vase.

— Aveți cinematograf aici? s-a mirat Annika.

Anne i-a aruncat o privire întrebătoare tatălui ei:

— Mai e vreun cinematograf în oraș?

— Nu știu, îmi pare rău.

— Aveți o carte de telefon? a intervenit Annika.

— La etaj, lângă calculator, i-a răspuns Hans.

După ce s-a uitat după un cinematograf, Annika s-a gândit că n-ar fi rău să-l caute și pe Roger Sundström. De ce nu? A găsit doi, iar pe soția unuia dintre ei o chema Britt-Inger. Locuiau pe Solandergatan.

— E lângă Djupviken, golful din celălalt capăt al orașului, a lămurit-o Anne.

— Vrei să facem o plimbare? a întrebat-o Annika.

•

Soarele apunea în spatele fabricii de celuloză. Au străbătut Strömnäs, apoi Nolia, zona din spatele Casei de Cultură. Familia Sundström locuia într-o vilă din cărămidă galbenă, cu pivniță și verandă, construită în anii ’60. Annika a auzit niște copii care cântau.

— Faci cum crezi de cuviință, a zis Anne. Eu doar te însoțesc.

Annika a apăsat pe butonul soneriei. Roger Sundström era acasă. Când Annika i s-a prezentat, bărbatul s-a arătat surprins, apoi a devenit suspicios.

— M-am tot gândit la ce mi-ați spus, a început Annika. Am venit în vizită la o prietenă din Piteå și m-am gândit să vorbesc cu dumneavoastră.

Copiii – un băiat și o fată – au venit în fugă pe hol și s-au ascuns după picioarele tatălui lor, uitându-se la musafire cu un aer curios.

— Mergeți să vă luați pijamalele, le-a zis el copiilor, ușuindu-i într-o cameră de pe stânga.

— Cântăm și mai încolo, tati?

— Da, sigur. Și nu uitați să vă spălați pe dinți.

— Putem intra câteva clipe?

Bărbatul a ezitat, dar, în cele din urmă, le-a condus în sufragerie – o măsuță de sticlă, o canapea în formă de „L” și bibelouri chinezești în vitrină.

— Britt-Inger ține un curs seral, le-a explicat el.

— Frumoasă casă, a zis Anne cu un accent de Norrland mai puternic decât de obicei.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat Roger, luând loc pe un fotoliu de pluș.

Annika s-a așezat pe marginea canapelei:

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar aș vrea să fiu sigură că am reținut corect ce mi-ați spus. Ați plecat de pe aeroportul Arlanda cu un avion al companiei Transwede?

Bărbatul și-a trecut palma peste barba nerasă:

— Da, exact. Vreți o ceașcă de cafea?

Pusese această întrebare pe un ton destul de ezitant, dar știa că era politicos să întrebe.

— Nu, mulțumesc, a zis Anne. Nu stăm mult.

— Înseamnă că v-ați îmbarcat la terminalul 2, a zis Annika. Cel mic, nu-i așa?

— La care vă referiți? a întrebat bărbatul.

— Adică nu la cel mare, pentru curse interne, ci la cel care-i un pic mai departe.

Roger a încuviințat din cap cu un aer circumspect:

— Așa-i. A trebuit să luăm un autobuz și să ne cărăm singuri valizele, pentru că bagajele urma să fie verificate de vameșii din Stockholm.

Annika a încuviințat și ea din cap:

— Exact! Ei bine, dumneavoastră și Britt-Inger l-ați văzut pe ministru acolo, în terminalul acela mic?

Roger a stat pe gânduri câteva clipe:

— Da, cred că acolo, pentru că tocmai ne îmbarcam.

Annika a înghițit în sec:

— Știu că e greu, dar vă amintiți cumva la ce ghișeu v-ați îmbarcat?

Roger a scuturat din cap:

— N-am nici cea mai vagă idee.

Annika a oftat ușor. „E drept, a trecut ceva vreme de-atunci”, s-a gândit ea.

— Dar, a adăugat Roger, îmi aduc aminte că i-am lăsat pe copii să se cațere pe căruciorul pentru bagaj, ceea ce ni s-a părut foarte amuzant. Cred că Britt-Inger i-a și filmat. Poate vedem numărul ghișeului pe casetă.

Annika a făcut ochii mari:

— Serios?

— Haideți să ne uităm!

Roger s-a apropiat de bibliotecă, a deschis ușile barului și a început să caute prin teancurile de casete.

— Mallorca… Gata, am găsit-o!

A băgat caseta în videocasetofon și l-a pornit. Imaginile au început să pâlpâie pe ecran. Copiii se jucau pe marginea piscinei. Trebuie să fi fost în jurul prânzului, pentru că umbrele erau scurte. În stânga, se vedeau două picioare păroase, probabil ale lui Roger. În colțul de jos al imaginii era scris: 24 iulie, 14:27.

— Ceasul camerei merge bine? a întrebat Annika.

— Cred că da. O să dau un pic înainte.

A apărut o femeie cu părul blond, care dormea în avion cu gura întredeschisă. Data se modificase: 27 iulie, 16:53.

— Soția mea, le-a lămurit gazda.

Apoi, bronzat și zâmbitor, a apărut Roger, care împingea un cărucior plin cu bagaje – deasupra lor erau copiii. Data: 27 iulie, 19:43. Băiatul stătea în picioare, ținându-se de mânerul căruciorului, iar fetița era așezată pe geamantane. Amândoi îi făceau cu mâna mamei, care se afla în spatele camerei. Camera înainta încet prin terminal, iar imaginea tremura ușor.

— Acolo! a strigat Annika. Ați văzut? Șaizeci și patru!

— Ce anume? a întrebat Roger.

— Dați un pic înapoi, a zis Annika. Și puteți să dați stop pe imagine?

Roger a apăsat pe butoanele telecomenzii.

— Ce ochi ai! a zis Anne. Cum de-ai observat?

— Am fost azi acolo și m-am întrebat de la ce ghișeu s-au îmbarcat Roger și familia lui, i-a explicat Annika. Dați mai departe, poate mai e ceva.

Dintr-odată, în fața camerei a apărut un grup de oameni. Unul dintre ei a lovit camera, iar Roger a reapărut în cadru.

— Christer! a strigat el, făcând un semn cu mâna.

Pe ecranul televizorului, Roger s-a ridicat pe vârfuri, s-a uitat în stânga, la soția sa, iar vocea lui a umplut sufrageria:

— L-ai văzut? Era Anna-Lena lui Christer! Cred că merg și ei cu avionul ăsta.

— Du-te și salută-i, i-a sugerat vocea unei femei invizibile.

Roger s-a întors cu spatele, apoi au apărut în cadru câțiva oameni care s-au dat la o parte, iar în depărtare, deși neclar, s-a zărit Christer Lundgren alergând spre un ghișeu. Era fostul ministru al comerțului exterior, nu încăpea niciun dubiu.

— Ați văzut? a strigat Annika. Are în mână un bilet. Deci chiar se îmbarcă!

Apoi Roger l-a pierdut pe ministru în mulțime, s-a uitat în altă direcție și a strigat: „Christer!”, iar dintr-odată ecranul s-a înnegrit, iar caseta a început să se deruleze.

Annika a simțit că o cuprinde un val puternic de adrenalină:

— Nu-i de mirare că nu l-ați văzut în avion. Christer Lundgren s-a îmbarcat la ghișeul șaizeci și cinci, nu șaizeci și patru.

— Oare unde se ducea? a întrebat Anne cu un aer confuz.

— Asta o să încercăm să aflăm, a zis Annika. Vă mulțumesc foarte mult că ne-ați primit, domnule Sundström.

Apoi a dat repede mâna cu el și a pornit spre ieșire.

— Ți-am zis eu! a izbucnit ea pe un ton bucuros când au ajuns afară. Măi să fie! Deci chiar a plecat undeva în noaptea aia! Dar nu știm unde!

A imitat câțiva pași dintr-un dans războinic, iar Anne i-a zis pe un ton plictisit:

— Ba știm, a fost la un club de striptease.

— Ba nu, n-a fost acolo. A plecat într-o călătorie, dar destinația e ultrasecretă, a contrazis-o Annika, făcând o piruetă. E atât de secretă, încât preferă să se lase acuzat de crimă și să-și dea demisia.

— În loc să ce?

Annika s-a potolit:

— În loc să spună adevărul.

Nouăsprezece ani,
patru luni și șapte zile

Trebuie să hotărăsc ce este important. Trebuie să ajung la o concluzie în legătură cu cine sunt. Oare exist și altfel decât prin el? Oare respir și altfel decât prin gura lui? Oare gândesc și în alți termeni decât ai lui?

Am încercat să stau de vorbă cu el despre asta. Are o logică limpede și simplă.

„Dar oare eu exist și altfel decât prin tine? mă întreabă el. Oare pot trăi fără tine? Oare pot iubi fără iubirea ta?"

Apoi îmi răspunde: „Nu."

Are nevoie de mine. Nu poate trăi fără mine. „Să nu mă părăsești niciodată", îmi spune el. Suntem lucrul cel mai important din lume unul pentru celălalt.

Îmi spune că nu mă va părăsi niciodată.

Am fost singură multă vreme.

• Marți 4 septembrie

După câteva ore de somn, Patricia s-a trezit cu un vag sentiment de neliniște. S-a ridicat în capul oaselor pe saltea, și-a dat părul la o parte din ochi, iar când l-a văzut pe bărbat, a scos un țipăt.

— Cine ești? a întrebat-o tipul din prag.

Era aplecat pe vine și se uita la ea. Părea că stătea acolo de mai multă vreme.

Patricia a tras pătura până la bărbie și s-a dat în spate, sprijinindu-se de perete:

— Dar *tu* cine ești?

— Sunt Sven. Unde-i Annika?

Patricia a înghițit în sec și a încercat să-și vină în fire:

— Păi… Annika… Nu știu…

— Nu s-a întors ieri din vacanță?

Patricia și-a dres glasul:

— Ba da… Cred că da. Când am ajuns acasă, i-am găsit hainele întinse la uscat.

— Acasă?

Patricia a plecat privirea:

— Annika mi-a zis că pot sta aici o vreme. Stăteam într-un apartament cu o prietenă care… Nu m-am întâlnit cu ea ieri. Nu știu unde e. Noaptea trecută n-a venit acasă.

Patricia s-a oprit, iar cuvintele ei încă vibrau în aer. Avea un sentiment puternic de déjà-vu.

— Și unde crezi că e acum?

Mai auzise întrebarea asta; simțea că se învârte camera cu ea și a dat același răspuns:

— Nu știu, poate că a plecat la cumpărături, poate că a plecat să te caute…

Tipul s-a uitat la ea cu un aer scrutător:

— Și nu știi când o să se întoarcă?

Patricia a dat din cap în semn că nu, simțind că i se umezesc ochii, iar Sven s-a ridicat în picioare:

— Păi, am stabilit cine sunt și ce vreau eu. Acum spune-mi, tu cine naiba ești?

Patricia a înghițit în sec:

— Sunt Patricia. Am cunoscut-o pe Annika pe vremea când lucra la *Kvällspressen.* Mi-a zis că pot să stau aici o vreme.

Tipul se uita la ea cu atenție, iar Patricia a ridicat pătura încă un pic.

— Deci și tu ești jurnalistă? Despre ce scrii? O cunoști pe Annika de multă vreme?

Patricia simțea fiori de neliniște pe șira spinării. Răspunsese la atât de multe întrebări și fusese considerată răspunzătoare de atât de multe lucruri care nu aveau nicio legătură cu ea.

Tipul a făcut câțiva pași spre Patricia, iar acum stătea chiar lângă ea:

— În ultima vreme, Annika nu prea a fost în apele ei. Voia să înceapă o carieră aici, în capitală, dar nu i-au ieșit socotelile. Tu ai băgat-o în povestea asta?

Cuvintele au trecut ca un fulger prin mintea Patriciei, care a strigat:

— N-am băgat pe nimeni în nimic! Să fie clar!

Se uita fix în ochii tipului care, la rândul lui, se uita țintă la ea.

— În curând, Annika o să se întoarcă în Hälleforsnäs. Sper că ai unde să te muți... O să rămân aici câteva zile. Spune-i c-o să mă întorc diseară.

Apoi a ieșit din apartament, trântind ușa. Patricia a simțit că-i vine să plângă și s-a strâns într-un ghem mic și încordat, împreunându-și mâinile cu disperare.

•

Când Annika a intrat în bucătărie, Hans Snapphane își bea cafeaua și citea ziarul local.

— Sunt ouă fierte pe aragaz, i-a zis el.

Annika a scos unul din ibric și l-a ținut sub apă rece.

— Îmi închipui că fata mea încă doarme.

Annika a încuviințat din cap zâmbind:

— A lucrat din greu multă vreme.

— Îmi pare bine că a plecat de la ziar. Nu-i făcea deloc bine. Slujba asta în televiziune pare să aibă un program de lucru rezonabil. În plus, sunt mai multe femei în conducere.

Annika s-a uitat la el pe furiș – se părea că-l duce capul.

— Pot să dau niște telefoane? a întrebat ea atunci când Hans s-a ridicat de la masă, înhățându-și servieta.

— Bineînțeles, dar vă rog s-o lăsați mai moale cu Jim Steinman. În seara asta, Britt-Inger iarăși lucrează până târziu.

Hans a urcat în mașină, i-a făcut cu mâna, apoi a plecat, iar Annika a înfulecat oul și a dat fuga la etaj.

Mai întâi a sunat la Administrația Aviatică Civilă ca să ceară informații despre zborurile de la Arlanda:

— Bună ziua! M-ați putea ajuta, vă rog, să aflu când anume a decolat un anumit avion?

— Bineînțeles, i-a răspuns operatorul de serviciu. Despre ce cursă e vorba?

— E mai complicat. Știu doar la ce ghișeu s-a făcut îmbarcarea.

— Nicio problemă. Desigur, dacă e vorba de un zbor de azi sau de ieri.

— Ah, nu... E o cursă mai veche. În cazul ăsta, nu puteți afla?

— Deci nu cunoașteți ora plecării? Putem vizualiza cursele din ziua anterioară și pe cele din următoarele șase zile.

Annika s-a dezumflat:

— E vorba de o cursă de acum cinci săptămâni.

— Și nu știți decât numărul ghișeului de îmbarcare? Cam puțin. Și mă tem că nu pot verifica o cursă atât de veche.

— Nu aveți un orar al zborurilor?

— Va trebui să luați legătura cu compania aeriană respectivă. Dar despre ce-i vorba? Vreo poliță de asigurare?

— Nu, nicidecum.

A urmat o pauză.

— În fine, a zis bărbatul, va trebui să luați legătura cu compania aeriană.

Annika a oftat.

— Nu știu nici compania, a zis ea pe un ton abătut. Ce companii folosesc terminalul 2?

Operatorul i le-a înșirat:

— Maersk Air – o companie daneză care, între altele, are și curse spre peninsula Iutlanda –, Sabena, cu zboruri spre Bruxelles, Alitalia, Delta Airlines, cu zboruri spre Statele Unite, Estonian Air, Austrian Airlines și Finnair.

Annika și-a notat numele companiilor și l-a întrebat:

— Și folosesc ghișeele prin rotație?

— Nu chiar. De obicei, îmbarcarea pentru zborurile internaționale se face de la ghișeele șaizeci și cinci până la șaizeci și opt. Șaptezeci și șaptezeci și trei sunt la etajul inferior și sunt folosite pentru transferul pasagerilor cu autobuzul.

— Ghișeul șaizeci și cinci e pentru curse internaționale?

— Da. Acolo se află biroul vamal și punctul de control.

— Iar șaizeci și patru?

— E folosit mai ales pentru cursele interne. Ghișeele sunt dispuse în perechi, iar șaizeci și patru poate fi modificat printr-o simplă mutare a ușilor…

— Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor, a zis Annika repede și a închis.

„Vasăzică e un ghișeu internațional…” În noaptea de douăzeci și șapte iulie, Christer Lundgren a plecat în străinătate și s-a întors în data de douăzeci și opt, cu puțin înainte de ora cinci dimineața.

— Înseamnă că n-a fost în Statele Unite, a zis ea cu voce tare, tăind de pe listă Delta Airlines.

Ar fi putut face o cursă dus-întors până în peninsula Iutlanda, Finlanda, Bruxelles, Tallinn sau Viena – distanțele erau suficient de scurte pentru ca o astfel de călătorie să fie posibilă. Italia era o destinație destul de improbabilă.

Și totuși, rămânea o întrebare: de ce făcuse acea călătorie noaptea? Probabil că fusese vorba de o întâlnire al naibii de importantă. Și care i-a luat ceva timp.

Annika a făcut socoteala pe degete.

„Să zicem că a plecat în jurul orei 20:00; asta înseamnă că, oricare ar fi fost destinația, n-avea cum să ajungă acolo și să treacă de punctul de control înainte de ora 21:30. Apoi probabil că a trebuit să meargă undeva cu un taxi sau cu mașina cuiva; sau poate că întâlnirea a avut loc la aeroport…

Să presupunem că întrevederea a început la 22:00 și s-a terminat la 23:00. După aceea, s-a întors la aeroport și a trebuit să aștepte la ghișeul de îmbarcare, deci nu avea cum să plece de acolo înainte de miezul nopții.

Nu cred că-s multe curse programate atât de târziu; în fine, companiile mici sigur n-au multe zboruri dintr-astea. Și ce-i cu Maersk Air?”

Annika a oftat.

„Dar poate că nu s-a întors acasă cu avionul, ci cu mașina sau cu vaporul, ceea ce ar scoate de pe listă Viena, Bruxelles și destinațiile italiene.”

A aruncat o privire pe carnețel. Rămâneau Iutlanda, Finlanda și Tallinn. A căutat compania Finnair în cartea de telefon, a format numărul gratuit și i-a răspuns cineva de la call-center-ul din Helsinki.

— Nu, i-a zis vocea prietenoasă a unui bărbat care aducea cu cea a spiridușului Moomin din poveștile pentru copii scrise de Tove Jansson[24]. Nu pot accesa asemenea date de pe computerul meu. Și spuneți că nu știți numărul zborului? Dacă l-ați fi știut, aș fi putut face o verificare…

Annika a închis ochii, frecându-și fruntea cu mâna:

— Care sunt destinațiile curselor din Stockholm?

Bărbatul a tastat ceva, apoi a zis:

[24] Tove Jansson (1914-2001): scriitoare, pictoriță și autoare de benzi desenate.

— Helsinki, bineînțeles, Oslo, Copenhaga, Viena, Berlin și Londra.

Annika și-a dat seama că ajunsese într-o fundătură. Nu așa putea verifica unde anume ajunsese avionul cu care plecase ministrul.

— Și o ultimă întrebare. Când pleacă ultima cursă spre Stockholm?

— De la Helsinki? Pleacă la ora 21:45 și ajunge la 21:40. Sunteți cu o oră în urma noastră.

Annika i-a mulțumit și a pus receptorul în furcă.

„Probabil că nu s-a întors acasă cu o cursă regulată. Poate cu un avion privat. O fi închiriat un charter, chiar dacă e foarte scump”, s-a gândit ea, aducându-și aminte de tapajul făcut în jurul zborurilor private ale prim-ministrului. Cine vrea să zboare cu un charter trebuie să plătească, iar Annikăi nu prea îi venea să creadă că Lundgren scosese bani din propriul buzunar pentru așa ceva – ar fi fost împotriva principiilor lui…

A ridicat privirea și s-a uitat pe fereastra camerei de lucru a lui Hans Snapphane. În stânga a văzut cel mai răspândit tip de casă din Piteå: o vilă roșiatică din prefabricate, construită în anii ’70. În față, pe cealaltă parte a străzii, era o casă mai mare, din cărămidă albă, cu lambriuri maro, iar în zare se vedea o pădure.

Trebuia să fi rămas pe undeva o factură. Oricum s-ar fi întors acasă, fostul ministru al comerțului exterior sigur a trimis factura cheltuielilor de transport vreunui minister sau vreunui birou guvernamental. A fost tare surprinsă când și-a dat seama că nu știa de ce minister ținea comerțul exterior.

S-a dus repede în camera Annei și a trezit-o:

— Trebuie să mă întorc la Stockholm. Am multe de făcut.

•

Pe Anne n-a surprins-o faptul că Annikăi îi revenise interesul pentru jurnalism, așa că a ajutat-o cu pregătirile de plecare. Odată ajunsă în Stockholm, la terminalul central, Annika s-a dus direct la Ministerul Afacerilor Externe din piața Gustav Adolfs. Dar clădirea vopsită în roz și galben era înconjurată de mașini negre și lucioase. Niște indivizi cu aer grav se uitau cu grijă în toate părțile, iar din loc în loc se vedeau câțiva turiști în vârstă cu aparate foto. Pe măsură ce se apropia de minister, prezența acelor oameni o încurca din ce în ce mai mult. Intrarea era blocată de o mașină mare și neagră, cu un număr de

înmatriculare ridicol, în formă de coroană. Când a dat s-o ocolească, un gardian obez, cu uniformă maro-oliv, i-a blocat calea:

— Unde mergeți?

— Înăuntru, i-a răspuns Annika.

— Sunt destui reporteri acolo.

„Căcat!”, și-a zis Annika.

— Dar vreau să mă duc la registratură.

— Atunci va trebui să așteptați, i-a explicat gardianul pe un ton autoritar, împreunându-și mâinile sub burtă.

Annika a rămas pe loc:

— De ce?

Gardianul și-a luat privirea de la ea:

— Vizită de stat. Înăuntru se află președintele Africii de Sud.

— Pe bune? a zis Annika, dându-și seama că nu mai era deloc la curent cu ce se întâmpla în Suedia.

— Reveniți după ora trei.

Annika s-a întors pe călcâie și a pornit spre Norrbro[25]. S-a uitat la ceas – avea de așteptat o oră. Ploaia se oprise, așa că a hotărât să facă o mică plimbare până în Insula de Sud. Cât stătuse în Turcia, simțise nevoia să alerge în fiecare zi: îi plăcea foarte mult calmul care o cuprindea după ce făcea jogging. Acum traversa centrul vechi cu pași mari și iuți, apropiindu-se de treptele de lângă piața Mosebacke. Cu breteaua genții trecută peste piept, a urcat și a coborât treptele de mai multe ori, până când a simțit că transpiră și i se mărește pulsul. S-a oprit în capătul străzii Klevgränd ca să admire priveliștea asupra Stockholmului: străzile înguste care despărțeau fațadele de pe chei, carena albă a vasului *af Chapman*[26] strălucind deasupra apei, parcul de distracții Gröna Lund cu ale sale *montagnes russes* azurii, care se odihneau deasupra frunzișului ca un uriaș ghem de lână.

„Trebuie să fac în așa fel încât să rămân în orașul ăsta”, și-a zis ea.

•

[25] Norrbro: pod din centrul Stockholmului, inaugurat în 1807.

[26] Af Chapman: navă construită în 1888, care ulterior a fost transformată într-o pensiune plutitoare și ancorată lângă unul dintre cheiurile Stockholmului.

La trei fără cinci minute nu mai era nicio mașină în fața Palatului Arvfurstens[27].

— Aș vrea să obțin câteva date despre modul în care călătoresc miniștrii, i-a zis Annika pe un ton politicos femeii din spatele tejghelei.

A simțit că i se prelinge o broboană de sudoare la rădăcina nasului și a șters-o imediat.

Femeia a ridicat ușor sprâncenele.

— Aha, a zis ea pe un ton disprețuitor. Și mi-ați putea spune cine întreabă?

Annika a zâmbit:

— Nu sunt obligată să vă spun cine sunt. Nici măcar nu aveți dreptul să-mi puneți această întrebare. Dar dumneavoastră *sunteți* obligată să-mi răspundeți la întrebări.

Femeia s-a încordat.

— Deci spuneți-mi, vă rog, cum procedează un ministru atunci când vrea să plece într-o călătorie? a întrebat Annika pe tonul cel mai amabil de care era în stare.

Femeia i-a răspuns cu o voce glacială:

— Secretara ministrului îi rezervă un bilet prin agenția contractată de guvern. În prezent, guvernul are contract cu Nyman & Schultz.

— Fiecare ministru are propriul său buget de călătorii?

Femeia a oftat discret:

— Da, bineînțeles.

— Am înțeles. Atunci aș vrea să fac o cerere ca să văd un document oficial. Aș vrea să văd factura și chitanța de card predată de Christer Lundgren, fostul ministru al comerțului exterior, pe data de 28 iulie a anului curent.

Femeia abia reușea să-și ascundă încântarea:

— Nu este posibil.

— Ah, nu? De ce?

— Pentru că, de când a fost învestit noul prim-ministru, portofoliul comerțului exterior nu mai ține de Ministerul Afacerilor Externe, ci de Ministerul Industriei, Muncii și Comunicațiilor. Prim-ministrul a transferat promovarea comerțului exterior de la Ministerul Afacerilor Externe la Ministerul Industriei, Muncii și Comunicațiilor. Ministerul nostru a

[27] Palatul Arvfurstens, construit la sfârșitul secolului al XVIII-lea, este sediul Ministerului de Externe.

primit la schimb chestiunile legate de imigrare și de acordarea azilului.

Annika a clipit:

— Deci ministrul comerțului exterior nu trimite nicio factură aici?

— Nu, niciuna.

— Nici măcar pe cele pentru cheltuielile de protocol sau de agrement?

— Nu.

Annika era dezorientată. Potrivit moderatorului de la *Studio 69,* reporterul lor găsise chitanța de la clubul de striptease în arhiva Ministerului Afacerilor Externe – era absolut sigură. În capul ei, întreaga emisiune răsuna deseori ca o melodie obsesivă.

— Unde este Ministerul Industriei, Muncii și Comunicațiilor?

După ce-a aflat adresa – Fredsgatan numărul 8 –, Annika a ieșit din clădire și a pornit într-acolo, trecând pe lângă Muzeul Mediteranei și al Antichităților din Orientul Mijlociu. A intrat și s-a oprit în fața omoloagei funcționarei de la Ministerul Afacerilor Externe:

— Aș vrea factura unui bilet de avion și chitanța pentru niște cheltuieli de agrement din data de 28 iulie a anului curent. Durează mult?

Funcționara de la registratură era o femeie prietenoasă și eficientă:

— Nu, nu durează mult. Reveniți peste o oră și o să vi le dăm. Dar să nu veniți mai târziu, pentru că închidem.

Annika s-a dus pe Drottninggatan și a aruncat o privire în jur. Ploua mărunt, iar norii negri de deasupra parlamentului dădeau de înțeles că, mai pe seară, avea să plouă zdravăn. Se plimba în tihnă, uitându-se cu un aer indiferent la CD-urile, afișele și hainele cu preț redus. Nu-și permitea nimic din toate astea – era lefteră. Decizia impulsivă de a pleca la Piteå o lăsase fără niciun sfanț.

A luat-o pe promenada care ducea la Klarabergsgatan. A intrat într-o cafenea americană ordinară și a comandat un pahar de apă cu gheață. Cereau cinci coroane pentru niște apă de la robinet. Annika și-a înghițit replica tăioasă și a băgat mâna în buzunar. Ploaia se întețise și merita să dea cele cinci coroane ca să nu se ude până la piele.

A luat loc la bar și s-a uitat în jur. Cafeneaua era plină de tineri dichisiți care aveau în față câte un espresso sau un cappuccino. Annika a luat un cub de gheață și l-a spart în dinți.

Până atunci, se străduise să evite un gând care era totuși inevitabil: întrucât plecase de bunăvoie de la *Katrineholms-Kuriren,* timp de o lună nu avea să primească ajutor de șomaj și nici nu mai avea de încasat nimic de la *Kvällspressen.*

„Dar n-am cheltuieli chiar atât de mari”, s-a gândit ea, apoi a început să le treacă în revistă.

Chiria era doar 1 970 de coroane pe lună, iar acum avea o colegă de apartament. Nu trebuia să dea mult pe mâncare: putea foarte bine să mănânce mai multe paste. Nu avea nevoie de abonament de transport: putea să cumpere bilete, să meargă pe jos sau să se furișeze la metrou. Dar nu putea renunța la telefon; pentru ea, era o prioritate. Și nu i se părea un mare sacrificiu să renunțe la haine și farduri – cel puțin o vreme.

„Am nevoie de o slujbă cu jumătate de normă.”

— E liber scaunul ăsta?

Era un tip cu părul în două culori și gene rimelate.

— Da, sigur, a bolborosit Annika.

A profitat de ocazie ca să meargă la toaletă. Asta nu costa nimic.

•

Cincizeci de minute mai târziu, era înapoi pe Fredsgatan. Funcționara de la registratură a intrat în biroul din spatele tejghelei, iar când s-a întors, avea un aer îngrijorat:

— N-am găsit nicio factură pentru cheltuieli de zbor din ziua aceea, dar am găsit chitanța pentru cheltuielile de agrement.

I-a dat Annikăi o copie a chitanței de la *Studio 69.* Era vorba de 55 600 de coroane, iar explicația cheltuielii suna astfel: „agrement și băuturi răcoritoare”.

— Doamne ferește! a zis Annika.

— Cred c-or să fie greu justificate atunci când o să se facă auditul…, a zis funcționara fără să ridice privirea.

— A cerut multă lume să vadă chitanța asta?

Femeia a ezitat.

— Nu tocmai, i-a răspuns ea, ridicând privirea. Am crezut că or s-o ceară multe persoane, dar până acum au venit doar câteva…

— Și spuneți că nu e nicio factură pentru cheltuieli de zbor?

Funcționara a clătinat din cap:

— Nu, deși am verificat și în săptămâna de dinainte de 28 iulie și în cea de după.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe. S-a uitat la semnătura lăbărțată de pe chitanța de card, apoi a întrebat:

— E posibil să fi predat altui minister factura pentru cheltuielile de călătorie?

— Cine, ministrul comerțului exterior? Mă îndoiesc. Oricum, tot aici ar fi ajuns.

— Sau unei alte autorități publice? Că doar călătorește mult și face lobby pentru diferite organizații și companii, nu-i așa?

— E posibil… Poate că drumurile îi sunt plătite de companii, nu știu sigur…

Annika a insistat:

— Dar dacă a călătorit în interesul guvernului, iar facturile nu au fost predate aici, atunci unde ar fi putut ajunge?

Funcționarei i-a sunat telefonul, iar Annika a observat că femeia a devenit tensionată.

— Îmi pare rău, dar vă spun sincer că nu știu. Și puteți să păstrați copia, nu vă costă nimic.

Annika i-a mulțumit și a lăsat-o să răspundă la telefon.

•

În apartament era liniște. S-a dus direct în camera Patriciei și a aruncat o privire înăuntru.

— Annika!

Spre surprinderea ei, Patricia avea o voce speriată; a intrat în cameră și a întrebat-o zâmbind:

— Ce s-a întâmplat?

Patricia a sărit în picioare, și-a aruncat brațele în jurul gâtului ei și a izbucnit în plâns.

— Dumnezeule! Dar ce s-a întâmplat? a întrebat-o Annika pe un ton îngrijorat. Ai pățit ceva?

Patriciei i se încurcase părul în gene, așa că a dat la o parte firele care îi intraseră în ochi, ca să poată vedea.

— N-ai venit acasă… N-ai dormit aici noaptea trecută, iar iubitul tău a venit și m-a întrebat unde ești. Am crezut… că ai pățit ceva.

Annika a mângâiat-o tandru pe păr:

— Nu fi caraghioasă. Ce mi s-ar fi putut întâmpla?

Patricia i-a dat drumul Annikăi, apoi și-a suflat nasul în tricou.

— Nu știu, a șoptit ea.

— Nu sunt Josefin, a spus Annika zâmbind. Nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea.

Apoi a izbucnit în râs:

— Hai, Patricia, lasă prostiile! Ești mai rău decât maică-mea. Vrei niște cafea?

Patricia a încuviințat din cap, iar Annika s-a dus în bucătărie.

— Și pâine prăjită?

— Da, te rog.

Annika a pregătit cafeaua, iar Patricia s-a îmbrăcat cu un trening, apoi a venit și s-a așezat la masă. Amândouă erau destul de tăcute.

— Îmi pare rău, a zis Patricia, întinzând marmeladă pe o felie de pâine prăjită.

— Ei, nicio problemă. Ești nițel tensionată, asta-i tot.

O vreme, au mâncat fără să spună nimic, iar în cele din urmă, Patricia a întrebat-o pe un ton timid:

— Vrei să te muți?

— Nu foarte curând. De ce?

Patricia a ridicat din umeri:

— Doar mă întrebam…

Annika și-a mai pus niște cafea.

— S-a scris mult în ziare despre Josefin cât am fost plecată? a întrebat ea, suflând în băutura fierbinte.

Patricia a scuturat din cap:

— Nu prea. Poliția zice că probele indică într-o singură direcție, dar că n-or să aresteze pe nimeni. Cel puțin deocamdată.

— Iar toată lumea consideră că ministrul e făptașul?

— Cam așa.

— S-a scris mult despre el?

— Și mai puțin decât despre Josefin. Zici c-a murit, nu că și-a dat demisia…

Annika a oftat:

— Să nu lovești niciodată un om căzut la pământ.

— Ce-ai zis?

— Așa gândesc jurnaliștii: nu mai faci cercetări în legătură cu cineva care acceptă consecințele faptelor sale și își dă demisia. Și despre ce altceva au mai scris cât am fost plecată?

— La televizor au zis că lumea n-o să vină la vot. Mulți oameni nu vor să voteze pentru că și-au pierdut încrederea în politicieni. Și cică e posibil ca social-democrații să piardă alegerile.

Annika a încuviințat din cap. Da, într-adevăr, un ministru acuzat de crimă în mijlocul unei campanii electorale era un adevărat coșmar.

Patricia s-a șters pe mâini cu un șervețel și a început să strângă masa.

— Ai vorbit cu vreun polițist în ultima vreme? a întrebat-o Annika.

Patricia s-a încordat:

— Nu.

— Știu că stai aici?

Patricia s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de bufet:

— Nu cred.

S-a ridicat și Annika:

— Poate c-ar fi bine să le spui, în cazul în care vor să mai stea de vorbă cu tine. Mai ales că nimeni de la club nu știe unde stai, nu-i așa?

— Te rog să nu-mi spui ce să fac! i-a răspuns Patricia pe un ton tăios.

Apoi i-a întors spatele și a pus la încălzit o oală cu apă, ca să spele vasele.

Annika s-a așezat iarăși la masă și, preț de câteva clipe, s-a uitat la spatele Patriciei. „Bine, n-ai decât să te superi!”, și-a zis ea, apoi s-a dus în camera ei.

•

Ploaia răpăia cu furie pe pervaz. „Nu se mai oprește odată!”, și-a zis Annika, trântindu-se pe pat. Camera era întunecată și mohorâtă. Stătea în capul oaselor, cu lumina stinsă, și se uita la tapetul ponosit și îngălbenit, acoperit cu un model cenușiu.

„Toate trebuie să se lege cumva, s-a gândit ea. Chiar înainte de 27 iulie s-a întâmplat ceva care l-a obligat pe ministrul comerțului exterior să se îmbarce de la terminalul 2 al aeroportului Arlanda. Era atât de stresat și de nervos, încât nici măcar n-a auzit că-l strigau rudele. Sau poate că n-a vrut să le ia în seamă. Probabil că social-democrații erau foarte speriați.”

În clipa următoare, un gând i-a trecut fulgerător prin minte: „Dar dacă a fost o călătorie privată? Poate că n-a plecat în interes de serviciu. Poate avea o amantă pe undeva.”

Să fi fost atât de simplu?

Apoi și-a adus aminte de ce-i spusese bunica.

„Harpsund!” s-a gândit ea. Dacă Lundgren ar fi făcut o gafă privată, prim-ministrul nu i-ar fi permis să se ascundă în reședința lui de vară. Deci sigur era ceva de ordin politic.

S-a întins pe spate, și-a dus mâinile la ceafă, a inspirat adânc și a închis ochii. Se auzea zgomot de vase: Patricia își făcea de lucru prin bucătărie.

„Structurează informațiile, și-a zis ea. Pune în ordine tot ce știi. Începe cu începutul. Lasă deoparte toate speculațiile nefondate și gândește logic. Ce s-a întâmplat, de fapt?

Un ministru își dă demisia după ce este bănuit de săvârșirea unei crime, și nu orice crimă, ci una sexuală, comisă într-un cimitir. Să presupunem că omul e nevinovat. Să zicem că era în cu totul altă parte în dimineața când fata a fost violată și omorâtă. Și să presupunem că are un alibi beton.

Atunci de ce naiba nu spune adevărul ca să-și curețe imaginea? Viața lui e ruinată: din punct de vedere politic, e terminat, iar din punct de vedere social, complet indezirabil.

Există o singură explicație. Ipoteza mea inițială stă în picioare: alibiul său e și mai rău decât crima.

Bine, e mai rău, dar pentru cine? Pentru el? Puțin probabil. De fapt, e aproape imposibil.

Rămâne o singură variantă: e mai rău pentru partid.”

Annika ajunsese la o concluzie.

Dar mai departe? Ce putea fi mai rău pentru partid decât ca unul dintre miniștrii săi să fie suspectat în toiul unei campanii electorale?

S-a răsucit de câteva ori, apoi s-a întors pe-o parte și s-a uitat prin cameră. A auzit-o pe Patricia deschizând ușa de la intrare și coborând scările, probabil ca să facă un duș.

Ideea i-a lovit creierul precum o pală de aer: numai pierderea puterii putea fi mai rea. În noaptea aceea, Christer Lundgren făcuse un lucru care dacă s-ar fi aflat, ar fi dus la pierderea puterii de către social-democrați. Trebuia să fie ceva fundamental, ceva crucial. Ce anume îi putea tăia partidului craca de sub picioare?

Annika s-a ridicat dintr-odată în capul oaselor. Și-a adus aminte de niște cuvinte. Și le-a repetat în minte, apoi s-a dus în

sufragerie și s-a așezat pe canapea cu telefonul în poală. A închis ochii și a inspirat adânc de câteva ori.

Anne Snapphane păstrase legătura cu ea, chiar dacă fusese dată afară, deci nu era exclus ca și Berit Hamrin s-o considere în continuare colegă, deși Annika nu mai lucra la ziar. „Încercarea moarte n-are."

Cu gesturi hotărâte, a format numărul centralei telefonice de la *Kvällspressen.* Când a cerut să i se facă legătura cu Berit, a vorbit pițigăiat, ca să n-o recunoască centralista.

— Annika! Ce bine-mi pare să te aud! a zis Berit pe un ton cordial. Cum îți merge?

Inima Annikăi s-a domolit.

— Bine, mersi! Am fost în Turcia vreo două săptămâni. A fost foarte interesant.

— Scrii despre kurzi?

Berit gândea ca o jurnalistă.

— Ah, nu! Am fost în vacanță. Uite de ce te-am sunat: vreau să-ți pun câteva întrebări în legătură cu Biroul de Informații. Ai timp să ne întâlnim?

Dacă a fost surprinsă de propunerea Annikăi, Berit nu s-a dat de gol:

— Bineînțeles! Când?

— Ce faci în seara asta?

Au stabilit să se întâlnească în jumătate de oră la pizzeria de lângă ziar.

Patricia s-a întors în apartament îmbrăcată în trening și cu părul înfășurat în prosop.

— Ies un pic în oraș, a anunțat-o Annika, ridicându-se.

— Am uitat să-ți spun ceva: Sven mi-a zis că o să stea aici câteva zile.

Annika s-a apropiat de cuier.

— Lucrezi în noaptea asta? a întrebat-o, luându-și haina pe ea.

— Da, de ce?

•

Afară ploua torențial, iar vântul îi dădea peste cap umbrela, așa că, atunci când a intrat pe ușa pizzeriei, Annika era udă până la piele. Berit era deja acolo.

— Mă bucur să te văd, i-a zâmbit Berit. Arăți bine.

Annika a izbucnit în râs, apoi și-a dat jos haina udă:

— Plecarea de la *Kvällspressen* poate face minuni pentru sănătate. Cum mai merge treaba în redacție?

Berit a oftat:

— Destul de nasol. Schyman se străduiește să facă ordine, dar întâmpină o rezistență puternică din partea redactorilor.

Annika și-a scuturat ușor părul ud, apoi și l-a dat peste cap:

— În ce sens?

— Schyman vrea să introducă noi proceduri și să organizeze ședințe regulate în care să discute despre orientarea ziarului.

— Am înțeles. Redactorii s-au revoltat și se plâng că încearcă să transforme *Kvällspressen* în televiziunea națională, este?

Berit a zâmbit și a încuviințat din cap:

— Exact!

Un chelner a venit să le ia comanda nesemnificativă – o cafea și o apă minerală –, apoi a plecat cu un aer nemulțumit.

— Și cât de rău le merge social-democraților în campanie? a întrebat Annika.

— Foarte rău. Au căzut de la patruzeci și cinci la sută, cât aveau în sondajele din primăvară, la sub treizeci și cinci de procente.

— Din cauza afacerii BI sau a episodului de la clubul de striptease?

— Cred că-i vorba de o combinație.

Paharul cu apă și ceașca de cafea au fost așezate pe masă cu o forță inutilă.

— Îți aduci aminte de discuția noastră despre arhivele BI? a spus Annika după ce-a plecat chelnerul.

— Da, desigur. De ce?

— Mi-ai zis că, după părerea ta, arhiva externă încă se păstrează. Ce anume te face să crezi asta? a întrebat-o Annika, sorbind o gură de apă minerală.

Berit a stat câteva clipe pe gânduri înainte să răspundă:

— Am mai multe motive. Opțiunile politice ale oamenilor erau înregistrate încă din timpul războiului. Practica asta a fost interzisă la sfârșitul războiului, iar la mult timp după aceea, Sven Andersson – ministrul apărării – a declarat că arhivele din timpul războiului „dispăruseră”. În realitate, erau păstrare în arhiva Consiliului de Apărare. Chestia asta a fost făcută publică în urmă cu câțiva ani.

— Vasăzică social-democrații au mințit și înainte în legătură cu arhivele.

— Exact. Iar după un an sau doi, Andersson a zis că arhivele BI fuseseră distruse în 1969. Ultima versiune e că au fost arse în 1973, cu puțin timp înainte de izbucnirea afacerii BI. Dar distrugerea acestor arhive nu a fost înregistrată în niciun document oficial, fie intern, fie extern.

— Iar dacă ar fi fost distruse, s-ar fi înregistrat undeva?

— Pfui! Cafeaua asta nu-i tocmai proaspătă… Da, BI era o organizație birocratică tipic suedeză, iar multe dintre documentele întocmite în cadrul său încă se păstrează în arhiva de informații a Consiliului de Apărare. Era consemnat totul și se păstrau toate documentele, inclusiv rapoartele de distrugere a documentelor. Dar nu s-a găsit niciun raport care să ateste distrugerea arhivelor BI, ceea ce, probabil, înseamnă că ele încă se păstrează undeva.

— Altceva?

Berit a rămas pe gânduri o clipă:

— Social-democrații au susținut întotdeauna că arhivele interne și cele externe au fost distruse în același timp și că nu s-a păstrat nicio copie. Acum știm că cel puțin jumătate din afirmația asta e neadevărată.

Annika se uita cu atenție la Berit:

— Cum l-ai convins pe șeful parlamentului să admită c-a avut de-a face cu BI?

Berit și-a frecat ușor fruntea și a oftat.

— Prin puterea rațiunii, a zis ea cu modestie.

— Vrei să-mi povestești?

Berit a tăcut câteva clipe. A pus două cubulețe de zahăr în cafea și a amestecat-o meticulos.

— Șeful parlamentului a refuzat întotdeauna să admită c-a avut de-a face cu Birger Elmér, a zis ea cu glas scăzut. Pretindea că nici măcar nu făcuse cunoștință cu el. Dar știam că nu era adevărat.

A făcut o pauză, iar Annika a așteptat în tăcere.

— În primăvara lui 1966, a continuat Berit în cele din urmă, Ingvar Carlsson, șeful parlamentului, și Birger Elmér s-au întâlnit în casa din Nacka a lui Carlsson. Am aflat că era de față și soția lui Carlsson. Au luat prânzul împreună și, în timp ce mâncau, au ajuns să discute despre faptul că șeful parlamentului și soția lui

nu aveau copii. Elmér era de părere că ar fi trebuit să adopte unul, ceea ce au și făcut. I-am zis lui Carlsson că știam de acea întâlnire, iar după aceea a acceptat să vorbească.

Annika se uita țintă la Berit:

— Dar cum naiba ai aflat de întâlnirea lor?

— Îți dai seama că n-am cum să-ți spun.

Annika s-a sprijinit de spetează. Era copleșită. Dumnezeule! Berit sigur avea o sursă din conducerea partidului.

Au tăcut amândouă o vreme, ascultând răpăitul ploii.

— Unde erau păstrate arhivele înainte să dispară? a întrebat Annika în cele din urmă.

— Arhiva internă se afla pe Grevgatan la numărul 24, iar cea externă, pe Valhallavägen la numărul 64. De ce întrebi?

Annika a scos un carnețel și un pix ca să-și noteze adresele:

— Poate că nu social-democrații sunt cei care au avut grijă ca arhivele să dispară.

— Ce vrei să spui?

Annika nu i-a răspuns, iar Berit și-a încrucișat brațele pe piept:

— Erau puțini cei care știau de existența arhivelor, iar cei care știau unde erau păstrate erau și mai puțini.

Annika s-a aplecat în față:

— Copiile documentelor din arhiva externă au fost trimise prin poșta Consiliului de Apărare, așa-i?

— Da, iar apoi au ajuns la biroul de tipărituri și clasificare a documentelor. Au primit un număr de ordine, au fost înregistrate și clasificate. Documentele n-au fost considerate ca fiind secrete.

— În ce zi au ajuns?

— Pe 17 iulie.

— Și de unde au fost trimise?

— Nu era precizat în registrul de primire. Expeditorul era anonim. Poate c-au venit de la un birou guvernamental obscur.

— Păi, și, în cazul ăsta, de ce ar fi vrut expeditorul să-și păstreze anonimatul?

Berit a ridicat din umeri:

— Poate că au găsit documentele astea într-un depozit vechi și n-au vrut să admită că le aveau de ani de zile.

Annika a oftat: încă o fundătură.

Au tăcut o vreme, uitându-se la ceilalți mușterii din pizzerie. Câțiva bărbați în salopete mâncau o pizza, iar două femei beau bere și vorbeau tare.

— Unde erau documentele atunci când le-ai văzut? a întrebat Annika.

— Tocmai fuseseră aduse la arhivă.

Annika a zâmbit:

— Ai prieteni peste tot.

Berit i-a întors zâmbetul:

— Întotdeauna trebuie să fii drăguț cu centralistele, secretarele, funcționarii de la registratură și arhiviștii.

Annika și-a golit paharul:

— Și n-ai găsit niciun indiciu al provenienței lor?

— Nu. Au fost trimise în doi saci mari.

Annika a ridicat din sprâncene:

— Cum adică? În niște saci ca ăia de cartofi?

Berit a oftat ușor:

— N-am acordat prea multă atenție sacilor. M-a interesat mai mult conținutul lor. A fost unul dintre cele mai bune ponturi pe care le-am primit în toată viața mea.

Annika a zâmbit:

— Te cred și eu… Dar, spune-mi, cum arătau sacii?

Berit s-a uitat la ea preț de câteva secunde:

— Acum că m-ai întrebat, îmi aduc aminte că, într-adevăr, era scris ceva pe saci.

— Ai văzut ce?

Berit a închis ochii, și-a prins puntea nasului între degete, a oftat ușor, iar apoi și-a frecat fruntea, umezindu-și buzele.

— Ei bine? a întrebat Annika.

— Se poate să fi fost niște saci de curier.

— Și ce naiba e un sac de curier?

— În Convenția de la Viena cu privire la Relațiile Diplomatice e un articol care se referă la inviolabilitatea corespondenței dintre un stat și misiunile sale diplomatice. Articolul 27, cred. Corespondența diplomatică este trimisă în saci speciali, care nu sunt controlați. Acești saci sunt trecuți prin punctele de control vamal de către curierii diplomatici. Se poate să fi fost un astfel de sac…

Annika a simțit că i se zbârlește părul de pe ceafă:

— Păi, și cum de-au ajuns la sediul Consiliului de Apărare?

Berit a scuturat ușor din cap:

— Sacii de curier trimiși de misiunile diplomatice n-ar avea cum să ajungă acolo, pentru că circulă întotdeauna între Ministerul Afacerilor Externe și ambasadele noastre din lumea întreagă.

— Dar dacă a fost expediat de o misiune diplomatică străină?

Berit a scuturat iarăși din cap:

— Stai puțin, cred că m-am înșelat. Sacii de curier ai Suediei sunt albaștri, iar pe ei e scris „diplomatic” cu litere galbene. Ăștia doi erau gri, iar literele erau roșii. Nu m-am uitat la ce scria pe ei, pentru că încercam să-mi fac o idee despre cât de amplu era materialul de arhivă. În plus, voiam să văd și dacă era vreun document original, dar, din păcate, n-am găsit niciunul.

A urmat o nouă pauză, apoi Annika s-a uitat în ochii fostei sale colege:

— De unde știi toate lucrurile astea? Atâtea detalii despre convenții și articole…

Berit i-a zâmbit:

— De-a lungul anilor, ajungi să scrii despre foarte mult lucruri. Iar unele dintre ele îți rămân în cap.

Annika a aruncat o privire pe fereastră:

— Dar ar putea fi niște saci de curier ai unei misiuni diplomatice străine?

— Sau ar fi putea fi niște saci de cartofi.

— Îți dai seama cam unde duc toate astea?

— Unde? a întrebat Berit, care credea că nu duceau nicăieri.

— Am să-ți spun când o să fiu sigură. Mersi c-ai stat de vorbă cu mine!

Annika a îmbrățișat-o repede pe Berit, și-a deschis umbrela și a pornit vitejește prin ploaie.

Nouăsprezece ani, patru luni și treizeci de zile

Simte abisul ca pe o durere ascuțită și pătrunzătoare; merge pe marginea prăpastiei fără să-și dea seama de pericol. Se vede asta pe buzele lui crispate și în cererile lui disperate. Mă linge până când clitorisul mi se face cât o prună, pretinzând că țip de plăcere, nu de durere. Clitorisul rămâne inflamat câteva zile și se freacă de chilot când mă mișc.

Îmi caut drumul pe bâjbâite. Întunericul este atât de vast. Tristețea persistă în mine ca o umezeală cenușie și n-o pot da afară. Lacrimile stau mereu la pândă, sunt mereu prezente și imprevizibile; mi-e din ce în ce mai greu să le stăpânesc. Realitatea pare din ce în ce mai mică – se contractă din pricina presiunii și a frigului.

Singura mea sursă de căldură sufletească îmi oferă, în același timp, o brutalitate ca de gheață.

Și îmi spune că n-o să mă lase
niciodată să plec.

• Miercuri 5 septembrie

— Cum dracu poți să locuiești aici? N-ai apă caldă și nici măcar o toaletă! Când te întorci acasă?

Sven stătea la masa din bucătărie și mânca un iaurt. Avea pe el doar o pereche de chiloți.

— Ia-ți niște haine pe tine, i-a spus Annika. În camera de alături doarme Patricia.

S-a apropiat de aragaz ca să-și toarne niște cafea.

— Zău? Și ce naiba caută aici?

— Nu avea unde să stea, iar eu aveam o cameră liberă.

— Aragazul ăla e superpericulos! O să dai foc la tot blocul!

Annika a oftat ușor:

— Aragazul nu e mai periculos decât o plită electrică…

— Pe dracu! a zis el pe un ton brutal.

Annika nu i-a răspuns, ci și-a băut cafeaua în liniște.

— Uite ce e, a continuat Sven pe un ton împăciuitor după câteva minute. Lasă baltă ce faci acum și întoarce-te acasă! Ai încercat și ai văzut că nu merge. Nu ești o mare reporteră, iar locul tău nu e în orașul ăsta.

Sven s-a ridicat în picioare, s-a dus în spatele scaunului ei și a început să-i maseze umerii.

— Dar eu te iubesc oricum, i-a șoptit el, aplecându-se și mușcându-i lobul urechii.

Mâinile i-au alunecat pe gâtul Annikăi, apoi i-au cuprins ușor sânii. Dar Annika s-a ridicat în picioare și a vărsat cafeaua în chiuvetă.

— Mai stau, a zis ea pe un ton precaut.

Sven i-a aruncat o privire pătrunzătoare:

— Și cum rămâne cu slujba ta? După alegeri, o să te întorci la *Katrineholms-Kuriren,* nu-i așa?

Annika a tras aer în piept și a înghițit în sec:

— Trebuie să plec. Am niște treburi de făcut.

Apoi a ieșit repede din bucătărie și s-a dus să se îmbrace.

Sven stătea în prag și se uita la ea, iar Annika și-a luat o pereche de blugi și un pulover.

— Ce faci în timpul zilei? a întrebat-o el.

— Încerc să aflu tot felul de lucruri.

— Sigur nu te vezi cu altcineva?

Annika a lăsat brațele pe lângă trunchi cu un aer resemnat:

— Te rog… Chiar dacă, după părerea ta, sunt o jurnalistă jalnică, sunt unii care cred că-s destul de bună…

Sven a întrerupt-o luând-o în brațe:

— Nu cred că ești o jurnalistă jalnică. Dimpotrivă! Și mă înfurie să-i aud pe ăia de la radio vorbindu-te de rău, când știu cât de tare ești.

S-au sărutat pasional, iar Sven a dat să-i deschidă fermoarul.

— Nu, a zis Annika. Trebuie să plec, dacă vreau să…

Dar Sven i-a închis gura cu un sărut și a culcat-o pe pat.

•

Arhiva cotidianului elitist se afla chiar lângă redacția fostului ei ziar. Annika a intrat repede pe ușă, cu privirea în pământ – nu voia să dea nas în nas cu vreun fost coleg de la *Kvällspressen.* A trecut pe lângă biroul de primire și s-a afundat între rafturi. La biroul de microfilme și la biroul cel mare se aflau trei bărbați, așa că și-a pus geanta pe biroul cel mic.

Berit îi spusese că numărul nouă din 1973 al revistei *Folket i Bild Kulturfront* apăruse la începutul lui mai. Annika a scos sertarul care cuprindea edițiile din aprilie 1973 ale cotidianului și a început să-l răsfoiască. O aștepta o muncă sisifică. Și-a scos carnețelul, a rupt ultima pagină cu însemnări și a pus-o în fața ei:

Arhiva internă, Grevgatan numărul 24.

Arhiva externă, Valhallavägen numărul 64.

Paginile ziarelor erau îngălbenite și rupte pe alocuri. Literele erau mititele – nu mai mari de șapte puncte – și greu de citit, iar punerea în pagină, neîngrijită. Cu greu și-a putut stăpâni hohotele de râs când a văzut reclamele la haine: ce caraghios se îmbrăcau oamenii la începutul anilor ’70.

Dar subiectele articolelor i se păreau surprinzător de familiare: milioane de africani erau la un pas de moarte din pricina inaniției, tinerii își găseau cu greu un loc de muncă, iar Lasse Hallström regizase un nou film de televiziune numit *Mergem la mine, la tine sau fiecare la el acasă*?

Campionatul mondial de hochei era în plină desfășurare, iar Olof Palme tocmai ținuse un discurs în Kungälv. În Vietnam și Cambodgia aveau loc războaie, iar în Washington începuse scandalul Watergate. Annika a scos un oftat. Nici măcar un rând despre ce căuta ea.

A trecut la următorul dosar: de la 16-30 aprilie la 1-15 aprilie.

Ediția de luni 2 aprilie era la fel: gherilele din Cambodgia atacaseră forțele guvernamentale de la Phnom Penh, un avocat danez pe nume Mogens Glistrup avusese succes în alegeri cu Partidul Progresist – un partid cu un singur lider –, iar John Mitchell, fostul procuror general al Statelor Unite, acceptase să depună mărturie în fața unei comisii senatoriale. În partea de jos a paginii 17, în stânga unui mic articol intitulat „Aurora Borealăă deasupra Stockholmului”, a dat de următorul titlu: „Misterioasă pătrundere prin efracție într-o clădire de birouri”.

Pulsul Annikăi a crescut rapid, izbindu-i tâmplele și umplând întreaga cameră. Potrivit acelui scurt material, cineva intrase prin efracție într-un birou aflat pe Grevgatan la numărul 24 cândva în timpul week-end-ului, cel mai probabil sâmbătă noaptea. În mod ciudat, nu lipsea nimic. Echipamentul era neatins, dar toate birourile și dulapurile fuseseră răvășite.

„Știu ce s-a furat! și-a zis ea. Doamne, știu ce-a dispărut!”

Cel de-al doilea articol se afla în secțiunea a doua, în partea din stânga sus a paginii 34. În timpul week-end-ului, fusese vandalizat un birou de pe Valhallavägen numărul 64. Era un articol mic, situat între o poză a prințului Carl Gustaf, care prinsese doi păstrăvi în râul Mörrum, și un material despre închiderea firmei Gullfiber AB din Billesholm.

Niciunul dintre redactorii ziarului nu stabilise o legătură între cele două spargeri. Poate că nici poliția.

A copiat cele două articole și a pus sertarul la loc.

„Sunt pe calea cea bună”, și-a zis ea.

A ieșit din arhivă, apoi a luat autobuzul 62 spre Hantverkargatan.

•

Sven plecase, iar Patricia încă dormea. Annika s-a dus în sufragerie și s-a așezat pe canapea cu telefonul în brațe, apoi și-a notat în carnețel: *Ce responsabilități are ministrul comerțului exterior*?

„Comerț și export, s-a gândit ea. Promovarea comerțului cu alte țări. Ce departament guvernamental ar putea plăti pentru deplasările lui?” *Biroul Suedez al Comerțului,* a scris ea.

„Dar *ce* exportă Suedia? Mașini. Cherestea. Hârtie. Minereu de fier. Energie electrică. Cumva și energie nucleară?”

Inspectoratul pentru Energie Nucleară, a adăugat ea pe carnețel.

„Ce altceva? Produse farmaceutice.”

Consiliul Național al Sănătății.

„Produse electronice. Armament. Armament? Da, ministrul comerțului exterior se ocupă și de exportul de armament.”

Inspectoratul pentru Armament, și-a notat ea, apoi s-a uitat la listă. Acestea erau instituțiile guvernamentale care îi veniseră în minte; probabil că erau multe altele de a căror existență habar n-avea.

„Ce anume trebuie să aflu?”, s-a întrebat ea, apoi a căutat în cartea de telefon Biroul Suedez al Comerțului.

Ofițerul de informații publice nu era disponibil, așa că apelul ei a fost preluat de o funcționară.

— Nu suntem o autoritate publică, deci nu puteți obține niciun document de la noi, i-a explicat ea pe un ton tăios.

— Sunteți sigură? Îi cereți, vă rog, ofițerului de informații publice să mă sune un pic mai încolo? a zis Annika, spunându-i cum o cheamă și dându-i numărul de telefon.

— Am să-i transmit mesajul dumneavoastră, dar o să vă dea același răspuns.

„Nenorocito!”, și-a zis Annika în gând.

Apoi a căutat numărul Inspectoratului pentru Energie Nucleară și a văzut că avea sediul pe Klarabergsviadukten la numărul 90. Programul cu publicul începea abia la 12:30. N-a reușit să dea de nimeni la Inspectoratul pentru Armament, așa că a sunat la informații telefonice.

— Și-a schimbat denumirea, a lămurit-o operatorul. Acum se cheamă Inspectoratul Național pentru Mărfuri Strategice.

A sunat, dar funcționarul de la registratură era în pauză de masă. Annika a oftat, a pus pixul jos și s-a întins pe canapea.

Poate c-ar fi fost bine să mănânce și ea ceva.

•

Când a ajuns pe Klarabergsviadukten la numărul 90, a dat peste o clădire din sticlă și metal relativ nouă, care se înălța pe partea dinspre Kungsholms a podului. Annika s-a apropiat de intrare și a citit lista companiilor și a organizațiilor care aveau sediul acolo: Grupul AMU, Agenția Națională de Protecție a Mediului, Inspectoratul pentru Energie Nucleară și Inspectoratul pentru Mărfuri Strategice – IMS.

„Vasăzică pot să împușc doi iepuri deodată”, s-a gândit Annika.

A apăsat pe butonul de interfon al Inspectoratului pentru Energie Nucleară, dar nu i-a răspuns nimeni, așa că a apăsat și pe butonul inspectoratului de curând redenumit – IMS.

— Scara A, etajul 5, a auzit Annika o voce firavă în difuzor.

Când a coborât din lift la etajul cinci, s-a văzut reflectată de mai multe ori în plăcile de oțel șlefuit cu care erau placați pereții holului. Nu se vedea decât o ușă, cea a Inspectoratului pentru Mărfuri Strategice. Annika a apăsat pe butonul soneriei.

— Pe cine vreți să vedeți? a întrebat-o pe un ton amabil – dar rezervat – femeia blondă care a întâmpinat-o.

Annika s-a uitat în jur. Era un sediu mic și primitor, ale cărui coridoare duceau în două direcții. Nu se vedea niciun birou de primire, iar femeia care îi deschisese părea să ocupe camera aflată imediat lângă ușa de la intrare.

— Mă numesc Annika Bengtzon, s-a prezentat ea pe un ton încordat. Aș vrea să văd un document oficial.

Femeia s-a uitat la ea cu un aer serviabil.

— Aproape nouăzeci la sută dintre documentele noastre sunt secrete, i-a explicat ea pe un ton de scuză. Dar puteți să faceți o cerere și vom vedea dacă vă putem arăta documentul în cauză.

Annika a oftat ușor. Bineînțeles! Era de așteptat să fie așa.

— Aveți registratură?

— Da, i-a spus ea, făcând un semn spre unul dintre coridoare. A doua ușă din capăt.

— Îmi închipui că nu aveți și o arhivă, așa-i? a zis Annika, dând să plece.

— Ah, ba da.

Annika s-a oprit:

— Și păstrați cumva în arhivă facturile călătoriilor de acum cinci-șase săptămâni?

— Le păstrăm, dar nu în arhivă. Facturile se află la mine în birou. Eu țin evidența contabilă și tot eu mă ocup și de rezervări. Sunt destul de multe, pentru că IMS ia parte la multe întâlniri internaționale.

Annika s-a uitat la ea cu atenție:

— Facturile sunt secrete?

— Nu, fac parte din cele zece procente accesibile publicului.

— Cât de des iau parte miniștrii la aceste întâlniri?

— De obicei, când trebuie să participe și un reprezentant înalt al guvernului, ministrul comerțului exterior este cel căruia îi revine această sarcină.

— Și dacă merge ministrul comerțului exterior, ce se întâmplă?

— Ei bine, plătește Ministerul Afacerilor Externe.

— Dar portofoliul comerțului exterior ține de Ministerul Industriei, Muncii și Comunicațiilor.

— Ah, păi, atunci facturile sunt trimise acolo.

— De fiecare dată?

Femeia a devenit dintr-odată mai reticentă:

— Nu chiar de fiecare dată.

Annika a înghițit în sec:

— Aș vrea să știu dacă ați primit vreo factură de la Christer Lundgren pentru zilele de 27 și 28 iulie anul curent.

Femeia i-a aruncat o privire iscoditoare:

— Da, am primit una.

Annika a clipit:

— Aș putea s-o văd?

Femeia și-a umezit buzele.

— Cred că mai întâi va trebui să discut cu șeful meu, a zis ea, apoi a dat să se întoarcă în biroul ei.

— Dar de ce? Mi-ați spus că facturile cheltuielilor de călătorie sunt documente publice.

— Da, dar această factură este specială.

Annika își simțea pulsul în urechi:

— În ce sens?

Femeia a ezitat:

— Să vă explic. Atunci când găsești pe birou facturile unui ministru, mai ales fără să fii anunțat, prima reacție e să fii surprins.

— Și ce-ați făcut?

Femeia a oftat:

— I-am dus-o șefului meu. Iar el a sunat pe cineva din minister și a lămurit situația. Am plătit-o în urmă cu o săptămână.

Annika a înghițit în sec și a simțit că gura îi era complet uscată:

— Aș putea obține niște fotocopii ale chitanțelor și ale biletelor?

— Chiar trebuie să-l întreb pe șeful meu, a zis femeia, dispărând în birou.

După câteva clipe, a ieșit și a pornit în grabă pe coridor. Treizeci de secunde mai târziu, s-a întors și i-a dat Annikăi un teanc de fotocopii.

— Astea sunt, i-a zâmbit femeia.

Când le-a luat în mână, Annikăi îi tremurau degetele.

— Unde a fost? a întrebat ea, răsfoind hârtiile.

— A zburat la Tallinn cu o cursă a companiei Estonian Air în noaptea de 27 iulie și s-a întors în aceeași noapte cu un charter

care a aterizat la Barkarby. Era un avion estonian. Vreți să fac un calcul și să vă spun câte coroane a costat închirierea charterului?

— Nu, mulțumesc.

Annika s-a uitat la fotocopia chitanței de card pe care o ținea în mână. Ajunsese la inspectorat încă de luni, 13 iulie. Ministrul își plătise drumul cu cardul guvernamental. Se aștepta să vadă aceeași semnătură lăbărțată ca pe chitanța de la *Studio 69,* dar aceasta era scurtă și copilăroasă.

— Vă mulțumesc foarte mult, i-a zâmbit Annika femeii. Nici nu știți ce mult înseamnă pentru mine.

— Pentru puțin.

•

Picioarele Annikăi loveau asfaltul, dar nu le mai simțea. Parcă mergea pe aer. Înainta cu pași mari și râdea cu o expresie aiurită pe chip.

„Ce zgârciob! Nu putea face nicio cheltuială fără să trimită factura la o instituție a guvernului!”

Mergea plutind spre apartamentul de pe Hantverkargatan – avusese dreptate! Ministrul fusese în străinătate, dar n-ar fi spus în ruptul capului cu ce motiv. „Nenorocitu’! S-a zis cu el!”

Când a intrat în apartament, telefonul suna. A dat fuga la el și a răspuns gâfâind.

— Sunt ofițerul de informații publice de la Biroul Suedez al Comerțului, s-a prezentat un bărbat cu un timbru aspru. Mi s-a transmis că vreți să vedeți niște documente.

Annika s-a trântit pe canapea, fără să-și dea jos nici haina, nici geanta de pe umăr:

— O colegă de-a dumneavoastră mi-a zis că Biroul nu e o autoritate publică și că nu pot vedea niciun document.

— Ba suntem o autoritate publică. Așa că trimiteți-ne o cerere scrisă, iar noi o vom trece în registru și vom hotărî dacă documentul în cauză vă poate fi arătat. Unele acte sunt secrete.

„Ei, nu mai spune! s-a gândit Annika. Acum ați schimbat refrenu’.”

— Vă mulțumesc foarte mult că m-ați sunat, i-a zis ea.

Așadar funcționara cu care vorbise înainte bătuse câmpii, dar Annika nu avea de ce să se supere din pricina prostiei autocrate a funcționarilor publici: mulți dintre ei încă nu înțelegeau că principiul accesului public la documentele oficiale era una dintre

garanțiile libertății presei, așa cum era ea stabilită prin Constituție. Toate documentele deținute de toate autoritățile publice trebuia să fie puse imediat la dispoziția celor care voiau să le vadă, exceptând cazul în care fuseseră clasificate ca secrete potrivit procedurilor în vigoare.

„Pe lumea asta, trebuie să faci totul cu mâna ta dacă vrei să fii sigur că e făcut cum trebuie”, s-a gândit ea.

S-a ridicat în picioare, și-a agățat în cuier haina și geanta, apoi a sunat la compania Cherry ca să vadă dacă nu cumva putea obține o slujbă acolo.

— Deocamdată, nu avea niciun post liber, i-a zis șeful biroului de resurse umane. Mai încercați în primăvară.

A primit vestea ca pe o măciucă în moalele capului. A pus receptorul în furcă și a înghițit în sec: „Ce mă fac?”

S-a ridicat în picioare, s-a dus în bucătărie să bea niște apă, apoi a aruncat o privire în camera Patriciei, care dormea bușteан, cu gura deschisă. Annika s-a uitat la ea o vreme. „Patricia știe mult mai multe decât îmi spune, s-a gândit ea. Polițiștii ar trebui să afle unde stă. Pentru că acum chiar că are să le spună ceva…”

A închis ușa cu grijă și s-a întors la telefon.

I-a răspuns Q însuși:

— Sigur că-mi aduc aminte de tine. Ești tipa care încearcă să obțină informații despre Josefin Liljeberg.

— Atunci eram angajată la *Kvällspressen.* Dar acum nu mai lucrez ca jurnalistă.

— Păi, și ia zi, acum de ce mă cauți? a întrebat-o căpitanul de poliție pe un ton amuzat.

— Știu unde o puteți găsi pe Patricia.

— Pe cine?

Annika s-a simțit caraghioasă:

— E colega Josefinei.

— Ah, da! Unde e?

— Stă cu mine. Suntem colege de apartament.

— Sună familiar… Ar fi bine să ai grijă! În fine, putem să dăm de ea la club. Dar ce vrei?

— Nu fi nenorocit, i-a zis Annika printre dinți. Aș vrea să știu cum merge ancheta.

Q a izbucnit în râs:

— Ai vrea, nu?

— Știu că în noaptea aia ministrul a fost la Tallinn. De ce nu vrea să se afle chestia asta?

Polițistului i-a pierit râsul.

— Ești dată dracului când vine vorba de făcut săpături. Cum ai aflat?

— Ai știut de la început, nu-i așa?

— Bineînțeles! Știm o mulțime de chestii pe care nu le spunem presei.

— Știi cumva cu ce treabă a fost acolo?

Q a ezitat:

— Nu. Pentru că nu ăsta e scopul anchetei noastre.

— Dar nu te-ai întrebat?

— Nu prea. Mi-am închipuit c-a fost la o întâlnire politică.

— Vineri noaptea?

A urmat o pauză.

— Nu mă interesează ce-a făcut ministrul acolo. Nu vreau să aflu decât cine-i criminalul.

— Și nu e Christer Lundgren?

— Nu.

— Deci gata, din punctul poliției de vedere, cazul s-a lămurit, așa-i?

Q a oftat:

— Mersi că mi-ai zis unde stă Patricia. Nu că ne-ar fi dor de ea, dar nu se știe niciodată.

— N-ai putea să-mi mai zici câte ceva despre anchetă? a întrebat Annika pe un ton rugător.

— Păi, ar trebui să-mi oferi niște informații mai interesante… Hai, gata, că am treabă.

Și a închis. Annika s-a tolănit pe canapea și a închis ochii. Trebuia să-și pună ordine în gânduri.

•

— Aveți timp să stăm un pic de vorbă?

Anders Schyman a ridicat privirea și a văzut-o pe Berit Hamrin, care băgase capul pe ușă.

— Da, sigur, i-a răspuns redactorul-șef adjunct, închizând documentul de pe ecran. Intră!

Berit a închis ușa cu grijă și a luat loc pe noua canapea de piele din biroul lui Schyman:

— Cum merge treaba?

— Așa și-așa. Ziarul nostru e o navă care se mișcă destul de greoi.

Berit a zâmbit:

— Și care n-o să-și schimbe cursul chiar atât de ușor. Oricum, eu cred că e bine ce faceți. Ar trebui să fim mai atenți la felul în care lucrăm.

Schyman a oftat ușor:

— Mă bucur să aud că cineva e de acord cu mine. Nu mi se întâmplă tocmai des…

Berit și-a împreunat mâinile:

— Mă întrebam ce-o să facem cu Investigațiile. Acum, că Sjölander s-a mutat la Analize sociale, avem un loc liber. Vreți să căutați un înlocuitor?

Schyman s-a întors spre bibliotecă, a scos un dosar cu inel și l-a răsfoit:

— Nu. Echipa de conducere a hotărât ca Sjölander să lucreze exclusiv pentru Analize sociale, iar Investigațiile vor rămâne doar cu tine și cu ceilalți doi. Redactorul-șef vrea ca, până una-alta, să publicăm mai puține materiale de investigații. Încă nu și-a revenit după criticile pe care ni le-au adus realizatorii emisiunii *Studio 69.*

Berit și-a mușcat buza:

— Cred că greșește, a zis ea pe un ton precaut. Nu cred c-o să ieșim din criza asta călcând frâna. Cred c-ar trebui să mergem înainte cu viteză maximă, dar cu precauție. Or, chestia asta nu poate fi făcută cu personalul redus de care dispun Investigațiile.

Schyman a încuviințat din cap:

— Sunt de acord cu tine. Dar, la cum arată lucrurile acum, nu pot să fac ce-mi sugerezi. Ar însemna să ne reorganizăm și să mai angajăm reporteri.

— Atunci am o propunere.

Redactorul-șef adjunct i-a zâmbit:

— Sunt sigur că ai…

— Annika Bengtzon este o tânără foarte ageră. Înțelege repede lucrurile și are o abordare originală. Uneori merge prea departe, dar e o chestie care se poate remedia. Cred c-ar trebui să încercăm s-o reangajăm.

Schyman a făcut un gest de resemnare:

— Îmi pare rău, dar deocamdată n-are nicio șansă aici. Redactorului-șef îi sare țandăra imediat ce-i aude numele. Am

susținut-o foarte mult când contractul lui Carl Wennergren a fost reziliat și se căuta un nou reporter, iar chestia asta era cât pe-aci să mă coste slujba. Jansson m-a susținut, dar restul redactorilor au vrut să-i dea Annikăi un șut în fund.

— Ceea ce ați și făcut, a zis Berit pe un ton ușor sarcastic.

Schyman a ridicat din umeri:

— Așa-i, dar n-o să moară din atâta lucru. Am stat de vorbă cu ea chiar înainte să plece. Era nervoasă, dar mi s-a părut că se controla destul de bine.

Berit s-a ridicat în picioare:

— M-am întâlnit cu ea aseară. Face niște cercetări. E vorba de ceva în legătură cu afacerea BI, dar nu știu ce anume.

— Îmi pare bine s-aud că lucrează pe cont propriu.

Berit a zâmbit:

— Am să-i transmit când o să mă văd cu ea.

•

Patricia a ciocănit la ușa Annikăi:

— Îmi pare rău să-ți spun, dar nu mai avem nimic de mâncare și e rândul tău să mergi la cumpărături.

Annika a lăsat cartea din mână și s-a uitat la ea:

— Vai, îmi pare rău… Sunt lefteră…

Patricia și-a pus mâinile în sân:

— Păi, și de ce nu-ți iei o slujbă?

Annika s-a ridicat în picioare și au mers împreună în bucătărie. În frigider nu mai era nimic în afară de o cutie de sardele.

— La dracu! Am sunat la compania Cherry, dar mi-au zis că n-au niciun post liber până în primăvară.

— Ai sunat la Biroul pentru Ocuparea Forței de Muncă? a întrebat Patricia.

— La chestia aia sinistră? Nu!

— Poate că au vreo slujbă de jurnalist.

— Nu mai sunt jurnalistă, i-a tăiat-o Annika, apoi și-a pus apă într-un pahar și s-a așezat la masă.

— Atunci de ce nu vii să lucrezi la club? a întrebat-o Patricia, luând loc în fața ei. Avem nevoie de un crupier.

— N-am de gând să lucrez într-un club de striptease! a zis Annika, ridicând tonul, după care și-a băut apa.

Patricia a ridicat din sprâncene și i-a aruncat o privire disprețuitoare:

— Vasăzică ne ești superioară mie și Josefinei, nu-i așa? Nu-i o slujbă suficient de bună pentru tine?

Annika a simțit că i se înroșesc obrajii:

— Nu asta am vrut să spun.

Patricia s-a aplecat spre ea:

— Să știi că nu suntem curve. Nici măcar nu ne dezbrăcăm. Eu, de exemplu, port un bikini roșu, care-i foarte drăguț. Ai țâțe destul de mari, așa că ai putea să-l iei pe al Josefinei. E albastru.

Obrajii Annikăi s-au înroșit și mai tare:

— Vorbești serios?

Patricia a pufnit:

— Nu-i mare scofală. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Joachim. Vrei?

Annika ezita. „O să pot vedea unde lucra, s-a gândit ea. O să-l cunosc pe iubitul și șeful ei. O să-i port sutienul și chiloții.”

Ultimul gând i-a stârnit un fior între picioare – era o senzație plăcută și, în același timp, rușinoasă.

A încuviințat din cap.

— Bine, a zis Patricia. În câteva minute, plec la club, iar dacă n-o să fii trează când mă întorc, o să-ți las un bilet pe masă.

Apoi s-a dus să se îmbrace.

Annika a rămas multă vreme la masa din bucătărie.

Nouăsprezece ani,
cinci luni și două zile

Cunoașterea nu-i deloc ieftină. Când vine vorba de experiență, nu se face nicio reducere: *când o cumperi, prețul pare întotdeauna prea mare, imposibil de plătit. Cu toate astea, scoatem cardul de credit și ne punem liniștea sufletească drept gaj pentru câțiva ani.*

În cele din urmă, după ce ne achităm ratele și datoriile din urmă, ne gândim că a meritat. Asta e alinarea mea acum. Pentru că azi am luat o decizie. Am înțeles ce am de făcut. Am achitat ultima tranșă și mi-am luat sufletul înapoi.

Ieri am fost foarte aproape. Abia dacă îmi mai amintesc motivul – era vorba de un lucru pe care nu-l găsea și pretindea că l-aș fi aruncat eu. Bineînțeles că nu era adevărat, iar el o știa foarte bine.

Am înțeles ce trebuie să fac. Sunt cu spatele la zid.

Trebuie să-l înfrunt și știu că prețul va fi mare.

Întrucât spune că n-o să mă lase
niciodată să plec.

• Joi 6 septembrie

A găsit biletul împăturit pe masă. Textul consta din două litere: OK.

Annika s-a înfiorat și a înghițit în sec, aruncând repede biletul. Sven a intrat în bucătărie gol și cu părul răvășit.

Annika a zâmbit:

— Arăți ca un băiețel.

Sven a sărutat-o tandru:

— Știi prin preajmă vreun loc unde aș putea să fac un pic de jogging?

— Nu-i nicio pistă iluminată, dar în cartierul Kungsholmsen sunt multe alei pe unde poți să alergi liniștit.

— Cine iese ultimul din casă e fraier! a zis Sven, apoi s-a dus repede în hol să-și ia pe el echipamentul de jogging.

S-au depășit unul pe altul de mai multe ori, însă bineînțeles că, până la urmă, tot Sven a câștigat, chiar dacă Annika n-a ajuns cu mult după el. Apoi au făcut dragoste în baia de la subsol, cu pasiune, dar în tăcere, ca să nu se audă în toată curtea interioară.

Când s-au întors în apartament, Annika a făcut niște cafea.

— Săptămâna viitoare încep cantonamentul, a zis Sven.

Annika a turnat cafea în căni și a luat loc la masă, în fața lui:

— O să mai rămân aici o vreme.

Sven era un pic iritat:

— M-am tot gândit la o chestie. Ce rost are să avem fiecare câte un apartament cu chirie în Hälleforsnäs? Am putea închiria împreună unul mai mare. Sau am putea chiar să cumpărăm o casă.

Annika s-a ridicat de la masă și a deschis frigiderul. Era la fel de gol ca în seara de dinainte.

— Ai chef să faci niște cumpărături? l-a întrebat ea. E un magazin chiar pe colț.

— Nu vrei să mă asculți…

A luat loc, scoțând un oftat:

— Ba da. Dar tu nu vrei să mă asculți *pe mine.* O să mai stau aici.

Sven se uita în cană:

— Cât timp?

Annika a făcut o pauză, respirând ușor:

— Nu știu. Cel puțin câteva săptămâni.

— Și ce-o să lucrezi?

— Ți-am zis că mi-am luat concediu.

Sven s-a aplecat deasupra mesei, așezându-și mâna peste a ei:

— Îți simt lipsa…

Annika i-a strâns ușor degetele, apoi s-a ridicat în picioare și a scos din dulapul de sub chiuvetă punga cu materiale reciclabile:

— Dacă nu te duci tu la cumpărături, mă duc eu.

S-a ridicat și Sven de la masă:

— La naiba, nu vrei să m-asculți! Vreau să ne mutăm împreună. Vreau să ne căsătorim. Vreau să avem copii.

Annika și-a lăsat mâinile pe lângă trup și a plecat privirea spre punga cu materiale reciclabile:

— Sven, nu sunt pregătită pentru nimic din toate astea.

Sven a ridicat mâinile în lături:

— Dar ce mai aștepți?

Annika a ridicat privirea spre el, străduindu-se să-și păstreze calmul:

— Nu spun decât că mai întâi vreau să termin un proiect. Și s-ar putea să-mi ia ceva timp.

Sven a făcut un pas spre ea:

— Iar eu îți spun că vreau să vii acasă. Azi. Acum.

Annika a pus ultima cutie de cola în pungă, iar ultimele picături s-au scurs pe podea:

— Acum tu ești cel care nu vrea să asculte.

Apoi a ieșit din bucătărie, s-a îmbrăcat și s-a dus la magazinul din piața Kungsholms, care nu prea îi plăcea: era înghesuit, prost organizat și pretențios. Rafturile erau ticsite cu borcănașe extravagante pline cu căței de usturoi marinați după tot felul de rețete. Angajații s-au încruntat când au văzut-o apropiindu-se de bancomatul din magazin cu punga burdușită cu sticle și cutii goale, dar Annika nu s-a sinchisit de ei. Mai avea pe card suficienți bani cât să cumpere o pâine și un carton de ouă.

Când s-a întors, apartamentul era gol și învăluit în tăcere. Sven plecase.

A găsit în dulap o sticlă de ulei și o cutie de ciuperci; le-a prăjit în tigaie, apoi a adăugat trei ouă și a făcut o omletă mare, pe care a mâncat-o privind în gol spre clădirea de peste drum. După aceea, s-a dus în camera ei, s-a întins în pat și a rămas multă vreme cu privirea ațintită în tavan.

•

Patricia a descuiat ușa clubului cu o cheie, apoi a format un cod pe o mică tastatură.

— O să ai și tu o cheie în curând, a zis ea peste umăr.

Annika a înghițit în sec, simțindu-și bătăile inimii. Regreta atât de mult decizia pe care o luase, încât simțea că trupul ei urla și se opunea cu fiecare fibră.

În întunericul de dincolo de ușă se ghicea o strălucire roșiatică. O scară în spirală ducea până la becul roșu.

— Ai grijă la treptele astea, i-a zis Patricia. Câțiva clienți mai aveau un pic și-și rupeau gâtul.

Annika s-a agățat cu disperare de balustradă și a început să coboare ușor spre acea lume subterană. „Lumea subterană a pornografiei, s-a gândit ea. Așa arată.” Îi era rușine, dar o încerca și un sentiment de nerăbdare, era curioasă, dar simțea și un soi de repulsie.

Chiar în față, în foaier, era amplasată masa de ruletă. Când a dat cu ochii de ea, Annika a devenit un pic mai calmă și mai încrezătoare. Apoi a văzut două fotolii de piele și o masă rotundă, iar în dreapta, un birou îngust și înalt, cu un telefon și o casă de marcat.

— Ăsta e biroul de primire, a lămurit-o Patricia. Aici stă Sanna.

Tencuiala albă a pereților era soioasă, iar parchetul era acoperit cu imitații ieftine de covoare persane, cumpărate de la IKEA. De tavan atârna o lustră cu becuri atât de slabe, încât lumina lor abia reușea să străbată abajurul.

În spatele biroului de primire erau două uși.

— Astea sunt vestiarul și biroul, i-a explicat Patricia, făcând un semn cu capul spre cele două uși. Mai întâi o să ne schimbăm. Am spălat pentru tine bikiniul lui Jossie.

Annika a inspirat adânc, încercând să-și reprime sentimentul morbid de nerăbdare. Patricia a intrat în vestiar, a apăsat pe butonul unui întrerupător, iar camera s-a umplut cu lumina rece și albăstruie a neoanelor din tavan.

— Ăsta e dulapul meu. Tu ia numărul paișpe.

Annika și-a băgat geanta în dulapul de metal care îi fusese alocat:

— Dar n-are lacăt!

Slavă Domnului că scosese din geantă toate actele care i-ar fi putut da în vileag identitatea.

— Joachim zice că n-avem nevoie de așa ceva… Poftim, cred că e măsura ta.

Patricia i-a dat un sutien cu paiete azurii și un mic chilot cu ață. Annika le-a luat, simțind că-i ard palmele, s-a întors cu spatele și s-a dezbrăcat.

— Avem o scenă pentru dans erotic, dar și cabine pentru numere private, i-a explicat Patricia, scoțând din dulap o punguță de plastic plină cu farduri. Eu mă ocup de bar și, foarte rar, ofer câte un număr privat. De cele mai multe ori, Jossie doar

dansa. Joachim n-o lăsa să meargă la cabine, pentru că era prea gelos.

Patricia și-a încheiat sutienul, apoi și-a făcut șosetele ghem și le-a băgat în cupe.

Annika se uita la ea cu un aer nedumerit:

— Joachim zice că am țâțe prea mici, a lămurit-o Patricia, închizându-și dulapul. Uite, ia pantofii ăștia!

Annika și-a pus și ea sutienul:

— Toată lumea poartă așa ceva?

— Nu, a zis Patricia, începând să se machieze. Cele mai multe dintre fete sunt complet goale, dar atunci când dansează, trebuie să-și pună un chilot cu ață. În Suedia, e ilegal să dansezi dezbrăcată.

Annika a înghițit în sec, apoi s-a aplecat în față ca să-și pună pantofii cu tocuri caraghios de înalte:

— Ce fel de oameni vin aici?

— De toate soiurile, i-a răspuns Patricia, dându-și sprâncenele cu rimel. Dar toți sunt plini de bani. De multe ori, le verific cardurile, mai ales din curiozitate. Sunt avocați, șefi de reprezentanțe auto, directori de companii, politicieni, polițiști, tipi care dețin lanțuri de curățătorii, agenții imobiliare, agenții de publicitate, oameni care lucrează în presă…

Annika a înlemnit. „Dumnezeule, dacă vine cineva care mă cunoaște?”, s-a întrebat ea, umezindu-și buzele:

— Multe celebrități?

Patricia i-a întins punga cu farduri:

— Poftim, machiază-te și tu zdravăn! Da, vin și celebrități. Un mare star de televiziune e unul dintre clienții noștri fideli. Întotdeauna apare îmbrăcat în haine de damă și cere să i se aducă două fete într-o cabină privată. Joachim a făcut o verificare săptămâna trecută și a descoperit că, anul ăsta, tipul a venit la noi de vreo douăzeci de ori și a cheltuit două sute șaizeci de mii de coroane.

Annika a ridicat din sprâncene, aducându-și aminte de Telefonul Ciudaților:

— Păi, de unde are atâția bani?

— Chiar crezi că plătește din buzunarul lui?

Patricia a luat o legătură de chei de pe masa de toaletă:

— Joachim o să vină mai încolo. Grăbește-te, că vreau să-ți arăt localul și să-ți zic prețurile înainte să vină celelalte fete. Cât despre ruletă, o să trebuiască să stai de vorbă cu Joachim.

Patricia o aștepta în prag, cu un aer autoritar, iar ea și-a făcut repede bujori în obraji, s-a dat cu un strat gros de fard verde, după care și-a conturat pleoapele. Când a ieșit din vestiar, s-a privit într-o oglindă înaltă: arăta ca o prostituată din Las Vegas.

— Taxa de intrare e de șase sute de coroane, i-a spus Patricia, lovind ușor cu palma biroul de primire. În cazul în care clientul alege o cabină privată, care costă douăsprezece mii de coroane, nu mai plătește taxa de intrare. Poate alege orice fată de la bar.

— Adică ăsta e un bordel?

Patricia a izbucnit în râs:

— Bineînțeles că nu! Fetele pot atinge clientul, pot să-l maseze și alte chestii dintr-astea, dar n-au voie să-i atingă pula. Clienții au voie să facă o labă, dar fetele trebuie să stea la cel puțin doi metri de ei.

— De ce dracu ar scoate cineva din buzunar douăspe mii de coroane numai ca să facă o labă? a întrebat Annika pe un ton surprins.

Patricia a ridicat din umeri:

— Nu mă întreba pe mine. În fond, nici nu-mi pasă. Lucrez la bar și sunt ocupată până peste cap. Ăsta e biroul.

Patricia a descuiat ușa cu una dintre cheile de pe inel. Biroul era la fel de mare ca vestiarul, avea un mobilier simplu, un fotocopiator și un seif.

— O să las ușa descuiată, a zis Patricia. Trebuie să fac bilanțul încasărilor pe luna august. Joachim o să lase registrul contabil aici doar până sâmbătă.

Apoi au intrat în camera principală. Annikăi i s-a tăiat respirația. Tavanul și pereții erau negri, iar podeaua era acoperită cu o mochetă stacojie. Se vedea clar că mobilierul negru, cu muchii cromate, era din anii ’80 și nu costase cine știe ce. De-a lungul peretelui din stânga era un bar lung, iar pe dreapta se vedeau ușile negre care duceau la cabinele private. Chiar în față era amenajată o mică scenă cu o bară cromată prinsă în tavan și de podea. Încăperea nu avea nicio fereastră, iar tavanul jos era susținut de stâlpi din beton, vopsiți în negru, care întăreau senzația că te aflai într-un buncăr.

— Ce-a fost în locul ăsta înainte? O parcare?

— Cred că da, i-a răspuns Patricia, mergând în spatele barului. Plus o spălătorie de mașini și un atelier auto. În puțul de inspecție a mașinilor, Joachim a amenajat un jacuzzi, a adăugat ea, punând niște sticle pe bar. Fii atentă: asta e șampanie fără alcool și costă o mie șase sute sticla. Fetele obțin douăzeci și cinci la sută din prețul primelor două sticle, iar la cea de-a treia, primesc 50 la sută.

Annika a clipit cu genele ei năclăite de rimel:

— Incredibil!

Patricia a aruncat o privire spre scenă:

— Clienții lui Jossie cumpărau întotdeauna multe șampanii. Era foarte pricepută la chestia asta. Și era cea mai frumoasă dintre toate fetele. Bea cu clienții toată noaptea, dar nu se ducea niciodată într-o cabină privată. Iar ei plăteau întruna. Era atât de drăguță…

Patriciei i se umeziseră ochii. A luat repede sticlele de pe tejghea.

— Îmi închipui că Josefin făcea o grămadă de bani, a zis Annika.

— Nu chiar. Banii care i se cuveneau îi lua Joachim, pentru că el îi plătise implanturile pentru sâni. De-aia lucra Jossie aici. Și nu venea decât în week-end, iar în rest, își vedea de facultate.

— Joachim lua și banii celorlalte fete?

— Nu. Toate celelalte lucrează aici pentru bani. Și câștigă o grămadă: cam zece mii pe noapte, bani neimpozabili.

Annika a mijit ochii:

— Și ce părere au autoritățile de chestia asta?

Patricia a scos un oftat:

— Habar n-am! De contabilitate se ocupă Joachim și Sanna.

— Dar dacă treci încasările de la bar în registrul contabil, clubul trebuie să plătească taxe.

— Joachim și Sanna țin două registre contabile, a lămurit-o Patricia cu un aer plictisit. Iar acum hai să mergem la masa de ruletă.

— Și eu? a întrebat Annika pe un ton ezitant. Cât o să câștig?

Patricia s-a încruntat și a pornit spre foaier:

— Nu știu cât are de gând să-ți dea Joachim.

Annika s-a întors cu spatele la camera aceea întunecată și îngrozitoare. Mergea împleticindu-se pe tocurile ei înalte, care se afundau periculos de mult în mochetă.

Masa de ruletă era ponosită, iar materialul verde era plin de scrum și presărat cu arsuri de țigară. Modelul imprimat pe masă, cu pătratele și numerele pe care Annika le știa foarte bine, i-a împrăștiat într-o oarecare măsură sentimentul de nesiguranță.

— Ar trebui periată ca lumea, a zis Annika.

Patricia a scos peria, iar Annika și-a petrecut mâna peste marginea mesei. Avea să se descurce, nu era chiar atât de greu. N-avea să intre într-o cabină privată, iar foaierul acela nu era foarte diferit de cel al hotelului din Katrineholm.

Patricia i-a arătat unde erau păstrate cele trebuincioase pentru ruletă, apoi Annika a curățat masa și a scos fisele.

— De ce au culori diferite? a întrebat Patricia.

— Ca să se poată face diferența între jucători.

Annika a aranjat fisele în jurul roții, în teancuri de câte douăzeci.

— Unde-i bila? a întrebat ea.

— Sunt două bile: una mică și una mare, i-a explicat Patricia, scoțând o cutie. Nu știu care-i aia bună.

Annika a zâmbit și a cântărit bilele în mână. Și asta era o senzație familiară.

— Au timpi de rotire diferiți, i-a explicat Patriciei. Eu le prefer pe cele care se învârt mai mult.

A învârtit roata în sens contrar acelor de ceasornic, a prins bila mare între policar și degetul mijlociu, a pus-o pe marginea roții și a lansat-o în sensul acelor de ceasornic.

Patricia era impresionată:

— Cum ai făcut asta?

— Secretul stă în încheietura mâinii. Bila trebuie să se învârtă de cel puțin șapte ori, altminteri lansarea nu e valabilă. Când lucram la hotel, lansările mele aveau cam unșpe rotiri.

Bila a încetinit și s-a oprit la numărul 19. Annika s-a aplecat deasupra roții:

— Data viitoare, va trebui să lansez bila din dreptul numărului unde s-a oprit ultima oară.

— De ce?

— Ca să nu poți trișa.

— Și cum se calculează câștigurile?

Annika i-a explicat ce înseamnă *en plein, à cheval, transversale pleine, sixain, en carré, simple* și alte moduri de a paria. Toate aceste tipuri de pariuri aduceau câștiguri diferite.

Patricia a scuturat din cap cu un aer exasperat:

— Cum naiba poți calcula toate astea?

— E cât se poate de simplu după ce-ți dai seama cum stă treaba. La început, te poți descurca mai ușor dacă te pricepi să faci calcule mintal, dar în scurtă vreme, ajungi să înveți combinațiile.

Annika i-a arătat cum se calculează câștigurile: a luat un teanc de douăzeci de fise, l-a împărțit în două, apoi din cele zece fise rămase a scos câștigul corespunzător lansării pe care o făcuse.

Patricia se uita cu fascinație la mișcările rapide ale Annikăi:

— Ce frumos pare! Poate că, până la urmă, și ruleta e de mine.

Annika a izbucnit în râs și a lansat bila.

Imediat după aceea au apărut și celelalte fete.

•

Când au început să apară clienții, Sanna stătea la biroul de primire goală pușcă. Zâmbea și mijea ochii, flirta cu ei și le șoptea vorbe dulci, spunându-le cât de bine aveau să se simtă. Annika și-a dat seama imediat de ce i se părea cunoscută vocea Sannei: ea era cea care înregistrase mesajul de pe robotul telefonic al clubului. După ce Sanna încasa banii clienților, aceștia își întorceau privirea spre Annika, iar privirile lor o străpungeau ca niște săgeți de oțel, făcând-o să se simtă de parcă sutienul i-ar fi intrat încet-încet la apă, dezvelindu-i sânii din ce în ce mai mult. Le ocolea privirea și se uita țintă la arsurile de țigară de pe masă. Trebuia să facă eforturi ca să nu-și acopere trupul cu mâinile. Nimeni nu era interesat de ruletă.

— Trebuie să flirtezi cu ei, i-a zis Sanna pe un ton rece după ce un grup de afaceriști italieni a intrat în salonul de striptease. Fii și tu sexy!

Annika a înghițit în sec cu un aer iritat.

— Nu prea mă pricep la chestia asta, a spus ea pe un ton cam ridicat.

— Trebuie să înveți. N-are niciun rost să stai aici dacă nu produci niciun ban.

Ochii Annikăi au scăpărat.

— Masa e aici, a zis ea ridicând glasul. Te deranjează dacă stau lângă ea? Sau vrei cumva să plătesc pentru aerul pe care-l respir?

Annika și Sanna au fost întrerupte de hohotul de râs al unui bărbat care cobora pe scara în spirală:

— S-ar zice că avem două pisici sălbatice închise într-o cușcă!

Annika și-a dat seama imediat că era faimosul Joachim. Avea plete blonde, iar hainele de pe el erau elegante și scumpe. La gât îi atârna un lanț greu de aur. Era tipul pentru care Josefin își făcuse implanturi cu silicon.

S-a apropiat de el și s-a prezentat:

— Eu sunt Annika. Îmi pare bine că lucrez aici.

Sanna și-a țuguiat buzele.

Joachim a măsurat-o pe Annika din cap până-n picioare, iar când i-au căzut ochii pe sânii ei, a dat aprobator din cap:

— Cred că ai arăta bine pe scenă. Dacă vrei, poți să încerci chiar în seara asta.

„Nu m-a întrebat nimeni care mi-e numele de familie”, s-a gândit Annika, străduindu-se să afișeze un zâmbet natural:

— Mersi, dar mai întâi vreau să văd cum mă descurc la ruletă.

— Știi, Sanna are dreptate. Trebuie să faci și tu niște bani, altminteri o să pleci de-aici.

Annikăi i-a pierit zâmbetul.

— O să încerc, a zis ea, plecând privirea.

— Poate ar fi bine ca în primele nopți să lucrezi cu fetele de la bar, ca să furi de la ele nițică meserie.

Joachim stătea cam aproape de ea, iar Annika îi simțea magnetismul. Trebuia să recunoască: era un bărbat foarte atrăgător.

A închis ochii o clipă, apoi a ridicat privirea:

— Da, bună idee. Dar mai întâi aș vrea să încerc să rețin câțiva clienți când or vrea să plece.

Chiar în clipa aceea, doi mușterii pe jumătate beți, în ținută business, au ieșit clătinându-se din salonul de striptease. Aveau hainele mototolite și frunțile acoperite cu broboane de sudoare.

Annika s-a apropiat de ei, și-a împins țâțele în față și i-a cuprins cu brațele pe cei doi bărbați:

— Hei, bună! V-ați îndrăgostit, nu-i așa? Dar pentru ca noaptea să fie cu adevărat reușită, trebuie să vă încercați norocul cu mine.

Annika afișa cel mai jucăuș zâmbet de care era în stare, iar genunchii îi tremurau. Simțea că Joachim își lipise coapsa de fundul ei. Îi venea să urle.

— Ah, nu… a zis unul dintre cei doi clienți.

Annika a făcut un pas în față ca să se îndepărteze de Joachim și i-a dat o sărutare celuilalt:

— Dar tu? Pari un tip norocos, un adevărat gentleman. De ce nu vii să joci cu mine?

Bărbatul a rânjit:

— Și ce câștig? Pe tine?

Annika s-a străduit să râdă:

— Cine știe? Poate c-o să câștigi suficient cât să cumperi orice fată îți dorești.

— Bine, a zis bărbatul, scoțându-și portofelul.

Cel de-al doilea i-a urmat exemplul, fără tragere de inimă.

Primul a pus pe masă o sută de coroane, iar Annika a afișat un zâmbet contrariat. Tipul ăla tocmai scosese din buzunar câteva mii ca să bea niște suc de mere acidulat și să se holbeze la fete goale, iar pe ea avea s-o deranjeze doar pentru o sută de coroane…

— Pentru banii ăștia, nu pot nici să învârt bila, a zis ea pe un ton suav. Aici jucăm pe mize mari, frumosule. Mize mari, câștiguri mari. Douăzeci de fise te costă o mie de coroane.

Bărbatul ezita, iar Annika și-a trecut mâna pe deasupra mesei:

— Dacă pariezi pe patru numere, poți să câștigi cinci mii, iar dacă pariezi pe trei, poți să câștigi șase mii opt sute, adică aproape șapte mii. Nu durează decât cincisprezece secunde, băieți. Puteți să câștigați toți banii pe care i-ați cheltuit aici în noaptea asta.

În ochii celor doi clienți s-a aprins simultan o scânteie – fata avea dreptate…

Fiecare a cumpărat cu cardul de credit fise de câte o mie de coroane, apoi au pariat pe câte trei numere, plasându-și fisele pe numerele 11 și 16; pariurile lor valorau în total douăsprezece mii de coroane. Annika a învârtit roata și a lansat bila cu putere, imprimându-i o viteză foarte mare. Abia după treisprezece ture a început să încetinească.

— Pariurile s-au încheiat, a zis ea, amintindu-și de această regulă.

Bila s-a oprit la numărul trei. Cu mișcări sigure, Annika a adunat fisele de pe masă și le-a făcut teanc.

— Faceți pariurile, a zis ea, uitându-se la fețele dezamăgite ale bărbaților.

De data asta, au fost mai precauți: au pariat pe câte patru numere, plasându-și fisele pe numerele 9 și 18. Roata s-a învârtit iarăși, pariurile s-au încheiat, numărul 16. Unul dintre cei doi a câștigat zece fise.

— Poftim! a zis Annika, împingând spre el micul teanc. Cinci sute de coroane. Ți-am zis că ești un tip norocos!

Chipul bărbatului radia precum soarele, iar Annika și-a dat seama că amândoi mușcaseră nada: fiecare a cheltuit alte trei mii de coroane. În cele din urmă, au trecut pe la Sanna ca să achite cu cardurile de credit, apoi s-au furișat spre ieșire. Annika a văzut că Sanna a scris pe chitanțe: „mâncare și băutură”.

Joachim o urmărise pe Annika din spatele biroului de recepție.

— Știi meserie, a zis el, apropiindu-se de ea. Unde ai învățat să învârți roata?

— La un hotel din Piteå, a zâmbit ea, înghițindu-și nodul din gât.

— Înseamnă că-l știi pe Peter Holmberg? i-a răspuns el tot cu un zâmbet.

Annika a simțit că-i tremură colțurile gurii. „Căcat! și-a zis ea. O să mă prindă imediat!”

— Nu, dar îl știu pe Roger Sundström de pe Solandergatan. Îl cunoști? Sau pe Hans, care stă în Pitholm, pe Oli-Jansgatan?

Joachim a renunțat la subiect:

— Apropo, să știi că ceri prea mult pentru fise. E ilegal. Pariurile sunt prea mari.

— Ajustez prețul în funcție de jucători. Nimeni nu știe cât plătesc ceilalți pentru fisele lor, că doar nu scrie pe ele. Deci respect regulile.

— Riști să spargi casa.

Annikăi i-a dispărut zâmbetul:

— La ruletă se poate câștiga într-un singur mod: jucătorul trebuie să câștige încă de la început, să se oprească imediat și să încaseze banii. Dar niciun jucător care începe să câștige nu face asta. Nu-i mare lucru să fii crupier. Tot ce trebuie să faci e să-i determini pe clienți să joace până când au pierdut tot ce-au câștigat.

Joachim a zâmbit ușor.

— Cred c-o să ne înțelegem bine, a zis el, mângâindu-i brațul.

Apoi s-a dus în birou, iar Annika s-a întors cu spatele, simțind în ceafă privirea Sannei. „Vasăzică sunt împreună, s-a gândit Annika. Joachim și Sanna sunt un cuplu.”

La un moment dat, dinspre scara în spirală s-a auzit zgomotul unor tocuri, iar Annika a întors capul. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Prezentatorul TV despre care îi povestise Patricia pășea legănându-se pe treptele de la *Studio 69,* îmbrăcat cu o fustă mini, ciorapi de mătase și o bluză transparentă prin care i se vedea sutienul.

— Bună, fetelor, a zis prezentatorul cu o voce pițigăiată.

— Bine ați venit, doamnă, a zis Sanna, afișând un zâmbet languros. Cu ce bunătăți vă putem ispiti în noaptea asta?

În timp ce bărbatul numea câteva fete, Annika și-a dat seama că se holba la el. Într-o vreme, îi urmărea emisiunea – era o emisiune nonconformistă de dezbateri, în care invita tot felul de politicieni și vedete. Știa că tipul avea familie.

Prezentatorul s-a îndreptat spre salonul de striptease alături de Sanna, iar Annika a scos un oftat plictisit. O dureau picioarele din pricina pantofilor. I-a trecut prin cap să-i dea jos – nimeni nu și-ar fi dat seama, pentru că stătea în spatele mesei –, însă chiar în clipa aceea și-au făcut apariția niște italieni. Annika le-a ieșit în întâmpinare și a vorbit cu ei în engleză. Fără niciun rezultat. A încercat și în franceză. La fel. Dar spaniola o înțelegeau.

Au pierdut treisprezece mii de coroane. Iar fața Sannei devenea din ce în ce mai întunecată pe măsură ce italienii pierdeau.

„Nu mă place, s-a gândit Annika. Știe că-s prietena Patriciei și mă vede ca pe o succesoare a Josefinei. Mă rog, poate că nu-i o chestie chiar atât de ciudată…”

Apoi s-a uitat la bikiniul mititel, cu paiete azurii, al Josefinei.

Afară, semiîntunericul serii se preschimbase în bezna nopții, dar în fosta parcare auto era noapte tot timpul. Annika stătea cu ochii închiși în lumina albăstruie a vestiarului, simțind că lacrimile îi ardeau pleoapele.

„Ce caut eu aici? s-a întrebat ea. Oare e posibil să alunec încet-încet în lumea asta și să mă obișnuiesc cu ea? Aș putea face mai mulți bani dansând în cabinele private. Oare o să fac și chestia asta? Iar felul în care stabilesc prețul fiselor e ilegal. Pot să fac pușcărie dacă mă prind.”

S-a mai machiat un pic – avea fața palidă fără farduri.

Patricia a intrat în vestiar și i-a zâmbit cu un aer încurajator:

— Am auzit că te descurci de minune.

Annika a încuviințat din cap:

— Da, nu-i rău…

Patricia avea un aer mândru:

— Știam eu că ești bună!

Annika a închis ochii. „Nu trebuie să plec urechea la chestiile astea, și-a zis ea. Să mă prefac că n-aud. Nu trebuie să mă simt confirmată în locul ăsta. Că doar n-o să fac carieră într-un bar de striptease. Merit mai mult. Și Patricia merită mai mult.”

S-a rujat și a ieșit din vestiar.

•

Spre dimineață, Sanna s-a dus într-o cabină privată cu un bărbat mai în vârstă.

— E un client fidel, i-a șoptit ea Annikăi înainte să plece. Nu mai sunt mulți clienți înăuntru. Încasezi tu banii când pleacă. Facturile sunt pe birou.

Annika a rămas lângă masa de ruletă cu un aer confuz, neștiind cum să procedeze. Dacă încerca să atragă clienții la masa de ruletă, atunci cine avea să ia banii de la cei care plecau?

A hotărât să lase deoparte ruleta, iar imediat după aceea a apărut în foaier prezentatorul TV:

— Unde-i Sanna?

Annika i-a recunoscut vocea.

— E ocupată, i-a răspuns Annika zâmbind. Vă pot ajuta cu ceva?

Tipul și-a pus cardul pe biroul de primire, iar Annika și-a umezit buzele cu un aer neliniștit. S-a apropiat de birou și a căutat printre hârtii, iar în cele din urmă, a găsit factura prezentatorului.

A trecut cardul prin aparatul de citire și a scos chitanța. Știa că Sanna avea să ia o parte din sumă – în aparatul de citire era introdus codul ei. Imediat ce prezentatorul a semnat chitanța, în prag a apărut o tipă.

— Nu mai stai, scumpule? l-a întrebat ea pe un ton pițigăiat.

Era goală pușcă și avea pubisul ras. Părul îi era împletit în două cozi, iar pe față își făcuse pistrui cu creionul.

— Vai, scumpa mea fetiță, a zis prezentatorul, îmbrățișând-o ușor.

— O clipă, vă rog, a zis Annika, dând fuga în birou.

Camera era goală. A pus chitanța pe geamul fotocopiatorului, a închis ochii și s-a rugat: „Dă Doamne să nu fie zgomotos, să nu meargă greu și să aibă hârtie!”

Rapid și fără să facă niciun zgomot, tamburul de aluminiu acoperit cu seleniu a început să se miște sub geam; foaia a fost trasă din sertarul cu hârtie și a intrat în aparat, apoi a fost stropită cu particule de cerneală, iar în cele din urmă, scoasă afară. Annika a răsuflat ușurată, dar oare unde naiba avea să pună copia?

A rulat-o repede, apoi a îndoit-o în două și a băgat-o în spatele triunghiului de la chilotul cu ață – avea s-o roadă îngrozitor.

— Gata! a zis Annika, punând pe tejghea factura și chitanța.

Prezentatorul sugea unul dintre sfârcurile păpușelei. Când a văzut-o pe Annika, tipa l-a îndepărtat pe bărbat.

— Îmi pare rău, a zis cu un aer speriat.

Annika a clipit. Era nedumerită. Dar, dintr-odată, și-a dat seama că celelalte fete o vedeau ca pe o persoană cu autoritate, poate pentru că așa fusese și Josefin. S-a gândit că cel mai bine ar fi să profite de pe urma acestui statut.

— Bine, dar ai grijă să nu se mai întâmple, a zis ea pe un ton sever.

Prezentatorul a plecat, iar păpușica s-a întors în salonul de striptease. Annika a așteptat câteva secunde, ascultând zgomotele care veneau dintr-acolo. Muzica de fond năvălea pe ușă dinspre foaier, iar, dintr-odată, Annika s-a înfiorat ușor: nu era tocmai cald în club.

S-a strecurat în vestiar, a scos copia chitanței și a îndesat-o într-un pantof. Apoi s-a întors repede în foaier și s-a sprijinit de masa de ruletă. A rămas acolo până când Sanna și-a terminat ora în cabina privată.

— Totul e în regulă? a întrebat ea când s-a întors.

— Sigur, i-a răspuns Annika, arătându-i chitanța de la cardul de credit.

Sanna s-a uitat la sumă, a zâmbit cu un aer mulțumit și i-a aruncat Annikăi o privire șmecherească.

— Ia zi, ți-ai plătit abonamentul TV? a întrebat-o Sanna.

Dar era limpede că nu aștepta un răspuns din partea Annikăi. Și-a făcut vânt cu chitanța, a râs ca pentru sine și s-a dus în birou.

Annika a zâmbit și a închis ușa.

•

Patricia făcea ceai. Annika stătea pe canapeaua din sufragerie, învăluită într-o lumină palidă, albastră-verzuie, și privea în gol. Făcuse bătături de la pantofii îngrozitori pe care îi purtase toată noaptea și era atât de obosită, încât îi venea să plângă.

— Cum reușești să suporți toate astea? a întrebat ea cu glas scăzut.

— Poftim? a întrebat Patricia din bucătărie.

— Nimic, a zis ea cu glas la fel de scăzut.

Sentimentul de scârbă îi cuprinsese stomacul ca o senzație de greață, iar când a închis ochii, și-a amintit de trupul gol și costeliv al păpușelei cu codițe.

— Poftim, a zis Annika, așezând tava pe măsuță, lângă telefon.

Annika a scos un oftat prelung:

— Nu știu dacă o să pot rezista și noaptea următoare. Tu cum reușești?

Patricia a zâmbit ușor, a turnat ceaiul în căni, i-a dat una Annikăi, apoi a luat loc alături de ea pe canapea.

— Oriunde ai munci, patronul te tratează ca pe un sclav, a zis ea. Nu-i mai rău decât în altă parte.

Annika a luat o gură de ceai și s-a fript:

— Te înșeli. Chiar e mai rău! Voi, fetele de la club, inclusiv tu, a trebuit să depășiți multe limite ca să ajungeți acolo. Și nici măcar nu vă mai dați seama de asta.

Patricia și-a stors felia de lămâie în cană:

— Se poate. Și mă compătimești?

Annika s-a gândit un pic:

— Nu chiar. Îmi închipui că știi ce faci. Ai acceptat să ți se încalce libertatea. Ca să poți face așa ceva, îți trebuie forță și o anumită doză de flexibilitate. Nu ești genul care să se sperie ușor, iar asta e o calitate.

Patricia i-a aruncat Annikăi o privire iscoditoare:

— Dar tu? Ce limite a trebuit să depășești?

Annika a zâmbit cu jumătate de gură, dar n-a zis nimic.

Patricia și-a pus cana pe podea, a oftat ușor și a plecat privirea:

— În dimineața aia… În ultima ei noapte… Josefin și Joachim s-au certat ca niște apucați. Au tot țipat unul la altul, mai întâi în birou, apoi pe trepte. Josefin a plecat valvârtej, iar Joachim s-a dus după ea.

Annika n-a scos o vorbă. Știa că era o mărturisire importantă. Patricia a tăcut câteva clipe, apoi a continuat:

— Josefin voia să renunțe la slujba de la club. Voia să aibă niște timp liber înainte să înceapă cursurile. Intrase la Facultatea de Jurnalism, dar Joachim nu voia să-i dea drumul. Încerca s-o țină-n loc, s-o facă să rămână la club și să renunțe la studii. Jossie i-a zis că avea să plece de la club și că, în perioada cât lucrase, făcuse bani suficienți pentru zece implanturi cu silicon. S-a despărțit de el și i-a zis că totul s-a terminat. S-au certat îngrozitor…

Patricia a tăcut iarăși. Zgomotele dimineții începuseră să se strecoare prin ferestrele deschise: frânele autobuzului de noapte care oprise în fața blocului, în stația de pe Hantverkargatan, sirenele neobosite ale mașinilor de pompieri și șoaptele vântului de toamnă, care prevesteau frig și ploi.

— Aveau obiceiul să facă dragoste în cimitir, a zis Patricia cu glas scăzut. Pe Joachim îl excita, dar lui Jossie i se părea înfricoșător. Săreau gardul pe latura din spate, unde gardul nu-i chiar atât de înalt. Mie mi se părea îngrozitor. Închipuie-ți cam cum era printre mormintele alea…

Annika n-a zis nimic. Au tăcut amândouă mult timp.

— Știu la ce te gândești, a zis Patricia în cele din urmă.

— La ce? a întrebat Annika în șoaptă.

— Te întrebi de ce mai stătea cu el. De ce nu pleca.

Annika a scos un oftat prelung:

— Cred că știu de ce. La început, era îndrăgostită de Joachim, iar el se purta frumos cu ea. Apoi el a început să-i ceară tot felul de lucruri; erau cereri mărunte și tandre, care Josefinei i se păreau drăguțe. Joachim avea propriile lui păreri despre persoanele cu care era bine să se întâlnească, despre ce trebuia să facă, despre cum trebuia să vorbească… Totul era mișto, până când, într-o bună zi, s-a cam risipit vraja, iar Josefin a vrut să-și reia vechile obiceiuri. Să învețe, să meargă la film, să vorbească cu prietenele la telefon… Ceea ce l-a scos din sărite

pe Joachim, care i-a cerut să renunțe la toate astea și să facă numai ce-i spunea el. Iar când nu i se supunea, o bătea. Iar dupaia, era plin de remușcări, plângea și îi zicea c-o iubește…

Patricia a încuviințat din cap:

— De unde știi toate astea?

Annika a zâmbit cu un aer trist:

— S-au scris cărți despre femeile abuzate… Tabloidele publică serii de articole despre violența domestică. Și, de obicei, abuzurile de genul ăsta urmează un model. Sunt sigură că Josefin nu făcea excepție de la regulă. A crezut tot timpul că situația s-ar fi îmbunătățit dacă ar fi făcut eforturi să se schimbe și să devină așa cum voia el. În unele zile, se înțelegeau de minune, iar Josefin își închipuia că mergeau în direcția cea bună. Dar dorința lui Joachim de a deține controlul a devenit și mai puternică; în plus, probabil că era din ce în ce mai gelos. O critica pentru orice fleac de față cu alți oameni și îi diminua stima de sine.

Patricia a încuviințat din cap:

— Era un fel de spălare lentă pe creier. O făcea să se îndoiască de ea însăși, îi zicea că n-avea să se descurce la facultate. Că era o curvă grasă și împuțită și că el era singurul care o putea iubi. Jossie plângea din ce în ce mai des, iar spre sfârșit, plângea aproape tot timpul. Nu îndrăznea să-l părăsească. Joachim jurase c-o omoară dacă încearcă să plece…

— Dar o și viola? Abuzurile sexuale sunt foarte obișnuite. Unii bărbați se excită atunci când femeia e îngrozită… Ce s-a întâmplat?

Patricia își acoperise urechile cu palmele. Stătea cu ochii închiși și dinții încleștați.

— Patricia, ce s-a întâmplat?

Annika a luat-o în brațe și a început s-o legene ușor. Patricia a izbucnit în plâns, iar lacrimile îi curgeau șiroaie, precum ploaia de afară; tremura din toate încheieturile.

— Asta era cel mai rău, a zis ea când lacrimile au contenit. Cel mai rău era când o viola. Țipetele ei erau îngrozitoare…

Nouăsprezece ani, șase luni și treisprezece zile

Îl văd apropiindu-se prin ceața amintirilor. Scenariul se repetă, refrenul se aude din nou. Începe prin a lovi cu piciorul lucrurile din jur, înfuriindu-se ca de obicei, apoi înjură, mă împinge și țipă. Iar eu procedez ca de obicei: câmpul vizual mi se îngustează, iar umerii mi se lasă; îmi lipesc coatele de coaste și ridic mâinile ca să-mi protejez capul. Nu mai văd clar lucrurile din jur, sunetele se aud din ce în ce mai tare și simt că paralizez. Caut un colț în care să mă ascund, îl rog fără cuvinte să mă cruțe.

Vocea lui îmi răsună în cap, iar pe a mea n-o mai pot auzi. În mine se împrăștie cântecul groazei. Frica de nedescris, spaima omniprezentă. Poate că am încercat să țip, dar nu-mi dau seama, pentru că urletele lui nu contenesc. Mă transfigurez, mă cuprinde un val de căldură și mă înroșesc. Nu, nu simt durerea. Dar simt presiunea – e roșie și fierbinte. Cântecul dispare sub apăsarea loviturilor celor mai puternice. Se întrerupe ca o melodie de pe un disc vechi atunci când sare acul, apoi revine și se aude mai tare cu un semiton. Groază, groază, frică și iubire. Nu mă lovi! Te rog, dragul meu, iubește-mă!

Și spune că n-o să mă lase niciodată să plec.

• Vineri 7 septembrie

Când a sunat ceasul, Annika era frântă de oboseală. A oftat din rărunchi și l-a oprit. Picioarele o dureau îngrozitor și abia le putea mișca. Ploaia încă răpăia pe pervaz – era o melodie abstractă, cu un ritm neregulat.

S-a ridicat din pat, apoi s-a dus în sufragerie, s-a trântit pe canapea și a dat două telefoane. A avut noroc: i-au răspuns amândoi bărbații pe care i-a sunat. Cu primul a stabilit să se întâlnească într-o oră, iar cu al doilea, în ziua următoare. După aceea s-a întors în dormitor, s-a trântit în pat și s-a luptat cu somnul preț de jumătate de oră. Când s-a dat jos, se simțea și mai obosită decât prima oară. Duhnea a transpirație – era un miros puternic și înțepător –, dar nu avea suficientă energie cât să coboare la subsol ca să facă duș. S-a dat cu deodorant și s-a îmbrăcat cu un pulover gros.

Când a ajuns, l-a găsit acolo. Stătea la o masă de lângă fereastră și se uita la stropii care se prelingeau pe geam. Avea în față o ceașcă de cafea și un pahar cu apă.

— Mă mai ții minte? a zis Annika, ridicând mâna.

Bărbatul s-a ridicat în picioare și a zâmbit cu un aer zeflemitor:

— Bineînțeles! Că doar ne-am ciocnit unul de altul. La propriu…

Annika s-a înroșit. Au dat mâna și s-au așezat.

— Ce vrei, mai exact? a întrebat-o Q.

— *Studio 69* e foarte inventiv când vine vorba de contabilitate. Joachim are două registre. Ăla bun, în care sunt trecute datele corecte, e adus la club doar din când în când.

Annika a golit dintr-o sorbitură paharul cu apă al căpitanului de poliție.

Q a ridicat din sprâncene:

— Chiar te rog! Oricum nu mi-era sete…

— În clipa asta, registrul e la club și-o să stea acolo până sâmbătă.

— De unde știi? a întrebat-o căpitanul de poliție pe un ton calm.

— M-am angajat acolo. Sunt crupieră. Nu mai sunt ziaristă. Mi-am dat demisia și am ieșit din sindicat… Fetele de la club sunt plătite cu bani gheață. Nu plătesc nici impozite, nici taxe.

— Cine ți-a zis?

— Patricia. Ea e cea care trece în registru încasările de la bar. Unde mai pui că m-am convins cu ochii mei azi-dimineață.

Q s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de bar. A comandat încă o cafea, a pus apă în două pahare, apoi le-a adus la masă.

— Cred că ți-ar prinde bine o doză de cofeină.

Annika a luat o gură de cafea. Era călduță.

— Și de ce-mi zici mie chestiile astea? a întrebat Q cu glas scăzut.

Annika nu i-a răspuns.

— Îți dai seama ce faci? a continuat el.

Annika a luat o gură de apă:

— Ce?

— Cooperezi cu poliția. Iar eu credeam că e sub demnitatea ta…

— Acum nu mai trebuie să-mi protejez sursele, i-a răspuns Annika pe un ton tăios. Nu mai reprezint presa, deci îi pot spune poliției ce vreau.

Q s-a uitat la ea cu un aer amuzat:

— Ei, na! Lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Presupunând că te cunosc măcar un pic, sunt sigur că, în clipele astea, scrii în minte un articol de prima pagină despre întâlnirea noastră.

— Prostii! a zis ea tresărind. Nu mă cunoști deloc.

— Ba da. Cunosc jurnalista din tine.

— A murit.

— Prostii! Doar se odihnește. E rănită și obosită.

— N-o să mă întorc.

— Vasăzică o să fii crupieră în cluburi de striptease pentru tot restul vieții? Păcat…

— Parcă ziceai că-s o pacoste.

Q a zâmbit:

— Da, o mare pacoste. Dar asta-i bine: avem nevoie de oameni ca tine ca să ne simțim vii.

Annika s-a uitat la el cu un aer neîncrezător:

— Ești sarcastic.

Căpitanul de poliție a oftat:

— Poate un pic.

— Ați putea să-l arestați pentru falsuri în contabilitate. Nu știu legile, dar în clubul ăla sigur se fac suficiente chestii dubioase cât să fie închis. Chiar și eu încalc legea: pariuri ilegale la masa de ruletă. Joachim a zis că nu-i nicio problemă.

— O să fii arestată, mai devreme sau mai târziu.

— Mă duc și diseară, iar dup-aia plec de acolo. Noaptea trecută, am făcut opt mii de coroane. Deci dacă mai lucrez o

noapte, o să am suficienți bani cât să mă descurc până încep să primesc șomajul.

— Așa zic toate…

Annika a tăcut, simțind că-i ard obrajii. Căpitanul de poliție avea dreptate, știa foarte bine. A plecat privirea:

— Am zis destul. Acum aș vrea să ascult.

Q s-a ridicat în picioare, s-a dus la bar și s-a întors ținând în mână un sendviș cu brânză:

— Discuția asta rămâne între noi. Dacă scrii vreun cuvânt din ce-ți spun, o să te prind și o să te frig la foc mic.

— E o amenințare ilegală.

Q a zâmbit ușor, apoi a redevenit serios:

— Ai dreptate. Din punctul poliției de vedere, cazul Josefinei Liljeberg e rezolvat.

— Atunci de ce nu-l arestați? a întrebat ea puțin cam tare.

Căpitanul de poliție s-a aplecat deasupra mesei:

— Crezi că nu l-am aresta dacă am putea? a zis el în șoaptă. Joachim are un alibi beton. Șase tipi au depus mărturie că a fost la clubul Sturecompagniet până la ora cinci dimineața și că dup-aia au mers cu toții la o petrecere, undeva pe Rörstrandsgatan. Toți au zis exact aceeași poveste.

— Dar mint!

Ofițerul de poliție a luat o gură din sendvișul uscat.

— Bineînțeles, a zis el înghițind. Întrebarea e: cum dovedim chestia asta? Un chelner de la Sturecompagniet a confirmat că Joachim a fost acolo, dar nu știe exact când. Și nu știe nici când a plecat din club. Șoferul limuzinei a confirmat că a dus o gașcă de tipi beți din piața Stureplan în cartierul Birkastan, iar Joachim are chitanța. Șoferul nu poate nici să confirme, nici să nege că Joachim se afla printre ei, pentru că nu-i putea vedea pe tipii din spate. Dar știm cu siguranță că Joachim nu a stat pe scaunul din față și că n-a fost el cel care a plătit. Fata care locuiește în apartamentul de pe Rörstrandsgatan zice că Joachim a adormit pe canapeaua ei puțin după ora șase, și probabil că nu minte.

— Joachim era la *Studio 69* cu puțin înainte de ora cinci, a zis Annika pe un ton agitat. Se certa cu Josefin. I-a auzit Patricia.

Q a oftat:

— Da, știm asta. Dar declarația Patriciei e contrazisă de declarațiile celor șapte tipi… Dacă reușim să ducem cazul ăsta în tribunal – ceea ce e foarte puțin probabil –, iar apoi să

dovedim că cei șapte au mințit, va trebui să-i dăm pe toți în judecată pentru mărturie falsă, ceea ce e puțin fezabil.

Au tăcut amândoi. Annika și-a terminat cafeaua, care se răcise de-a binelea, iar căpitanul de poliție a înghițit ultima gură din sendvișul cu brânză.

— Dar s-ar putea că unul dintre ei să vorbească, a spus Annika.

— Bineînțeles. Singura problemă e că cei mai mulți erau prea beți ca să-și mai amintească ceva. Li s-a zis că ăsta e adevărul, iar acum sunt foarte convinși de ceea ce declară. Bănuiala mea e că doar unu, poate chiar doi dintre indivizii ăștia știu că mint. Sunt cei mai buni prieteni ai lui Joachim și îmi închipui că, de curând, au pus mâna pe niște sume mari de bani... Așa că n-or să-l dea în gât.

Annika era atât de obosită, încât mai avea un pic și i se făcea greață.

— Și ce crezi că s-a întâmplat, de fapt? a întrebat ea cu glas slab.

— Exact ce crezi și tu. Că a strâns-o de gât în spatele acelei pietre de mormânt.

— Și a violat-o?

— Nu. Nu acolo și nu atunci. S-a găsit spermă în cadavrul ei, iar testele ADN arată că era a lui Joachim. Probabil că făcuseră sex cu câteva ore mai înainte.

Annika a închis ochii, răscolindu-și memoria:

— Dar la început mi-ai zis că e vorba de o crimă sexuală. Și că trupul ei prezenta semne de violență sexuală.

Căpitanul de la Krim și-a frecat fruntea:

— Cele mai multe erau răni vechi, mai ales în anus... Probabil că a violat-o anal.

Annika a simțit că-i vine să vomite:

— Dumnezeule...

Au rămas în tăcere câteva clipe.

— Dar cealaltă tânără omorâtă în parc? a zis Annika dintr-odată. Eva. Nici cazul ei n-a fost rezolvat, nu-i așa?

Q a oftat:

— Nu, dar a fost o situație asemănătoare. Pentru noi, e un caz închis. Criminalul era fostul ei soț. L-am arestat la doi ani după comiterea crimei, dar a trebuit să-i dăm drumul. N-am reușit să dovedim că el e făptașul. Acum e mort.

— Iar Joachim o să scape basma curată?

Q și-a luat haina pe el:

— Nu și dacă informația pe care mi-ai dat-o e corectă. N-avem timp să organizăm o razie în noaptea asta, dar o să facem o descindere la club mâine. Ai grijă să te ții deoparte.

Căpitanul de la Krim s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de scaunul ei:

— Dar a rămas un lucru pe care nu ni-l putem explica.

— Anume?

— De unde provin rănile de la mâna Josefinei.

După ce a plecat Q, Annika s-a prăbușit pe scaun, simțindu-și trupul ca de plumb.

•

Annika era la club, iar orele treceau foarte greu. Patricia s-a uitat cu îngrijorare la ea și i-a zis:

— Te-ai îmbolnăvit cumva? N-arăți deloc bine.

Annika și-a șters transpirația rece de pe frunte, iar fondul de ten i s-a luat pe palmă:

— Cred că da. Am frisoane și mi-e greață.

Stăteau amândouă pe o bancă de lemn din vestiar, iar lumina albăstruie făcea ca bătăturile de pe picioarele Annikăi să pară foarte roșii.

— Câți bani ai făcut? a întrebat-o Patricia.

— Nu suficienți, i-a răspuns Annika, uitându-se la bikiniul ei azuriu.

În clipa aceea a simțit că mai avea un pic și vomita. Era vineri, iar la club veniseră să dea din fund mai multe fete ca de obicei. Se așezau în poalele bărbaților, se frecau de coapsele lor, încercând să-i atragă în cabinele private, unde aveau să folosească o loțiune de corp. O loțiune simplă, în flacoane mici, care intra greu în piele și nu avea miros.

— E esențial să fie inodoră, îi explicase Patricia. Pentru că dup-aia clienții se duc acasă, la nevestele lor.

Annika era agitată și abia reușea să se stăpânească. Dar dacă înțelesese totul greșit? Nu îndrăznea s-o mai întrebe pe Patricia despre contabilitatea dublă, iar Patricia nu mai deschisese subiectul. Și dacă poliția făcea o descindere chiar în noaptea aceea? Dacă Joachim deja scosese din club registrul contabil?

Și-a dat părul la o parte din ochi cu mâinile tremurânde.

— Vrei un sendviș sau niște cafea? a întrebat-o Patricia cu un aer îngrijorat.

Annika s-a străduit să zâmbească:

— Nu, mersi. O să-mi revin.

Joachim era în birou, chiar lângă vestiar. Din fericire, atunci când a venit el, Annika era ocupată cu niște clienți la masa de ruletă.

„Oare cum poți ajunge ca el? s-a întrebat ea. Ce-i în neregulă cu tine când ajungi să omori persoana pe care o iubești? Cum poți omorî un om, iar apoi să continui să trăiești ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat?”

— Trebuie să mă întorc la bar, a zis Patricia. Vii cu mine?

Annika s-a aplecat să-și pună niște plasturi noi pe bătături:

— Da, sigur.

În salonul de striptease, muzica era dată mai tare. Pe scenă dansau două fete. Una se răsucea în jurul barei, țuguindu-și buzele spre public, iar cealaltă adusese pe scenă un client care îi acoperea sânii cu spumă de ras, în timp ce ea se arcuia de spate, prefăcându-se că e cuprinsă de extaz.

Annika s-a dus cu Patricia în spatele barului, apoi și-a turnat un pahar de cola.

— Nu te deprimă să te uiți la așa ceva toată noaptea? a întrebat-o pe Patricia la ureche.

— Trece o sticlă de șampanie pe nota tipului cu chelie, i-a zis una dintre fetele goale din salon, iar Patricia s-a dus la casă.

Când s-a întors în foaier, Annika s-a înfiorat ușor – era mai frig acolo. Sanna nu se afla la biroul de primire. Annika a luat loc pe scaunul de bar pe care îl adusese în spatele mesei de ruletă.

— Cum merge treaba?

Joachim stătea în pragul biroului cu brațele încrucișate și zâmbea.

Annika s-a dat jos imediat de pe scaun:

— Așa și-așa. Ieri a mers mai bine.

Joachim s-a apropiat de masă, zâmbind în continuare și uitându-se țintă în ochii ei.

— Cred că te așteaptă un viitor frumos în clubul ăsta, a zis el, venind lângă ea, în spatele mesei.

Annika și-a umezit buzele și a încercat să zâmbească.

— Mersi, a zis ea clipind.

— Cum de te-ai hotărât să lucrezi aici?

Vocea lui era cu câteva grade mai rece.

„Minte-l! și-a zis ea. Dar caută să rămâi cât mai aproape de adevăr.”

— Am nevoie de bani, i-a răspuns ea, privindu-l în ochi. Am fost dată afară de la vechiul loc de muncă. Cică le făceam prea multe probleme. Unul dintre… clienți s-a plâns de mine, iar șeful s-a căcat pe el de frică.

Joachim a izbucnit în râs, apoi i-a mângâiat brațul, mâna lui întârziind câteva clipe în dreptul sânului.

— Unde lucrai?

Annika a înghițit în gol, străduindu-se să-și înfrângă impulsul de-a se depărta de el.

— La un minimarket. Eram angajată la raionul de delicatese de la Vivo, din Fridhemsplan. Dar a tăia salam toată ziua nu mi se părea tocmai distractiv…

Joachim a râs iarăși, luându-și mâna de pe ea:

— Înțeleg de ce-ai plecat de-acolo. Cu cine lucrai?

Annikăi i-a stat inima în loc: „Oare cunoaște pe cineva de acolo?”

— De ce? a întrebat ea zâmbind. Ai legături în industria mezelurilor?

Joachim a izbucnit într-un hohot de râs nestăvilit.

— Cred c-ar fi bine să te gândești nițel și la scenă, a zis el, apropiindu-se de ea. Ai arăta extraordinar în lumina reflectoarelor. Ți-ai dorit vreodată să fii vedetă?

Apoi și-a trecut mâinile prin părul ei și a îmbrățișat-o ușor. Spre spaima ei, Annika a simțit un fior între picioare.

— Vedetă? a întrebat ea. Adică așa ca Josefin?

Cuvintele i-au ieșit din gură înainte să-și dea seama ce spune. Joachim a reacționat de parcă ar fi încasat un pumn, dându-i drumul și făcând un pas în spate.

— Da’ ce dracu știi tu despre ea?

„Doamne, cum de pot fi atât de proastă?”, și-a zis ea, blestemându-și gura spartă.

— Păi, a lucrat aici, nu-i așa? i-a răspuns Annika, fără să-și poată controla tremurul din glas. Am auzit câte ceva despre ea.

Joachim s-a întors cu spatele:

— O cunoșteai cumva?

Annika a afișat un zâmbet crispat:

— Ah, nu, n-am întâlnit-o niciodată. Dar am aflat de la Patricia că a lucrat aici.

Joachim s-a întors iarăși cu fața spre ea și i-a zis cu o voce încordată, pronunțând rar cuvintele:

— Josefin a sfârșit al dracului de rău. Aici vin oameni puternici, iar ea a crezut că poate stoarce niște bani de la ei. Să nu care cumva să încerci să tragi în piept pe cineva de aici. Nici pe clienți, nici pe mine.

Joachim s-a întors pe călcâie și a pornit pe scara în spirală.

Annika se ținea de masă, gata-gata să leșine.

Nouăsprezece ani, șapte luni și cincisprezece zile

Sunt mânată de dorința de a înțelege. Dar îmi dau seama că încerc să găsesc răspunsuri și un sistem de referință pentru lucruri care nu pot fi explicate. Ce știu eu, de fapt, despre iubire?

El nu e un om cu adevărat rău, ci doar vulnerabil și foarte sensibil la critici; *e prea traumatizat de copilărie. Nu cred că lipsa lui de putere se va manifesta mereu la fel*: *când se va mai maturiza, n-o să mai simtă nevoia să lovească. Micile mele îndoieli în legătură cu el îmi strâng stomacul*: *l-am judecat mult prea aspru. Mi se pare firesc să se preocupe de evoluția mea, însă eu o ignor complet pe a lui.*

Dar teama mi s-a cuibărit în suflet.

Întrucât spune că n-o să mă lase
niciodată să plec.

• Sâmbătă 8 septembrie

Când a urcat iarăși în lift, a avut o senzație ciudată. Ultima oară când îl folosise, se gândise că nu avea să mai calce niciodată pe acolo.

„Nimic nu ține o veșnicie, s-a gândit ea. Totul se învârte în cerc.”

Întrucât era week-end, în redacția luminoasă domnea liniștea – era exact așa cum îi plăcea ei. Ingvar Johansson stătea cu spatele și vorbea la telefon, așa că n-a văzut-o.

Anders Schyman era la birou, în acvariul său.

— Intră, te rog, i-a zis el, făcându-i un semn cu mâna spre noua lui canapea din piele vișinie.

Annika a închis ușa în urma ei și s-a uitat la draperiile vechi și ponosite. I se părea ciudat ca totul să arate la fel ca atunci când plecase – totul continuase la fel și în absența ei.

— Arăți bine, i-a zis Schyman.

„Am mai auzit chestia asta”, s-a gândit Annika.

— Da, păi, înainte nu eram așa de obosită ca acum… a zis ea, luând loc pe canapea.

Buretele era moale, iar pielea, rece.

— Cum a fost în Caucaz?

Annika nu s-a prins, așa că n-a zis nimic.

— Mi-ai zis că acolo te duci, a lămurit-o Schyman.

— N-am reușit să prind niciun zbor, așa că am plecat în Turcia.

Redactorul-șef adjunct a zâmbit:

— Ai avut noroc. Se pare că se pregătește un război în Caucaz. Cică mobilizează armata.

Annika a încuviințat din cap:

— Forțele guvernamentale au reușit să facă rost de niște arme.

Au rămas în tăcere preț de câteva clipe.

— Și ia zi, ce material ne-ai adus? a întrebat Schyman în cele din urmă.

Annika a inspirat adânc:

— Deocamdată n-am scris nimic. N-am computer. Aș vrea să vă povestesc pe scurt despre ce-i vorba ca să-mi spuneți ce părere aveți.

— Dă-i drumul.

Annika a scos fotocopiile din geantă:

— Este vorba despre uciderea Josefinei Liljeberg și despre ministrul comerțului exterior.

Anders Schyman n-a spus nimic.

— Nu ministrul e criminalul, a continuat ea. Din punctul poliției de vedere, cazul a fost rezolvat. Făptașul este Joachim, iubitul ei și proprietarul clubului *Studio 69.* Dar nu-l pot aresta, pentru că are șase martori care îi asigură un alibi beton. Nu pot fi dați toți în judecată pentru mărturie falsă, dar poliția e convinsă că mint.

Annika a tăcut câteva clipe, răsfoindu-și hârtiile.

— Vasăzică nimeni n-o să fie trimis în fața unui judecător pentru crima asta? a întrebat Schyman pe un ton calm.

— Nu. N-o să fie condamnat nimeni câtă vreme indivizii care îi asigură alibiul nu-l vor da în gât. Iar peste 25 de ani, crima se va prescrie.

Annika s-a ridicat în picioare și a pus două fotocopii pe biroul directorului editorial:

— Ia uitați-vă! Asta e chitanța emisă de *Studio 69* în dimineața zilei de 28 iulie. Șapte tipi au cheltuit 57 de mii șase sute de coroane pentru „agrement și băuturi răcoritoare”. Josefin a fost cea care a încasat banii – se vede după codul de aici – și totul a fost achitat cu un card Diners Club[28] în numele lui Christer Lundgren. Uitați-vă la semnătură!

Anders Schyman a luat în mână fotocopia și s-a uitat la ea cu atenție:

— Dar e ilizibilă.

— Așa-i. Iar acum uitați-vă la asta.

Annika i-a arătat fotocopia după factura călătoriei la Tallinn.

— Christer Lundgren, a citit Schyman, apoi s-a uitat la ea. Cele două semnături au fost făcute de două persoane diferite.

Annika a încuviințat din cap, umezindu-și buzele cu limba. Avea gura complet uscată. Ar fi avut nevoie de un pahar cu apă.

— Ministrul comerțului exterior n-a fost în clubul ăla, i-a explicat ea. După părerea mea, chitanța de la *Studio 69* a fost semnată de adjunctul său.

Anders Schyman a luat prima fotocopie și a apropiat-o de ochelari:

— Da, e posibil.

— În noaptea aia, Christer Lundgren a fost la Tallinn. A plecat cu o cursă a companiei Estonian Air pe data de 27 iulie, la ora opt seara – se vede pe factură. Acolo s-a întâlnit cu cineva, iar în dimineața următoare s-a întors cu un charter.

Redactorul-șef adjunct s-a uitat la cealaltă fotocopie:

— Și ce-ai reușit să afli? Ce-a făcut acolo?

Annika a inspirat ușor:

— A fost o întrevedere ultrasecretă în legătură cu un contract de vânzare de armament. N-a trimis facturile la ministerul său, unde ar fi putut da cineva de ele, ci la Inspectoratul Național pentru Mărfuri Strategice.

Schyman s-a uitat țintă în ochii ei:

[28] Diners Club: companie americană de cârduri înființată în 1950.

— Autoritatea care controlează exporturile de armament ale Suediei?

Annika a încuviințat din cap.

— Ești sigură?

Annika a făcut un semn către fotocopiile de pe birou.

— Într-adevăr… a zis Schyman. Dar de ce?

— Nu mă pot gândi decât la un motiv: contractul de armament nu era tocmai în regulă, ca să zic așa.

Între sprâncenele lui Schyman a apărut un rid:

— Nu se leagă. De ce-ar încheia guvernul ăsta un contract dubios de armament? Și cu cine?

Annika s-a îndreptat de spate și a înghițit în sec:

— Cred că n-a avut încotro, a zis ea pe un ton calm.

Schyman s-a sprijinit de speteaza scaunului său rotativ:

— Va trebui să fii mai precisă de-atât.

— Știu. Adevărul e că ministrul Christer Lundgren a zburat în noaptea aia la Tallinn ca să pună la cale o afacere atât de scandaloasă, încât a preferat să fie implicat în ancheta unei crime și să-și dea demisia, numai ca să nu se afle despre ce era vorba. Ăsta e un fapt. Și ce ar putea fi mai rău de-atât?

Annika stătea în picioare și gesticula, iar Anders Schyman o urmărea cu interes.

— Presupun că ai o teorie, a zis el zâmbind.

— BI. Arhivele pierdute… Documente originale care ar putea deteriora imaginea Partidului Social Democrat pentru o bună bucată de timp.

Schyman s-a aplecat în față:

— Dar au fost distruse.

— Nu cred. Anul ăsta, pe 17 iulie, la sediul Consiliului Apărării au fost primite copii ale unor documente din arhiva externă a Biroului de Informații. Au fost expediate din străinătate prin curier diplomatic. Cred că era un avertisment dat guvernului: faceți ce vă cerem, altminteri o să dăm la iveală și restul. Adică originalele.

— Și cum crezi că se explică chestia asta?

Annika s-a așezat pe biroul lui Schyman și a scos un oftat:

— După război, social-democrații i-au spionat neîntrerupt pe comuniști și au adunat toate informațiile posibile despre ei. Dar credeți că, între timp, băieții de peste drum – și Annika a făcut

un semn peste umăr, spre Ambasada Rusiei – au stat cu mâinile-n sân? Nicidecum. Știau exact ce făceau suedezii.

Apoi s-a ridicat de pe birou, și-a luat geanta și a scos carnețelul:

— În primăvara lui 1973, Elmér și băieții de la BI și-au dat seama că Guillou și Bratt le luaseră urma. Social-democrații au intrat în panică și bineînțeles că rușii au aflat chestia asta. În plus, ei știau că suedezii vor încerca să șteargă toate urmele spionajului lor. Și ce-au făcut rușii atunci?

I-a întins lui Schyman copiile după articolele apărute în cotidianul elitist în data de 2 aprilie 1973:

— Ei bine, rușii au furat arhivele. Iar agentul KGB de la ambasada din Stockholm a avut grijă să fie scoase din țară, probabil în saci de curier de mari dimensiuni.

Schyman a luat carnețelul Annikăi și a citit însemnările.

— Și știți cine era șeful agenților KGB din Stockholm la începutul anilor ’70? a zis Annika. Tocmai actualul președinte al unei țări zbuciumate din Caucaz. E vorba de un om care vorbește suedeza… Acest președinte are o problemă uriașă: nu are arme ca să poată lupta împotriva mișcării de gherilă, iar comunitatea internațională a decis că nici nu poate cumpăra armament.

Redactorul-șef adjunct s-a uitat pe fotocopii, iar Annika s-a așezat iarăși pe canapea ca să-și expună concluziile:

— Și atunci ce face președintele republicii caucaziene? Scoate de la păstrare vechile documente furate de pe Grevgatan numărul 24 și de pe Valhallavägen numărul 56. Dacă guvernul suedez nu-i furnizează arme, atunci președintele va avea grijă ca social-democrații să piardă puterea pentru o bună bucată de timp. La început, guvernul refuză să plece urechea. Nimeni nu crede că președintele are arhivele, așa că acesta trimite un avertisment la sediul Consiliului Apărării. E vorba de mai multe copii din arhiva externă; nu atât de multe cât să dărâme guvernul, dar suficiente cât să-i pună pe gânduri pe social-democrați, care nu vor să fie împovărați de o dezbatere despre BI în toiul unei campanii electorale. Așa că prim-ministrul hotărăște să-l trimită pe ministrul comerțului exterior la o întrevedere cu reprezentanții președintelui. Se întâlnesc pe teren neutru, în Estonia. Ajung la o înțelegere, iar armamentul urmează să fie livrat imediat, prin intermediul unei alte țări,

probabil Singapore. Armata republicii caucaziene se pregătește de război.

Annika și-a frecat fruntea o clipă, apoi a continuat:

— Totul merge conform planului, dar, la un moment dat, apare o poticneală: în noaptea în care are loc întrunirea de la Tallinn, o tânără este ucisă la câteva zeci de metri de blocul în care se află locuința de serviciu a ministrului. Una dintre cele mai ghinioniste coincidențe face ca adjunctul lui să fi dus o mână de reprezentanți sindicali din Germania tocmai la clubul de striptease unde lucra tânăra și să fi plătit cu cardul de credit al ministrului. Ei bine, ministrul se află într-o situație ingrată. Pe scurt, are mâinile legate: nu poate spune unde a fost în noaptea aia și nici ce-a făcut.

Biroul redactorului-șef adjunct s-a cufundat în tăcere. Annika și-a dat seama că mintea lui Schyman funcționa la turație maximă. Redactorul-șef adjunct s-a uitat încă o dată pe fotocopii și pe filele carnețelului, apoi și-a făcut o însemnare și s-a scărpinat în cap.

— Măi să fie! Oare ce-o avea de zis în apărarea lui?

Annika a înghițit în sec, încercând cu disperare să-și umezească gâtul, dar fără niciun rezultat:

— Am reușit să vorbesc doar cu Anna-Lena, soția lui. Lundgren a refuzat să stea de vorbă cu mine. Așa că am încercat să iau legătura cu el prin Karina Björnlund, fosta lui secretară de presă. I-am povestit întreg scenariul, mai exact, cum cred eu că s-au întâmplat lucrurile, iar ea trebuia să încerce să ia legătura cu ministrul ca să obțină un comentariu. Dar nu m-a mai sunat.

Au rămas în tăcere câteva clipe, iar în cele din urmă, redactorul-șef adjunct și-a dres glasul:

— Cu cine ai mai vorbit despre povestea asta?

— Cu nimeni, a răspuns Annika imediat. Doar cu dumneavoastră.

— Și cu fosta secretară a ministrului. Cu cine altcineva?

Annika a închis ochii și s-a gândit:

— Cu nimeni. Doar cu dumneavoastră și cu Karina Björnlund.

Simțea că devenea din ce în ce mai tensionată: urma ca redactorul-șef adjunct să-și formuleze contraargumentele.

— Povestea asta este extraordinar de interesantă, dar nu poate fi publicată.

— De ce? a întrebat ea repede.

— Sunt multe lucruri pentru care n-ai dovezi. Argumentarea ta e logică, ba chiar posibilă, însă nu poate fi probată.

— N-am doar copiile facturilor, ci *și* pe cele ale chitanțelor! a exclamat Annika.

— Desigur, dar știi bine că nu-i suficient.

Annika nu i-a răspuns.

— Faptul că ministrul a fost la Tallinn e, într-adevăr, o știre, a continuat Schyman, dar chestia asta nu-i furnizează un alibi pentru ora crimei. A ajuns acasă pe la cinci, adică în jurul orei când a fost ucisă tânăra. Îți aduci aminte că a fost văzut de o vecină?

Annika a încuviințat din cap, iar redactorul-șef adjunct a continuat:

— Christer Lundgren și-a dat demisia, și nu lovești niciodată…

— Un om căzut la pământ. Da știu… Dar puteți publica un material cu faptele certe: spargerile de la adresele unde erau păstrare arhivele, facturile, chitanța de la clubul de striptease…

Schyman a oftat:

— Cu ce scop? Ca să arătăm că guvernul face trafic cu arme? Îți dai seama care ar fi rezultatul, nu? Ar urma un proces în care s-ar pune în discuție însăși libertatea presei.

Annika a plecat privirea.

— E o poveste nepublicabilă, Annika.

— Dar călătoria la Tallinn? a întrebat ea pe un ton calm.

Schyman a oftat iarăși:

— În alte împrejurări, poate că am fi putut publica ceva despre asta. Dar, din păcate, redactorul-șef e alergic la povestea asta. Nu vrea s-audă nici de crimă, nici de ministru. Iar faptul că un ministru merge la o întrevedere într-o țară vecină nu este suficient de scandalos cât să-mi pun slujba la bătaie. N-avem nicio dovadă din care să reiasă cu cine s-a întâlnit sau cu ce scop. Probabil că ministrul comerțului exterior călătorește 300 de zile pe an.

— Dar de ce a predat facturile zborurilor la Inspectoratul pentru Mărfuri Strategice?

— E o chestie ciudată, dar nu merită să se scrie despre ea. Miniștrii predau zilnic o mulțime de facturi, deci nici măcar nu e ceva scandalos. Nu-i nimic dubios în faptul că ministrul comerțului exterior merge în străinătate.

Annika simțea un nod în piept. În sinea ei, știa că Anders Schyman avea dreptate. În clipa aceea, și-ar fi dorit să se facă nevăzută.

Redactorul-șef adjunct s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de geam și s-a uitat prin redacție:

— Avem nevoie de tine aici.

Annika a rămas uimită:

— Poftim?

Schyman a oftat:

— Am avea nevoie de cineva ca tine la Investigații. În momentul ăsta, departamentul are doar trei oameni: Berit Hamrin, Nils Langeby și Eva-Britt Qvist. Lui Berit i-ar prinde foarte bine dacă ar avea alături o persoană competentă.

— Pe ceilalți doi nu i-am văzut niciodată, a zis Annika cu glas scăzut.

— Acum ce faci? Ți-ai găsit altă slujbă?

Annika a scuturat din cap, iar redactorul-șef adjunct a venit să se așeze lângă ea pe canapea:

— Îmi pare sincer rău că nu putem publica lucrurile pe care le-ai descoperit. Ai făcut o muncă de cercetare extraordinară, dar povestea e, pur și simplu, prea neverosimilă ca să poată fi publicată.

Annika nu i-a răspuns, ci a plecat privirea.

Schyman s-a uitat la ea în tăcere preț de câteva clipe:

— Partea cea mai nasoală e că, probabil, ai dreptate.

— Și mai am ceva. E o chestie de care eu nu mă pot ocupa, dar puteți să-i vindeți pontul lui Berit.

A scos din geantă fotocopia chitanței de card a prezentatorului TV. Era o copie de slabă calitate, mai exact, o copie a copiei sale, pe care o făcuse la poștă.

— Individul a plătit pentru două fete și a petrecut cu ele aproape două ore într-o cabină privată. Iar când a plecat, a cumpărat trei casete porno. Cu animale. Problema e că a plătit cu un card de credit al Televiziunii Suedeze.

Schyman a fluierat ușor:

— Ca să vezi! Păi, chestia asta putem s-o tipărim în ziar imediat: „O vedetă TV merge la bordel și plătește din banii contribuabililor”.

Annika a zâmbit cu un aer obosit.

— Îmi pare bine că pot fi de folos ziarului, a zis ea pe un ton sarcastic.

— De ce nu scrii chiar tu materialul?

— Nu vreți să știți de ce.

— Dar trebuie să primești ceva pentru pontul ăsta. Ia spune, ce-ai vrea?

Annika a aruncat o privire spre redacția pustie, scăldată în razele piezișe ale soarelui de toamnă.

— O slujbă, a șoptit ea.

Schyman s-a apropiat de biroul său și a răsfoit hârtiile dintr-un dosar:

— Corector în tura de noapte a lui Jansson, începând din luna noiembrie. O să ocupi postul cuiva care pleacă în concediu de maternitate. Ce zici?

— Sună bine. Ofertă acceptată.

— E un contract de șase luni, așa că va trebui să obțin aprobarea conducerii. Programul e îngrozitor: începi la ora zece seara și stai până a doua zi la șase dimineața; patru zile lucrezi, patru zile ești liberă. Va trebui să aștepți până când postul devine vacant, dar, de data asta, să știi că n-am să mă dau bătut. Postul e al tău. Ce părere ai?

Redactorul-șef adjunct s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna. Annika s-a ridicat și ea în picioare și a dat mâna cu el, jenându-se că a ei era rece și jilavă.

— Mă bucur că ai revenit printre noi, i-a zâmbit Schyman.

— Încă ceva. Vă aduceți aminte că cei de la emisiunea *Studio 69* au zis că găsiseră chitanța de la clubul de striptease la Ministerul Afacerilor Externe?

Schyman a clipit, s-a gândit câteva clipe, apoi a scuturat din cap:

— Nu, nu-mi amintesc.

— Eu sunt sigură că așa au zis. Dar chitanța nu era acolo, ci la Ministerul Industriei, Muncii și Comunicațiilor. Ce credeți despre chestia asta?

Schyman i-a aruncat o privire pătrunzătoare:

— Cred același lucru ca și tine, probabil. Anume că nu ei au fost cei care au găsit-o.

Annika a zâmbit ușor:

— Exact!

— Și că le-a fost servită pe tavă de un specialist în lobby. Altfel zis, a fost… plantată.

— Nu vi se pare culmea ironiei? a zis Annika, apoi a ieșit din acvariu.

•

Bătea un vânt rece, iar norii de ploaie atârnau chiar deasupra vârfurilor copacilor. Annika și-a ridicat gulerul și a pornit spre Fridhemsplan. O stăpânea un sentiment cald de liniște. Poate că avea să reușească. Corectura nu era moartea ei, dar tot se simțea de parcă ar fi câștigat potul cel mare. Avea să-și petreacă nopțile alături de ceilalți corectori, citind textele reporterilor ca să îndepărteze greșelile ortografice și gramaticale, să scurteze acolo unde era nevoie sau să adauge câte o frază. Avea să scrie legende pentru fotografii și casete cu informațiile-cheie, sugerând titluri și rescriind introducerile unor articole.

Nu-și făcea nicio iluzie cu privire la motivul pentru care Schyman reușise să-i propună acel post: nu-l voia nimeni din redacție, așa că erau nevoiți să aducă pe cineva din afară. Deși un corector făcea o muncă esențială, postul său era considerat a fi destul de umil. Nu-ți apărea poza în ziar, nu era o chestie captivantă și, pe scurt, era o ocupație cam naspa.

„Mă rog, niciunul dintre ei nu a făcut pe crupierul la o masă de ruletă ilegală dintr-un bordel, așa că n-au de unde ști ce înseamnă o slujbă naspa”, s-a gândit Annika.

Când a ajuns pe pod, vântul s-a întețit. Mergea încet și inspira adânc, ținând mult timp aerul în piept. A închis ochii, apoi și-a scuturat pletele, lăsându-le să fluture în bătaia vântului umed.

„Noiembrie, și-a zis ea. Vasăzică mai sunt aproape două luni.” Avea destul timp să se gândească și să-și reîncarce bateriile. Urma să elibereze apartamentul din Hälleforsnäs și să chituiască ferestrele celui de pe Hantverkargatan. Să meargă la Muzeul de Artă Modernă și să prindă un musical la cinematograful Oscar, s-o viziteze pe bunica și să petreacă mai mult timp cu Whiskas.

Dintr-odată, i s-a făcut dor de motan. Dar nu-l putea aduce în oraș, trebuia să-l lase la bunica.

Și trebuia să se despartă de Sven – gata, luase o decizie pe care o amânase toată vara.

Tremura ușor din pricina vântului rece, așa că și-a strâns mai bine haina în jurul corpului. Era limpede că vara se sfârșise și că trebuia să scoată din șifonier hainele de iarnă.

Se plimba pe Drottningholmsvägen, lovind cu piciorul mormanele de frunze umede care se înălțau pe trotuar. Nu a ridicat privirea spre coroanele copacilor decât atunci când a ajuns lângă parc.

Crengile își pierduseră frunzele, iar dealul Kronoberg părea un morman uriaș de materie în descompunere.

A pornit ușor spre cimitir. Umezeala făcea gardul să strălucească. Aerul era nemișcat, pentru că vântul nu răzbea până acolo, iar zgomotele orașului se auzeau înăbușit.

Annika s-a oprit în fața porții, a pus mâna pe lacăt și a închis ochii. Dintr-odată, strălucirea primăverii i-a revenit în minte: arșița și amețeala din ziua în care Josefin zăcea între morminte, dansul razelor de soare pe lespezile de granit, trepidațiile de la metrourile îngropate adânc sub oraș.

„Ce zadarnic e totul, s-a gândit ea. Oare ce rost a avut viața Josefinei Liljeberg? De ce s-a născut? De ce a învățat să citească, să scrie și să numere? De ce și-a făcut griji din pricina schimbărilor pe care le suferea trupul ei frumos? Cu ce scop? Doar ca să moară? Trebuie să existe un sens. Nu se poate ca toate astea să n-aibă niciun scop. Altminteri, cum ne-am putea continua viața?”

— Hei! Bună! Ce faci aici?

Annika a oftat ușor:

— Ah, bună, Daniella. Ce mai faci?

— Bine! Chiar foarte bine! a ciripit Daniella Hermansson. Am fost să ne plimbăm prin parc, dar s-a făcut cam frig. Începând de luni, Skruttis o să meargă la creșă. Și amândoi avem emoții. Nu-i așa, Skruttis?

Copilul s-a mulțumit să se uite la ele cu un aer trist.

— Urci să bem o cafea? O să-l culc pe Skruttis, așa c-o să putem sta de vorbă în liniște.

Annika și-a adus aminte de cafeaua slabă a Daniellei.

— Poate altă dată, a zâmbit Annika. Aș vrea să ajung acasă.

Daniella a aruncat o privire fugară în jur, apoi a făcut un pas spre Annika.

— Spune-mi, te rog, a zis ea, șoptind teatral, știi cumva dacă l-au prins pe criminal? Că doar lucrezi în presă.

— Pe ucigașul Josefinei? Nu, nu l-au prins. Adică n-au nicio dovadă împotriva lui.

Daniella a oftat:

— Mi se pare îngrozitor că încă umblă liber pe străzi.

— Poliția știe cine e criminalul. În fine, până la urmă tot or să-l aresteze, dar pentru altceva. O să facă pușcărie.

Daniella a oftat cu un aer ușurat:

— Doamne, ce bine! N-am crezut niciodată că ucigașul ar fi Christer.

— Nici doamna cu câinele, vecina ta?

Daniella a chicotit cu un aer teatral și ușor agitat:

— O să-ți zic ceva, dar să nu spui la nimeni. Să știi că Elna a fost cea care a văzut prima cadavrul. La ora cinci dimineața.

Annika a simțit că se încordează, dar s-a străduit să păstreze un aer prietenos:

— Serios? Cum așa?

— Știi că are un câine. Jasper. E tare drăgălaș. În fine, câinele a intrat în cimitir și a mușcat mâna fetei, iar tanti Elna și-a pierdut cumpătul. N-a sunat la poliție de teamă ca nu care cumva să-l bage pe Jasper la închisoare. Ai mai pomenit așa ceva? a chicotit Daniella.

Annika a înghițit în sec:

— Nu, n-am mai pomenit.

Skruttis a început să smiorcăie. Voia să plece.

— Gata, dragul meu. Acum o să mergem acasă și-o să mâncăm o banană. Abia aștepți, nu-i așa?

Daniella a pornit pe Kronobergsgatan, apropiindu-se de blocul în care locuia, iar Annika a urmărit-o cu privirea multă vreme. „Există o explicație pentru toate”, s-a gândit ea.

Apoi a pornit cu pas ușor în direcția opusă, spre remiza de pompieri. Când a dat colțul străzii, a văzut că era plină de mașinile poliției și s-a oprit.

„N-au stat mult pe gânduri, și-a spus ea. Sper să găsească registrele contabile.”

A luat-o spre casă pe alt drum.

Nouăsprezece ani,
unsprezece luni și o zi

Simt ceva aspru pe trupul meu gol, aerul e plin de praf, iar oxigenul e pe sfârșite: spațiul meu vital se micșorează până devine cât un sicriu. Tavanul îmi apasă creierul, mă zgârii pe genunchi și pe coate.

O groapă adâncă, un mormânt întunecat și miros de noroi.

Panică.

Îmi spune că am înțeles totul greșit, că mi-am pierdut simțul proporțiilor. Nu-i adevărat că viața mea e prea mică, ci eu sunt prea mare.

Dragostea lui e infinită. Încă mă iubește. Nimeni altcineva nu-mi poate da ce-mi dă el. Și nu trebuie decât să respect condiția pe care mi-a pus-o.

Îmi spune că n-o să mă lase
niciodată să plec.

• Duminică 9 septembrie

Decizia Annikăi devenise mai fermă în timpul nopții. Era hotărâtă. Avea să se despartă de Sven. Nu trebuia să trăiască în Hälleforsnäs, găsise o cale să plece de acolo.

Situația o întrista și îi dădea sentimentul unei pierderi. Relația ei cu Sven dura de multă vreme. Era singurul bărbat cu care făcuse dragoste. A plâns un pic în cabina de duș.

Ploaia se oprise, iar soarele era palid și rece. Și-a făcut o cafea, apoi a sunat la gară și a aflat că următorul tren spre Flen pleca într-o oră și zece minute.

A deschis fereastra de la sufragerie, a luat loc pe canapea și s-a uitat îndelung la unduirea perdelelor. Avea să locuiască acolo. Își putea trăi propria viață.

Annika își pusese deja haina pe ea și se pregătea de plecare, dar, dintr-odată, a auzit zornăitul unor chei în ușa de la intrare. S-a încordat toată, dar s-a relaxat când a văzut că era Patricia.

— Bună, a zis Annika. Pe unde-ai fost?

Patricia a închis ușa cu grijă, rămânând o clipă cu mâna pe clanță înainte s-o privească în ochi pe Annika.

— Cum ai putut să faci una ca asta? a zis Patricia cu o voce sugrumată.

Avea fața umflată, iar ochii i se înroșiseră de la atâta plâns.

La început, Annika a rămas descumpănită, dar apoi și-a dat seama ce se întâmplase.

— M-ai dat în gât! Ai distrus clubul! Cum ai putut? a zis Patricia, apropiindu-se de ea cu buzele crispate și mâinile încordate ca niște gheare.

Annika a încercat să-și păstreze calmul:

— N-am distrus niciun club.

— Tu trebuie să fi fost.

Patricia s-a apropiat de Annika, i-a dat un ghiont și a aruncat cheile pe podea. Annika a făcut un pas în spate.

— Te-am luat acolo pentru că voiam să te ajut! a țipat Patricia. Aveai nevoie de bani, așa că ți-am făcut rost de o slujbă! Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Annika a ridicat mâinile și a pornit cu spatele spre bucătărie:

— Patricia, te rog! Știi bine că n-am vrut să-ți fac rău. Am vrut să te ajut. Să te ajut să scapi de clubul ăla și de degradarea de-acolo…

— Nu-ți dai seama ce-o să se întâmple? a strigat Patricia. O să spună că și eu eram băgată în chestia asta! Le-a futut pe toate fetele de la club, toate au fost combinate cu el! Dar de mine nu s-a atins, că eram prietena lui Josefin, așa că pe mine n-are de ce să mă scoată basma curată! O să mă tragă la fund după el! Dumnezeule!

Plângea în hohote, iar Annika a apucat-o de umeri și a zgâlțâit-o:

— Nu, n-o să se întâmple așa ceva. Celelalte fete or să spună adevărul. Du-te la poliție, spune ce știi și sigur o să te creadă.

Patricia a dat capul pe spate și a izbucnit într-un râs strident.

— Ce naivă ești, Annika! a zis ea în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Îți închipui că adevărul iese întotdeauna la iveală. Maturizează-te! Nu se întâmplă așa niciodată.

S-a dus repede în camera ei, și-a aruncat lucrurile într-o geantă, apoi a ieșit de acolo târându-și salteaua. Dar i s-a blocat în ușă. A tras mai tare, iar când a văzut că a sfâșiat-o, a înjurat strașnic.

— Te rog, nu pleca, i-a zis Annika.

Salteaua s-a desprins din ușă, iar Patricia mai avea un pic și cădea grămadă. Plângea în hohote și tremura din tot trupul, trăgând în continuare de salteaua din burete sintetic.

— O să rămân aici, a continuat Annika. Am făcut rost de o slujbă la *Kvällspressen.* Poți să rămâi cât vrei.

Patricia deja ajunsese la ușa de la intrare și a rămas împietrită:

— Ce-ai zis? Ai făcut rost de o slujbă?

Annika a afișat un zâmbet crispat:

— Am aflat mai multe informații și i le-am prezentat redactorului-șef adjunct, iar el a hotărât să mă angajeze din nou.

Patricia a dat drumul saltelei, s-a întors cu fața și s-a apropiat de Annika. Ochii ei negri scânteiau.

— Hai dă-te dracu'! a zis ea printre dinți. Și să-i ia dracu' pe toți ăia care își înjunghie prietenii pe la spate.

— Erau informații care n-aveau nicio legătură cu tine sau cu clubul…

— Și ne-ai dat în gât la poliție, scârba dracului! De unde pizda mă-sii ar fi putut afla că registrele erau acolo chiar atunci? M-ai vândut pe mine, prietena ta, pentru o slujbă, pentru un căcat de slujbă! a țipat Patricia. Ești o nenorocită împuțită! Du-te dracu'! Piei din ochii mei!

Annika a făcut un pas în spate. Cuvintele i se învălmășeau în minte: „Dumnezeule, Patricia are dreptate! Ce-am făcut? Ce-am făcut?"

Patricia s-a întors la saltea, a înhățat-o de un colț și a ieșit din apartament fără să închidă ușa. Annika s-a dus repede la fereastră și a urmărit-o cu privirea pe Patricia, care traversa curtea cu pași mari, târând salteaua pe pietriș. Annika și-a sprijinit fruntea de geamul rece. A pornit încet spre camera Patriciei. Pe podea era o oglindă, iar pe perete atârna costumul roz al Josefinei. Annika a simțit că i se umezesc ochii.

— Îmi pare rău, a zis ea în șoaptă.

•

A cuprins-o o amorțeală care a însoțit-o tot drumul până la Flen. Nu simțea nimic și nici nu putea să mănânce. Se uita țintă pe geam, în timp ce fermele din Sörmland i se perindau prin fața ochilor. În mintea ei, zgomotul ritmic al roților se transformase într-o adevărată incantație: *E vina ta*... *Patricia*... *Vina ta, vina ta, vina ta, vina ta*...

Și-a astupat urechile cu palmele și a închis ochii.

Măcar a avut noroc: când a ajuns în Flen, autobuzul aștepta în stația de la gară și a plecat spre Hälleforsnäs cinci minute mai târziu. A trecut de Mellösa, iar în cele din urmă a oprit lângă magazinul de materiale de construcții din Flenmo.

„S-ar putea să fie ultima oară când vin aici cu sentimentul că mă întorc acasă”, s-a gândit ea.

Mama ei nu s-a arătat foarte încântată de revedere:

— Intră. Tocmai am făcut niște cafea.

Annika a luat loc la masa din bucătărie. Încă era amorțită și rușinată.

— Am găsit o casă, i-a zis maică-sa, apoi a pus încă o ceașcă pe masă.

Annika s-a prefăcut că n-o aude, uitându-se țintă la acoperișurile fabricii.

— Are garaj și piscină, a continuat maică-sa, vorbind un pic mai tare. E din cărămidă albă. Și e mare: în total, are șapte camere. E loc și pentru tine și Sven.

— Nu vreau să locuiesc în Eskilstuna, i-a zis Annika, fără să se uite la ea.

— Nu e în Eskilstuna, ci în Svista[29]. Mai exact, în Hugelstaborg. E o zonă frumoasă. Iar oamenii sunt cumsecade.

Annika a închis ochii, făcând să dispară imaginea din fața ei. Era nervoasă:

— De ce-ți trebuie șapte camere?

Mama ei a rămas locului și i-a răspuns pe un ton rănit:

— Pentru că vreau să am loc pentru voi toți, pentru Birgitta, pentru tine și pentru Sven. Și pentru nepoții mei, bineînțeles.

Annika nu se mai gândise la sora ei de mult timp. Maică-sa își făcea mari iluzii dacă își închipuia că puteau locui cu toții la un loc, ca o familie fericită. S-a ridicat în picioare, iar maică-sa i-a făcut cu ochiul.

[29] Svista: localitate situată la opt kilometri spre nord față de Uppsala.

— Atunci va trebui să te bazezi pe Birgitta, a zis Annika. Eu n-o să fac copii prea curând.

S-a apropiat de bufet, a scos un pahar și l-a umplut cu apă de la robinet. Maică-sa i-a aruncat o privire în care se putea distinge o undă de reproș.

— Să înțeleg că Sven n-are niciun cuvânt de spus în privința asta? a întrebat ea.

Annika s-a întors spre ea:

— Ce vrei să spui?

Se vedea că maică-sa făcea eforturi ca să se stăpânească:

— Lumea zice că nu prea ții cont de Sven. Te muți la Stockholm așa, dintr-odată, fără să te consulți cu el…

Annika s-a albit la față de furie:

— Ce știi tu despre noi?

Maică-sa a scos o țigară cu gesturi stângace și a trebuit să apese de mai multe ori pe butonul brichetei până să se aprindă. A tras un fum adânc și a început să tușească.

— Nu știi nimic despre mine și Sven, a zis Annika în timp ce maică-sa tușea. Vrei să spui c-ar fi trebuit să dau cu piciorul la șansa asta de dragul lui? Crezi că viața și cariera mea ar trebui să depindă de toanele lui? Chiar asta crezi? Spune!

Când s-a oprit din tușit, maică-sa avea lacrimi în ochi.

— Doamne, chiar c-ar trebui să mă las de țigări! a încercat ea să zâmbească, dar Annika nu i-a răspuns tot cu un zâmbet. Bineînțeles, cred că trebuie să te concentrezi asupra slujbei. Ești foarte talentată, dar toată lumea știe că viața în capitală e grea. Și nimeni n-o să te învinovățească dacă n-o să reușești.

Annika s-a întors cu spatele și a umplut paharul cu apă.

Maică-sa a venit lângă ea și a mângâiat-o pe braț cu un gest stângaci:

— Annika, nu fi supărată pe mine.

— Nu sunt supărată pe tine, a zis Annika cu glas scăzut, fără să se întoarcă spre ea.

Mama ei a ezitat:

— Uneori, așa mi se pare.

Annika s-a întors și i-a aruncat o privire obosită:

— Nu pot să înțeleg de ce tot visezi c-o să te muți într-o vilă elegantă din Eskilstuna. N-ai suficienți bani pentru așa ceva. Și să presupunem că te-ai muta. Ce-o să faci dup-aia? O să faci naveta până la supermarketul de aici?

A venit rândul mamei să-i întoarcă spatele.

— Sunt multe slujbe în Eskilstuna, a zis ea pe un ton supărat. Nu găsești pe toate drumurile un specialist în controlul calității onest și scrupulos.

— Atunci de ce nu-ți cauți o slujbă acolo mai întâi? Îți dai și tu seama că n-ai început bine, nu? Ce rost are să începi prin a-ți căuta o casă de lux?

Maică-sa trăgea cu sete din țigară:

— Nu mă respecți.

— Bineînțeles că te respect! a exclamat Annika. Dumnezeule, doar ești mama mea! Dar vreau să fii realistă. Dacă îți dorești atât de mult să locuiești într-o casă, atunci cumpără-ți una aici, în Hälleforsnäs. Sunt foarte ieftine! Chiar azi am văzut una de vânzare pe Flensvägen. Știi ce preț avea?

— Proprietarii sunt finlandezi, a zis maică-să cu un aer disprețuitor.

— Ei, hai că ești caraghioasă…

— Dar tu? Nici tu nu vrei să locuiești aici. Vrei să te muți în Stockholm.

Annika a aruncat mâinile în lături:

— Dar nu pentru c-ar fi ceva în neregulă cu Hälleforsnäs! Îmi place grozav aici. Dar slujba pe care mi-o doresc nu-i aici.

Mama ei a stins țigara în scrumieră cu un gest nervos. Era agitată și îmbujorată, ochii i se înroșiseră ușor, iar vocea îi tremura:

— Îți dai și tu seama că nu vreau să trăiesc într-o casă șubrezită din orășelul ăsta uitat de Dumnezeu! Prefer să rămân aici, în apartamentul meu.

— Așa să faci! a zis Annika, apoi și-a luat geanta și a plecat.

•

S-a urcat pe bicicletă și s-a dus să-l vadă pe Sven. Nu avea niciun rost să amâne. El locuia într-unul dintre apartamentele amenajate de primărie în fostele grajduri ale fabricii – clădirea fusese cândva frumoasă și impunătoare, dar acum era doar o construcție anostă din cartierul Tattarbacken.

Sven era acasă și se uita la un meci de fotbal cu o bere în mână.

— Draga mea! a întâmpinat-o el, ridicându-se în picioare și luând-o în brațe. Ce bine-mi pare că te-ai întors acasă!

Annika s-a desprins ușor din brațele lui; îi tremurau picioarele, iar inima îi bătea cu putere.

— Am venit să-mi iau lucrurile, Sven, a zis ea cu o voce ezitantă.

Sven i-a zâmbit:

— Deci vrei să ne mutăm împreună?

Annika a înghițit în sec, apoi a inspirat adânc:

— Sven, am obținut o slujbă în Stockholm. La *Kvällspressen.* Mă vor înapoi. Încep să lucrez din noiembrie.

Annika își strângea geanta cu ambele mâini.

Sven a clătinat din cap:

— Dar n-ai cum! Nu poți să faci naveta în fiecare zi, e imposibil.

Annika a închis ochii, simțind că-i dau lacrimile:

— Mă mut acolo definitiv. L-am anunțat pe proprietarul de aici că plec și mi-am dat demisia de la *Katrineholms-Kuriren.*

În mod instinctiv, Annika a făcut un pas în spate, spre ușa de la intrare.

— Ce naiba tot spui acolo? a întrebat Sven, apropiindu-se de ea.

— Îmi pare rău, a zis ea printre lacrimi. Nu vreau să-ți fac rău. Chiar te-am iubit.

— Mă părăsești? a întrebat el cu voce înăbușită, apucând-o de brațe.

Annika a dat capul pe spate și a închis ochii, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji și pe gât.

— Așa e cel mai bine, a zis ea cu glas stins. Meriți pe cineva care să te iubească mai mult. Eu nu mai țin la tine.

Sven a început s-o zgâlțâie, la început ușor, apoi din ce în ce mai tare.

— Ce naiba vrei să spui? a strigat el. Vrei să te desparți? De *mine?*

Annika plângea întruna. S-a lovit cu capul de ușă și a încercat să-l îndepărteze.

— Sven! Sven, ascultă-mă…

— De ce dracu’ te-aș asculta? i-a țipat el în față. M-ai mințit toată vara! Mi-ai zis că vrei să-ți încerci norocul în Stockholm, dar, de fapt, n-aveai de gând să te mai întorci aici, nu-i așa? Scârbă mincinoasă ce ești!

Dintr-odată, Annika s-a oprit din plâns și s-a uitat țintă în ochii lui:

— Ai absolută dreptate. Tot ce vreau e să scap de tine.

Sven i-a dat drumul, uitându-se la ea cu un aer nedumerit.

Annika s-a răsucit pe călcâie, a deschis ușa cu piciorul și a luat-o la fugă.

Nouăsprezece ani, unsprezece luni și douăzeci și cinci de zile

Ieri, după ce m-a lovit, ochii nu mi s-au mai umplut de lacrimi și nici n-am mai fost cuprinsă de panică. M-a strâns atât de tare, încât n-am mai văzut roșu în fața ochilor, ci negru. Mi s-a spus că mi-a salvat viața. Sărutul vieții mi-a readus în trup sufletul pe care tot el încercase să-l înăbușe. Încă nu pot vorbi. E posibil ca leziunile din gât să fie definitive. Le-a spus doctorilor că m-am înecat cu o bucată de carne, dar se vede în ochii lor că nu l-au crezut. Însă nimeni nu mă întreabă nimic.

Plânge cu fața îngropată în pătură. M-a ținut de mână ore în șir. Mă imploră să-l iert.

Dacă fac ce-mi cere, am să depășesc și ultima limită. Am să șterg și ultima frântură din personalitatea mea și n-o să mai rămână nimic din mine. Își va fi atins scopul. Nimic nu-l împiedică să facă ultimul pas. Și atunci nu-mi va mai readuce sufletul în trup.

Îmi spune că dacă plec, o să mă omoare.

• Luni 10 septembrie

Lacul Ho strălucea ca un safir de gheață în lumina soarelui de dimineață. Annika a pornit spre mal cu pași mici, iar Whiskas s-a luat după ea. Motanul sărea și se gudura la picioarele ei, înnebunit de bucurie. Annika a izbucnit în râs și l-a luat în brațe. Whiskas și-a frecat nasul de bărbia ei și a lins-o pe gât, torcând ca un motoraș.

— Nu-i așa că ești cel mai simpatic motan din lume? a zis Annika, scărpinându-l după urechi.

S-a așezat pe dig și a privit întinderea lacului. Un vânt blând îi ondula luciul. Annika a mijit ochii și a reușit să distingă în zare stâncile netede și cenușii care ieșeau din apă și se contopeau cu peretele de pini verzi din fundal. Mai încolo, unde se termina lacul și începea pădurea adevărată, trăia moș Gustav. Și-a propus să treacă pe la el într-o bună zi. Nu-l mai văzuse demult.

Viitorul se întindea în fața ei asemenea unei pânze neatinse de pensulă. Putea să picteze orice. Și voia să iasă un tablou cald, luminos și viu colorat.

Whiskas s-a întors cu labele în sus și a adormit. Annika a închis ochii și a început să-și plimbe degetele prin blana mătăsoasă a motanului. A inspirat adânc și a cuprins-o un puternic sentiment de fericire. „Așa ar trebui să fie viața”, s-a gândit ea.

Bunica a strigat-o din casă. Annika s-a îndreptat de spate și a ciulit urechile. Whiskas s-a trezit și a sărit pe dig. Bătrâna a făcut mâinile căuș în dreptul gurii și a strigat:

— Micul dejun e gata!

Annika a luat-o la fugă spre casă, iar Whiskas, crezând că e o întrecere, a început să alerge ca un apucat și a ajuns înaintea ei. A așteptat-o pe trepte, iar când a ajuns, i-a sărit la picioare. Annika a înhățat motanul cel jucăuș, și-a afundat nasul în blana lui și i-a suflat pe burtă.

— Ce motănel năzdrăvan ești!

Bunica pusese pe masă iaurt, zmeură sălbatică, pâine de secară și brânză, iar mirosul de cafea umpluse bucătăria. Annika și-a dat seama că era lihnită.

— Nu, stai jos! i-a zis ea motanului, care încerca să-i sară în poală.

— O să-i fie dor de tine, a zis bunica.

Annika a oftat:

— O să-l vizitez des.

Bunica a turnat cafeaua în două cești din porțelan fin:

— Vreau să știi că, după părerea mea, ai luat o decizie bună. Trebuie să te concentrezi asupra muncii tale. Faptul că am fost în stare să mă întrețin singură mi-a sporit întotdeauna încrederea de sine și mi-a adus satisfacții. Nu trebuie să rămâi cu un bărbat care te trage înapoi.

Au mâncat în tăcere, iar razele soarelui intrau pe fereastră, încălzind fața de masă din plastic și făcând-o mai moale.

— Sunt multe ciuperci în pădure?

Bunica a chicotit:

— Chiar mă gândeam cât timp o să mai treacă până o să mă întrebi. Sunt așa de multe, că nici n-ai pe unde călca!

Annika a sărit în picioare:

— Mă duc să culeg câteva pentru prânz.

A scos două pungi de plastic dintr-un sertar și a dat fuga în pădure.

Când a ajuns printre copaci, era atât de întuneric, încât a trebuit să tot clipească vreo două minute până când a reușit să distingă ce era la picioarele ei, printre mușchi: într-adevăr, pământul era acoperit cu ciuperci de iarnă[30]. Creșteau aproape de marginea pădurii, alcătuind mici colonii de câteva sute, poate chiar câteva mii, de trompețele.

A umplut cele două pungi în mai puțin de o oră, iar între timp, Whiskas s-a îndeletnicit cu prinderea câtorva șoareci de pădure.

— Vai, oare cine o să le curețe pe toate? a zis bunica, prefăcându-se îngrijorată.

Annika a izbucnit în râs, apoi a golit o pungă pe masă:

— Să-ncepem!

Ca de obicei, curățatul ciupercilor a durat mai mult decât culesul lor.

•

La prânz, au mâncat fiecare pâine prăjită cu câte un munte de ciuperci fripte.

— Nu mai am nici lapte, nici pâine, a zis bunica după ce au terminat de strâns masa.

— Dau o fugă în sat cu bicicleta să-ți cumpăr.

— Ce drăguț din partea ta, i-a zâmbit bătrâna.

Annika s-a pieptănat și a luat o pungă.

— Iar tu rămâi cu bunica, i-a zis ea motanului.

Însă Whiskas nu i-a dat ascultare, ci a sărit voios în fața ei și a luat-o spre barieră.

— Nu, a zis Annika, apoi l-a înhățat și l-a adus înapoi în casă. O să merg pe stradă și poate să dea vreo mașină peste tine. Așa că stai aici!

Motanul i s-a smuls din mână și a fugit în pădure, iar Annika a scos un oftat:

[30] Este vorba despre specia *Craterellus tubaeformis*, cunoscută și sub denumirea de „trâmbița piticilor”.

— Să-l bagi în casă când se întoarce, i-a zis bunicii. Nu vreau să umble pe stradă.

Apoi a pornit spre bicicletă, legănându-și brațele. Cerul era limpede, iar soarele scălda peisajul într-o lumină foarte strălucitoare. Annika a văzut în depărtare bicicleta cromată, pe care o lăsase lângă barieră.

Dar abia când a ajuns lângă ea și-a dat seama că ceva era în neregulă. A apucat-o de ghidon și a văzut că ambele cauciucuri erau tăiate. La fel și șaua. S-a uitat la ea cu un aer extrem de surprins. Habar n-avea ce se întâmplase.

— Ăsta-i doar începutul, târfă împuțită ce ești!

Annikăi i s-a tăiat respirația. A ridicat privirea și a văzut că Sven stătea la câțiva metri de ea. Știa ce avea să urmeze.

— Ți-am făcut praf apartamentul! Și ți-am tăiat toate hainele de târfă!

Avea lacrimi în ochi și se bălăngănea. Annika și-a dat seama că era beat, așa că a ocolit bariera, având grijă să nu-l scape din ochi.

— Ești necăjit, Sven. Și ești beat. Tu nu ești așa. Nu spune lucruri pe care o să le regreți mai târziu.

Sven a izbucnit în plâns și a început să-și legene brațele, apoi s-a apropiat de ea:

— Ești o *târfă* și o să *mori*!

Annika a aruncat punga și a luat-o la fugă. Nu mai vedea nimic în jur. Totul era alb. Fugea mâncând pământul. La un moment dat, s-a izbit de o creangă și s-a zgâriat. A căzut și s-a ridicat. Zgomotele – oare unde dispăruseră toate zgomotele? „Dumnezeule! Fugi, fugi!”, și-a zis ea, izbind pământul cu tălpile. „La naiba! Unde-i Sven? Ajută-mă, Doamne!”

Alerga orbește: a trecut printre copaci, a traversat drumul, a coborât în șanț și a dispărut printre tufișuri. S-a împiedicat de o rădăcină și a căzut pe burtă, iar furnicile i s-au urcat imediat pe față. A închis ochii, așteptându-și moartea. Dar moartea n-a venit. În schimb, au reapărut zgomotele: foșnetul vântului printre frunze și propria ei respirație întretăiată. Iar în cele din urmă, s-a făcut liniște.

„Nu mă urmărește, s-a gândit ea. Trebuie să merg unde-s oameni. Să cer ajutor!”

Cu grijă, fără să facă niciun zgomot, s-a ridicat în picioare, apoi s-a curățat de furnici și de frunze. A ascultat cu atenție. Oare unde era Sven?

S-a uitat de jur împrejur, dar nu l-a văzut nicăieri. Și-a dat seama că era destul de aproape de casa lui moș Gustav.

Cu multe precauții, pitulându-se, a luat-o la fugă spre Lillsjötorp. Strivea ciupercile de iarnă sub tălpi, iar trunchiurile maro și aspre ale copacilor îi zgâriau mâinile. A traversat pârâul de lângă joagărul părăsit și, deodată, a apărut dintre copaci casa roșie a lui moș Gustav. S-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă într-acolo.

— Gustav! a strigat ea. Gustav, ești acasă?

A dat poarta în lături și a tras de ușa de la intrare. Era încuiată. S-a uitat în jur, apoi a aruncat o privire spre magazia de lemne, unde bătrânul își petrece o mare parte din timp. Și a văzut pe cineva. Dar nu era Gustav.

— Știam c-o să vii aici, târfulițo!

Sven s-a năpustit spre ea, ținând ceva în mână, iar Annika a sărit peste un gărduleț și a aterizat în stratul de trandafiri al lui Gustav. Mirosul dulce al florilor i-a umplut nările.

— Annika, stai! Vreau doar să stăm de vorbă!

Annika a intrat iarăși în pădure, a traversat înapoi pârâul și a ocolit un iaz, însă gâfâitul din urma ei nu dispărea. Strivea straturi de mușchi și sărea peste tufișuri și pietre; totul în jurul ei se zgâlțâia și abia mai putea respira.

„Alerg, și-a zis ea. Încă n-am murit. Fug întruna. Încă sunt în viață. Nu s-a terminat. Mai am o șansă. Alergatul nu e periculos, alergatul e soluția, sunt bună la alergat.”

S-a autosugestionat că face un antrenament solicitant, ca să-și stăpânească adrenalina, și s-a concentrat asupra respirației și absorbției de oxigen: „Respiră, respiră!” Lucrurile din jur și-au recăpătat contururile, iureșul dinăuntrul ei s-a domolit, iar mintea i s-a mai limpezit.

„Fuge mai repede ca mine, s-a gândit ea, dar e beat, iar eu cunosc pădurea mai bine. Aleargă mai bine pe teren neted, așa că va trebui să rămân pe teren accidentat.”

A ieșit imediat de pe drum și a luat-o spre nord. Într-acolo erau lacurile Gorg și Holm. Putea să le ocolească, apoi să cotească spre est, s-o ia pe poteca Sörmland și să ajungă în oraș, traversând fabrica.

Picioarele începeau să-i amorțească – tocmai mâncase jumătate de kilogram de ciuperci –, dar s-a străduit să accelereze, strângând din dinți de durere. Gâfâitul din spatele ei dispăruse. A aruncat o privire în urmă: copaci și tufișuri, pietre și cerul senin.

„Poate a luat-o pe o potecuță ca să-mi iasă în cale”, s-a gândit ea dintr-odată și s-a oprit brusc.

Inima îi bătea cu putere. S-a uitat de jur împrejur, ciulind urechile. Dar n-a auzit decât șuierul vântului.

Oare unde era drumul?

S-a auzit un foșnet în spatele ei și s-a întors imediat, simțind că o cuprinde panica.

„Doamne, unde-i drumul? Trebuie să fie un drum prin preajmă, dar unde?”

Respira adânc și se străduia să gândească. Oare cum arăta drumul ăla?

„E un drum forestier. Îl foloseau ca să care bușteni. Dar acum e năpădit de tufișuri – sunt cât un stat de om. Deci trebuie să alerg spre tufișuri!”

Dar chiar în clipa aceea Whiskas a apărut ca din pământ și i s-a gudurat la picioare, iar Annika a căzut peste el.

— Whiskas, prostuțule! Pleacă de aici, a zis ea, împingându-l ușor cu piciorul. Du-te la Lyckebo, du-te la bunica!

Motanul a mieunat și a fugit într-un boschet, iar Annika a luat-o la fugă spre est și a dat de niște tufișuri. Avusese dreptate: acolo era drumul. A așteptat câteva clipe în tufișurile de pe marginea drumului, apoi a ieșit la lumină, ținându-și respirația. Nu se vedea nimeni. A trecut pe lângă Gorgnäs, dar nu era nimeni acasă. Apoi pe lângă Mastorp – nimeni acasă. După aceea, a luat-o spre est, ca să ajungă la potecă.

•

Sven aștepta la ultima cotitură de dinainte de poteca Sörmland. Annika l-a văzut cu trei secunde înainte ca el s-o zărească. A luat-o imediat spre nord, spre lacul de răcire. Văzuse ceva lucios în mâna lui și știa foarte bine ce era. Și-a pierdut cumpătul. Alerga și țipa, se împiedica și se târa, iar când a ajuns la lac, a plonjat în apa rece, simțind că i se taie respirația, și a înotat până la plajă. A ieșit din apă, gâfâind și scuipând, și a pornit bălăngănindu-se spre atelierele

împrejmuite cu gard. A luat-o la stânga, s-a cățărat pe un frasin înalt aflat chiar lângă gard și a sărit în complex.

— Nu scapi de mine, târfă împuțită!

Annika s-a uitat în jur, dar nu l-a văzut. A ocolit o clădire albă, a deschis o ușă azurie cu vopseaua decolorată și s-a năpustit în bezna de dinăuntru. Nu vedea nimic. S-a împiedicat de un morman de zgură și i-a intrat cenușă în gură. Mergea înainte, tot înainte, plângând. În cele din urmă, ochii i s-au obișnuit cu întunericul, iar umbrele au început să prindă contur: un furnal și câteva oale de turnare goale. Un rând de ferestre soioase chiar sub acoperiș, funingine și rugină. Ușa pe care intrase semăna cu un dreptunghi de lumină îndepărtat, iar în mijlocul său se vedea silueta unui bărbat care se apropia de ea. În mâna lui strălucea un cuțit. Annika l-a recunoscut imediat: era cuțitul de vânătoare al lui Sven.

S-a întors și a luat-o la fugă, izbind cu tălpile podeaua de metal, și a trecut de furnal. A dat de niște scări și a urcat; întuneric, alte scări; s-a împiedicat și s-a tăiat la genunchi; apoi s-a făcut lumină; o platformă, ferestre și câteva trolii; s-a lovit cu capul de o valvă sau ceva asemănător.

— Capătul drumului!

Sven gâfâia, iar ochii îi erau injectați de ură și alcool.

— Sven, a scâncit Annika, dându-se în spate. Sven, nu… Nu vrei să…

— Ești o târfă!

În clipa următoare, Annika a auzit un mieunat slab dinspre scări. A mijit ochii, scrutând întunericul care învăluia grămezile de funingine și zgură. Era motanul. Vai, motănelul o urmărise până acolo.

— Whiskas! a strigat ea.

Sven a făcut încă un pas înainte, iar Annika s-a dat și mai mult în spate. Pisica s-a apropiat și ea, mieunând și torcând; făcea mici ocoluri și sărituri, își freca botul de mașinăriile ruginite și se juca cu o bucată de cărbune.

— Lasă dracu’ pisica-n pace! Nu-ți mai bate capu’ cu ea! a zis Sven cu glas răgușit. Nu poți să mă părăsești așa, pur și simplu!

Sven a izbucnit în plâns. Annika nu avea cum să-i răspundă: gâtul îi era atât de contractat, încât nu putea scoate un sunet. A văzut muchia cuțitului sclipind într-o rază de soare. Sven îl agita încoace și încolo, plângând din ce în ce mai tare.

— Annika, te iubesc, ce Dumnezeu! a urlat el.

Annika nu vedea prea bine, dar și-a dat seama că motanul a ajuns lângă Sven și s-a ridicat pe picioarele din spate, sprijinindu-și lăbuțele din față pe genunchii lui. Lama lucioasă a cuțitului a despicat aerul și s-a înfipt în pântecele motanului.

— *Nu*!

Un țipăt inconștient, ca de coșmar. Trupul motanului s-a înălțat în aer și a descris un arc larg pe deasupra bazinului de cocs, lăsând în urmă o dâră de sânge deschis la culoare. Intestinele îi atârnau din burtă ca o funie încurcată.

— Nenorocitule!

Annika a simțit dintr-odată că o cuprinde un val de energie. O forță precum focul și fierul topit, precum materia fierbinte pe care strămoșii ei o turnau în lingouri în clădirea aia blestemată. O forță incandescentă, năvalnică, de nestăpânit. Câmpul vizual i s-a înroșit și totul părea să se miște cu încetinitorul. S-a aplecat și a luat de pe jos o țeavă neagră și ruginită. A înhățat-o cu ambele mâini, strângând-o ca într-un clește. S-a apropiat de Sven, privindu-l țintă în ochi.

Țeava l-a lovit direct în tâmplă. Annika a văzut cu încetinitorul cum i-a spart osul, crăpându-l ca pe o coajă de ou. Sven a dat ochii peste cap – nu i se mai vedea decât albul corneei. Din locul loviturii a țâșnit un lichid. Brațele i-au sărit în lături, cuțitul i-a zburat din mână. S-a dezechilibrat. S-a aplecat spre stânga, iar picioarele i s-au împleticit, râcâind zgura.

Următoarea lovitură i-a aterizat în capul pieptului. S-a auzit pârâitul coastelor, iar trupul i s-a zgâlțâit din toate încheieturile. Dar a rămas în picioare. Orbecăia prin hală, ametit de forța năprasnică a izbiturii. S-a împiedicat de o șină, dar a reușit să-și recapete echilibrul, oprindu-se chiar lângă gura furnalului.

— Nenorocitule! a strigat Annika gâfâind.

Apoi i-a făcut vânt cu țeava, aruncându-l în furnal. Sven a căzut cu capul înainte, iar Annika i-a urmărit picioarele dispărând în hăul întunecat.

A aruncat țeava pe podeaua de beton, iar zgomotul metalic a răsunat în hala cuprinsă dintr-odată de liniște.

— Whiskas! a șoptit ea.

Motanul zăcea dincolo de bazinul de cocs. Avea burta despicată, iar înăuntru se vedea un talmeș-balmeș de organe lipicioase presărate cu bășici de sânge. Încă respira. S-a uitat în

ochii ei și a încercat să miaune. Annika a ezitat câteva clipe înainte să-l ridice – nu voia să-l facă să sufere și mai mult. I-a împins niște intestine în burtă cu arătătorul, s-a așezat pe podea, l-a luat în brațe și a început să-l legene ușor. După o vreme, plămânii lui Whiskas s-au oprit, iar capul i-a căzut într-o parte. Avea ochii goi și ficși.

Annika a izbucnit în plâns, legănând trupușorul sfârtecat al motanului. Hala s-a umplut de tânguielile ei epuizate și monotone. Când s-a liniștit, soarele deja apunea în spatele fabricii.

Podeaua de beton era tare și rece. Annika tremura și avea picioarele amorțite. S-a ridicat cu mișcări nesigure, ținându-l pe Whiskas în brațe. A pornit spre scări, stârnind praful de pe jos. I-a luat mult să coboare, iar când a ajuns la capătul treptelor, a pornit spre locul de unde venea lumina, spre dreptunghiul strălucitor. Afară, cerul era la fel de senin, dar aerul era un pic mai rece, iar umbrele, un pic mai lungi. A ezitat câteva clipe, apoi a pornit spre porțile fabricii.

•

Cei opt bărbați care încă erau angajați la fabrică se pregăteau să plece acasă. Doi dintre ei urcaseră deja în mașini, iar ceilalți stăteau de vorbă, în timp ce șeful de echipă încuia atelierul.

Bărbatul care a zărit-o primul a scos un strigăt și a făcut un semn cu mâna spre ea. Annika era plină de sânge de la gât până la mijloc și ducea în brațe motanul mort.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o șeful de echipă, primul care și-a venit în fire și a dat fuga spre ea.

— E acolo, a zis ea cu o voce inexpresivă. Într-un furnal.

— Sunteți rănită? Aveți nevoie de ajutor?

Annika nu i-a răspuns, ci a pornit spre porți.

— Veniți cu noi, o să vă ajutăm, a zis șeful de echipă.

Bărbații s-au strâns în jurul ei, iar cei doi care urcaseră deja în mașini au oprit motoarele și s-au dat jos. Șeful de echipă a descuiat ușa atelierului și a condus-o în biroul său.

— A avut loc un accident?

Annika nu i-a răspuns, ci a luat loc pe un scaun, strângând motanul în brațe.

— Mergeți și uitați-vă în furnalul de 45 de tone din hala veche, a zis șeful de echipă în șoaptă.

Trei dintre muncitori au ieșit din birou.

Șeful de echipă s-a așezat lângă Annika, uitându-se țintă la tânăra aceea dezorientată. Era plină de sânge, dar nu părea să aibă vreo rană.

— Ce aveți în brațe?

— E Whiskas, motanul meu.

Annika a plecat capul, și-a frecat obrazul de blana lui moale și i-a suflat încet în ureche. Whiskas se gâdila atât de ușor, încât, ori de câte ori îi făcea așa, își scărpina urechea cu piciorul din spate.

— Vreți să mă ocup eu de el?

Annika nu i-a răspuns, ci s-a întors cu spatele, strângând motanul în brațe și mai tare. Șeful de atelier a oftat și a ieșit din birou.

— Să n-o scapi din ochi, i-a zis el unuia dintre muncitorii care stăteau în prag.

După o vreme – dar Annika n-ar fi putut spune cât timp trecuse –, un bărbat i-a pus mâna pe umăr. „Ce clișeu…”, s-a gândit ea.

— Cum vă simțiți, domnișoară?

Nu i-a răspuns.

— Sunt căpitanul Johnsson, de la poliția din Eskilstuna. Am găsit un bărbat mort în furnal. Știți ceva despre asta?

Annika n-a reacționat în niciun fel.

Bărbatul a luat loc lângă ea. A privit-o cu atenție preț de câteva minute, apoi a zis:

— Se pare că ați fost implicată într-un incident foarte serios. E pisica dumneavoastră?

A încuviințat din cap.

— Cum o cheamă?

— E motan… Whiskas.

Vasăzică putea vorbi.

— Ce s-a întâmplat cu Whiskas? a întrebat căpitanul.

Annika a izbucnit iarăși în plâns, iar polițistul a așteptat în liniște lângă ea până s-a potolit.

— L-a omorât cu cuțitul lui de vânătoare, a zis Annika în cele din urmă. N-am avut cum să-l opresc. I-a sfârtecat pântecele.

— Cine?

Nu i-a răspuns.

— Muncitorii cred că bărbatul mort e Sven Matsson. Așa-i?

Annika a ezitat câteva clipe, apoi a ridicat privirea și a încuviințat din cap:

— N-ar fi trebuit să-i facă rău motanului. N-ar fi trebuit să-i facă rău lui Whiskas. Înțelegeți?

Bărbatul a încuviințat din cap:

— Da, bineînțeles. Dar dumneavoastră cum vă numiți?

— Annika Sofia Bengtzon.

Căpitanul a scos un carnețel din buzunar:

— În ce dată v-ați născut.

Annika s-a uitat în ochii lui:

— Am douăzeci și patru de ani, cinci luni și douăzeci de zile.

— Ce precisă sunteți!

— Țin un jurnal în care nu notez datele, ci vârsta pe care o am în fiecare zi, a spus ea, aplecându-se deasupra motanului mort.

EPILOG

— Alo! Karina Björnlund la telefon. Vă deranjez?

Prim-ministrul a oftat ușor în receptor:

— Nu, deloc. Te pot ajuta cu ceva?

— Mă puteți ajuta chiar foarte mult… Știți, am trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Campania electorală a fost foarte agitată… sunt sigură că mă înțelegeți…

Fosta secretară de presă a lui Christer Lundgren a făcut o pauză, iar prim-ministrul a așteptat să continue.

— Ei bine, n-am apucat să lucrez decât opt luni, așa că plata compensatorie pe care am primit-o în momentul desfacerii contractului n-a fost tocmai mare…

Avea dreptate, prim-ministrul n-o putea contrazice.

— Așa că mă întrebam dacă nu cumva aș putea continua să lucrez pentru guvern. Am învățat multe în ultima vreme și cred că aș putea fi de mare ajutor.

Prim-ministrul a zâmbit:

— N-am niciun dubiu, Karina. Faptul că ai stat atât de aproape de ochiul furtunii te-a schimbat pentru totdeauna. Și sunt sigur că, în scurtă vreme, o să-ți găsești o nouă slujbă. Nimeni nu-ți poate lua priceperea și talentul.

— Nici informațiile, a adăugat ea.

— Ai dreptate. Dar știi că miniștrilor le place să aibă un cuvânt de spus în numirea secretarelor de presă. Așa că nu-ți pot promite nimic.

Karina a râs ușor:

— Ei, ba puteți. Toată lumea știe că dumneavoastră sunteți cel care decide. Nimeni nu se opune hotărârilor dumneavoastră.

„Și asta-i adevărat, s-a gândit el amuzat. La urma urmelor, poate că nu-i chiar atât de prostuță.”

— Karina, să știi că am înțeles ce mi-ai cerut. Vrei să mai lucrezi pentru guvern, dar eu nu-s de acord. Ne-am înțeles?

Fosta secretară de presă a tăcut câteva clipe.

— Dacă asta-i tot… a zis prim-ministrul, pregătindu-se să pună receptorul în furcă.

— Așa-i că n-ați înțeles? a zis Karina pe un ton calm.

— Poftim? a întrebat prim-ministrul cu o undă de iritare în glas.

— Sau poate că nu am fost destul de explicită. Nu e vorba de o negociere. Ce vreau să înțelegeți este că în aceste opt luni am dobândit niște informații de neprețuit. Vă pot fi de mare ajutor și vreau să lucrez în continuare pentru guvern.

Prim-ministrul tăcea, respirând ușor în receptor. Creierul i se blocase. „Cum dracu'…? Ce naiba o fi aflat femeia asta…?"

— Iar acum, ascultați-mă cu atenție, a continuat Karina. Pentru că n-o să vă spun de două ori. Nu vreau să mai discutăm niciodată despre subiectul ăsta, deși nu ține numai de mine.

Prim-ministrul avea gura complet uscată:

— Dar nici măcar nu ești social-democrată.

— Ce naiba, are vreo importanță?

Articol din *Kvällspressen*
Data: 7 octombrie
Autor: Sjölander

Două surprize în noul guvern

Pagina 1:

În cele din urmă, prim-ministrul a prezentat lista noului guvern. Numele noi din cabinet au fost învăluite într-un mister de nepătruns, așa că nu s-a aflat absolut nimic până ieri, când guvernul complet a fost prezentat la Rosenbad.

„Presiunea exercitată asupra miniștrilor este enormă, a dezvăluit una dintre sursele noastre. Cei care stau de vorbă cu presa înainte de prezentarea oficială vor fi dați afară."

Printre numele previzibile și-au făcut loc și două surprize. După demisia lui Christer Lundgren – care a fost numit de curând director al Combinatului de Oțeluri Speciale din Luleå –, postul de ministru al comerțului exterior i-a fost încredințat lui Evert Andersson, fostul șef al biroului de servicii sociale din Katrineholm. Nu are niciun pic de experiență în politica națională, dar se spune că ar fi un prieten apropiat al prim-ministrului.

Cealaltă surpriză este și mai mare. Karina Björnlund, fosta secretară de presă a lui Christer Lundgren, a fost numită în funcția de ministru al culturii. „Mercantilizarea mass-mediei a mers prea departe, a spus noul ministru în prima sa declarație. Voi numi o comisie care să examineze concentrarea presei în mâinile câtorva proprietari de trusturi, pentru că vreau să asigur diversitatea mass-mediei și să previn crearea unor monopoluri. Presa a ajuns să dețină prea multă putere."

Dar întrebarea este în ce măsură Karina Björnlund și restul guvernului vor reuși să-și implementeze politicile. Deoarece rezultatele alegerilor din acest an au fost cele mai slabe din istoria social-democraților. Așa că va trebui să se bazeze pe sprijinul a cel puțin alte două partide parlamentare pentru a-și pune în practică politicile și…

(Pagina 2)

Comunicat al Asociației Presei Locale (FLT)

Data: 10 noiembrie
Secțiunea: politică internă

Emisiunea „Studio 69” *câștigă un premiu al presei*

STOCKHOLM (FLT)
Studio 69, emisiunea de informații politico-sociale, transmisă live de la Casa Radio din Stockholm, a primit premiul pentru cea mai bună emisiune radiofonică din acest an.
Studio 69 a primit acest premiu pentru investigațiile cu privire la implicarea lui Christer Lundgren, fostul ministru al comerțului exterior, în uciderea unei stripteuze în luna iulie anul curent.
„Este o izbândă a jurnalismului de investigație, a declarat prezentatorul emisiunii. Acest premiu dovedește că merită să realizezi emisiuni serioase și să te dedici jurnalismului profesionist.”
Ceremonia de decernare a premiilor va avea loc în data de 20 noiembrie.

Sursa: Asociația Presei Locale (FLT)

Comunicat al Agenției Naționale de Presă (TT)
Data: 24 februarie
Secțiunea: analize sociale

Condamnare la închisoare pentru Regele Pornografiei

STOCKHOLM (TT)
Tânărul de 29 de ani care deținea clubul de striptease *Studio 69* din Stockholm a fost condamnat ieri la cinci ani și jumătate de închisoare. Tribunalul din Stockholm l-a condamnat pentru fraudă împotriva creditorilor, evidență contabilă frauduloasă, evaziune fiscală și obstrucționarea auditului fiscal.
Tânăra de 22 de ani – originară din America de Sud – suspectată de complicitate la săvârșirea acestor delicte, este încă în libertate. Până acum, poliția nu a reușit să-i dea de urmă, dar pe numele ei a fost emis un ordin de arest preventiv.

Sursa: Agenția Națională de Presă (TT)

Fragment din buletinul informativ de la ora 12
al Radioului Național
Data: 15 martie
Secțiunea: politică externă

Armament suedez folosit într-un război civil sângeros din Caucaz

Reportaj:

(Prezentatorul buletinului) În luna septembrie a anului trecut, în mica republică muntoasă din Caucaz au fost reluate luptele sângeroase. În ultimele șase luni, peste zece mii de oameni și-au pierdut viața în cursul confruntărilor dintre trupele de gherilă și forțele guvernamentale. Societatea Suedeză pentru Pace și Mediere a Conflictelor susține că, în prezent, forțele guvernamentale folosesc armament suedez. Acuzația a fost adusă într-un editorial din ediția de astăzi a ziarului *Kvällspressen.*

Guvernul suedez a întâmpinat articolul cu scepticism.

Ofițerul de presă al prim-ministrului a declarat: „Este vorba despre niște afirmații fără niciun fundament. Comunitatea internațională a impus republicii caucaziene un embargo asupra armelor și nu înțelegem cum ar fi putut ajunge acolo armament de proveniență suedeză. Guvernul nostru nu a încheiat și nu va încheia în viitorul apropiat niciun contract de arme cu această republică din Caucaz.”

(Sfârșitul reportajului)

Consecința:
Iar reporterul a fost găsit...

Articol din *Eskilstuna-Kuriren*
Data: 23 iunie
Pagina: 17

Femeie condamnată pentru moartea
unui cunoscut jucător de bandy[31]

ESKILSTUNA

[31] Joc sportiv, asemănător cu hocheiul pe gheață, care se practică cu mingea în loc de puc în țările scandinave, Anglia etc.

Femeia de 25 de ani care, anul trecut, în Hälleforsnäs, l-a omorât pe jucătorul de bandy Sven Matsson a fost condamnată ieri pentru omor prin imprudență de către tribunalul din Eskilstuna. Femeia a primit o pedeapsă cu suspendare.

Acuzarea a propus ca fapta să fie încadrată ca omor fără premeditare, dar judecătorul a dat câștig de cauză încadrării propuse de apărare. Decizia tribunalului a fost influențată de numeroasele abuzuri la care tânăra a fost supusă de către Sven Matsson. Într-o oarecare măsură, fapta ei a fost considerată ca un act de legitimă apărare.

„Descrierile detaliate ale abuzurilor fizice și psihice făcute de clienta mea de-a lungul anilor în jurnalul său nu au influențat în niciun fel decizia luată de tribunal”, a declarat avocata tinerei.

Inculpata a refuzat să comenteze sentința.

„După tragicele evenimente de anul trecut, clienta mea și-a reconstruit viața din temelii. Acum locuiește în Stockholm, iar ieri, în ziua anunțării sentinței, angajatorul ei i-a oferit un post permanent.”

Sursa: *Eskilstuna-Kuriren*

Mulțumiri

Acest roman este o operă de ficțiune. Ziarul *Kvällspressen* nu există, dar se aseamănă cu câteva publicații reale.

Structura cabinetului, atribuțiile ministeriale și sediile instituțiilor guvernamentale sunt prezentate aici așa cum erau înainte de înființarea Ministerului Industriei, Muncii și Comunicațiilor.

Toate personajele romanului sunt produsul imaginației autoarei. Orice asemănare între acestea și persoane reale este pur întâmplătoare. Câțiva oameni politici și funcționari de stat reali apar în roman cu numele lor adevărate. Este vorba despre cei din relatarea cu privire la istoria operațiunilor de spionaj organizate de Partidul Social Democrat împotriva cetățenilor suedezi. Detaliile acestor operațiuni sunt adevărate, dar cursul luat de afacerea BI și urmările sale sunt fictive. Sursele mele pentru descrierea acestei afaceri au fost: *Folket i Bild Kulturfront,* nr. 9, 1973, de Jan Guillou și Peter Bratt; *Kommunistjägarna* (Vânătorii de comuniști) de Jonas Gummesson și Thomas Kanger (Ordfront, 1990); *Aftonbladet,* suplimentul din 3 decembrie 1990 („Adevărul despre neutralitatea suedeză"), de Jonas Gummesson și Thomas Kanger; Reportajul difuzat în cadrul buletinului de știri de pe TV4 în timpul campaniei electorale din 1998.

Descrierea și interpretarea cărților de tarot a fost preluată din *Tarot*: *själens spegel* (Tarotul. Oglinda sufletului) de Gerd Ziegler (Vattumannen Förlag).

Detaliile privitoare la funcționarea unui club de striptease le-am găsit în *En strippas bekännels* (Confesiunile unei stripteuze) de Isabella Johansson.

De asemenea, aș vrea să le mulțumesc celor care mi-au oferit răspunsuri la întrebări care, uneori, erau destul de ciudate:

Lui Jonas Gummesson, redactor politic la departamentul de știri al TV4, care mi-a oferit materiale documentare, mi-a furnizat detalii și mi-a împărtășit cunoștințele lui despre spionajul suedez intern și extern.

Profesorului Robert Grundin, de la Institutul Național de Medicină Legală din Stockholm, pentru prezentarea felului în care funcționează această instituție.

Lui Claes Cassel, ofițerul de presă al Poliției din Stockholm, pentru că mi-a prezentat câteva sedii ale poliției.

Lui Kaj Hällström, angajat la fabrica din Hälleforsnäs, pentru că mi-a oferit indicații și termeni tehnici referitori la turnătorie și la furnale dezafectate.

Evei Wintzell, procuror la tribunalul din Stockholm, pentru analizele și terminologia juridică.

Lui Kersti Rosén, de la biroul audiovizualului din Ministerul Culturii, și Evei Tetzell, secretara Consiliului Național al Audiovizualului, pentru ajutorul pe care mi l-au dat în analiza chestiunilor deontologice ale jurnalismului.

Birgittei Wiklund, ofițer de informații la Biroul de informații al Consiliului Apărării, pentru explicațiile cu privire la corespondența oficială și la principiul accesului public la documentele oficiale.

Lui Nils-Gunnar Hellgren, secretar adjunct la serviciul de curierat al Ministerului Afacerilor Externe, pentru informațiile cu privire la curierii diplomatici și la sacii pe care îi folosesc.

Lui Peter Rösth, câștigătorul cursei nautice din jurul insulei Gotland, pentru terminologia din domeniul iahtingului.

Lui Olov Karlsson, redactor la TV Norrbotten, pentru informațiile despre Piteå.

Mariei Hällström și Catarinei Nitz, pentru detaliile despre Sörmland.

Lui Nikolaj Alsterdal și lui Linus Feldt, maeștrii mei într-ale computerului.

Lui Sigge Sigfridsson, excelentul meu editor, care s-a purtat ireproșabil cu mine.

Lottei Snickare, consilier la Föreningssparbanken, pentru numeroasele discuții fructuoase pe care le-am purtat.

Lui Johanne Hildebrandt, producător TV, corespondent de război și bun prieten, pentru încurajările zilnice.

Și, mai mult decât oricui, dramaturgului Tove Alsterdal care a parcurs prima versiune a romanului, pentru că este un cititor și un redactor desăvârșit, cu un excelent simț al limbii.

Iar greșelile care s-au strecurat în această carte îmi aparțin în totalitate.

virtual-project.eu